

CHIỀU QUÂN CÔNG HỒ

TIMSACH.COM.VN

CHIỀU QUÂN CÔNG HỒ

Nhà xuất bản Thanh Niên

- Chịu trách nhiệm xuất bản : HOÀNG PHONG

- Biên tập : PHAN XUÂN

- Sửa bản in : NGUYỄN ĐÌNH HOÀN

- Bìa : LÂM QUỐC TRUNG

In 15.000 cuốn khổ 13 x 19. Sắp chữ tại XN Chế bản - Sắp chữ điện tử (LIKSI-N). In tại XN In số 5. Số xuất bản 139/KH-SX ngày 2-3-1989. In xong tháng 4/89. Nộp lưu chiều tháng 4/1989.

CHIÊU QUÂN CÔNG HỒ

TIMSACH.COM.VN

• Phỏng dịch :
NGUYỄN ĐỖ MỤC

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
HÀ NỘI - 1989

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

*Quả quon, này khúc Chiêu Quân
Nửa phần luyện Chúa, nửa phần tư gia...*

Hai câu thơ của đại thi hào Nguyễn Du là tổng dân của Kiều nhưng trước hết là tình cảm trung, hiếu, tiết, nghĩa của Vương Chiêu Quân, hoàng hậu Tây cung mà vua nhà Hán phải cống sang sông mười sáu năm rồi với vua Phiên, sau hai lần bị thua trận nặng nề (nhà Hán gọi nước Phiên là rợ Hồ ở phía Bắc).

"Chiêu Quân Công Hồ" (bản gốc là "Song phương Kỳ duyên") viết về câu chuyện nội trên thuộc loại "tiểu thuyết chương hồi" nằm trong giai đoạn phát triển của văn học cổ Trung Hoa mà cách thể hiện chính là kể lại việc, sự kiện và nhiều lúc để giải quyết tình huống gay cấn của hiện thực hay miêu tả tâm lý nhân vật thường là uộc lộ, không có cách nào khác mang tính hạn chế của lịch sử là mượn yếu tố huyền thoại để thay thế.

Bởi vậy, cuốn sách có những chi tiết, những sự kiện là pháp thuật, yêu thuật... hay nhân vật nằm chiêm bao được thần tiên ứng mộng, tuy thế, giải ảo những điều đó, ý nghĩa tích cực bao trùm, xuyên suốt cuốn sách là ca ngợi lòng yêu xứ sở, nhớ nước, không quên công cha nghĩa mẹ, lương thiện thẳng bạo tàn, trọn tình vẹn nghĩa là chất nhân bản của "Chiêu Quân Công Hồ".

Đây là bản in lần thứ ba do Nhà xuất bản Thanh Niên ấn hành năm nay theo bản phỏng dịch của Nguyễn Đỗ Mục xuất bản lần thứ hai (Trung Bắc Tân Văn ấn quán - Hà Nội - 1922).

Trong sách, có nhiều câu thơ trích từ Truyện Kiều hoặc lấy Kiều, thơ của các tác gia cổ điển Việt Nam... đã được tác giả dùng để minh họa trong quá trình phỏng dịch từ nguyên bản.

Trên cơ sở tôn trọng tính lịch sử của văn phong dịch thuật cách đây đã gần bảy mươi năm, chúng tôi có sửa chữa ít nhiều những mặt cần thiết về chính tả, chữ dùng... để cuốn sách dễ thích hợp hơn với bạn đọc nhất là bạn đọc trẻ ngày nay, vậy mong được bạn đọc xa gần góp cho nhiều ý kiến bổ ích.

Hà Nội, 3-1969

Nhà xuất bản Thanh Niên

HỎI THỨ I

*Giấc mộng Hán hoàng mê chữa tình,
Lòng tham Mao tướng trắng thay đen.*

Truyện lạ ở trong trời đất, từ xưa đến giờ, bất cứ con trai hay là con gái, đều bởi cái tình anh của tạo hóa kết cấu mà thành ra. Nhưng mỗi người lại đi một vẻ : con trai thì trọng hai chữ "Trung Hiếu" mà lập nên những sự nghiệp lừng lẫy ; con gái thì trọng hai chữ "Tiết Nghĩa" mà giữ được cái danh tiếng thơm tho. Người con gái đó là ai ? Là một người ở vào đời vua Hán Nguyên đế.

Bấy giờ thiên hạ thái bình, dân sự vui vẻ, văn thì có Trương Văn Hạc, Tô Vũ, võ thì có Lý Quảng, Lý Lăng, Lý Hổ. Các quan văn võ, đều hết lòng phò tá cho cơ nghiệp nhà Hán được ngày càng thịnh vượng : chỉ vì vua Hán dùng lầm phải một gian thần là Mao Diên Thọ, vốn tính nham hiểm hay ỏ mị, chỉ ý thế làm cán, vết cho đầy túi.

Có một viên tri phủ ở Việt Châu tên là Vương Trung, làm quan thanh liêm và biết thương dân. Quan bà là Diêu thị. Hai vợ chồng đã gần 50 tuổi mà hiếm hoi, không có con trai, chỉ sinh được mỗi mụn con gái, tên gọi Vương Tường, tiểu tự là Hạc Nguyệt Chiêu Quân, nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần, đảm nguyệt ngày hoa, chim sa cá lặn ; còn các nghề nữ công, mũi chỉ đường kim, không đợi phải nói. Và tài văn thơ, hiểu âm luật, cha mẹ nâng niu như hòn ngọc quý ở trên tay, còn kén chọn mãi, ai hỏi cũng chưa chịu gả vội, vì thế Chiêu Quân đến 17 tuổi vẫn chưa có chồng.

Một hôm đang tết rằm tháng tám, cả nhà cùng ngồi uống rượu trông trăng. Đêm thu vắng vặc như thế ban ngày, ai trông thấy cảnh cũng phải vui vẻ.

Chiều Quân uống một vài chén, hơi say, cáo từ cha mẹ vào phòng, cởi áo lên giường, thiêm thiếp ngủ, bỗng bay vào một giấc mơ ứng vào nhân duyên đôi nàng.

Ngày đêm ấy, vua Hán nằm ngự trên sập vàng, sức trông thấy bên cạnh hòn non bộ phía trước thềm hoa thược được có một người con gái đẹp lừng thừng đi đến, chính thật là :

Vĩ hoa, hoa biết nói.

Vĩ ngọc, ngọc thấm hương (1)

Vua thấy người con gái ấy, tìm trong ba cung sáu viện chẳng có ai đẹp bằng, nên mê mẩn tâm thần như ngây như dại, liền rộn rên bước đến trước mặt, nắm lấy tay áo, hỏi :

- Mỹ nhân, chẳng hay mỹ nhân quê quán ở đâu, tên họ là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, đã kết duyên với ai chưa ?

Người con gái nói :

- Muốn tâu bệ hạ, tôi ở Việt Châu, tên gọi Vương Tường, tiểu tự là Hạo Nguyệt Chiêu Quân, năm nay 17 tuổi, chưa kết duyên với ai cả.

Vua nghe nói mừng rỡ, liền phán :

- Mỹ nhân này, trẫm nay chỉ có Chính cung Lâm Hậu, Đông cung Trương Hậu, còn Tây cung vẫn chưa có ai. Trẫm muốn đem nàng vào Tây cung để làm bạn, nàng nghĩ sao ?

- Người con gái nói :

- Muốn tâu bệ hạ, chỉ sợ nhà tôi phúc bạc, nếu bệ hạ chẳng quên xấu xa, có lòng thương đến, thì xin bệ hạ cho người đến Việt Châu tìm tôi.

Vua thấy nàng vâng lời, đêm xuân nào nung, cảm lòng không đành, mới reo lên :

- Nàng đã có lòng yêu trẫm. Sau này nước thắm non xa, nào đã mấy khi gặp mặt, thôi thì đêm nay đôi ta hãy cùng nhau trò chuyện.

Nói xong, vua liền giơ hai tay ôm lấy. Chiêu Quân bị vua ôm chặt, không gỡ ra được, nghĩ ngay ra một kế, kêu lên :

- Tâu bệ hạ, buồng tôi ra, ấy, có quan nội giám dẫn đường sau kia !

(1) Từ đây trở đi, thơ dùng để minh họa phần lớn người dịch lấy từ truyện Kiều của Nguyễn Du hoặc từ thơ của các tác gia cổ điển Việt Nam (chủ thích của NXB)

Vua vội vàng quay đầu trở lại, nằng cỗi sức đẩy ra, vua ngã xuống đất, giật mình tỉnh dậy, hóa ra là một giấc chiêm bao.

Vua nghĩ thầm lấy làm lạ, nói lẩm nhẩm một mình :

- Nàng đã nói rõ họ, tên và chỗ ở, chỉ bằng sáng mai ta sai quân tới Việt Châu dò la tin tức, may ra tìm được chăng.

Sáng hôm sau vua ngự triều, các quan văn võ lạy trước sân rồng, chúc "Vạn tuế" rồi chia ra từng ban mà đứng.

Vua phân đôi quan đoán mộng vào kể chuyện cho nghe. Quan đoán mộng quí tâu :

- Muốn tâu bệ hạ, mộng là nỗi niềm mơ tưởng trong lòng sinh ra. Nhưng cũng nhiều khi ứng nghiệm. Cái mộng này thật là "thượng cát", xin bệ hạ cứ cho quan đi dò la, tất có ngày tìm thấy người ấy.

Vua nghe lời tâu, liền phán hỏi các quan văn võ ai là người muốn vì vua mà tới Việt Châu tìm cho được Chiêu Quân.

Vua nói chưa dứt lời, đã thấy Mao Diên Thọ khom núm sụp lạy ở trước sân, tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần xin phụng mệnh.

Vua mừng lắm, phán ngay :

- Nhà ngươi đến Việt Châu tìm được Chiêu Quân thì trăm sẽ đặc cách thăng chức cho, lại thưởng nặng cho nhà ngươi một nghìn lạng vàng nữa, nhưng cấm không được ăn lễ mà làm mất lòng tin cậy của trăm.

Mao Diên Thọ lạy tạ lui về, thu xếp hành trang, đem 20 người giúp việc đi theo, cưỡi ngựa lên đường. Bấy quan văn võ đưa đồ lễ đến tiễn tổng nhiều khôn xiết.

Mao Diên Thọ ngấm nghĩ mừng thầm : Chuyện chiêm bao mà cho là sự thực ! Chiêu Quân có hay không chẳng biết, chỉ biết rằng đến Việt Châu chuyện này đối với ta thật là một dịp phát tài lớn.

Chẳng bao lâu đi đến Việt Châu, Mao Diên Thọ xuống ngựa vào nhà trạm, quát tháo đòi đợi trạm. Đợi trạm hoảng hốt quí xuống đất, bẩm :

- Bẩm lạy cụ lớn, chúng con là tôi con cụ lớn...

Mao Diên Thọ giả vờ thốt rằng :

- Quân này to gan thật, biết có quan Khâm sai tới nơi, mà không ra nghênh tiếp, cái tội "bất kính thượng quan" đó, thật đáng chém đầu.

Đội trạm vừa lạy vừa kêu rằng :

- Bẩm lạy cụ lớn, xin cụ lớn bớt giận khoan dung cho chúng con được nói. Chúng con chức nhỏ phận hèn, không dám tự tiện ; quan phủ chúng con chưa có giấy sức cho, vậy nên chúng con phải chịu tội với cụ lớn, xin cụ lớn rộng lượng mà sinh phúc cho thì chúng con được đội ơn lắm lắm.

Mao Diên Thọ gật đầu nói :

- Ta tha tội cho bay lần này nhưng phải mau mau mời quan phủ tới hầu, nghe chưa ?

- Đội trạm vàng dạ, tức khắc chạy ra phi ngựa đôn báo với quan phủ là Vương Trung :

- Bẩm quan lớn, có quan khám sai phụng mệnh triều đình ra kén cung phi, hiện nay đang ngồi ở nhà trạm, cụ lớn truyền cho chúng con mời ngài tới hầu ngay lập tức.

Vương Trung nghe nói, tái mặt, vội vàng lên ngựa cùng với đội trạm tới nơi, đưa danh thiếp xin vào hầu. Mao Diên Thọ cho vào.

Vương Trung quì xuống bái :

- Chúng tôi là tri phủ Việt Châu ở tại đây, tôi lạy chào cụ lớn ạ.

Mao Diên Thọ sa sầm mặt, mắng :

- Ta cũng chịu gan các nhà người thật ! Biết có chỉ triều đình sai quan tới địa phương này để kén cung phi mà không ra nghênh tiếp, phỏng có đáng tội không ?

- Bẩm lạy cụ lớn, vì cụ lớn không cho biết trước. Chúng tôi sợ ý không kịp lại hầu, xin cụ lớn dung thứ cho.

- Ừ ! Thôi, ta hãy để tội nhà người lại đó ! Nay có tờ cáo thị này, nhà người phải tức khắc sai đem yết khắp mọi nơi, bao nhiêu con gái đẹp từ 11, 12 tuổi cho chí 17, 18 tuổi, bắt phải khai tên độ trình cả, để tìm cho được nàng Chiêu Quân, nếu ai ẩn dấu thì khớp vào tội "khi quân", phải chết chém.

Vương Trung lĩnh tờ cáo thị mang về phủ, một mặt sai người đồn nhà trạm, treo đèn kết hoa, một mặt sai người đem yết khắp các miếu trong hạt, rồi về nhà.

Quan bà thấy quan ông có ý buồn bã, liền hỏi :

- Chẳng hay hôm nay ông có việc gì mà không được vui lắm vậy ?

Vương Trung nói :

- Bà không biết rõ, nay có quan khâm sai phụng mệnh triều đình tới đây để tìm Chiêu Quân thì chính nó là tiểu thư nhà ta đó. Hai vợ chồng ta chỉ được một mình nó để nương tựa về sau, bây giờ đem lên cung, còn biết đến bao giờ lại được gặp mặt !

- Tôi thiết nghĩ người ngoài ai biết tên tiểu thư nhà ta là Chiêu Quân, chỉ bằng quan lớn cứ lệnh cho người nhà cấm không đưa nào được tới lộ.

- Ừ ! Bà nói phải đấy !

Bây giờ các nơi đều khai tên đệ trình quan phủ, không có ai là Chiêu Quân cả. Quan phủ tức khắc vào bẩm quan khâm sai.

Mao Diên Thọ thấy Vương Trung không giữ khuôn phép gì cả, đã không bằng lòng, lại thấy Vương Trung tới báo không có Chiêu Quân, liền nổi giận quát tháo :

- Thật không có Chiêu Quân hả ? Bỏ ăn hại, không chịu tra xét cho kỹ, dám coi thường thánh chỉ. Quân bay, công xác nó ra cho ta !

Quân lính đã ran, tới vật cổ Vương Trung ra đánh giữa sân.

HỒI THỨ II

Vương Trung bị đòn vì mỹ nữ.

Chiêu Quân lộ kẻ nhục gian thần.

Vương Trung thấy quan khâm sai nổi giận, quát tháo quân lính, sắp sửa hành tội mình, vội vàng kêu van :

- Trăm lạy cụ lớn, hãy khoan dung cho chúng tôi được giải bày.

Mao Diên Thọ nói :

- Chức phận làm quan cai trị trong một hạt, chỉ có một nàng Chiêu Quân mà không tìm ra được, còn nói nổi gì nữa !

Vương Trung nói :

- Trăm lạy cụ lớn, không phải chúng tôi không hết lòng, thật tình chúng tôi đã tra xét kỹ hàng tháng nay, không thấy chỗ nào có tên Chiêu Quân cả, xin cụ lớn đừng tha cho.

Mao Diên Thọ nói :

- Đây đã nghiêm hạn cho như thế, mà nhà ngươi cứ thế này, chẳng được việc gì, thật là coi thường thánh chỉ, thế thì bao giờ mới tìm được Chiêu Quân. Quân bay ! Rơi đầu ! Đánh !

Quân lính lại dạ ran. Vương Trung kêu van :

- Trăm lạy cụ lớn, xin cụ lớn sinh phúc cho chúng tôi, rộng hạn trong ba ngày nữa để cố tìm cho được.

Mao Diên Thọ tảng lờ như người không nghe tiếng. Quân lính cứ lời truyền, đánh Vương Trung bốn máu đứt ra.

Khi lính đánh được 40 roi, Mao Diên Thọ truyền :

- Cho đây.

Vương Trung lồm ngồm đây, lạy tạ. Mao Diên Thọ nói :

- Vương Trung ! Ta khoan cho nhà ngươi một hạn nữa, trong ba ngày tìm được Chiêu Quân thì tha tội, bằng không cho ta xin cái đầu.

Vương Trung khiếp sợ chẳng còn hồn vía nào, liều lĩnh dạ, rồi lúi trở ra. Đầu quả không cưới ngựa được, người nhà phải dưng vồng, vồng vồ phủ.

Vương Trung xuống vồng vào nhà trong, quan bà thấy quan ông đầm đìa nước mắt nước mũi, bộ dạng tả tơi như vậy, liền vội vàng hỏi xem sự tình làm sao ?

Vương Trung thở dài :

- Bà kính, tôi hôn ra cũng là một ông quan phủ, đường đường tử phẩm, nay bị đưa gian thần dối xử tâu nhân quả, vì không tìm được Chiêu Quân, bị đánh 40 roi, lại hạn trong ba ngày, nếu không tìm được thì phải tội chém.

Vương Trung nói xong, lại khóc lóc :

- Bà mày ơi, cứ thế này, có lẽ đánh phải đem tiểu thư mà dâng đi cho xong. Nếu còn ần đầu thì e rằng cái thân già này không thể nào yên.

Quan bà nghe nói, ngẩn người, nghĩ thầm trong bụng, con gái ta là

người thông minh lanh lợi như thế, nữ nào để nó ra đi cho đánh, đem tiền vua rồi hai vợ chồng sau này biết nương tựa vào ai. Nếu nhất định không đem tiền, thì quan phủ phải chịu tội. Lòng đã chua xót, hai hàng nước mắt tuôn xuống như mưa. Vương Trung cũng ngậm ngùi thương khóc.

Chiều Quân từ khi ngà ngà say, nằm ngủ, chiêm bao thấy cùng với vua nguyên ước ba sinh. Nàng nghĩ quanh nghĩ quẩn, vẫn định ninh trong dạ rằng : trăm năm vàng tạc đá vàng thủy chung !

Hôm sau ngủ dậy, chải đầu, rửa mặt xong rồi, lưng thưng một mình đi ra chôn vườn hoa, quí hai chân xuống, lẩm nhẩm khăn trời rằng :

- Tôi là Vương Tường, đêm qua có nằm chiêm bao thấy vua hứa cho tôi được dự vào chôn Tây cung. Nếu nhà tôi có phúc, đáng làm vợ vua thì xin trời phù hộ ; nhược bằng nhà tôi phúc bạc, vua không dùng đến thì tôi xin đoán rằng : cũng liêu bỏ quá xuân xanh một đời.

Khăn xong, trở vào trong phòng. Tự bây giờ, Chiều Quân ngày nào cũng nghĩ đến vua, mê mẩn hồn mai, bỗng khuống giấc điệp, mình gầy mặt vồ, không một chút vui cười.

Hôm ấy, nàng đem đôi mũi giấy bằng vóc đại hồng ra, lấy kim thêu hai con uyên ương bay. Thêu gần xong thì bỗng chỉ đứt kim rơi, Chiều Quân giật mình nói :

- Ô hay ! Dễ có khi ta vô duyên với vua, không ứng được cái mộng đêm nọ hay sao !

Nói xong, nước mắt ràn rụa chảy xuống hai gò má, thở dài mấy tiếng, rồi đọc một bài thơ như sau :

*Ngồi chôn phóng không những ngậm ngùi,
Nghê rằng thêu dệt để mua vui,
Uyên ương chấp cánh cùng bay lượn,
Chỉ đứt kim rơi luống sự sù.*

Chiều Quân vừa ngâm xong bài thơ, bỗng nghe thấy ở nhà trên có tiếng người xôn xao rộn rịp, lấy làm lạ, mới gọi nữ tỳ bảo rằng :

- Bay lên phòng bà lớn xem có việc gì huyền nào làm vậy ? Mau mau về báo cho ta biết, nghe !

Nữ tỳ dạ xong, chạy lên. Được một nhất hoảng hốt về báo lại :

- Dạ bẩm tấu thư, không biết việc gì mà con thầy quan ông cùng quan bà đang ngồi khóc.

Chiêu Quân nghe nói rưng-rối, vội vàng chạy lên, vào đứng bên cạnh cha mẹ, hỏi :

- Chẳng hay cha mẹ có việc gì không được vui làm vậy ? Xin cha mẹ cho con được biết !

Vương Trung thấy con hỏi, biết không thể giấu được, bèn kể lại đầu đuôi sự tình cho con nghe.

- Nay có quan khâm sai phụng mệnh triều "đỉnh tội Việt Châu" đây, bảo cha yết thị khắp mọi nơi tìm Chiêu Quân, cha không muốn đem con ra, mới về báo với quan khâm sai rằng : "Trong hạt Việt Châu không có ai là Chiêu Quân cả". Quan khâm sai nổi giận đánh cha 40 roi, rồi ra hạn trong ba ngày phải tìm được Chiêu Quân, nếu không thì lấy đầu. Bởi thế, cha cùng với mẹ con lấy làm thương tâm lắm !

Chiêu Quân nghe nói, vừa giận vừa mừng, giận là giận dứa gian thần tàn nhẫn, mừng là mừng giấc mộng của mình thật ứng nghiệm, liền bẩm với cha mẹ :

- Con xin cha mẹ chớ phớt lờ, việc đã như vậy thì cứ đem con nộp vào cung, trước là bảo toàn tính mệnh cho cha, sau là cả nhà được hưởng phú quý. Xin cha cứ bẩm với quan khâm sai rằng : "Có Chiêu Quân, nhưng xin ngài xá tội cho, mới dám nói thật", thì nhón hân phải cho phép cha nói. Xong cha nói tiếp : "Tôi hiềm hoi không có con trai, chỉ được một mụn con gái, lần gọi Chiêu Quân tình nguyện đem nộp vào cung". Cha nói như thế tự khắc hân phải tiếp đãi một cách tử tế.

Vương Trung thấy con thuận lòng nộp cung, liền cười ngửa tới nhà trạm vào hầu Mao Diên Thọ. Mao Diên Thọ hỏi :

- Thế nào, có biết thấy Chiêu Quân hay không ?

Vương Trung theo lời Chiêu Quân dặn, bẩm với Mao Diên Thọ. Mao Diên Thọ vội vàng đứng dậy cầm lấy tay Vương Trung, nói :

- Tôi xin có lời chúc mừng quan phủ, ngày nay đã thành một bậc quốc trượng. Mời rồi mời vô tình, xin quốc trượng tha lỗi cho.

Vương Trung sợ hãi nói :

- Bẩm lạy cụ lớn, chúng tôi không dám !

Mao Diên Thọ nói :

- Bây giờ xin ngài sai người vâng năng đến đây cho tôi coi mặt. Vương Trung vâng mệnh về phủ thuật chuyện với vợ và con gái. Chiêu Quân nói :

Chiêu Quân hỏi :

- Hoàng thượng định kén con vào làm cung phi thì quan khâm sai nên đồn tận nhà, nào vợ vua lại phải tới hầu một ông quan nhỏ bao giờ ? Cha cứ nói với hân rằng : "Con gái tôi xưa nay vẫn cầm cung, chưa chịu ra ngoài bao giờ xin mời ngài tới phủ mà xem mặt". Thế thì làm thế nào hân cũng phải đến, bây giờ con xin thay lời cha để đáp với hân.

Vương Trung nghe lời, liền khen :

- Con gái ta tài trí chẳng kém gì con trai !

Nói xong, lại tới nhà trạm bẩm với Mao Diên Thọ. Mao Diên Thọ nghĩ thầm : Ta thứ hân thế thôi, nếu hân chịu đồn đây thì tự giảm một danh giá. Nay hân không đồn là phải, nhưng bây giờ không biết ta đã nên đi hay chưa ?

TIMSACH.COM.VN

HỒI THỨ III

Mao Diên Thọ điểm gian vào tranh vẽ.

Lỗ Kim Định lễ bạc cầu tiền cung.

Mao Diên Thọ ngồi nghĩ : mình phụng thánh chỉ tới đây tìm Chiêu Quân, đã có Chiêu Quân, tất phải đồn tận nơi mà xem mới phải. Mao Diên Thọ bắt đầu đi phải cũng Vương Trung tới phủ đường. Vương Trung mời ngồi, rồi chạy vào nhà trong.

Chiêu Quân hỏi :

- Bẩm cha, Mao Diên Thọ đã đến phải không ?

Vương Trung nói :

- Phải ! Hân đã đến rồi, con ạ !

Chiêu Quân :

- Cứ để hân ngồi đó, chờ con trang điểm xong đầu dây, rồi gọi hân vào, con sẽ bắt hân lấy mây lay.

Vương Trung nói :

- Chết nỗi ! Người ta là một bậc đại thần, lẽ nào chịu lay con ?

- Con còn cấm hân hôm trước đánh cha 40 roi, hôm nay con nhất định bắt hân phải lay con tâm lay mới xong.

Sau đó, nàng vào phòng tuyển cho các nữ tỳ :

- Bày án vận đồ cung nữ, rồi bày hương án ra giữa nhà ; quay mặt về phía nam, trên tờ đỏ thành chỉ, chờ Mao Diên Thọ đến, bắt hân phải lay ; nếu hân không lay thì bày cử quá đáng là "Khí quân".

Các nữ tỳ vâng lời, xếp đặt đầu vào dây. Chiêu Quân mặc lễ phục, ra trước hương án quỳ lay thánh chỉ, chúc "vạn tuế". Lay xong, cho mời Mao Diên Thọ vào. Mao Diên Thọ cùng Vương Trung vào, vừa đi vừa nghĩ thêm : Bây giờ hân là một bà vợ vua, trông thấy hân mà ta không lay thì tất nhiên, hân bảo là "Khí quân", nếu chịu lay thì hóa ra một vị đại thần lại thua trí một con dân bả hay sao ? Nhưng thôi là nó trả thù việc ta đánh cha nó 40 roi, chính hôm nay nó định làm nhục ta đó. Được vào trông thấy gian giữa bày thánh chỉ, bên cạnh có một người con gái thật đẹp, mặc đồ cung trang, hai bên lại có hơn 20 cung nữ sắp hàng đứng đầu.

Mao Diên Thọ có ý sợ hãi, lại nghe tiếng thốt to lớn rằng : "Trên có thánh chỉ, dưới có công nương, sao không quỳ lay ?" Mao Diên Thọ bắt đầu đi quỳ hai gối xuống chúc câu "Vạn tuế" rồi lay luôn tám lay, đứng nép ra một bên, khẽ liếc mắt nhìn Chiêu Quân thì phải quả nhiên nhan sắc xinh đẹp, khác nào mỹ nữ trong tranh vẽ.

Chiêu Quân nói :

- Thôi, xin mời ngài ra chơi nhà ngoài.

Mao Diên Thọ cáo từ trở ra, Chiêu Quân lại bảo cha ra hỏi xem Mao Diên Thọ nói thế nào, Vương Trung hỏi Mao Diên Thọ :

- Cụ lớn xem tỳ nữ có xứng tuyển được không ?

Mao Diên Thọ nói :

- Nàng dâu có nhan sắc thật, nhưng chưa chắc hoàng thượng đã vừa ý. Bây giờ phải vẽ ba bức tranh : một bức ngồi, một bức ngủ, một bức đi, tôi đem vẽ dâng hoàng thượng, nếu hoàng thượng vừa ý mà chăm cho thì

mới được sung vào Tây cung. Đây tôi có đem thợ vẽ đi theo, quan phủ thu xếp cho 500 nén vàng làm tiền nhuận bút cho hẳn đồ tôi còn bảo hẳn vẽ tử tế cho.

Nói xong, lại lên ngựa về nhà trạm, Vương Trung tiễn Mao Diên Thọ, xong rồi vào thuật lại những câu chuyện cho Chiêu Quân nghe.

Chiêu Quân thở dài nói :

- Thắng gian thần này to gan thật, tham tiền ra một, dám bày ra việc vẽ tranh để ăn lỗ, thật đáng ghét ! Ừ, hẳn đã đòi vẽ tranh thì để bọn họ vẽ lấy, không việc gì phải mượn ai, phí tiền.

HỒI THỨ IV

*Bị oan uổng, đau lòng Vương lão,
Khổ biệt ly, giọt lệ Chiêu Quân.*

Tôn Long, Triệu Bảo đồn làng Nam Hương, gõ cửa nhà Lỗ viên ngoại, hỏi :

- Có ai trong nhà không ?

Một bà già từ trong nhà chạy ra, trông thấy hai người ra dáng quan dạng, liền hỏi :

- Hai ngài tới đây có việc gì ạ ?

Tôn Long nói :

- Chú vào nói với cụ viên ngoại rằng chúng ta tới đây có việc cần.

- Bẩm, quý hiệu hai ngài là gì, đồ tôi xin vào nói.

Tôn Long nói :

- Chú cứ vào nói với cụ viên ngoại như thỏ bắt tạt phải hỏi tôi thôi.

Bố già chạy vào báo với viên ngoại. Viên ngoại không biết việc gì, lòng nghi hoặc, vội vàng chạy ra, mời hai người vào nhà khách ngồi, gọi người nhà pha trà.

Viên ngoại hỏi :

- Hai ngài quá bộ đến đây có việc gì, xin hai ngài cho biết.

Tôn Long nói :

- Chúng tôi muốn nói rằng, vì câu chuyện kín.

Viên ngoại liền bảo người nhà lui cả ra ngoài. Tôn Long nói :

- Chúng tôi đến đây hôm nay, là đem đến cho cụ cái may mắn trở thành đại phú quý. Nay có quan khám sai phụng mệnh triều đình tới địa hạt đây để kén cung phi, ngài đã định chọn con gái quan phủ đây là nàng Chiêu Quân, tài sắc nhất đời, chỉ vì lỡ nghĩa chồng ra gì, tại có ý xác lảo, ngài đã nổi giận, sai hai chúng tôi đi tìm người con gái đẹp khác để thay Chiêu Quân. Chúng tôi dò la mãi, mới nghe tin cụ đây có một cô con gái đẹp, vậy chúng tôi phải đến nói chuyện. Nếu cụ muốn cho lệnh viên được vào cung thì chỉ cần lấy 1.000 lạng vàng lộ quan khám sai đem bức tranh vẽ lệnh viên trình hoàng thượng chọn cho. Bao giờ lệnh viên nên bậc quý nhân thì chắc hẳn cụ là vị quốc trưởng hoàng thân, còn nói gì nữa !

Hai người nói đến câu ấy, viên ngoại có ý mừng rỡ, liền đáp :

- Xin hai ngài hãy ngồi chơi thư thả, đồ tôi vào bàn với người nhà xem sao.

Tôn Long nói :

- Vâng ! Xin cụ cứ vào, đồ mặc chúng tôi.

Viên ngoại hí hửng chạy vào, phỏ chuyện với vợ. Bà vợ cũng thích chí, sai ngay nữ tỳ gọi con gái ra.

Viên ngoại kể lại chuyện và hỏi con gái có búng lòng không.

Con gái là Kim Định nói :

- Dầu khi là thắm chỉ hồng, nên chăng thì cũng tại lòng mẹ cha !
Cha mẹ đặt đâu, con xin ngồi đấy.

Viên ngoại nghe nói mừng lắm, tức khắc sai người nhà dọn rượu thịt đãi Tôn Long và Triệu Bảo, lại ăn cần hỏi họ tên hai người. Com no rượu say rồi, viên ngoại đem đủ 1.000 lạng vàng nhờ hai người lộ quan

khâm sai họ, lại đưa thêm 400 lạng bạc, làm quà mừng cho hai người để giúp tân tỵng thêm với quan khâm sai.

Tôn Long và Triệu Bảo bảo nhau :

- Cụ viên ngoại đây thật là người phúc hậu ! Cụ chớ lo ngại gì, đã có hai chúng tôi thế nào việc cũng phải xong. Cụ cho tìm một người thợ vẽ, vẽ ba bức tranh linh viễn : một bức ngồi, một bức ngủ và một bức đi.

Viên ngoại sai người nhà sang bốn làng giống gọi ngay được thợ vẽ rất giỏi. Người thợ vẽ đến, viên ngoại mời vào nhà trong, nói chuyện về tranh để tiền công, và đưa cho người thợ vẽ 10 lạng bạc để làm tiền thưởng công, hẹn khi nào tiền được rồi, lại xin hậu tạ.

Người thợ vẽ nói :

- Cụ bắt tất phải nói lắm, xin cho mời linh viễn ra để xin được vẽ ngay.

Viên ngoại vội vàng giục con gái trang điểm rồi ra nhanh, để vẽ. Người thợ vẽ ngồi đối diện Kim Định, ngăm ngăm hỏi lâu, rồi khen rằng :

- Thật là một cô con gái có phúc tướng !

Nói xong, mắt nhìn tay vẽ, không đầy nửa ngày đã xong.

Viên ngoại mang ba bức tranh ấy, đưa cho Tôn Long và Triệu Bảo xem, quả nhiên là một người con gái xinh đẹp tuyệt trần. Xem xong, viên ngoại lại thì thào dặn nhỏ, mấy câu nữa.

Hai người vâng dạ nói :

- Chúng tôi đã được biết.

Nói xong nhân lấy vàng bạc, hai người cáo từ trở ra. Viên ngoại tiễn ra đến tận cửa ngoài, chấp tay vái chào. Hai người vội đến nhà trạm, mang vàng và ba bức tranh vào đệ trình Mao Diên Thọ. Mao Diên Thọ mở tranh ra xem, quả nhiên là vẽ được thật đẹp, nhưng chưa biết đó là con gái nhà ai.

Tôn Long nói :

- Bẩm lấy cụ lớn, đây là con gái Lão viên ngoại ở làng Nam Hương tên gọi Kim Định, mới 18 tuổi, đủ cả tài sắc. Hiện có thành tâm dâng cụ lớn 1.000 lạng vàng và lại có cho riêng hai chúng con 400 lạng bạc.

Mao Diên Thọ nghe lời, mừng rỡ cười nói :

- Ừ ! Lão viên ngoại này là người biết điều. Đầy cả tranh vẽ và đồ

lão đi, rồi sắp sẵn lấy hai chiếc hoa thuyền và bốn chiếc quan thuyền đợi ngày dùng đến. Bay chó cho lão phủ biết đấy.

Hai người vắng dạ lui ra. Mao Diên Thọ lại nghĩ thầm : nay ta ăn lễ của Lỗ Kim Định, chỉ sợ khi Chiêu Quân lên đường, có cả lão phủ đi theo, vô tội kinh, không khéo lộ chuyện ra mất ! Ấu là ta phải lập kế mới chu toàn được. Mao Diên Thọ liền sai một người nhà tâm phúc giả mạo làm quan khám sai mang đạo thánh chỉ thẳng tới phủ đường.

Vương Trung vội vàng mặc triều phục và bày hương án ra nghênh tiếp. Quan khám sai tuyên đọc tờ thánh chỉ :

"Trẫm nay sai Mao Diên Thọ tới Việt Châu tìm Chiêu Quân, hễ tìm thấy thì lập tức đem dâng tiền kinh đổ vào bộ kiển, cảm cha mẹ nặng không được đi theo. Nếu trái lời trẫm, cả nhà phải tội chém".

Vương Trung nghe xong lay tạ, nói :

- Xin kính chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế !

Xong, đứng dậy đón lấy thánh chỉ, rồi tiễn quan khám sai về. Thương hại cho Vương Trung không biết là thánh chỉ giả, khi vào nhà trong, cởi đồ triều phục ra, vợ con xúm lại hỏi :

- Thánh chỉ có việc gì thế ?

Vương Trung ứa hai húng nước mắt, kể lại cho vợ con nghe. Quan bà thấy nói không cho cha mẹ được theo tiễn liền ôm lấy con gái mà khóc òa lên :

- Con ơi ! Mẹ nó lòng nào mà đổ cho con đi một mình bây giờ !

Chiêu Quân thấy vậy, cũng vừa khóc vừa nói :

- Đây chắc là cái mưu của đứa gian thần cảm tức về điều không được lễ dót lột nên lập kế không cho cha mẹ đi theo con. Thôi, cha mẹ không việc gì mà phiền não, chờ khi con tới kinh, được vào bộ kiển, bây giờ sẽ biết tờ chiếu thư này thực hay là giả. Nếu giả mạo thì không làm cho nó chết được con cũng làm cho nó phải sợ mất mặt !

Vương Trung nói :

- Thôi, con à, những điều thù oán nên vứt bỏ đi, không nên sinh sự làm gì.

Mao Diên Thọ thấy ngày lành tháng tốt đã đến, sai người đưa tin cho Lỗ viên ngoại, báo không cần phải đi theo, đã có hân tống nom là đủ, cử thư xếp đồ nâng xuống một chiếc thuyền hoa đợi sẵn.

Viên ngoại được tin, vội vàng bảo vợ trang điểm cho con gái. Nàng Kim Định lấy tạ cha mẹ, quên cả nỗi ly biệt, chẳng một giọt nước mắt nào lên ngay kiệu đi. Viên ngoại tiễn đưa bỏ sông, Kim Định xuống kiệu vào ngồi trong thuyền, có mấy đứa nữ tỳ đi theo hầu. Viên ngoại dặn dò mấy câu rồi trở về.

Đến ngày 12 tháng 8, Mao Diên Thọ sai người giục nhà Vương Trung. Vợ chồng Vương Trung trang điểm cho con gái xong, sai bày tiệc tiễn hành. Chiều Quân nước nỏ khóc, lấy tạ cha mẹ. Vợ chồng Vương Trung lúc bấy giờ khác nào như kim đâm vào ruột, cũng khóc óa lên, nói :

- Con ơi ! Con ngồi xuống đây, uống với cha mẹ một chén rượu. Từ đây trở đi, cha mẹ cùng con ly biệt, không biết đến năm nào, tháng nào, ngày nào mới lại được trông thấy mặt con ! Con ơi ...

Nói xong, lại kêu khóc rầm rĩ cả lên. Chiều Quân nghe lời, ngậm đắng nuốt cay, chỉ thở dài rồi nói :

- Thưa cha mẹ, cha mẹ hãy yên lòng, con vào kinh phen này, may ra được hoàng thượng thương yêu thì thôi. Cho con cũng cầu xin cho người về đón cha mẹ vào kinh, để cùng hưởng phú quý, lúc đó sẽ sum họp một nhà, xin cha mẹ chớ có phiền nào.

Nói xong, nàng lại dặn bọn đầy tớ rằng :

- Hễ ta vào kinh rồi thì các người ở nhà, phải chăm lo hậu hạ quan ông, quan bà, chớ thấy người có lòng lo âu từ mà đâm ra trễ biếng !

Người nhà đầy tớ đều xin vâng mệnh. Chiều Quân quay ra nói với mẹ :

Mẹ ơi, con có mấy lời tâm phúc, sắp đến ngày từ giã cha mẹ, vậy cho con xin nói.

HỒI THỨ V

*Dáng tranh vô, lâu gian thiên tử
Chèo thuyền theo, đuổi bắt Chiêu Quân*

Bà mẹ Chiều Quân nghe thấy con nói làm vậy, liền hỏi :

- Con muốn điều gì ? Cứ nói cho cha mẹ nghe.

Chiêu Quân nói :

- Con xin dặn một câu : Mai sau cha mẹ sinh động em trai hay là em gái, cha mẹ cho phép con đặt sẵn hai tên để lại, gọi là ghi một chút tình.

Vợ chồng Vương Trung nói :

- Con cứ đặt sẵn hai tên để lại, thế nào cha mẹ cũng làm theo lời con.

Chiêu Quân nói :

- Nhờ phúc âm nhà ta, sinh động em trai thì con xin đặt tên là Kim Hồ, để theo nghĩa được lâu dài mãi mãi ; ngược bằng sinh động em gái, con xin đặt tên là Vương Sinh, cũng gọi là Trại. Chiêu Quân để theo nghĩa cùng chị em trong một nhà.

Vợ chồng Vương Trung gật đầu khen phải, bỗng thấy người nhà vào bẩm : Quan khám sai đã cho thị nữ đem kiệu đến đón.

Vương Trung vội vàng ra nghênh tiếp, Mao Diên Thọ nói :

- Xin ngài cho bảo lệnh viên phải mau mau thu xếp lớn đường không thể chậm trễ được.

Chiêu Quân nghe nói, ruột tâm bối rối, giọt lệ chứa chan, sụp ngồi lạy tạ cha mẹ, lại khóc nước nở một hồi, rồi bắt đầu đi bước lên kiệu. Bà mẹ tiễn đến ngoài cửa, trông thấy kiệu đi, lần khấc trở vào. Vương Trung tiễn Mao Diên Thọ ra đến bờ sông. Chiêu Quân xuống thuyền, Mao Diên Thọ lại truyền cho các thị nữ phải chăm lo hầu hạ công nương. Các thị nữ đều vâng dạ.

Vương Trung vái chào rồi nói với Mao Diên Thọ rằng :

- Bẩm lạy cụ lớn, bọn nữ hầu còn ngu dại lắm, xin cụ lớn trông nom cho.

Mao Diên Thọ gật đầu nói :

- Thôi, ngài cứ về phủ, chẳng việc gì mà ngại.

Vương Trung cáo từ trở về. Mao Diên Thọ xuống quan thuyền ngồi, rồi truyền nổi hiệu cất quân. Thuyền thủ nghe lệnh, ba tổng súng nổ, các thuyền còi dây buồm chào, mặt trước là hoa thuyền của Lô Kim Đình. Mặt sau là hoa thuyền Vương Chiêu Quân, quan thuyền của Mao Diên Thọ ở khoảng giữa.

Mao Diên Thọ ngồi trong thuyền, nghĩ mà cảm tức cho Chiêu Quân, tự đắc thông minh, vẽ ba bức tranh, lại bắt ta phải lấy 8 lần. Vương Trung cũng có ý lảo, phơn nẩy vào kính, thực quyền ở trong tay ta, ta quyết đẩy Chiêu Quân vào giam ở lãnh cung, đẩy Vương Trung ra Liêu Đông, cho bỏ ghét.

Mao Diên Thọ truyền cho quân lính đi suốt đêm, nhanh chóng tới kinh, tới kinh, hai chiếc hoa thuyền được neo ở hai chỗ : một giao cho Tôn Long, một giao cho Triệu Bảo coi giữ, cảm không được tiết lộ ra ngoài.

Mao Diên Thọ cưỡi ngựa tới cửa Ngọ môn thì đã tan triều rồi Mao Diên Thọ sai quan nội giám vào tâu. Vua đang ngự ở Chính cung, mơ tưởng mỹ nữ trong giấc chiêm bao, lại mãi không thấy Mao Diên Thọ về, có ý buồn rầu. Bỗng thấy nội giám quì xuống tâu :

- Muốn tâu bộ hạ, quan khâm sai Mao Diên Thọ đã tìm được Chiêu Quân đem về, hiện đang đứng ở ngoài cửa Ngọ môn, còn đợi lệnh bộ hạ.

Vua nghe lời tâu, lấy làm bằng lòng tức khắc cho gọi vào. Mao Diên Thọ sụp lạy trước sân rồng chúc : "Vạn tuế". Vua phán hỏi :

- Thế nào ? Nhà người đã tìm được Chiêu Quân cho trăm rồi đây chứ ?

Mao Diên Thọ tâu :

- Hạ thần phụng mệnh tới Việt Châu thật đã hết sức, tra xét từng nhà, có kén được hai mỹ nữ, hạ thần đã bắt vô tranh và đem cả người về đây để độ tình ngự lãm.

Tâu xong, liền dâng hai bức tranh. Quan nội giám đón lấy, đồ lên long án. Vua mở xem, ngắm đi ngắm lại, trước ngắm tranh Chiêu Quân, sau ngắm tranh Kim Định. Ngồi liền phán rằng :

- Cứ như ý trăm thì bức tranh thứ nhất này đúng như mỹ nhân trong giấc chiêm bao, không sai một chút nào ; bức tranh thứ hai dầu có đẹp thật, nhưng trông không được nghiêm trang, còn kém Chiêu Quân.

Mao Diên Thọ giật mình, liền tâu :

- Muốn tâu bộ hạ, bộ hạ chưa xem kỹ, chứ bức tranh thứ nhất hơi có tật một chút, phía dưới mắt Chiêu Quân có một nốt ruồi, người ta gọi là "Thương phu trích lệ". Nếu bộ hạ chăm lấy người ấy thì kẻ hạ thần này thấy e không lại, rồi đến sinh ra tai biến, giết giã, khiến cho dân tình phải khổ sở, xin bộ hạ nghĩ lại kỹ cho, thì chăm lấy bức tranh thứ hai còn tốt hơn.

Vua nghe lời tâu, lấy làm ngạc nhiên, nghĩ thầm : cứ theo lời ước trong mộng thì chăm lấy bức tranh thứ nhất là phải. Bây giờ nghe lời Mao Diên Thọ, không dùng bức tranh thứ nhất, lại dùng bức tranh thứ hai, chẳng hóa ra phụ ước với nàng Chiêu Quân trong mộng hay sao ? Bằng nay không dùng bức nào cả thì cái công lao đi tìm người đẹp trong bấy lâu, hà ra uống mật ru ? Thôi, lấy giơng sơn làm trọng, tạm đánh dùng bức tranh thứ hai này vậy. Vua nghĩ vậy, truyền đem bức tranh thứ nhất giao trả Mao Diên Thọ.

Mao Diên Thọ thấy vua không dùng Chiêu Quân, trong bụng mừng thầm, lại thấy vua xuống chỉ với Kim Định, liền phụng mệnh đưa Kim Định vào. Kim Định quỳ ở trước sân rồng thỏ thỏ chúc : "Vạn tuế ! Vua ngồi ở trên sập vàng nhìn kỹ một hồi lâu, thấy Kim Định dầu không đẹp bằng Chiêu Quân ở trong mộng, nhưng coi tướng mạo cũng là một người phong lưu yếu điệu, mười phần được cả mười, tức khắc phong cho làm Tây cung, truyền nội thị bãi triều, rồi quăng tay Lỗ phi vào Tây cung.

Trong cung bấy tộc ăn mừng linh đình, vua ngồi trên, Lỗ phi ngồi bên cạnh, các cung nữ đứng hầu rượu ở xung quanh, vua uống rượu thật say, rồi cũng Lỗ phi ngủ vào màn nghỉ.

Mao Diên Thọ về tướng phủ ngồi, bụng bảo dạ rằng Lỗ Kim Định dầu được lập làm Tây cung, nhưng tại hoa thuyền còn Chiêu Quân đó, không biết xử sự ra sao ! Nếu cho về đất cũ, sợ tiết lộ cơ mưu, có ngày phải tai vạ. Ấu là thông mưu với Lỗ phi đem Chiêu Quân giam vào Lành cung, hẳn được êm chuyện.

Hôm sau Mao Diên Thọ vào triều quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, hai người ở Việt Châu mới kén về đây, một người đã được tâu vào cung, còn một người nữa vẫn ở dưới hoa thuyền, xin bộ hạ phân bảo cho.

Vua nói :

- Nhà ngươi đã tâu trăm là Chiêu Quân có nốt ruồi không lợi. Nay trăm đã chăm Lỗ phi rồi, còn Chiêu Quân thì cho về.

Mao Diên Thọ lại tâu nói :

- Thần bái chúc ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế !

Vua bãi triều lui vào Tây cung. Lỗ phi chạy ra đón, cùng ngự tiệc rượu. Lỗ phi ngồi cạnh khuyên mời. Vua ngồi ở dưới bóng đèn, nhìn kỹ

lại. Lỗ phi đẹp thì đẹp thật, nhưng không thể nào bằng được người trong mộng, có ý chân chứ không công uổng rượu được.

Lỗ phi thấy vua không chịu uống rượu, liền hỏi :

- Chẳng hay hôm nay bộ hạ có nghĩ điều gì mà không được vui làm vậy ?

Vua thấy hỏi, liền từ từ cười phớt rảng :

- Ái khanh không biết rõ. Sở là trăm sai người tới Việt Châu kén lấy ái khanh và Chiêu Quân, chẳng qua cũng là duyên trời định sẵn. Nay trăm đã cùng với ái khanh thành thân rồi, còn Chiêu Quân thì trăm lấy làm khó nghĩ quá !

Lỗ phi nhận dịp tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, thì bộ hạ định xử ra sao ?

Vua nói :

- Trăm đã tuyển Mao Diên Thọ cho Chiêu Quân vợ.

Lỗ phi đem lòng đố kỵ, sợ Chiêu Quân vợ thì lộ mưu, cha mẹ nàng biết chuyện, chẳng chịu im lặng lụy dòn Mao Diên Thọ. Ta được làm Tây cung, chính nhờ ơn Mao Diên Thọ, bây giờ nếu không lập kẻ hại Chiêu Quân đi thì có khi cả ngôi Tây cung này chắc gì đã yên được.

Lỗ phi cau mày, nghĩ được một kế, tức khắc vừa cười vừa nói :

- Muốn tâu bộ hạ, Chiêu Quân đã cùng với hạ thân được tuyển dòn đây. Nay tôi được đội ơn bộ hạ thương dòn, nữ nào để cho nàng phải mang tiếng thất tiết. Thiệt tướng trong cung cũng chẳng thiếu gì phòng không, chỉ bằng cho Chiêu Quân vào ở đó, nếu bắt tội cho bộ hạ thì không cho nàng được trông thấy mặt rống, còn một ngày mấy bữa, áo nức áo rách, xin bộ hạ cung cấp thật đầy đủ, từ từ đổ khối phụ công đã được dòn đây dự tuyển.

Vua nghe lời liền ban khen :

- Nếu vậy thì ái khanh là người tử tế lắm ! Sáng mai, trăm sẽ tuyển cho Chiêu Quân vào cung.

Lỗ phi mừng rỡ, lại xếp rượu cho vua thật say, rồi vục lên giường đi ngủ. Suốt đêm, Lỗ phi chỉ lo nghĩ cách ám hại Chiêu Quân.

HỒI THỨ VI

*Giám Lãnh cung, Chiêu Quân chịu khổ
Đầy Liêu Đông, Vương Trung bị oan.*

Lỗ phi vội vàng kẻ dưới đèn viết tờ mật thư, giao cho tên nội giám tâm phúc, đưa tới Mao Diên Thọ, dặn cứ theo lối mà làm, lại gọi hai cung nữ bảo thêm :

- Ngày mai, bày cô thấy Chiêu Quân vào, cứ đem thẳng tới Lãnh cung mà khóa lại, nếu ai hỏi thì nói rằng : "Chiêu Quân dám tự tiện vỗ láy tranh đồ làm mẹ hoặc thành thượng, đáng lẽ phải tội chết, nhờ có bà Tây cung xin hộ cho, mới được khỏi chết, này đem giam vào Lãnh cung".

Hai tên cung nữ lĩnh mệnh lui ra. Mao Diên Thọ xếp được mật thư của Tây cung, mang vào phòng kín, bóc ra xem :

Quan Tướng công Mao Diên Thọ, Xin ngài cho người đuổi theo bắt Chiêu Quân lại, tôi đã sai mấy tên cung nữ chờ sẵn, đem giam vào Lãnh cung. Xin ngài mau mau làm ngay, chớ để tốt lộ ra ngoài, đổ sinh tai vạ. Ngài phải thật cẩn thận dè.

Ký tên : "Lỗ Kim Định".

Mao Diên Thọ xem xong, mừng lắm, nghĩ thêm : thư của Lỗ phi này hợp ý ta, việc này không thể chậm trễ, sớm mai phải tức khắc làm ngay.

Sáng hôm sau, Mao Diên Thọ sai Tôn Long giả mạo một tờ thánh chỉ, chèo thuyền đuổi theo, bắt Chiêu Quân lại. Hoa thuyền Chiêu Quân đang lững lờ đi giữa dòng sông. Chiêu Quân nghĩ thầm một mình : Vua cũng ta nguyện ước ba sinh, để cho người với ta tới kinh chẳng hay vì cớ gì mà lại đuổi về không dùng nữa ? Chiêu Quân thương thân tủi phận nghĩ đời con lại sứt sùi đời con ! ..

Chiêu Quân đang nghĩ trong thuyền, thỏ ngắn than dài, bỗng nghe tiếng Tôn Long gọi :

- Hoa thuyền kia ! Hãy dừng thả cô thánh chỉ đây !

Đám thủy thủ vội vàng cầm thuyền lại. Tôn Long bước sang hoa thuyền, quát to lên rằng :

- Chiêu Quân mau mau nghênh tiếp thánh chỉ.

Chiêu Quân vội vàng quí xuống nghênh tiếp. Tôn Long mở to thánh chỉ ra, cất to giọng đọc :

Hoàng đế chiếu rằng : Vương Chiêu Quân không theo lời thánh chỉ, dám tự tiện vẽ lấy ba bức tranh, chưa được tiến vào cung, đã có ý muốn làm mê hoặc quân thượng. Nay đem giam vào Lành cung là đáng tội lắm. Khâm tui !"

Chiêu Quân cúi đầu lạy tạ. Lạy xong đứng dậy, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, xiết bao chua xót ! Tôn Long tức khắc gọi quân lính chèo thuyền trở lại, thuyền cập bến, đã có kiệu đem ngay Chiêu Quân đi, Tôn Long vào báo tin cho Mao Diên Thọ biết.

Thương hại cho Chiêu Quân ngồi trên kiệu, ngoài miệng đều không nói ra, trong bụng vẫn nghĩ thầm: mấy bức tranh đâu phải ta vẽ ra, nhưng vua tự đâu mà biết được, quả nhiên là thằng Mao Diên Thọ bày mưu lập kế, có ý dóm pha đổ làm hại ta. Thôi thì ta đánh vào cung, rồi sau sẽ tùy cơ định liệu.

Chiêu Quân vừa đi vừa thương thân tới phận. Vào đến nơi, đã thấy có hai tên cung nữ đứng đón sẵn, hỏi :

- Có phải kiệu Chiêu Quân thì đồ lại đây.

Phu kiệu liền đồ lại, Chiêu Quân xuống kiệu, hai tên cung nữ đưa thẳng vào Lành cung. Chiêu Quân bước vào đến cửa, ngẩng trông thấy trên cửa có đồ hai chữ "Lành cung", trong lòng chua xót, nước mắt đầm đìa, không thể làm thế nào khác, đành nhắm mắt bước vào. Hai tên cung nữ khóa chặt cửa lại, rồi về báo tin cho Tây cung biết.

Chiêu Quân ngồi trong Lành cung, trông thấy bốn mặt lạnh lẽo, chẳng có ai quen thuộc, vật mình kêu khóc ảm tĩ :

- Mao lập mấy hồi mấy ! Ta cùng nhà người phỏng có thù oán gì mà nhà người nở bày mưu lập kế, làm hại ta đến thế này là cũng ! Chúa công đi ! Chúa công là người phụ bạc ! Tôi vẫn mong giữ trọn những lời nguyện ước trong mộng, được tiến vào cung, nở nang mây mặt rõ ràng mẹ cha, ngờ đâu hổng nhận bạc mệnh như thế này. Thương hại thay cho cha mẹ tôi, xa xôi cách biệt, nào có cháu tình ! Thôi, chẳng qua là kiếp trước vụng tu thì kiếp này phải chịu khổ sở ; nhưng nay đã vào tới chốn Lành cung này, biết đến năm nào, tháng nào, ngày nào mới giải được nỗi oan này !

Chiêu Quân ngậm nghĩ đau lòng, khóc lặn xuống đất, người coi

cung là Trương nội giám sợ hãi chạy lại đỡ Chiêu Quân dậy rồi tìm lời khuyên giải.

Vợ chồng Vương Trung từ khi con gái đã tền kinh rồi, không lúc nào yên tâm được, mới một sai Vương Văn và Vương Vũ đi theo hoa thuyền vào kinh để dò la tin tức. Vào tới kinh nghe tin hoàng thượng đã ngự xem tranh vẽ, không dùng đến cho Chiêu Quân vẽ, đến nửa đường, lại nghe tin có thánh chỉ bắt hoa thuyền lại, đem Chiêu Quân đẩy vào Lành cung, vì tội dám tự tiện vẽ tranh. Hai tên người nhà đó là được đích xác rồi, tức khắc đem tin về Việt Châu báo cho vợ chồng Vương Trung biết.

Mao Diên Thọ từ khi tiếp được một thư của Lỗ phi đưa cho, bắt Chiêu Quân đẩy vào Lành cung rồi, chỉ lo rằng nhờ cô không dứt rễ thì có ngày nó lại nảy mầm, liền sai Triệu Bảo giả mạo một tờ thánh chỉ tới Việt Châu để bắt tội Vương Trung.

Vợ chồng Vương Trung ngày nào cũng ngậm ngùi cay đắng, thương nhớ con gái, hai tên người nhà, đi dò la tin tức, mãi không thấy về, càng thêm sốt ruột. Một hôm vợ chồng Vương Trung đang ngồi chuyện trò với nhau bỗng có người vào báo Vương Văn và Vương Vũ đã về.

Vương Trung vội vàng chạy ra hỏi :

- Thế nào mà các con vào kinh lâu lắm vậy ? Mãi đến hôm nay mới về ? Sự thể tiểu thư ở trong kinh ra sao ? Hãy kể cho ta nghe.

Hai tên người nhà bẩm :

- Bẩm tâu quan lớn, chúng tôi ngày nào cũng đi dò la tin tức xem việc tiền cung ra sao. Vậy nên về chậm, xin quan lớn tha lỗi cho.

Vương Trung nói :

- Tiểu thư ở trong cung, có được mạnh khỏe không ?

Hai tên người nhà lần đầu nói :

- Tiểu thư tới vào tới kinh chưa được phong làm Tây cung, đã có chỉ cho về không dùng đến ; thuyền về tới nửa đường, lại có chỉ nói tiểu thư dám tự tiện vẽ lấy tranh, khép vào tội "Khử quân" đem giam tại Lành cung. Hiện tiểu thư đang hết sức khốn khổ ở Lành cung đây !

Vương Trung nghe tin như kim đâm vào ruột. Quan bà ở nhà trong nghe được cũng kêu trời lên ra khóc :

- Con ơi ! Mẹ có ngờ đâu con đến nỗi nỗi cơ cực này ! Mẹ sống làm sao được, Con ơi !...

Vương Trung vào nhà trong cùng với vợ vật vã khóc lóc.

- Con ta tính nết hiền lành, nay chưa được vào bộ kiến, sao hoàng thượng đã biết là bức tranh tự con ta vẽ ra. Tôi chỉ sợ rằng thằng Mao Diên Thọ đã lập kế làm hại. Thôi ông chờ có ngân ngại, hay là ông cũng tôi mau mau thu xếp vào kinh, liều chết đùn tận sản rỗng, kêu cho cháu, cứu lấy con ra khỏi Lành cung, nếu quả thằng Mao Diên Thọ làm hại thì cũng liều mạng với nó chứ sao ?

Vương Trung nghe lời khơn phải, liền sắm sửa, thu xếp lấy kinh, bỗng thấy người nhà hoảng hốt vào báo có quan khâm sai mang thánh chỉ tới ngoài cửa phủ, Vương Trung vội vàng đội mũ mặc áo, sai người nhà mở cửa giữa và bày hương án ra nghênh tiếp.

Vương Trung quỳ xuống, quan khâm sai mở thánh chỉ ra tuyên đọc :

Hoàng đế chiếu rằng : Vương Trung, tri phủ Việt Châu có con gái là Chiêu Quân được hôn vào Tây cung. Không ngờ Chiêu Quân ở trong cung, có nhiều nết xấu, thật đáng tội chết. Trẫm đã khoan dung cho giam vào Lành cung. Nhưng con gái chẳng ra gì, lại tại cha mẹ ngày thường không biết dạy bảo. Nay tạm tha tội chết cho Vương Trung, nhưng cách chức tri phủ, bắt cả gia quyến đem đầy ra Liêu Đông để sung quân địa phương. Phải giải ngay lập tức. Khâm tể !

Đọc xong, Vương Trung lấy tạ. Lấy xong đứng dậy lĩnh lấy thánh chỉ, nước mắt chảy quanh, vào nói với quan bà. Quan bà rưng rưng khóc lóc :

- Nay ta phải tuân lời thánh chỉ không được tới kinh thì nỗi oan khuất này bao giờ mới bày tỏ được, thế mới biết là lũ giết người.

Hai vợ chồng đang rên rĩ thương xót, bỗng thấy người nhà vào báo thêm tin nữa. Vương Trung lại chết ngất người lần nữa.

HỒI THỨ VII

*Đàn Tỳ bà, một khúc tương tư
Chôn Lành cung, năm canh oán hận.*

Vương Trung thấy người nhà vào báo ở ngoài cửa đã có quần quan

đến giờ phải đi ngay. Vương Trung vội vàng đem sổ sách giấy tờ bàn giao lại, rồi thu xếp đồ đạc cùng gia quyến xuống thuyền đi Liêu Đông.

Chiêu Quân ở Lành cung, vẫn không biết cha mẹ vì mình đã bị đẩy ra Liêu Đông, ngày nào nàng cũng khóc lóc thương cha nhớ mẹ, nghĩ quanh nghĩ quẩn : Một là nghĩ cha mẹ ở Việt Châu xa xôi, vẫn tưởng con gái được về vang nơi Tây cung rồi nào biết đâu phải chịu khổ sở trong chốn Lành cung này ! Hai là nghĩ vua xử với mình thật là tệ bạc. Nếu không duyên nợ ba sinh thì đem ta đến đó kinh làm gì ? Đã đem ta đến rồi đây ta vào Lành cung, khiến đời ta dờ dằng làm nỗi, sao nữ lòng xử sự với ta làm vậy ? Ba là sợ phận ta long đong, hổng nhận bạc mệnh, ngờ đâu đến nỗi này ! Bốn là nghĩ đến thằng Mao Diên Thọ không biết vì có gì mà nó trăm mưu nghìn kế để làm hại ta đến thế này là cùng ! Chiêu Quân càng nghĩ càng đau xót trong lòng, lại khóc óa lòn.

Trương nội giám thấy Chiêu Quân từ khi vào Lành cung, đêm ngày luống những âm thầm, mặt ỉu mày chau, mình gầy sức yếu, mới tìm lời khuyên bảo :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, xin lệnh bà hãy cứ yên lòng, thử nào chúa công cũng có ngày nghĩ lại, chẳng bao lâu nữa ân xá cho lệnh bà được ra khỏi chốn này, còn chi lệnh bà phải buồn rầu quá vậy !

Chiêu Quân thở dài mà đáp rằng :

- Thôi, kiếp này còn mong gì nữa !

Nói xong, lại bảo Trương nội giám :

- Chẳng hay trong này có cách gì tiêu khiển cho đỡ buồn được không ?

Trương nội giám nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, có một cây đàn cầm ở đó.

Chiêu Quân nói :

- Người đem ra đây, để ta gảy chơi một khúc đỡ buồn.

Trương nội giám vội vàng đem cây đàn cầm quét sạch bụi bặm, rồi hai tay nâng đàn đưa cho Chiêu Quân.

Chiêu Quân cầm đàn khẽ lên gảy, rồi mấy ngón tay búp măng khẽ gảy trên đường dây, buồn thật là buồn, hai hàng nước mắt lại rông rông chảy xuống. Nghe ra một bài long ngâm như sau :

*Tay tiên mười ngón, bấy đường to,
Hạc thắm loan sầu luống ngán ngơ !*

Cung căn khúc này thơm ngán nổi,
Rừng thông gió thổi, bồn đồ xưa.

Chiêu Quân gảy xong, xuống cầm xuống, nói :

- Tiếng đàn róc rắt, càng thêm náo nùng !

Nói xong, lại hỏi Trương nội giám rằng :

- Còn có cái gì đồ chơi nữa không ?

Trương nội giám nói :

- Còn có một cây tỷ bà nữa.

Chiêu Quân nói :

- Ừ hay ! người mang lại đây cho ta.

Trương nội giám lại cầm cây tỷ bà đưa cho Chiêu Quân. Chiêu Quân trông thấy cây tỷ bà làm bằng gỗ tử đàn - hương - mộc, ngấm ngấm khen thắm : Cây đàn này trông cũng nhã lắm thay !

Chiêu Quân lại hỏi Trương nội giám :

- Chẳng hay từ đâu mà có cây đàn này ?

Trương nội giám nói :

- Dạ bẩm bẩm lệnh bà, số là năm trước có bà Trương công nương phải giam ở Lãnh cung, vẫn tập gảy cây tỷ bà này ; sau bà được ân xá, bỏ lại cây tỷ bà này.

Chiêu Quân thở dài nói :

- Tiểu thay cho cây tỷ bà cũng không được gặp thời ! Lúc trước làm bạn giải buồn cho Trương công nương, tới khi bà được ân xá, nỡ lòng bỏ người lại, thật là người quên ân phụ nghĩa. Còn như tôi, một mai được ân xá, tôi quyết rằng sống chết không bao giờ nỡ rời bỏ cây đàn này.

Nói xong, liền lấy tay phất sạch bụi bặm, rồi gảy chơi một khúc. Nghe tiếng đàn sang sảng, thật là đáng yêu !

Gảy xong, đặt xuống lại có ý buồn bã, Chiêu Quân hỏi Trương nội giám rằng :

- Bây giờ là tháng mấy nhỉ ?

Trương nội giám nói :

- Dạ bẩm bẩm lệnh bà, bây giờ là tiết tiểu xuân (tháng mười).

Chiêu Quân nói :

- Ở đây có chỗ nào đi ngoạn cảnh được không ?

Trương nội giám nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, đây là chốn Lành cung nghiêm cấm, còn ngoạn cảnh gì được nữa. Chỉ ở mặt tường vôi vôi phía sau này có một cái động gọi là Nguyệt động. Cửa động vẫn bỏ ngỏ, bên ngoài có một cái vườn hoa, tức là Ngự hoa viên, sau là lệnh bà ra đây ngắm cảnh cho đỡ buồn một lúc.

Chiều Quân gật đầu, liền bảo Trương nội giám đưa đường, mở cửa động ra. Chiều Quân đứng tựa vào bức tường vôi, nom ra ngoài động thấy một khu Ngự hoa viên cực kỳ là đẹp : hoa nở đỏ khô bền mặt, cỏ non xanh ngắt một màu, hươu sao đất đều hàng đôi, chim trả theo nhau từng cặp.

Chiều Quân trông đầu vui mắt, nghĩ vẫn đau lòng, lẩm nhẩm nói một mình rằng :

- Kìa như giống vật vô tri cũng còn được sum vầy đôi lứa, thương hại cho tôi đêm khuya một ngọn đèn xanh ; nghĩ mình, mình lại thương mình xót xa ! Tôi nghe nói bà Chánh cung Lâm Hậu là một người nhân đức, ước gì được gặp mặt để giải chút linh oan. Họa may bà lâu đồn tại vùn, cho tôi ra khỏi Lành cung này được vào bộ kùn, thì dầu chết cũng thỏa lòng !

Nói xong, lòng lại tự nhủ lòng rằng : Thôi ! Chiều Quân ôi ! Mày đừng mơ tưởng hão ! Ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nằng lại khóc òa lên. Trương nội giám nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, trời đã gần tối rồi, xin mời lệnh bà về, ngày mai sẽ lại ra ngoạn cảnh.

Chiều Quân bắt đặc dĩ, ngậm ngùi quay mình trở vào. Trương nội giám đóng cửa động lại, rồi vào trong phòng dọn cơm chiều cho Chiều Quân. Chiều Quân chăm đèn ngồi nghĩ, không thể nào ăn được, nằng lại sai Trương nội giám cất cơm đi, rồi đóng cửa phòng lại.

Trăng mới mọc, chiếu sáng vào cửa sổ, thương hại cho Chiều Quân đêm dài không ngủ được, nằng lại khêu ngọn đèn, đem cây tỷ bà ra gảy khúc ngũ canh oán :

1. - Suốt canh một, tôi ủ dột sầu sầu ! Nghĩ đến câu : cha mẹ tôi mang nặng đẻ đau, những mong rằng khôn lớn về sau : duyên ưa phận đẹp, ý hợp tâm đầu, áo xêm đùm bọc lấy nhau. Thương vì đâu ? Nhó vì đâu ? Trời ôi ! Khen cho con tạo khéo cơ cầu !

2. - Suốt canh hai, tôi vẫn dài than thở ! Nghĩ mà nhớ, cha mẹ tôi tuổi hạc mau già. Những tưởng rằng dưới gỏi thỏm hoa : cao sâu chín chữ, sum họp một nhà đã gần chỉ có điều xa. Sở ru mà ! Phận ru mà ! Trời ơi ! Tâm sự này ai thấu cho ta.

3. - Suốt canh ba, tôi vào ra ngo ngẩn ! Nghĩ mà giận, sở phận tôi làm nổi long đong. Những tưởng rằng được liền vào cung : vô vàng lầu phượng ; gang tấc mặt rồng, trăm năm toạc một chữ đồng. Thương nhau cùng ! Nhớ nhau cùng ! Trời ơi ! Đăm đăm tưởng bóng những lạnh lùng !

4. - Suốt canh tư, tôi nằm chưa yên giấc ! Nghĩ mà tức, nước mắt tôi đâu bỗng chứa chan. Những cảm thay, cho đũa quynh gian : trời còn dăm đời bay thật to gan, làm cho cho hại cho tan. Sáu đời con ! Thăm đời con ! Trời ơi ! Biết bao giờ giải được tình oan.

5. - Suốt canh năm, tôi ruột tấm bồi rồi ! Nghĩ mà hỏi, sao tôi tôi đeo lấy làm chi. Những buồn thay cho nỗi biệt ly : tin sương nhận vắng, một sáu to chia, sao không xét tấm tình si. Đã thỏ thì ! Hẳn thỏ thì ! Trời ơi ! Chữ hồng nhan thôi có ra gì !

Chiều Quân gầy dần xong, thấy mỗi một, lớn buồng cây tỳ bà xuống, không kịp cởi áo, nằm ngả ngay ở trên sập ngà, thiu thiu buồn ngủ. Nhưng nào có ngủ được. Lại nghĩ thắm trong bụng rằng : thắng Mao Diên Thọ nhân việc vẽ tranh, toàn đường ăn lỗ ; chỉ vì ta cậy mình thông minh, để dồn nỗi gây nên thù oán, chẳng những một mình ta chịu khổ, cha mẹ ta cũng làm nổi buồn rầu.

Chiều Quân đương mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh, bỗng thấy có thánh chỉ đến với cho vào bộ kiển. Chiều Quân mừng lắm, quì lạy ở trước sân rồng, nỉ non kể lể sự tình đầu đuôi. Vua tủm tỉm cười, cầm tay dắt Chiều Quân đứng dậy rồi phán :

- Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân chớ có phồn nào. Đó chẳng qua là trong lúc bấy giờ tấm quạ nghe lời đũa gian thần xiểm nịnh, gây nên cảnh ngàn cách nhân duyên : thôi, từ nay vô sau, đời ra lại đoàn viên như cũ.

Chiều Quân nói :

- Muốn tâu bộ hạ, xin bộ hạ chớm đầu thắng Mao Diên Thọ để cho bỏ tấm lòng tức giận của tôi trong bấy nhiêu lâu.

Vua nghe lời tức khắc truyền cho võ sĩ đem Mao Diên Thọ ra ngoài cửa ngo môn để xử tử, võ sĩ vâng lệnh bắt trói Mao Diên Thọ, lúc bấy giờ trông Mao Diên Thọ hằm hằm nổi giận, găm thét mắng rằng :

- Hôn quân kia ! Vì đũa mỹ nữ mà giết quan đại thần, sao lại bắt nhân quả làm vậy ?

Mao Diên Thọ quát lên một tiếng dứt tung cả dây trời, rồi giăng lấy con dao ở lưng vô sỉ, chạy lại giờ cao lên, chém vào đầu Chiêu Quân, vừa chém vừa nói : "Giết con yêu tinh này trước, rồi giết hồn quân sau !". Chiêu Quân không còn hồn vía nào nữa, chạy tránh không kịp, kêu to lên một tiếng : "Chết rồi !".

HỒI THỨ VIII

*Vợ chồng Vương Trung phải khổ sở,
Cha mẹ Kim Đình được vẻ vang.*

TIMSACH.COM.VN

Chiêu Quân nằm mê thấy Mao Diên Thọ cầm dao đến chém mình, sợ hãi quá, tránh không kịp, kêu to lên một tiếng, rồi ngã lăn xuống đất.

*Giấc nam khoa khéo bất bình,
Tỉnh ra mới biết rằng mình chiêm bao !*

Chiêu Quân thoát mê, hơi ướt đầm cả người, cặng nghĩ lại càng đau ruột, liền phàn nàn một mình rằng :

- Mao tặc mày hơi mày ! Ta cùng mày có thù oán gì nhau, mà trong giấc chiêm bao, mày lại còn toan hại ta nữa. Thò nào cũng có một ngày kia tỉnh mệnh mày ở trong tay ta, bấy giờ ta sẽ băm vằm mày ra làm trăm, nghìn mảnh, cho hả bụng ta.

Nói xong, nghiêng hai hàm răng lại, ôm bụng thở dài, ngồi chờ cho dần sáng, đứng dậy thư thần, chẳng buồn trang điểm gì nữa, ngày nào cũng cứ ủ dột nét hoa đầm đìa giọt lệ, nỗi đắng cay không nói hết.

Vợ chồng Vương Trung đi ròng rã hơn ba tháng trời, mới đến Liêu Đông.

Quan Tổng binh ở Liêu Đông là Lâm Trần Cao, lại là học trò tâm phúc của Mao Diên Thọ.

Từ khi Vương Trung vừa tới Liễu Động, Mao Diên Thọ đã viết thư cho Lâm Trần Cao dặn rằng về việc Vương Trung, Lâm Trần Cao tiếp được mật thư, tất phải theo ý Mao Diên Thọ.

Một hôm Lâm Trần Cao đang khệnh khạng ngồi ở công đường làm việc quan, bỗng thấy quan quân ở Việt Châu giải vợ chồng Vương Trung vào quỳ trước sân, rồi lòn trình giấy.

Lâm Trần Cao xem giấy, trông ra ngoài sân hỏi rằng :

- Nhà ngươi là Vương Trung tri phủ Việt Châu đó phải không ?

Vương Trung : dạ !

Lâm Trần Cao sầm nét mặt lại, đập bàn quát lớn rằng :

- Nhà ngươi to gan thật ! Nhà ngươi cò ý đi chậm không theo đúng như kỳ hạn ở trong giấy là nghĩa làm sao ? Nhà ngươi không sợ tội à ?

Vương Trung cúi đầu nói :

- Bẩm lạy cụ lớn, xin cụ lớn bớt giận cho chúng tôi được bẩm
hết lời.

Lâm Trần Cao nói :

- Nhà ngươi bẩm gì thì bẩm đi, ta nghe nào !

Vương Trung :

- Bẩm lạy cụ lớn, từ Việt Châu tới đây, đường đi khổ có muôn dặm ; vả lại chúng tôi đi đường dầm sương gió, đau ốm luôn mãi, lắm sự ngăn trở, vậy nên đến đây hơi chậm một chút, xin cụ lớn xét tình, rộng thương cho chúng tôi được tội ơn vạn đại.

Lâm Trần Cao cười khẩy mấy tiếng "Hi, hi, hi" nói :

- Ừ, cứ lấy tình thì đáng thương thật, đây ta cũng xá cho. Nhưng ở đây xưa nay vẫn có lệ thưởng ; ai đã bị đẩy ra sung quân ở đây, tất phải đánh 100 cốn, nhà ngươi có biết không ?

Vương Trung nghe nói, mặt như trâm đỏ, mình nhường dõ run, van lạy kêu rằng :

- Trăm lạy cụ lớn, ngàn lạy cụ lớn, xin cụ lớn sinh phúc cho chúng tôi. Chúng tôi già nua tuổi tác, cụ lớn đánh thì chết mất, không thể nào chịu nổi.

Lâm Trần Cao nói :

- Ta nghĩ nhà ngươi tuổi già, cũng có lòng thương hại thay, thôi ta tha cho một nửa, còn phải chịu 50 cốn.

Vương Trung lại khăn đầu dưới trướng, gở điều kêu ca.

Lâm Trần Cao thét gọi quân lính :

• Quân bay ! Cứ phép mà làm, vật cổ ra đánh !

Vợ Vương Trung là bà Diêu Thị trông thấy đau lòng, vội vàng lẫn lại bên cạnh, vừa khóc vừa kêu lớn :

• Trăm lạy cụ lớn, ngàn lạy cụ lớn ; xin cụ lớn trông lại cho :
Chồng tôi mình già tuổi yếu, cụ lớn không thương hại thì chột mắt,
không thể nào chịu nổi.

Diêu thị kêu khóc khăn cả cổ.

Lâm Trần Cao cứ tảng lờ như người không nghe tiếng, lại thét gọi quân lính :

• Quân bay ! Lôi con mẹ ấy ra chỗ khác.

Quân lính dạ, lôi Diêu thị ra một chỗ.

Thương hại cho Vương Trung bị đánh 50 cốn, bắn máu thịt ra.

Đánh xong, nằm chột ngất đi, không dậy được nữa.

Diêu thị khóc lóc, chạy lại đỡ chồng dậy.

Lâm Trần Cao truyền quân lính đem vợ chồng Vương Trung giao cho Trương thiên hộ cai quản.

Quân lính vâng lệnh giải vợ chồng Vương Trung giao cho Trương thiên hộ.

Trương thiên hộ lại là một ông quan hay tham của, phẩm những người có tội đến đây ở đây, ai cũng có 50 lạng bạc vào trình diện một xong. Bằng không thì hẳn làm cho cực kỳ điều đùng khổ sở.

Vương Trung biết ý làm vậy, cũng phải nhất nhạnh cho đủ món tiền để nộp Trương thiên hộ.

Trương thiên hộ thu nộp rồi đem vợ chồng Vương Trung cho ở một chỗ.

Lỗ phi từ khi tiến vào Tây cung, được vua thương lắm, nói câu gì cũng đắt lời.

Một hôm, vua bãi triều, trở vào Tây cung.

Lỗ phi chạy ra đón.

Vua quàng tay tay vào trong cung ngồi.

Các cung nữ dọn rượu ra.

Vua uống rượu đã ngà ngà say.

Lỗ phi thỏ thẻ nói :

- Muốn tâu bệ hạ, tôi đội ơn bệ hạ được sung sướng ở chốn cung cấm này, chỉ hiềm về một nỗi cha mẹ tôi ở Việt Châu, chưa được nhờ vả một chút gì, xin bệ hạ đã có lòng thương yêu đến tôi, thì bệ hạ cho người với cha mẹ tôi tới kinh, để cho tôi được trông mặt, được thờ là hân hạnh lắm.

Vua gật đầu phán rằng :

- Ừ, để sáng mai trẫm sai quan tới Việt Châu với cha mẹ, nhà người tới đây, có khó gì điều ấy !

Lỗ phi mừng rỡ tạ ơn.

Nói xong, lại rót rượu mời vua soi.

Vua uống rượu thật say rồi vào màn đi ngủ.

Sáng hôm sau, vua ngự ra chầu, các quan văn võ vào chầu đông đủ cả.

Vua phán hỏi :

- Các quan văn võ có ai muốn phụng mệnh ra Việt Châu với hoàng thân Lỗ phi đến đây cho trẫm không ?

Mao Diên Thọ khúm núm sụp lạy ở trước sân tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần xin phụng mệnh.

Vua mừng lắm, tức khắc sai viết một đạo chỉ giao cho Mao Diên Thọ.

Mao Diên Thọ lĩnh chỉ, ra cửa ngõ môn, giở vỏ nhà thu xếp đồ hành trang để sẵn sửa đi Việt Châu.

Mao Diên Thọ đem hai người tùy phái đi Việt Châu, lại sai người báo tin trước cho Lỗ viên ngoại biết.

Lỗ viên ngoại nghe tin, mừng rỡ khôn xiết ! Dọn dẹp nhà cửa, treo đèn kết hoa. Bày sẵn một cái hương án và các đồ nghi vệ để nghênh tiếp thánh chỉ.

Bỗng nghe thấy mặt ngoài có ba tiếng sừng mừng. Mao Diên Thọ đưa thánh chỉ đến.

Lỗ viên ngoại quì xuống để nghênh tiếp thánh chỉ.

Mao Diên Thọ mở tờ thánh chỉ ra tuyền đọc. Thánh chỉ nói cho với vào kinh để phong chức.

Lỗ viên ngoại lấy tạ :

- Vạn tuế, vạn vạn tuế !

Lấy xong, tiếp lấy từ thườn chỉ, rồi lại quay lại lấy tạ Mao Diên Thọ có lòng bình vực cho.

Mao Diên Thọ không dám nhận lấy, vội vàng lấy tay dất lên mời ngồi.

Người nhà pha nước, xong dọn tiệc đồ thết đãi Mao Diên Thọ.

Lỗ viên ngoại ngồi hầu rượu, thủ tiếp rất trọng thể.

Mao Diên Thọ cực kỳ vui vẻ.

Tiệc xong, Lỗ viên ngoại dọn một nơi thư phòng rất sạch sẽ, để mời Mao Diên Thọ vào nghỉ.

Lỗ viên ngoại chạy vào nhà trong thì thảo kể chuyện với vợ.

Bà vợ hí hửng mừng, vội vàng đếm lấy 1.000 lạng vàng để lễ mừng Mao Diên Thọ, còn 300 lạng bạc thì phân phát đồ thưởng cho những người nhà theo hầu.

Sắp sửa đầu đầy rồi, để sáng hôm sau Mao Diên Thọ ngủ đầy, cáo từ xin đi.

Lỗ viên ngoại sai người nhà mang đồ lễ ra vừa rồi cười vừa nói :

- Chúng tôi được đời ơn cụ lớn nhiều lắm, chẳng mấy khi cụ lớn tới đây, đường sá xa xôi, đi lại vất vả, chúng tôi không biết lấy gì để tạ ơn được, gọi là có chút lễ bạc, xin cụ lớn thu nhận cho.

Mao Diên Thọ trông thấy lễ hậu lắm vậy, hí hửng cười đáp rằng :

- Chúng tôi ra đốn đây, quấy quả hoảng thân nhiều lắm nay hoảng thân lại cho hậu như thế này, chúng tôi lấy, chẳng hóa ra tham lắm ư.

Lỗ viên ngoại nói :

- Nội đặc công việc, nhất thiết chúng tôi trông cậy vào cụ lớn cả. Chút lễ mọn này, gọi là cái lòng thành của chúng tôi. Chờ khi chúng tôi tới Knoxville, sẽ lại xin tạ ơn cụ lớn.

Mao Diên Thọ nói :

- Hoảng thân ơi ; tôi vì một việc bình vực cho lính viên mà phải nghỉ bao nhiêu là mưu kế, hoảng thân có lớn kém ít nhiều ra nữa, tôi tưởng cũng xứng đáng lắm. Hoảng thân cứ coi ngay như Chiêu Quân bây giờ,

Nện đang phải giam tại Lành cung, khổ sở xuất bao, bị thử nàu được với lính viên ở chôn Tây cung trăm đường sung sướng. Ngày nay lại có chỉ với hoàng thân vào, nở nang mây mặt, rõ ràng mẹ cha. Hoàng thân thử nghĩ mà coi, ai đem cho hoàng thân những cái may mắn ấy.

Nói xong, lại khách khách cười ầm cả lên.

Lỗ viên ngoại chỉ một mực tán tụng nói :

- Cái ơn to của cụ lớn, thật là giới cao đất dầy, không bao giờ chúng tôi dám quên !

Mao Diên Thọ lại cầm lấy tay Lỗ viên ngoại mà dặn :

- Hoàng thân ơi ! Bây giờ tôi xin dặn hoàng thân một câu...

TIMSACH.COM.VN

HỘI THỨ IX

*Chôn Lành cung, Chôn Quan mặc bệnh,
Đất Liêu Đông, Đất thế của con.*

Mao Diên Thọ lấy tay Lỗ viên ngoại mà dặn đi dặn lại một câu rằng :

- Tôi xin về trước hoàng thân thì cũng kịp mau mau thu xếp đồ hành trang để mà tiễn kinh ngay mới được.

Lỗ viên ngoại nói :

- Bẩm vâng !

Mao Diên Thọ cáo từ trở ra.

Lỗ viên ngoại đi tiễn Mao Diên Thọ đầu dầy rồi trở về sai bảo người nhà thu xếp hai chiếc thuyền lớn để sắp sửa tiễn kinh.

Các quan văn võ ở địa phương ấy, cũng những họ hàng làng nước kéo nhau đến tiễn đồng lắm.

Lỗ viên ngoại mừng rỡ, không biết đầu mà kớ cho xiết !

Hôm sau, Lỗ viên ngoại đem gia quyến xuống thuyền, giao của nhà cho người bỏ già canh giữ.

Lỗ viên ngoại tới kinh, đem gia quyến vào ở trong một nhà công quán, rồi tới yết kiến Mao Diên Thọ.

Mao Diên Thọ nghe nói Lỗ hoàng thân đã đến, vội vàng sai người nhà mở cửa giữa ra để nghênh tiếp.

Nhân trời đã chiều tối, không kịp vào bộ kiến, Mao Diên Thọ mời sửa soạn để thết đãi Lỗ viên ngoại.

Tiệc xong, Lỗ viên ngoại vào thư phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, vua ra chầu, Mao Diên Thọ qui xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, tôi phụng chỉ tới Việt Châu với Lỗ hoàng thân, nay Lỗ hoàng thân đã đứng chực ở ngoài cửa ngọc môn, để đợi lệnh hoàng thượng.

Vua mừng lắm phán rằng :

- Nhà ngươi cho với Lỗ hoàng thân vào bộ kiến bẩm đây.

Mao Diên Thọ phụng chỉ ra với Lỗ viên ngoại vào.

Lỗ viên ngoại vào qui ở giữa sân rồng, chúc cầu "Vạn sự".

Vua hạ lệnh phong cho Lỗ viên ngoại làm quốc trưởng, lại truyền bộ Công lấy tiền kho ra làm dinh riêng cho hoàng thân, hạn trong một tháng phải hoàn thành.

Bộ công lĩnh chỉ.

Lỗ viên ngoại lấy tạ lui ra.

Vua bãi triều, vào Tây cung, nói chuyện cho Lỗ phi biết.

Lỗ phi mừng lắm, hết sức ở mĩ vua, dinh ninh trong bụng chừng nào dinh hoàng thân làm xong, cha mẹ ta sẽ vào ở tại cung điện ấy.

Lỗ phi thỉnh thoảng lại với cha mẹ vào Tây cung để ban yến, cốt nhục đoàn viên, thật là một cuộc sống vui vẻ.

Thương hại cho Chiêu Quân ở Lánh cung, đêm ngày nghĩ quanh nghĩ quẩn chẳng thiết ăn uống gì, thân hình gầy vô dần dần lâm bệnh đau xương đau da, nóng lòng nóng ruột, thổ ra huyết.

Chiêu Quân biết mình suy yếu, đem gương ra soi.

Còn gì là cái hồng nhan,
Đào hoa hoàn mã, liễn tán tác mây !

Chiêu Quân trông vào gương, mình lại hỏi mình rằng :

- Vương Tương ơi !...

Thương thay cũng một kiếp người,
Cướp công cha mẹ, thiệt đời thống mình !

Nói xong, lại vật mình lần khóc.

Điều đâu sẵn mối thương tâm,
Hai hàng nước mắt đầm đầm châu sa.

Trương nội giám thấy Chiêu Quân sầu khổ lắm vậy, lại tìm lời khuyên giải :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, xin lệnh bà chờ lâu thân hoặc thể làm vậy.

Chiêu Quân nói :

Tôi lại không biết sức của thân tôi hay sao, nhưng nỗi lòng chưa xót không thể nào nguôi được. Nhà người thử nghĩ coi, có phải như ngày nay đông qua xuân tới, nào trăm hoa đều nở, nào muôn vật đua vui, ngắm thân tôi, có khác gì hoa đã lìa cành, chẳng ai nhìn đến. Chứa xuân sao khéo hững hờ với hoa !... Nghĩ mà giận thân, những toan liệu chết, nhưng chết thì ai biết đây là đâu. Bây giờ thành ra mang bệnh vào mình, chốn Lành cung này thuộc men chẳng có, càng nghĩ lại càng thêm đau khổ.

Trương nội giám nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, xin lệnh bà nghĩ lại, cái vinh nhục của người đời không bao giờ cố định. Nếu lệnh bà không giữ gìn thân thể, để cho dung nhan tiêu tụy, thì một mai động đến cửu trùng, giữ sao cho được mà hồng như xưa !

Chiêu Quân nói :

- Dạ tạ những lời khuyên giải của nhà người. Nào, tôi lại không biết thể hay sao, song vì những uất ức trong lòng, không thể nào giải bày ra được, khiến tôi phải chịu đựng quá sức.

Trương nội giám nghe những lời bị thương ấy cũng phải ngoảnh mặt mà thở dài, rồi chạy đi chỗ khác.

Vương Trung đẩy ra Liều Đông phải thuê mấy gian nhà cho gia quyến ở. Dầu bổng lộc làm quan khi trước kỳ oáp được ít nhiều, nhưng ngôi ăn mãi, nói cũng phải lờ, của cải cạn dần.

Vả lại Lâm Trần Cao là một tay đao đỏ, làm theo Mao Diên Thọ để mong được thăng quan tiến chức, đã dùng hết mọi cách, làm nhục Vương Trung, thỉnh thoảng lại đối đầu đình, không đánh đòn thì cũng mắng cho tàn tệ.

Vương Trung sợ oai Lâm Trần Cao, vẫn phải dùng vàng bạc đâm mớm để được yên thân. Chưa được nửa năm thì vốn liếng hết sạch, tiền thuê nhà cũng không có mà trả, phải giả lại nhà đầy tớ cũng cho vô hết, chỉ còn lại hai vợ chồng, bữa đói bữa no.

Lâm Trần Cao lại chơi ác, bắt Vương Trung làm lính hỏa đầu, ban ngày thì thổi cơm cho quân lính, ban đêm thì canh giữ bếp nước. Cầm thay cho một ông quan phủ từ phẩm hoàng đường bị kẻ gian vu oan giá họa mà đòn nông nổi như thỏ !

Một hôm Vương Trung ngồi ở nhà bếp, than thở với vợ :

- Bà mày ơi ! Con gái ta ngày nay đang khốn khổ ở Lãnh cung, vợ chồng ta lại mắc tai nạn ở đây, không biết đòn năm nào, tháng nào, ngày nào giải thoát được, rồi cũng phải bỏ lại năm xương tăn trên đất này mà thôi.

Nói xong, lại khóc.

Điều thị nghe lời, cũng ngậm đắng nuốt cay, phản nản rằng :

- Thôi chẳng kể làm gì nữa những nông nổi đoạn trường ấy. Nay hãy nói khi con gái ta bước chân ra đi, có dặn lại một câu rằng : "Nay mẹ có mang đã hơn 7 tháng, chưa biết gái đẻ thế nào, nếu sinh con trai thì đặt tên là Kim Hổ, sinh con gái thì đặt tên là Trại Chiêu Quân" Thương hại cho người đã ra đi mà câu nói còn ở lại ! Bây giờ tôi có mang đã 14 tháng nay mà không biết làm sao chưa thấy gì cả ?

Vương Trung nói :

- Nó như quả dưa, đến kỳ tự khắc nó chín, không thể vọt văng được, bà mày phải giữ gìn thân thể, chớ nên nghỉ ngơi lắm.

Vợ chồng đang trò chuyện với nhau thì bỗng điểm canh hai, toan trái nệm cỏ đi nghỉ. Điều thị thấy trong bụng hơi quặn quặn đau, trước còn cho là thương, sau thấy đau dỗi mãi liền, lấy làm lạ, biết đã đến kỳ sinh nở, liền gọi Vương Trung báo rằng :

- Ông ơi ! không biết sao bụng tôi đau dữ lắm, hay là sắp đẻ đây.

Vương Trung cuống cuống cả lên, người hầu chẳng có, bà đỡ thì

không, đánh quí xuống đất mà khấn trời phò hộ độ trì cho mẹ tròn con vuông.

Điều thị đau quá, lăn lóc trên cái nệm cỏ, thương trộn hạ trộn, rồi thiếp đi chẳng biết gì nữa. Vương Trung tái mét, vội vàng ôm lấy Điều thị mà than rằng :

- Bà mày ơi ! Mỗi ngày nào bà mày ở cũ Chiêu Quán, nào bà đỡ cũng thì nữ hầu hạ vây chặt chung quanh ; tôi chỉ việc ngồi ở thư phòng mà đợi tin mừng, không phải lo gì cả. Nay chỉ có hai vợ chồng ở xó bếp này, nào biết trông cậy vào ai bây giờ, tôi thật đau lòng đau ruột !

Vương Trung đang than thở, thấy Điều thị hơi tỉnh, bỗng chồm lại nhân một lúc, kêu to lên mấy tiếng :

- Ôi dào ! Dào ! Dào ! Dào ! Dào ! Dào...

Mặt Điều thị trắng nhợt ra, hai mắt lơ lơ, coi bộ đau quá. Đêm đã chuyển canh ba, Điều thị kêu to lên rồi có tiếng trỏ con khóc oa oa trên nệm cỏ. Vương Trung mới yên lòng, lẩm nhẩm lay tá trời đất.

Đen đêm chẳng có, Điều thị lấy tay sờ cái nhau cho con, rồi cuộn chặt lại để vào đồng cỏ.

Vương Trung khẽ thì thao hỏi nhỏ :

- Thở nào, trai hay gái ?

Điều thị kêu lên rằng :

- Thở này mới lại khổ nữa !

Vương Trung lại hỏi sộp :

- Làm sao ? Làm sao ?

HỎI THỨ X

Vương Chiêu Quán ngồi như thuyền tử,
Lưu Văn Long thì đổ trượng nguyên

Điều thị thấy chồng hỏi con trai hay là con gái, liền kêu lên một tiếng :

- Thế này mới lại khổ nữa !

Vương Trung vội vàng hỏi :

- Tại sao lại khổ ?

Diêu thị :

- Thôi, lại con gái mất rồi !

Vương Trung nghe nói, thở dài than rằng :

- Thế thì biết lấy ai mà báo thù cho ta !

Diêu thị nói :

- Mười mấy tháng trời nay, vợ chồng ta mong mỏi sinh được chút con trai để nối dõi tông đường, bây giờ thế là công toi !

Vương Trung lại sợ Diêu thị mới ở cũ mà nghĩ ngợi lắm dễ sinh bệnh chàng, liền kèm lời khuyên giải :

- Thôi, nhờ trời đất, bà may ở cũ được ba vương bấy tròn, thế là mừng, còn trai hay gái, con nào chả là con, chớ nên nghĩ ngợi.

Chuyện trò mãi đến trời sáng, mới nấu nước rửa ráy cho con, rồi ôm ấp nâng niu, nhưng xem ra đứa bé có quý tướng, lông mày chữ bát, chưa được ba tháng, đã biết cười biết chuyện.

Vợ chồng Vương Trung thấy con như vậy, cũng có phần khuấy khoả đỡ buồn, nhớ lại lời Chiêu Quân dặn, bèn đặt tên là Vương Sinh, tiểu tự là Trại Chiêu Quân.

Chiêu Quân ở Lành cung, khóc thầm với một cây tỷ bà, ngọn đèn canh khuya, một người một bóng, ngày dài đêm ngắn, giấc ngủ không yên, nghĩ ngợi nỗi khi trời oi bức, lại tưởng tượng cảnh đẹp những đóa hoa sen trên mặt nước, càng thêm tủi duyên phận hẩm hiu của mình.

Hổ sinh ra phận má đào,

Cống cha nghĩa mẹ kiếp nào trả xong.

Cha mẹ đâu biết nỗi khốn khổ ở Lành cung này, vẫn ngỡ rằng con mình được ơn vua lộc chúa sung sướng muốn vãn đã quên xuân cõi huyền già, cù lao chín chữ, chẳng hay vì ai mà gây nên nguồn cơn này ! Mao tặc mấy hơi mây ! Mây làm cho ta cốt nhục phân ly. Cái thù không đội trời chung này, chết thì thôi còn sống ngày nào thì có phen bị xé xác ra trăm nghìn mảnh cho đáng cái tội của mây.

Chiêu Quân đang ngậm ngùi than thở, sự thấy trước mặt có một chùm hoa đèn, ánh sáng rực rỡ. Chiêu Quân mừng thầm trong bụng : Triệu

chúng này có lẽ là vua hối tâm nghĩ lại, mà tha cho ta ra khỏi Lành cung này chăng ? Vậy nên hoa đèn đã báo trước cho ta biết.

Nghĩ xong lại nhìn cái hoa đèn mà khản rằng :

- Ông thần đáng kia ơi ! Nếu là điềm hay mà cho ta được trông thấy vua, thì ta xin thắp hương mà phụng thờ để tạ ơn nhà người mãi mãi.

Chiêu Quân vừa khản, vừa ngồi ngẫm nghĩa chòm hoa đèn.

Ngờ đâu chòm hoa đèn vốn là vật không bền lâu, bỗng nổ tan thành khối đụn.

Chiêu Quân trông thấy giật mình, lại khóc òa lên rằng :

- Thôi ! Để có khi không đời nào ta còn được trông thấy mặt vua nữa ! Tức mình nâng thổi tắt ngọn đèn rồi thắm khóc :

- Nào ! Khi gặp vua trong chiêm bao, ân cần gần bó, một hai kết tóc xe tơ, ngài có hứa cho người tới Việt Châu để với tôi vào kinh. Tính đây, tôi cứ đinh ninh một dạ chờ đợi tin vua, quả nhiên vua có chỉ với tôi thật. Ngờ đâu tới kinh, chưa gặp mặt vua lần nào, tự nhiên vô cớ, tôi bị đày đọa tại Lành cung này.

Thôi còn chỉ nữa mà mong,

Mỗi sáu khi giờ cho xong còn chầy !...

Nói xong lại tí tở khóc hoài !

Bà Chánh cung Lâm Hậu là người khoan hòa, độ lượng, rộng rãi. Từ khi yêu cầu Lỗ phi, đã 4 tháng nay, vua không tới cung Lâm Hậu.

Lâm Hậu nghĩ hoặc, thường sai cung nữ đi đó là xem ý tứ vua ra sao ?

Cung nữ về báo với Lâm Hậu, đều nói :

- Vua mới tuyển được một người con gái ở Việt Châu, tên là Vương Chiêu Quân vào Tây cung, ngày đêm say đắm, chẳng thoát việc gì nữa.

Lâm Hậu nghe nói, cảm tức trong bụng, nghĩ làm Chiêu Quân được sủng ái ở Tây cung, thường ghen nân một mình :

- Hồn quân kia ! Người chẳng thiết gì đến chính sự, mê mẩn ở Tây cung, không khéo thì hai chữ "tửu sắc" sẽ làm cho giang sơn này phải suy sụp mất.

Nói xong lại nghiêng rằng mà rằng :

- Hồi con yêu tính ở Tây cung kia ! Mày làm cho vua mẹ mất, chẳng nghĩ gì đến bá quan văn võ trong triều. Thờ nào rồi luồn gươm Chánh cung này sẽ không tha cái đầu con yêu tính ấy được.

Lâm Hậu vẫn nghĩ làm Tây cung là Chiêu Quân mà không biết chuyện Lỗ phi được vua yêu dấu.

Vua quá yêu dấu Lỗ phi, chẳng lẽ cứ bỏ mãi không ra coi triều nữa nên bắt các đại thần phải ra thiết triều. Các quan văn võ, lạy trước sân rồng, chúc "vạn tuế"

Có một vị đại thần áo mũng hốt ngà, quỳ xuống tâu :

- Năm nay có khoa thi, kẻ hạ thần giữ chức Lễ bộ, vậy đang nộp danh sách các quan chủ khảo để thánh thượng phê chuẩn cho thêm phần trọng thể.

Vua nghe lời tâu, cảm ngự bút phê duyệt.

Chánh chủ khảo :

Trương Văn Học, Thái tử thiếu bảo, Nội các đại học sĩ, Quân cơ phòng hành tẩu, kiêm Lại bộ thượng thư sự vụ.

Phó chủ khảo :

Đường Nhân Kiệt, Hàn lâm viện Thị giảng học sĩ, kiêm Lễ bộ thượng thư sự vụ.

Đề điệu quan :

Giảng Chính Lâm, Lễ bộ hữu thị lang.

Giám trường quan :

Chu Đại, Hộ bộ tả thị lang.

Vua phê duyệt rồi, giao cho quan Lễ bộ. Quan Lễ bộ phụng chỉ tuyên cáo cho thiên hạ biết.

Trương Văn Học làm chánh chủ khảo, một mực công bằng, chẳng tư vị ai. Chấm quyển xong rồi, đem danh sách đệ trình ngự lãm.

Vua truyền lấy bốn người đầu : một trạng nguyên, một bảng nhãn, một thám hoa và một truyền lộ.

Định số đầu đầy rồi vua truyền mở xem họ tên những người thi đỗ ấy là những ai.

HỒI THỨ XI

Thầy quả dưa, ngâm bài thơ cổ,
Trông bóng trăng, nghĩ đến người xưa !

Vua truyền cho nội thị mở danh sách ra xem :

Người đỗ đầu, trạng nguyên là Lưu Văn Long ;

Người đỗ thứ hai bằng nhơn là Chu Tất Đạt ;

Người đỗ thứ ba, thám hoa là Phùng Ngạc Khôi ;

Một người truyền lỏ là Ngô Văn Quí ;

Còn mấy người nữa cho đỗ tẩn sĩ hết thầy.

Các vị tân khoa vào lạy trước sân rồng " Vạn tuế, vạn tuế " được vua truyền ban yến và cho du nhai ba ngày.

Lúc bảy giờ Mao Diên Thọ có quyền thẻ lăm, ai có chịu mất lễ thì mới được chông bỏ, bằng không thì cứ phải chầu chực hoải.

Ngô Văn Quí nhà nghèo, không chịu lo lót gì cả, cứ chầu chực ở bộ Lại mãi, đến nửa năm trời, mới được bỏ ra làm tri phủ Việt Châu.

Chiều Quân ở Lành cung cũ qua mùa hạ, tiết thu lại đến, trước thềm nhà lá ngổ lác đác, ngoài cửa sổ gió tây lạnh lùng. Ngày nào đêm nào, nắng cũng ầu sầu một mình, chẳng buồn trang điểm nữa. Nghĩ đến vua ở trong cung, vui vẻ đường nào, nỡ để ta phải khổ sở, sống dở chết dở ở Lành cung này.

Chiều Quân đang nghĩ quanh nghĩ quẩn, thì bỗng thấy Trương nội giám ở ngoài bước vào, tay cầm quả dưa.

Chiều Quân nói :

- Nhà người cầm cái gì thế ?

Trương nội giám nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần cầm quả dưa này đến dâng lệnh bà đây ạ !

Chiều Quân trông thấy quả dưa, động lòng, tức cảnh làm ngay một bài thơ :

Trời thu êm ái, quả dưa non,
Duyên phận mừng nay đã được tròn,
Một vẻ như in sâu là biếc,
Trăm năm vẫn giữ tâm lòng son.
Liền canh cây đẹp càng thêm quý,
Tốt giống, hương thơm vẫn hãy còn,
Mời biết phẩm tiên là thế ấy,
Bụi trần chẳng chút còn còn con !

Chiều Quân ngâm thơ xong, Trương nội giám lấy dao bổ quả dưa ra đem dâng Chiều Quân:

- Dạ dám bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần xin chúc cho lệnh bà chẳng bao lâu nữa được ăn xả, ra khỏi Lành cung rồi sinh đảng quý tử, đông đôi lâu dài như dây loài dưa nối liền mãi mãi, như thế kẻ hạ thần này cũng được với lòng !

Chiều Quân thở dài :

- Cảm ơn lời khuyên giải của nhà người, ta đâu còn mong được ngày ấy !

Trương nội giám nói :

- Xin lệnh bà chớ có phiền lòng, lệnh bà hãy thử nếm một miếng dưa xem cái vị riêng của nó ra, sao ?

Chiều Quân nói :

- Vị riêng quả dưa này cũng giống như lòng tôi bây giờ, lạnh ngắt như nước băng đó mà thôi. Tôi nuốt làm sao cho động. Thôi, nhà người hãy cắt đi.

Trương nội giám trở ra.

Chiều Quân lại thở dài :

- Tiếc cho quả dưa đang lành lặn làm vậy lại bị bàn tay dưa ngu xuẩn cắt bỏ ra, khé nào như cánh chia lìa của ta giờ đây.

Nói xong, lại tức cảnh ngâm bài thơ tứ tuyệt :

Một quả dưa kia đang tròn trặn,
Lưỡi dao oan nghiệt nở chia hai,
Việc đời ngăn nổi thêm buồn bực,
Bốn chí xưa nay đã có ai ?

Chiều Quân ngâm xong bài thơ, ngẩn ngơ ngơ ngẩn, chẳng biết

gi đàn ăn uống, ủa nước mắt khóc. Đêm thu, trăng sáng vàng vạc, ngoài sân như thể ban ngày, bỗng đã điểm canh, muốn ngủ lại không yên giấc, nàng mới lững thững bước ra thêm đi bách bộ cho đỡ buồn.

Chiều Quân ngẩng lên nhìn trăng, thở dài mà khản :

- Chị nguyệt ôi ! Sở phận tôi không biết vì đâu mà khổ sở như vậy. Chị có thiêng liêng phù hộ độ trì cho tôi được trông thấy vua, cảm ơn chị lắm lắm !

Chiều Quân vừa khản vừa theo bóng trăng, lần bước đến đài Bạch Hoa, thấy ánh sáng ngọc thoắt chiều xuống thêm đã, trắng xóa như tuyết, Chiều Quân ngồi xuống, lại ngẩn người ra một hồi lâu.

Chiều Quân đang nghĩ quanh nghĩ quẩn, sự nhờ ơn nàng Mạnh Khương xưa, cùng Phạm Kỳ Lương kết thân, sum họp được 3 tháng thì Phạm Kỳ Lương phải ly biệt ra Trường Thành, Mạnh Khương ở nhà, một đêm một bóng, khóc lóc thương thầm, đêm đông lạnh lùng, ngồi may áo gửi cho chồng, không ngờ Phạm Kỳ Lương đã chết ở Trường Thành rồi. Thương thay cho Mạnh Khương không biết, chờ mãi bốn năm trời, đi tìm chồng, đường sá xa xôi, trải bao khổ nhọc. Đêm Trường Thành chẳng thấy chồng đâu, Mạnh Khương khóc lóc ba ngày đêm, rồi đập đầu vào chân thành mà chết để trọn nghĩa với chồng. Nỗi đau khổ của Mạnh Khương vì với ta ngày nay chẳng khác gì nhau, nhưng vợ chồng Mạnh Khương còn được sum họp với nhau 3 tháng, còn ta ở Lân cung này, ròng rã suốt một năm trời, chưa hề được thấy mặt vua thì còn khổ gấp mười phần nữa.

Chiều Quân lại thở dài :

- Mạnh Khương ôi ! Không phải ta tiếc đời mà không dám liều thân như nhà người đâu, sở dĩ còn phải nhẫn nhục là vì nhiều cơ : Một là hãy còn cha mẹ. Cha mẹ ta không có con trai ; mai sau chỉ trông cậy vào cô một mình ta mà thôi. Hai là ta chưa được gặp một vua ngày nào thì có chết cũng không nhắm mắt yên được ! Ba là ta chưa trả xong thù thắng Mao Diên Thọ thì dầu thế nào ta cũng không đành lòng ! Mạnh Khương ôi ! Ta nghĩ thẹn với nhà người thật, nhưng nhà người cũng phải lượng tình cho ta mới được !

Chiều Quân tán tụng Mạnh Khương một hồi lâu, lại sự nhờ ơn cây tỷ bà, vội vàng chạy vào mang ra, ngồi trên thềm đá, ôm đàn, ngắm trăng, dạo mấy khúc, rất náo nùng thương xót :

Một cung gió thổi mưa sầu.

Bồn đầy rỏ máu năm đau ngón tay.

Rằng hay thì thực là hay.

Nghe ra ngậm đắng nuốt cay thế nào.

Chiều Quân gầy khóc tỳ bà, trăm thảm nghìn sầu làm vậy, đêm khuya thanh vắng, nào ai là kẻ tri âm ! Ngờ đâu bí cực, đã đến tuần thái lai, bỗng gặp một cứu tinh đến. Ân nhân ấy là ai ? Là bà Chánh cung Lâm Hậu.

Bây giờ Lâm Hậu mới ngủ cơm chiều xong, bỗng thấy máy mắt ù tai, nóng lòng sốt ruột, nghĩ thầm trong bụng : Quái lạ ! Ta ở chốn thâm cung này không biết chuyện chi mà có điềm gỡ như thế ! Lâm Hậu nghĩ vậy, ngẩng trông ngoài hiên thấy bóng trắng sáng vằng vặc, truyền cho cung nữ xách đèn lồng đi dạo chơi cáo cung.

Quan nội giám quì xuống, nói :

- Dạ, đêm bẩm lệnh bà, bây giờ đêm hôm khuya khoắt, xin lệnh bà về nghỉ cho yên giấc, lệnh bà còn đi đâu bây giờ ?

TIMSACH.COM.VN

HỒI THỨ XII

*Nghe tỳ bà, động lòng Lâm Hậu,
Vào lãnh cung gặp một Chiêu Quân.*

Lâm Hậu thấy nội giám hỏi liền trả lời :

- Đêm hôm thanh vắng, không có việc gì, ta dạo chơi bóng trăng một lúc cho đỡ buồn, nhà người dẫn đường cho ta nghe !

Nội giám dạ ; rón rón dẫn đường cho Lâm Hậu. Được một quãng, Lâm Hậu trở các phía, hỏi nội giám rằng :

- Nhà người nói cho to rõ phía này đi về đâu ?

Nội giám lấy tay vừa trỏ vừa nói :

- Dạ bẩm bệ hạ, phía này là Đồng tước đài, phía này là Vạn hoa lâu, phía này là Phượng hoàng đài, phía này là Quảng hàn cung và phía này là Vọng nguyệt lâu, chẳng hay bệ hạ muốn đi về phía nào ?

Lâm Hậu nói :

- Ta muốn đi về phía Phượng hoàng đài.

Nội giám vội vàng gạt đi, nói :

- Dạ bẩm bệ hạ, chỗ ấy không nên đi.

Lâm Hậu nghe lời, tầy lăm lạ, hỏi :

- Tại sao không nên ?

Nội giám nói :

- Dạ bẩm bệ hạ, phía ấy có Lân cung là nơi đêm hôm thường có tà ma hiện lên, xin bệ hạ chớ nên đi về phía ấy.

Lâm Hậu nói :

- Mấy hôm nay ta thấy mình nóng lòng sắt ruột, quả không được khoan khoái, e rằng có người nào ở Lân cung mắc điều oan uổng. Ấu là nhà người cứ dẫn đi cho ta đi tới đó, họa may có xé được chuyện gì chẳng.

Nội giám nghe nói vậy không dám ngăn trở, dẫn đường Lâm Hậu đi. Lâm Hậu bước theo bóng trắng, lững thững đi qua các cung điện, rồi đến Phượng hoàng đài. Lâm Hậu bước lên đài, bỗng thấy sáng trắng như ban ngày, lòng có phần khoan khoái, ngắm cảnh một hồi lâu. Bấy giờ đã canh hai, toan bước xuống về cung, bỗng thấy vắng vắng có tiếng đàn tỳ bà.

Lâm Hậu đứng chân đứng lại, tựa vào bao lan nghe ngóng.

Lâm Hậu nói một mình :

- Nghe tiếng đàn nào nùng thương xót lắm vậy, chắc là người bị oan uổng gì đây !

Nói xong, lại nhắm mắt lắng tai nghe, rõ là tiếng đàn tỳ bà rất ai oán :

*Chiêu Quân oan uổng muốn kêu trời,
Chôn lân cung này khổ mấy mươi,
Cốt nhục phân ly hai ngã cách,
On vua mong mới được như lời !*

Qua tiếng đàn, Lâm Hậu nghe rõ hai chữ "Chiêu Quân", ngạc nhiên tầy lăm lạ, nói :

- Kỳ thay ! Hiện nay vua đang gọi Chiêu Quân tại Tây cung, cớ sao lại có người bị giam cầm ở Lánh cung lại tự xưng là Chiêu Quân ta thật lấy làm ngờ lắm !

Lâm Hậu liền theo tiếng tỷ bà lần đến, thấy hai cánh cửa đóng chặt, ở trong vẫn vắng vắng bay ra tiếng đàn. Lâm Hậu truyền cho cung nữ gọi cửa.

- Ai than thở ở trong ấy đó ?

Chiêu Quân nghe lấy làm lạ, buông dây đàn xuống, hỏi lại :

- Ai hỏi tôi ở ngoài ấy đó ?

Cung nữ nói :

- Có lệnh bà Chánh cung tới đó.

Chiêu Quân nghe nói mừng lắm, vội vàng đứng dậy kêu to lên :

- Trẫm lấy lệnh bà, người cứu lấy tôi. Nguyên tôi là con gái Vương Trung ở Việt Châu, tên gọi Chiêu Quân. Vua kêu tôi vào cung, định cho làm Tây cung, không biết có tội tình gì mà tự nhiên vô cớ đẩy dọa vào Lánh cung này, đã gần được một năm, xin lệnh bà mở lòng nhân đức cứu cho tôi được đôi ơn vạn bội.

Lâm Hậu nghe nói, càng thêm nghi hoặc, liền phản hỏi :

- Chiêu Quân đang ở Tây cung, làm sao nhà ngươi lại dám tự xưng là Chiêu Quân ?

Chiêu Quân nói :

- Tây cung bây giờ là Chiêu Quân già, tôi đây mới là Chiêu Quân thật.

Lâm Hậu nói :

- Mau mau gọi nội giám mở cửa, ta vào coi nào ?

Chiêu Quân mừng lắm, vội vàng quay vào gọi Trương nội giám :

- Nhà ngươi mở cửa mau, bà Chánh cung đến.

Trương nội giám cũng mừng thay cho Chiêu Quân, tức khắc cầm khóa mở cửa, Chiêu Quân trông thấy Lâm Hậu, quì xuống khóc mà kêu rằng :

- Trẫm lấy lệnh bà, nghìn lấy lệnh bà, xin Người cứu tôi, nay tôi mới được trông thấy ánh sáng mặt trời, xin kính chúc lệnh bà thiên tuế, vạn tuế !

Lâm Hậu cầm lấy hai tay Chiêu Quân nâng dầy, rồi sai cung nữ chiếu đèn lồng để xem mặt Chiêu Quân. Thật là :

*Đã nên quốc sắc thiên hương,
Mấy thua nước tóc tuyết nhàu màu da
Rõ ràng trong ngọc trắng ngà
... Đâu nguyên lạc lỗi đâu mà đến đây ?*

Lâm Hậu có ý khen thắm :

- Em cứ yên lòng ! Chị đã rõ nỗi lòng oan uổng của em, thế nào chị cũng tâu với hoàng thượng để xét rõ nguyên cớ. Đứa gian thần nào đã làm hại đời em thì phải phanh thây nó ra.

Chiêu Quân nói :

- Đa tạ lòng nhân từ của lệnh bà.

Lâm Hậu nói :

- Em ! Chị đây mang tiếng là Chánh cung, nhưng cũng chẳng khác gì em ở Lân cung này. Quanh năm chỉ một mình vô vô.

Chiêu Quân nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, sao lệnh bà lại vì làm vậy !

Lâm Hậu nói :

- Em không biết rõ, để chị nói em nghe : Hoàng thượng lâu nay chỉ say đắm một con con yếu tính ở Tây cung, khiến ta phòng không chờ đợi, đã non một năm trời nay. Chị căm tức Chiêu Quân ở Tây cung mãi, ngờ đâu con yếu tính ấy giả mạo làm Chiêu Quân để đánh lừa hoàng thượng từ ngày ấy đến giờ !

Chiêu Quân nói :

- Không phải tôi dám nói can, điều đó thật là tại lệnh bà !

Lâm Hậu nói :

- Thế nào em lại bảo là tại chị ?

Chiêu Quân :

- Xin lệnh bà chờ lấy làm lạ, lệnh bà tha lỗi cho chúng tôi mới xin được nói. Lệnh bà là Chánh cung, khắp trong các cung đâu không phải ở dưới quyền lệnh bà ; nếu Tây cung dám mạn phép, làm vậy thì

sao lệnh bà không dùng đòn thanh gươm của mình để ra uy tỏ cái của Chánh cung. Xin lệnh bà nghĩ lại mà coi.

Lâm Hậu lắc đầu :

- Em nói có lẽ phải ! Nhưng nay hoàng thượng đang say đắm Tây cung, nếu chị nói ra thì hoàng thượng lại cho là ghen tuông náy nọ. Bây giờ nỗi oan của em đã giải bày ra được, chị sẽ tâu lên hoàng thượng, rồi tra xem Chiêu Quân ai thật, ai giả. Chị sẽ lời cổ con yêu tình ở Tây cung ra, xem nó là đứa nào mà dám to gan làm vậy, bắt luôn đứa đồng đảng đem ra trị tội. Khi ấy chắc hoàng thượng sẽ nghĩ lại và phong cho em làm Tây cung. Bây giờ chị em ta sẽ một lòng phò tá hoàng thượng cho yên việc nội trị, thế là trọn vẹn cả hai bề chứ sao !

Chiêu Quân nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, lệnh bà thật là cao kiến. Chúng tôi còn thơ dại, có điều gì không phải, xin lệnh bà đại xá cho.

Lâm Hậu nói :

- Sao em cứ quá khiêm nhường như vậy ! Em cũng là người thông minh. Và lại có học, khổ gì mà không hiểu. Thôi, bây giờ đã khuya, em hãy chịu khó ở lại Lành cung này một hôm nữa, chờ sáng mai, chị tâu lên hoàng thượng, ra sao sẽ có tin cho em biết.

Chiêu Quân lấy tạ Lâm Hậu, rồi trở vào Lành cung. Lâm Hậu biết rõ nỗi oan của Chiêu Quân ở Lành cung, định đón trước một vua để giải bày nguyên ủy, liền sai cung nữ dẫn đường thẳng tới Tây cung. Gần hết canh hai, Lâm Hậu cho một cung nữ dẫn đó là ở Tây cung trước, xem sự tình ra sao. Cung nữ về báo với Lâm Hậu rằng :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, hoàng thượng cùng Tây cung đang ngự tiệc cười đùa vui vẻ lắm !

Lâm Hậu nghe báo, cau mày lại, sắc mặt đỏ bừng, hăm hăm nói giận, thẳng tới Tây cung. Các cung nữ ở Tây cung, trông thấy Lâm Hậu đến, vội vàng chạy ra nghênh tiếp.

Lâm Hậu truyền cho các cung nữ phải im hơi lặng tiếng, đứng cả ra ngoài cửa, không được huyền nào, còn bắt phải tắt đèn lồng để Lâm Hậu lên vào đứng nghe Tây cung nói những gì với hoàng thượng.

HỎI THỨ XIII

*Cậy vua yêu, glem pha Lâm Hậu,
Nổi cơn giận đánh mắng Lỗ phi.*

Lâm Hậu đứng ngoài cửa Tây Cung nghe trộm, thấy vua đang cùng Lỗ phi uống rượu cười đùa, hai người chuyên hỏi chước chén cho nhau. Rượu đã ngà ngà say, vua nói :

- Ái phi ơi ! Từ khi trăm cho người với ái phi ở Việt Châu tiền kinh đến giờ, ngày nào cũng xum họp với nhau ở chôn Tây cung này, "khi chén rượu, khi cuộc cờ, khi xem hoa nở, khi chó trắng lên", rông rã gần một năm trời, khiến cho Chánh cung Lâm Hậu phải một mình buồn bã. Lâm Hậu hãy còn ít tuổi, trăm chắc rằng thế nào cũng có lòng oán giận. Đã lâu nay trăm không tới Chánh cung, thế thì cái ơn mưa móc chẳng hóa ra không công bằng lắm ru ! Thôi thì ngày mai tan triều, trăm cũng phải tới Chánh cung, để gọi là tính củ nghĩa xưa cho hợp lễ phải.

Lâm Hậu đứng ngoài nghe những lời vua nói, cũng há dạ được đôi chút, nghĩ thầm : Ta vẫn tưởng hoàng thượng say đắm Tây cung, ngờ đâu còn có lòng nghĩ đến ta. Chẳng qua chỉ tại con yêu tinh này quyền rũ, làm cho hoàng thượng không thoát được. Khen cho con yêu tinh này to gan thật ! Từ khi được tiến vào Tây cung, nó chẳng hề biết Chánh cung là ai cả, lòng quyền quá đi mất.

Lỗ phi thấy hoàng thượng nói đến Chánh cung tức thì nổi giận, nói:

- Bộ hạ không nói đến Lâm Hậu thì thôi, chứ đã nói đến, tôi thật khó nghĩ. Việc này tôi đã nhin mãi bấy lâu nay mà chưa dám nói ra, nếu nói ra thì ai nghe cũng phải rồn tóc gáy !

Vua giật mình, liền hỏi:

- Thế nào ? Ái phi cứ nói cho trăm nghe.

Lỗ phi :

- Hôm nay hoàng thượng đã hỏi, không lẽ không nói. Đã lâu nay tôi vẫn nghe Chánh cung Lâm Hậu chỉ có một nỗi là ghen tị hoàng thượng

ngày nào cũng ở Tây cung, nên đem lòng oán giận, nguyên nửa hoàng thượng chẳng thiếu câu gì ! Lâm Hậu lại nói phao rằng : "Hoàng thượng là người vô đạo, giang sơn này tất không y bền được, thế nào cũng về tay kẻ khác mất thôi". Cứ như ý tôi nghĩ thì thân phận Chánh cung, đáng lẽ phải giữ gìn đạo làm vợ, cơ sao dám nguyên nửa hoàng thượng, chiều phép nước thì phải ghép vào tội "Đại nghịch bất đạo", thế mà còn là Chánh cung được sao ? Xin hoàng thượng phải đồ phòng mới được.

Vua là người minh mẫn, nghe Lỗ phi, xong, cười mà phán rằng :

- Ai phi nói sai ! Chánh cung Lâm Hậu vốn là người hiền từ không có lòng ghen tỵ, đâu không tôi, Chánh cung chắc hẳn cũng không lòng nào như thế, Ai phi chớ nói quàng, đền tai Chánh cung đồ thành tai và !

Lỗ phi thấy không đắt lời, thẹn đỏ mặt lên, hăm hăm tức giận, lại thò thế nói bên tai vua :

- Tôi cứ lấy cái lòng thực thà của tôi mà tâu bộ hạ, còn nghe hay không là tùy ý bộ hạ, tôi chỉ sợ sau này biết được lời tôi nói là đúng, bấy giờ hối không kịp nữa.

Vua nói :

- Thôi, không nói chuyện ấy nữa, hãy uống rượu đi.

Lâm Hậu đứng ngoài, nghe hết sự tình đầu đuôi, không thể nhịn được, nghiêng hai hàm răng, quát to lên rằng :

- Con yêu tinh kia, mày to gan thật ! Mày vô lễ làm vậy ! Mày dám nói xấu ta ở trước mặt hoàng thượng ! không biết mày là con cái nhà ai mà giả mạo làm Chiêu Quân, đồ quyền dũ hoàng thượng, bảo sao nghe vậy, chưa mãn nguyện hay sao lại còn toan chiếm đoạt ngôi Chánh cung, đặt lời ton hót, chọc làm hại ta. Chính nàng Chiêu Quân thật đã bị mày làm hại sống đọa đày ở Lành cung, mày còn chưa thỏa lòng hay sao. Tội mày thật chết cũng chẳng thế nào tha được.

Nói xong, Lâm Hậu liền truyền cho các cung nữ :

- Bay vào lôi cổ con yêu tinh kia ra đánh trượng cho ta.

Các cung nữ nói :

- Dạ dám bẩm lịnh bà, hoàng thượng ngồi đó, chúng con sợ tội, đâu dám làm vậy !

Lâm Hậu quát mắng rầm lên :

- Tội đã có ta chịu, chúng bay cứ làm !

Các cung nữ vâng lệnh Lâm Hậu, kéo vào đánh Lỗ phi. Lỗ phi trông thấy Lâm Hậu, bay hết hồn vía, vội vâng qui xuống đất lạy tạ. Lâm Hậu trở tay vào mặt nàng :

- Mày là một đứa tiện tỳ ở đâu ? Từ khi được tòng vào Tây cung, mày cũng nên biết giữ lễ, vào triều yết Chánh cung mới phải, cớ sao mày chẳng nghĩ gì, chỉ một mực quyền dũ hoàng thượng ở Tây cung, ngày đêm say đắm, vừa rồi mày nói những câu gì, mày có nhớ không ? Mày cật thò hại người, chẳng chút lương tâm nào cả ! Ta đây, đều là Chánh cung, chỉ vì hiếm hoi chưa sinh thái tử, vậy nên tha hồ cho hoàng thượng nay đông mai lây, để cầu trời khải phật sinh đồng hoàng nam nối ngôi Hán đế. Ta đây không phải là kẻ ghen tuông nên ta chẳng so bì làm gì. Nay mày lại còn dám bịa đặt bảo ta nguyên rủa hoàng thượng, chúng có ở đâu ? Ta phải đánh một trận cho mày biết tay.

Nói xong, dùng dùng nổi giận, Chánh cung lại thót cung nữ đánh. Nhà vua đang từ từ say, trông thấy Lỗ phi bị đánh, rồ rượi đứng dậy, một hai kêu : "Độ hạ cứu tôi ! Độ hạ cứu tôi". Vua có ý thương xót, đứng dậy can Lâm Hậu, tìm lời khuyên giải :

- Chánh cung ơi ! Nếu trăm biết Chánh cung hôm nay tới đây thì trăm ra nghênh tiếp mới là phải. Còn Lỗ phi đại đột, có nói can đối câu, nào trăm có nghe, Lỗ phi còn trở người non da, chưa biết gì cả. Thôi, Chánh cung bớt giận làm lành, tha thứ cho nó !

Nói xong, vua vừa cười, vừa ghé vào tai Lâm Hậu mà năn nỉ xin hộ :

- Thôi ! Chánh cung bớt giận làm lành mà tha thứ cho nó !

Lâm Hậu thấy vua nói câu nào cũng có ý bênh vực Lỗ phi, khác nào lửa được tưới dầu thêm, liền quát mắt phượng lên, cau mày lại, nói với vua :

- Độ hạ thử nghĩ xem : Độ hạ làm chủ một nước mà ngày đêm chỉ say đắm Tây cung, mê mẩn tửu sắc, không nghĩ đến triều chính, tôi e cứ như thế, cơ đồ hỏng mất !

Nói xong truyền cho cung nữ tha Lỗ phi, rồi tức khắc tẩm lạy áo vua kéo ra. Bất đắc dĩ, vua phải bước theo. Nội giám hoảng sợ, vội vâng châm đèn dẫn đường.

Lâm Hậu vừa đi vừa nói :

- Giặc nổi từ tung cả lên, bộ hạ không mau mau khiến tướng
điều binh đi đánh dẹp, còn đợi đến bao giờ !

Vua nói :

- Chánh cung ơi ! Có khiến tướng điều binh thì cũng đợi cho đến
sáng mai, chứ bây giờ đêm hôm khuya khoắt, làm gì được !

Lâm Hậu nói :

- Cứu binh như cứu hỏa ! Sớm được một giờ thì cứu được hàng
nghìn hàng vạn con người ! Bây giờ binh lính đang chờ lệnh mà bộ hạ cứ
đứng đĩnh thế này, không cất quân ngay đêm nay để đánh đông dẹp
bắc, giữ lấy giang sơn, hỏi sao cứ trì trệ mãi thế ?

Vua chưa kịp trả lời thì Lâm Hậu kéo đến một cái cung gần đó,
bắc ghế kim giao mời vua ngồi. Lâm Hậu bỏ mũ cúi đầu lạy tám lần rồi
xin lỗi mà rằng :

- Mời rồi tôi nóng tính, xin bộ hạ tha lỗi cho.

Vua giờ hai tay đỡ lấy Lâm Hậu mà phán rằng :

- Thôi ! Chánh cung bớt giận làm lành tính hình giặc già khản
cáp ra sao. Chánh cung cho trầm hay

Lâm Hậu nói :

- Bộ hạ ơi, hôm nay sở dĩ tôi dám vào quấy rối ở đây là có ý muốn
giải bày cùng bộ hạ một việc, bộ hạ vốn người thông minh, tất phải xét
ra. Bộ hạ không nhớ trong khi năm mộng bộ hạ cùng với ai nguyện
ước trăm năm, mà bây giờ bị người lừa dối, đem đánh đổi con yêu tinh
này vào Tây cung, để nó tác oai tác quái nơi cung cấm ! Bộ hạ ơi ! Bộ
hạ đã chẳng thương đến Chiêu Quân thì sao không mở lòng nhân đức,
phóng xá cho người ta về mà còn giam hãm giết chết xuân xanh một đời
người ta như thế ?

Vua nghe nói giật mình, hỏi :

- Trẫm sai Mao Diên Thọ tới Việt Châu tuyển được hai người :
Một người là Chiêu Quân, một người là Lỗ phi, Lỗ phi được chăm vào cung,
còn Chiêu Quân không dùng đến, trẫm đã bảo Mao Diên Thọ cho về
Việt Châu rồi, có sao bây giờ chánh cung lại còn nhắc đến hai chữ
Chiêu Quân nữa là thế nào ?

HỒI THỨ XIV

*Giải oan, Lâm Hậu cõ tàu bảy
Tha tội, Chiêu Quân được sung sướng*

Lâm Hậu thấy vua hỏi liền tâu rằng :

- Sở là hôm nay nhân khi nhân nhả lại trông thấy bóng trắng sáng như ban ngày, tôi mới dạo chơi xung quanh các cung để tiêu khiển cho đỡ buồn. Sực đi đến Lân cung, bỗng nghe thấy ở trong có tiếng người đàn bà than khóc, một hai chỉ oán rằng tôi đây giữ chức Chánh cung mà không biết xem xét những công việc trong cung, để đến nỗi nhiều người oan uổng. Lại phàn nàn rằng Hoàng thượng lâm lữ không biết phân biệt thật giả, chỉ nghe lời Mao Diên Thọ là đưa tham của hại người. Ai nhà giàu, làm tốn nhiều bạc thì được tiến vào cung. Chiêu Quân nhà nghèo, không có lễ vật gì thì phải đẩy đưa vào Lân cung khổ sở. Nàng than khóc, kể lể đầu đuôi, khiến người nghe cũng phải động lòng phiền não ! Bệ hạ ơi ! Chẳng có việc gì mà bệ hạ phải điều binh khiển tướng cả ; chỉ vì một nàng Chiêu Quân không tội tình gì mà bị oan uổng như vậy, tôi không nỡ nào im được, đành phải bạo gan giải bày nỗi khổ cho nàng.

Vua vừa cười vừa nói :

- Chánh cung lâm rồi ! Trẫm làm chủ được cả thiên hạ, lẽ nào có Chiêu Quân thật hay giả, lại không phân biệt được hay sao ! Chỉ vì một nỗi là khi xem bức họa tranh Chiêu Quân, ở phía dưới con mắt nàng có cái nốt ruồi, người ta gọi là "Thương phu tích lệ", trẫm lo có hại đến trẫm, vậy nên không dám dùng. Nhưng trẫm đã cho vẽ rồi, chứ có hành tội nàng bao giờ, không biết ai giả mạo lệnh trẫm mà bắt nàng đem đẩy vào Lân cung như thế ?

Lâm Hậu cũng vừa cười vừa nói :

- Phép nước là phép nước chung của thiên hạ, cố sao bệ hạ lại để đưa gian thần dám làm oan mà vu hại cho người lương thiện. Xin bệ hạ tra xét lời đó do ai để bị tội mới được.

Vua nói :

- Cái đó thì đã hẳn !

Lâm Hậu nói :

- Bộ hạ nói Chiêu Quân có cái nốt ruồi, điều đó chính mắt bộ hạ trông thấy hay là bộ hạ nghe người ta nói ? Không khéo bộ hạ lại bị người ta lừa dối đó thôi.

Vua nói :

- Trẫm thật chưa hề trông thấy mặt Chiêu Quân bao giờ, chỉ biết qua bức tranh đúng là như vậy.

Lâm Hậu nói :

Sao bộ hạ lại quá tin vào một tờ tranh vẽ mà không nghĩ rằng tranh với người có khác nhau hay sao ?

Vua nói :

- Trẫm dùng làm phải đưa gian thần, chuyện đó chẳng nói làm chi với Trẫm. Trẫm hỏi Chánh cung hôm nay đến đó, trông thấy Chiêu Quân nhan sắc ra sao, tính nết như thế nào ?

Lâm Hậu vừa cười vừa nói :

- Nhan sắc Chiêu Quân thì chẳng đợi phải nói. Còn về đường tính nết thì đi đứng nghiêm trang, nói năng lễ phép, cứ như mắt tôi thấy thì chẳng có gì là "Thương phu trích lệ" cả. Và nàng chưa được vào bộ quần thì đã có điều gì phạm phép mà bắt tội cho đáng. Thề thì bức tranh ấy rõ là kẻ gian thần giả mạo, thông đồng với Lỗ phi để làm hại Chiêu Quân. Nếu bộ hạ không tin, xin bộ hạ tới Lân cung đòi Chiêu Quân ra, hỏi xét thì tự khắc biết rõ.

Vua nghe nói, liền gật đầu phân :

- Chánh cung nói đúng ! Bất tất trẫm phải tuyên triệu nàng làm gì, trẫm sẽ tới Lân cung gọi nàng ra xem mặt cho trợn chút tỉnh đan đầu trong mộng.

Vua nói xong, tức khắc đứng dậy cũng đi với Lâm Hậu, trước mặt có cung nữ mang đèn lồng dẫn đường. Bóng trắng vắng vạc, canh đã điểm ba, vua cùng Lâm Hậu đi đến cửa Lân cung, vẫn nghe thấy tiếng Chiêu Quân than khóc rền rĩ trong phòng, phần thì giận duyên tui phận, phần thì thương mẹ nhớ cha, chỉ mong mỗi bao giờ ra khỏi Lân cung để được trông thấy mặt rồng, dầu chết cũng đành lòng hả dạ !

Chiêu Quân lại nức nở khóc mà rằng :

- Ta mong mỗi mãi mà chưa thấy Chánh cung cứu cho thoát nạn !

Thôi, còn nói chi nữa, chẳng qua là tại số phận bọ bèo làm vậy. Cờ đợi đến sáng mai, nếu không thì liều chết cho xong.

Chiêu Quân trầm ngâm nghìn sáu nuốt cay ngậm đắng, đọc lên một bài từ tuyệt :

*Giấc mộng trăm năm những chiều mộng
Đừng con mắt dậy bỗng thành không !
Vu sơn còn vương đầy oan nghiệt,
Nào biết Vu sơn cách mấy trùng !*

Vua đứng ngoài nghe đã khá lâu, nghĩ cũng thương tình, cảm lòng không động, liền truyền cung nữ hỏi xem người nào than thở làm vậy. Cung nữ vâng lệnh, quát to lên :

- Ai than thở ở trong ấy ?

Chiêu Quân hỏi lại :

- Thê thi ai hỏi tôi ở ngoài ấy ?

Cung nữ :

Có ngự giá tôi đó !

Chiêu Quân nghe nói, biết là Lâm Hậu đã tâu lên nên nhà vua mới tới đó, bèn cô ý kêu to lên rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, bây giờ bộ hạ mới tới đây, khiến cho tôi phải chịu không biết bao là cay đắng ! Tôi nhớ từ khi tôi hãy còn ở nhà, đêm khuya nằm mộng, thần hồn phảng phất, bỗng tôi hoảng cung, được gặp mặt bộ hạ. Bộ hạ có lòng thương yêu đến tôi, lại hứa cho người tôi Việt Châu đem tôi về cung. Thương hại cho thân tôi ngày nay, là bỏ quê hương, xa cách cha mẹ, vào chốn đồ kinh này, những mong một hai được tiền cung, nối lời ước cũ, ngờ đâu số phận chẳng ra gì, bỗng phải tại tay và gió ! Nào tôi đã được vào bộ kiến đâu mà tự nhiên có một đạo thánh chỉ đem đèn hoa thuyền, vù cho tôi tự về tranh, một việc trái phép, bắt đẩy vào Lành cung, đã gần một năm trời nay. Bộ hạ ơi ! Bộ hạ có thấu tình cho không ? Lành cung là một chỗ tối tăm, không có ánh sáng mặt trời ! Cũng bởi cái số phận tôi hồng nhan bạc mệnh, không được hầu hạ thánh quân, bây giờ bị đẩy dọa ở Lành cung này, tội tình gì đây ?

Vua nghe những lời oán hận của Chiêu Quân, hiểu hết đầu đuôi, liền đứng đứng nổi giận :

- Á ! Thê ra thằng Mao Diên Thọ là đó "Khí quân" dám giả mạo thánh chỉ để bắt người vô tội giam vào Lành cung, tội ấy đáng chết

chém ! Mỹ nhân ơi ! Từ trước đến nay trẫm vẫn không biết rõ. Mỹ nhân trách thì trẫm cũng đành phải chịu thôi. Sáng mai trẫm sẽ trị tội nó.

Chiêu Quân nói :

- Bệ hạ làm chủ được thiên hạ mà riêng đường vợ con bị người ta làm điên đảo đến thế thì ta còn hơn ! Tôi cũng chẳng mong gì chuyện trăm năm nữa, chỉ xin bệ hạ giải oan cho để rồi cắt tóc đi tu, không dám tham lam cầu mong phú quý.

Nghe lời Chiêu Quân, nhà vua ứa hai hàng nước mắt nói :

- Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân chờ nghĩ làm vậy ! Đó là tại trẫm không mình, khiến cho mỹ nhân bị oan uổng. Ngày nay sự đã vỡ lẽ ra, trẫm phải đem giết cả nhà tôn gian thần đó để trả thù cho mỹ nhân. Trẫm đã biết lỗi mình, nay đến Lãm cung đón mỹ nhân đây, thôi mỹ nhân thứ lỗi cho trẫm ! Mỹ nhân gọi nội giám mở cửa, rồi ra đây hợp một cung trẫm.

Chiêu Quân nói :

- Bệ hạ đã tới đó, chẳng hay lệnh bà Chánh cung có cùng đi hay không ?

Lãm Hậu nói :

- Chị đây, chị cũng lại đón em đây. Em cho gọi mở cửa nhanh lên.

HỒI THỨ XV

*Chiêu Quân được thấy Hàn thiên tử
Lý Lăng vây bắt Mao gian thần.*

Chiêu Quân nghe tiếng Lãm Hậu gọi mở cửa, nghĩ thầm : Lãm Hậu đã cùng vua đến đây để đón ta, ta cần mau mau gọi Trương nội giám ra mở cửa. Chiêu Quân vội vàng đứng dậy gọi Trương nội giám. Trương nội

giám nghe tiếng, tất tả cầm chìa khóa chạy ra mở cửa để nghênh tiếp thánh giá.

Chiêu Quân rón rén bước ra, trông thấy vua và Lâm Hậu, liền quì xuống đất lạy, miệng chúc : "Thánh thượng vạn tuế !" và "Chánh cung thiên tuế !" Lâm Hậu giơ tay đỡ Chiêu Quân đứng dậy. Vua liếc mắt nhìn Chiêu Quân, có ý mừng rỡ, nghĩ thầm người này đây đọa ở Lành cung chưa kịp trang điểm mà trông dung nhan chẳng khác gì tiên nữ.

Vua lại truyền cho cung nữ khêu to đèn lên để soi vào mặt Chiêu Quân. Vua nhìn kỹ thấy hai bên má Chiêu Quân đỏ hồng, không một tí bợn nào cả. Vua bằng lòng lắm, lại nghiêng rặng mày mắng Mao Diên Thọ :

- Đứa gian thần này to gan thật, dám lừa dối trăm lầm hại mỹ nhân. Phía dưới con mắt mỹ nhân chẳng có nốt ruồi "Thương phu trích lệ" nào cả ! Rõ ràng là đứa gian thần sách nhiễu không được, đã bịa đặt ra để tâu gian với trăm. Ngày nào trăm cùng mỹ nhân đàn diêu trong giấc mộng, nay mới trông thấy nhau đây.

Tướng bấy giờ với bao giờ

Rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao ?

Vua nói xong lại nhìn Chiêu Quân mà khà khà cười. Lâm Hậu nói :

- Bệ hạ ơi ! Nay bệ hạ đã gặp Chiêu Quân rồi, xin bệ hạ đem năng vẻ cung đời sáng mai sẽ khu xử. Đêm khuya lạnh lẽo, không nên ở mãi chốn này.

Vua nói :

- Chánh cung nói phải.

Bấy giờ cung nữ đóng đèn lồng lên để dẫn đường. Vua cùng Lâm Hậu và Chiêu Quân lững thững dắt nhau về cung. Cung nữ thắp đèn sáng như ban ngày. Vua ngồi chính giữa, Lâm Hậu ngồi một bên, Chiêu Quân giữ lễ quì xuống đất lạy mấy lạy.

Lâm Hậu bảo Chiêu Quân :

- Em ơi ! Em hãy sang phòng bên, trang điểm sạch sẽ, sau vào đây thưa tiếp thánh thượng.

Chiêu Quân vâng lời. Cung nữ đưa sang phòng riêng bên cạnh, có đầy đủ đồ trang điểm. Chiêu Quân ngồi trước gương đứng, nhìn mái tóc mình rồi như bông bong, đã lâu chẳng buồn chải, bây giờ mới lấy lược

và phần sắp trang điểm lại cho tử tế. Lâm Hậu lại truyền thị nữ mang mây bộ áo quần của mình ra cho Chiêu Quân thay.

Chiêu Quân trang điểm xong đầu đầy, rón rén bước ra, tới yết kiến vua.

Vua ngồi dưới bóng đèn ngắm kỹ Chiêu Quân một lần nữa, càng trông càng đẹp, càng đẹp càng mê, liền truyền cung nữ bảy tiệp ấn mừng, cho Chiêu Quân ngồi kế bên cạnh. Chiêu Quân rót rượu mời vua ba chén, rồi lại mời Lâm Hậu ba chén.

Lâm Hậu nói :

- Hôm nay bộ hạ đã xét rõ sự tình Chiêu Quân vậy nên phong cho nàng làm Tây cung. Còn Lỗ phi tất phải trị tội mới được.

Vua nói :

- Lỗ phi như vậy thì thế nào cũng phải trị tội, chỉ tha chết mà thôi.

Đêm hôm ấy vua say rồi tỉnh, lại uống cho đến suốt sáng, càng say khướt. Vua đang uống rượu, nghe thấy mây bụi chuông trống, vội vàng đứng dậy ra ngự triều, ra khỏi cửa, say quá không thể nào đi được, trở vào lại truyền bãi triều. Vua trở vào cung, các cung nữ đem nước giải rượu cho vua uống, sau tỉnh dần.

Lâm Hậu nói :

- Tiếc thay hôm nay bộ hạ không ngự triều được do trị tội sai Mao Diên Thọ. Nếu bộ hạ không trị hần ngay thì chẳng còn ra thế thống nào nữa!

Vua gột đầu truyền cho nội giám lấy giấy bút viết một chỉ, sai nội giám mang ra cho quan tổng binh là Lý Lăng. Nghe tin có thánh chỉ, Lý Lăng vội vàng mặc triều phục, bày hương án nghênh tiếp.

Nội giám tuyên đọc thánh chỉ :

"Thưa thiên hưng vận, hoàng đế chiếu rằng : Kẻ làm tôi ăn lộc vua, tất phải ngày đêm chăm chú, giữ đạo trung, chờ thánh lại rọi mà bỏ phép nước, có thế thì mới không phụ là bấy tôi tay chân của mình.

"Mao Diên Thọ thân danh làm một vị đại thần, phụ họ mệnh ra Việt Châu tuyển cung phi, dám tham của dút, nghĩ mưu gian, nam vô bệ vào bức tranh, đánh lừa quân thượng, lại làm giả thánh chỉ, bắt người vô tội giam vào Lân cung .

"Bây giờ bằng chứng rõ ràng, không còn giấu được, chiếu luật trị tội, thật đáng đời. Nếu còn để tên gian thần Mao Diên Thọ chứng nào còn ở lại trong triều thì chứng ấy còn là tai vạ lớn của trăm họ đó."

"Nay trăm giao cho quan Ngự doanh tổng binh là Lý Lăng tức khắc đem 3.000 quân vây nhà Mao Diên Thọ, tịch thu hết tiền bạc, của cải, người nhà, vô luận trai gái già trẻ, bắt chêm đồ làm gương cho những kẻ bất trung. Nếu để chạy thoát một ai thì nhà người phải chịu lỗi. Hỏa tốc! Khẩn tai!"

Nội giám đọc xong, Lý Lăng lay tạ, đón lấy thánh chỉ, cỡi triều phục mặc đồ quân trang vào, tức khắc hạ lệnh tuyển 3.000 quân ngự lâm sắp đủ cung tên giáp ngựa, kéo ngay đôn vây nhà Mao Diên Thọ.

Mao Diên Thọ nhận hôm ấy vua không ra triều, ngồi một mình ở thư phòng, đem giấy tờ việc quan ra phê xét. Thoạt tiên hắn xem bản tâu của quan tuần án Kinh Châu là Tăng Nham: "Lâm Dương Vương tiểu hại tiền kho, lại toan đổ tội cho kẻ liêu thuộc, xin triều đình xét xử". Mao Diên Thọ nghĩ thầm Tăng Nham xưa nay là người không biết kính trọng lão, còn Lâm Dương Vương lại là người yêu của hoàng thượng ngày nay, thôi việc này bỏ không cần đăng lên làm chi.

Sau lại xem đôn bản tâu của quan đô đốc Sơn Tây là Lưu Thừa Nghiệp: "Ở địa hạt ấy có quân tổng binh là Ngô Viện dám ăn lạm quân lương, xin triều đình xét xử". Mao Diên Thọ nghĩ thầm việc này cũng bắt tất phải đăng lên thôi thì phê cho nó một chữ "Trám" rồi đem Ngô Viện ra pháp trường cho xong.

Sau nữa lại xem đôn bản tâu của quan tổng binh Liêu Đông, là Lâm Trần Cao: "Nguyên Việt Châu tri phủ là Vương Trung phải tội đẩy ra Liêu Đông, nay lại không biết yên phận, tưởng nên bắt tội thêm, xin triều đình xét xử". Mao Diên Thọ thấy bản tâu này đắc ý cười ha hả phân:

- Ủ, Lâm Trần Cao này đúng là một người học trò hết mực trung thành với ta đó. Nguyên ta đã viết thư dặn dò hắn phải liệu cách trừng trị Vương Trung. Nay hắn đã có bản tâu lên, tất phải khép Vương Trung vào tội trọng cho bỏ tức. Còn Lâm Trần Cao đã làm được việc như vậy ta phải thăng chức cho hắn ở bộ Lại hay bộ Binh, đến công xúng đáng cho hắn.

Nói xong, rung đùi đắc ý, hắn sai người mời mực cầm bút sắp sửa phê quyết bỗng nghe có tiếng quân lính rộn rịp xung quanh nhà. Mao Diên Thọ tài mật, chẳng biết sự tình ra sao.

HỒI THỨ XVI

*Mao Diên Thọ mang tranh đi trốn
Lỗ Kim Định quyết chí quyền sinh.*

Mao Diên Thọ cảm bất sắp sửa phở xuống bản tàu, bỗng thấy người nhà chạy vào cấp báo :

- Trăm lạy cụ lớn không biết việc gì mà quan tổng binh Lý Lăng đem quân mà đồn vây kín cả chung quanh nhà, xin cụ lớn mau mau.

Mao Diên Thọ nghe báo giật mình, bụng báo dạ tự nhiên vô cớ có quân đồn vây nhà, ắt là việc Tây cung đã bị lộ Lỗ phi không thể nào bụng bí được, đổ xảy ra cơ sự này. Bây giờ tính mệnh cả nhà ta khó mà chu toàn.

Mao Diên Thọ sai người nhà chạy ra xem xét lại một lần nữa. Người nhà vâng lệnh chạy ra, thấy quân đông như nêm, gương tuốt sáng quắc, lại lật tả chạy vào báo :

- Thảm cấp ! Thảm cấp ! Chỉ nguy ! Chỉ nguy ! Nay Lý Lăng đã vào tới phủ đường một hai bát cả nhà xử trảm.

Mao Diên Thọ nghe báo, bay hết hồn vía, một mình phân nản :

- Chỉ vì tham tiền, hám của hăm hại Chiêu Quân, thánh ra tai vạ đến thân, vợ con của nhà phải chịu lây. Thôi, ba mươi sáu chước, chước nào là hơn ? Chỉ bằng ta thay dạng đổi hình, mang bức tranh Chiêu Quân đi trốn là hơn cả.

Nói xong, vội vàng chạy ra vườn sau chỗ nào cũng có quân lính kín mít, khó lòng thoát được. Tìm mãi mới thấy dưới hàng rào phía tây có chỗ chui lọt được. Mao Diên Thọ bắt đặc đi phải lách mình chui qua chạy thoát. Mao Diên Thọ lấy đất bôi nhem nhuộm khắp mặt mũi, cạo vó chạy.

Lý Lăng đem quân vào nhà Mao Diên Thọ, bắt chẳng sót một người nào, tìm mãi không thấy Mao Diên Thọ. Lý Lăng truyền quan quân lục soát bốn mặt chẳng thấy Mao Diên Thọ đâu cả, Lý Lăng giờ có ý lo

sợ, bụng bảo dạ : Ta phụng mệnh triều đình vây bắt có mỗi tên gian thần
Nhà để trốn thoát thì về triều, biết tâu làm sao ?

Lý Lăng đem tương sĩ vào tịch biên nhà Mao Diên Thọ, mở cuốn
sổ ghi chép gia sản ra xem, thấy có : Vàng : 5 vạn lạng, bạc : 1.100 vạn
lạng, tiền 48 vạn quan, hạt châu 3 đũa các thứ đồi mới, san hồ cả thấy
4 kho, đai ngọc : 17 chiếc, mảnh bảo : 68 chiếc. Các hòm áo quần :
1.100 chiếc. Đồ bằng kim nhũ, đồng thộc v.v... không biết cơ man
nào kể xiết. Nhà 785 ngôi, ngựa : 3 vạn con.

Lý Lăng xem xong, thở dài nói :

- Mao tặc vợ vết từ xưa đồn này, biết bao nhiêu là của cải. Ấy
may mà mưu gian bị lộ, hoàng thượng minh tra ra được ngay, để chậm ít
nửa thì thẳng giấc này có phen làm loạn. Trừ được một thẳng giấc cũng là
cái phúc chung của nước nhà.

Nói xong, truyền giải tất cả gia quyến nhà Mao Diên Thọ vào để
tra hỏi. Vợ Mao Diên Thọ là Mỗ thị vào quí xuống trước sân.

Lý Lăng hỏi :

- Mày là thế nào với Mao Diên Thọ ?

Mỗ thị nói :

- Bẩm quan lớn, tôi là vợ cả Mao Diên Thọ.

Lý Lăng nói :

- Ai bảo tin cho chồng mày biết, mà trốn thoát, muốn sống thì
khai cho thật !

Mỗ thị nói :

- Quan lớn nghĩ lầm ! Quan lớn chụng chỉ đi vây bắt nhà chúng
tôi là việc rất nghiêm mật chẳng khác nào như sấm vang trời, bịt tai
không kịp, còn ai biết trước được mà báo báo tin.

Lý Lăng nói :

- Ừ ! Không ai báo tin thì hiện bây giờ chồng mày ở đâu ?

Mỗ thị nói :

- Quan lớn lại nghĩ lầm ! Quan lớn đem bao nhiêu binh mã đến
vây bắt chúng tôi thì con chim sẻ cũng khó lòng chui lọt hướng gì chồng
tôi trốn mà lại không ai trông thấy hay sao ?

Lý Lăng nói :

- Mày giấu ở đâu thì phải thú thật.

Mẹ thì vừa cười vừa nói :

- Có phải đó vật đầu mà bảo giấu được. Quan lớn phụng chỉ mới đây, xin ngài khám xét cho kỹ, hỏi làm chi một con đàn bà.

Lý Lăng không biết nói thế nào hơn, bèn gọi tỷ thiếp Mao Diên Thọ ra hỏi từng người một.

Bọn tỷ thiếp đều một mực kêu là không biết. Lý Lăng sai niêm phong nhà của Mao Diên Thọ rồi bắt tất cả người nhà, cả thầy hơn 700 trói giải về Ngọ môn đợi lệnh xử quyết.

Lâm Hậu, theo ý vua viết một đạo chỉ, sai nội giám đưa đến cho Lỗ phi. Lỗ phi vội vàng quí xuống nghênh tiếp.

Nội giám tuyên chỉ đọc :

"Hoàng hậu chiếu rằng : Ta giữ ngôi Chánh cung, nội trong 35 cung và 72 viện đều phải theo phép. Lỗ phi, nguyên người Việt Châu, cậy nhà làm của, đút lót thiên sư mưu cầu tấn cung, lập kế bày mưu làm hại người lương thiện : lại toan giết phá nịnh hót, định chiếm đoạt Chánh cung. Xét tội án kẻ đã tở rằng, nay phở truật, không còn là Tây cung nữa, giam vào Lánh cung cho đáng tội thủ phạm. Khâm tai !"

Nội giám tuyên chỉ xong, tức khắc lột bỏ mũ áo của Lỗ phi, giải vào Lánh cung, giao cho Trương nội giám.

Trương nội giám nói :

- Dạ ! Lay Phật ! Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, trời cũng có mắt thật, hại người chẳng bỏ khi người hại ta !

Lỗ phi vào Lánh cung, bèn bỏ lạnh lẽo, lòng chưa xót, hỏi hận phần nản :

- Mình làm hại Chiêu Quân, ai ngờ lại hóa ra hại mình. Chiêu Quân bị đày ở Lánh cung đã một năm, nay được giải thoát, còn ta đã trái ý Chánh cung, nên bị đày vào đây thì chưa biết đến bao giờ ra khỏi. Công cha mẹ nuôi ta mười mấy năm trời, những mong báo đáp về sau, thế là hết. Kiếp này đã lỡ đến bù, thôi thì liều chết cho xong.

Đã hết canh một, Lỗ phi thấy Trương nội giám ngủ yên rồi, mới cởi giải lụa buộc vào lan can giường, ngồi khóc rung rức, sửa soạn thắt cổ.

HỒI THỨ XVII

*Lý Lăng chêm sọc nhà Mao tướng.
Chiêu Quân độc chiêm làm Tây cung.*

Lỗ phi bị đẩy vào Lành cung khổ sở không tài nào chịu nổi, ngồi than thở rồi nghĩ cách tự tử mong thoát nợ trần gian.

*Cơ trời đau bể đa đoan,
Càng cay nghiệt lắm, càng oan trái nhiều
Phép công chiêu án luận vào,
Hại nhân, nhân hại lẽ nào tại ta !*

Sáng hôm sau, Trương nội giám mới biết chuyện, vội vàng báo tin cho Lâm Hậu, Lâm Hậu sai nội giám dẫn khám nghiệm, cho vào quan tài mang đi chôn, thế là kết thúc cuộc đời Lỗ phi.

Lý Lăng vào triều, quì xuống tâu :

- Muốn tâu bộ hạ, hạ thần phụng chỉ đến vây bắt nhà Mao Diên Thọ không biết có người nào báo trước mà tên gian đã trốn thoát. Gia quyền Mao Diên Thọ gồm có đàn ông : 514, đàn bà : 233, hiện đã giải về để ở Ngọ môn. Cửa nhà Mao Diên Thọ đã được niêm phong, nay có cuốn sổ ghi chép gia sản, xin dâng ngự lãm.

Vua mở quyển sổ, xem qua một lượt, lão đầu nói :

- Tên gian thần này xưa nay vợ vệt của cái thốn hạ kế cũng đã lắm, may mà xét kịp, nếu không, có ngày nó làm phản ! Tiếc thay lại để sống mất, khác nào thả hổ về rừng, tất có ngày nó không để ta yên.

Nói xong, truyền đem gia quyền Mao Diên Thọ ra pháp trường, sai Lý Lăng giám trảm. Nhà vua còn truyền cách chức cha mẹ Lỗ phi, đuổi về nguyên quán, cho về dùng mạo Mao Diên Thọ phát đi khắp nước, bất kỳ ai bắt được, vinh phong ba đời, lộc nước hưởng mãi.

Vua bãi triều, lui vào Chánh cung, Lâm Hậu đón hỏi sự tình trong triều. Vua kể lại đầu đuôi cho Lâm Hậu nghe, rồi nói Mao gian đã trốn thoát.

Lâm Hậu nói :

- Tên Mao Diên Thọ thoát được hãn có ngày biến loạn.

Vua nói :

- Trẫm cũng lo vậy, hiện đã truyền chỉ khắp thiên hạ truy nã tên gian thần.

Lâm Hậu nói :

- Xin bệ hạ chờ phần, tên gian thần kia đâu trốn tránh ít hôm rồi cũng có ngày sa lưới.

Nói xong, liền sai cung nữ bảy hương án, Chiêu Quân vào lâm lễ. Chiêu Quân vào lấy tạ ơn vua, lấy tạ Lâm Hậu. Lâm Hậu đỡ Chiêu Quân dậy, ngoảnh lại nói với nhà vua :

- Thôi, hôm nay xin bệ hạ sang Tây cung cùng Chiêu Quân thành thân cho trọn lời ước cũ.

Vua nói :

- Đã gần một năm nay, vì trẫm si mê Lỗ phi ở Tây cung, để Chánh cung ngày đêm chờ đợi, thật là lỗi lớn của trẫm. Nếu bây giờ trẫm sang ngày Tây cung, hóa ra vô tình lâm rú !

Lâm Hậu cười nói :

- Tôi có phải là người ghen tuông đâu mà bệ hạ nói lâm rú, xin bệ hạ cứ như ý.

Vua còn đứng dằng chưa nổi chân, Lâm Hậu đã dắt tay vua sang tận Tây cung, đàn sáo nhà nhạc riu rít. Vua vào ngự tịc, Lâm Hậu ngồi một bên, Chiêu Quân được ngồi kế. Uống xong ba tuần rượu, Chiêu Quân đứng dậy lấy Lâm Hậu :

- Trẫm lấy kinh bà, người là vị công tinh, tôi xin nguyện làm cung nữ để quạt mát giải nệm, hầu hạ lệnh bà kính chúc thánh thượng cùng lệnh bà bách niên giai lão, sớm sinh con tử để nối nghiệp Hán triều. Tôi đâu dám tham ơn vũ lộc mà giữ ngôi Tây cung nữa.

Lâm Hậu vội vàng đỡ dậy :

- Chiêu Quân em ! Sao em lại quá khâm nhường như vậy. Chỉ đây đâu là Chánh cung thật, nhưng bệ hạ tại đây còn hiếm muộn, được em vào Tây cung, chị lấy làm mừng lắm. Đó cũng bởi duyên trời vốn sẵn, em chờ phần ngai.

Nói xong, Lâm Hậu cáo từ về lại Chánh cung. Chiêu Quân đứng dậy

xin đi tống, Lâm Hậu nhất định không nghe. Chiêu Quân tống Lâm Hậu đi xa rồi mới quay vào. Chiêu Quân lại nâng rượu mời vua, cung nữ đứng hầu hai bên.

*Trời còn để cô hôm nay
Chẳng trăm năm cũng một ngày duyên ta,
Thôi đừng trách lẫn trời xa,
Tung cay đắng lại mặn mà hơn xưa.*

Vua ngự tiệc thật vui, rượu đã ngà ngà say, ngai dưới bóng đèn, nhìn kỹ Chiêu Quân hồi lâu, càng nhìn càng thấy xinh đẹp.

*Hoa hương càng tỏ thức hồng
Đêm xuân ai để cảm lòng cho đang.
Phải người hôm nọ rõ ràng,
Giã này đầu óc nhà vắng cũng buồn.*

Vua đặt tay lên vai Chiêu Quân, bảo :

- Tấy cung mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân còn nhỏ trông chiễm bao, trăm vạn cũng mỹ nhân cầu thân, mỹ nhân không chịu, mỹ nhân đánh lừa để trăm quay đầu lại, mỹ nhân bỏ chạy khiến trăm bồng hoàng, nay mới được thỏa lòng. Thở một biết nhân duyên qua một giấc mộng, cũng là điều tống định.

Chiêu Quân then đỏ mặt, cúi đầu xuống chẳng nói thêm gì. Vua đặt tay Chiêu Quân vào phòng trong.

Chiêu Quân dùng dằng không chịu :

- Xin bộ hạ buông tôi ra !

Vua nói :

- Khéo thế ! Lại còn buông...

Chiêu Quân :

- Bây lâu nay bộ hạ can thiệp với Lỗ phi, nào có thiệt gì đến tôi !

Vua nói :

- Chuyện đã qua rồi, nhắc lại làm chi...

*Đã gần chỉ có điều xa,
Tương tri nghĩa ấy mới là tương tri.
Vì vù hân có thể thi,
Chuyện trăm năm cũ kể chi bây giờ !*

HỒI THỨ XVIII

*Qua cửa quan, giả hình say rượu.
Tới nước Phiên, may gặp học trò.*

Chiêu Quân bị vua nắm chặt tay, kéo vào phòng.

*Nhớ lời thệ hải minh sơn
Kể làm sao xiết muốn vãn ai ân !
Lại đây xem lại cho gần,
Còn ngờ giấc mộng đêm xuân mơ màng.*

Hôm sau, vua ngự triều, ban chiếu lập Vương Chiêu Quân làm Tây cung. Các quan văn võ đều lay mừng.

Mao Diên Thọ từ khi chui rào trốn thoát, ngày ngày sợ bị tầm nã không dám thở một ra, ẩn nấp trong miếu cổ ngoài đồng, nhìn đời nhìn chết, chờ đến nhà nhem tối mới lửa thối lẫn vào đám đồng, biến hình đổi dạng, tránh mắt mọi người.

Mao Diên Thọ vừa đi vừa thở dài nghe người đi đường khảo nhau : "Không biết Mao Diên Thọ có tội lỗi gì mà cả nhà phải chết chém." Hán càng cảm tức, nghĩ thêm : Vua Hán nghe lời Chiêu Quân, giết cả nhà ta, thù to tấy trời, nếu không báo được, thế không sống ở đời nữa !

Mao Diên Thọ moi óc tìm phương lập kế, sức nhờ đồn nước Phiên có vị đại thần tên gọi Vệ Luật, vốn là học trò cũ. Ấu là ta sang gặp hân, nhân cơ hội ấy xui giục vua Phiên, gây binh đao, đoạt lấy giang sơn nhà Hán, như vậy có thể báo được thù riêng. Mao Diên Thọ định được phương kế rồi, cứ thế một mực thẳng đường sang nước Phiên, đổi họ, tên, lúc giả câm, lúc giả điếc, đi qua nhiều châu huyện, chỗ nào cũng trông thấy cáo yết truy nã lòng càng khiếp sợ.

Đến Nhạn Môn Quan, qua được là sang địa phận nước Phiên. Ngặt vì cửa quan được canh giữ cẩn mật, khó lòng đi qua, Mao Diên Thọ nghĩ quanh nghĩ quẩn mãi, tìm được kẻ chờ đến nhà nhem tối, giả say rượu, may ra mới thoát được. Nghĩ vậy liền vào cửa hàng ngồi gật gù uống rượu, bụng bảo dạ rằng 12 năm trời nay, đời ơn vua có quyền cao chức

trọng, nơi đâu nghe đây, bá quan văn võ trong triều, ai là người không phải luồn cúi, nay chỉ vì một ả Chiêu Quân mà tan cửa nát nhà, tâm thần trăm bề điều đống. Phận này qua được cửa quan, ta quyết đem bức tranh vẽ dung mạo mấy tên lên vua Phiên, trông thấy tất vua phải động lòng hiếu sắc, bấy giờ ta sẽ tìm cách xúi giục vua Phiên gây đao binh hoặc đòi bắt Chiêu Quân, hoặc quấy rối giang sơn nhà Hán cho hả giận. Uống một vài chén, gọi là có hơi men, trời đã chiều tới hán mới lững thững đóng cửa quan, trông lên có mấy ngọn đèn lồng, sáng rực bốn mặt, lại có yết cáo tám nà kèm cả dung mạo trong tranh.

Quân lính đang bận ăn chiều, một vài tên khám xét qua loa vội vàng, vì khách qua lại đông lắm. Ngờ đâu vận hội nhà Hán gặp cơn binh lửa, khiến Mao Diên Thọ trốn thoát. Hắn đã khôn lại ngoan, mượn hơi men, giả làm người say khướt, chân nam đá chân chiêu, vừa đi vừa nói lầm nhảm, lần lần vượt qua được cửa quan. Sang địa phận nước Phiên, chẳng có ai khám xét gì cả. Hắn yên lòng vững dạ, xuống vệ sông rửa sạch mặt, rồi thông dong thẳng đường hỏi thăm vào dinh Vệ Luật. Nơi đây, lầu son gác tía, tòa rộng đây dài, ngoài cửa lại có lính Phiên canh giữ cẩn mật, hắn bị quát mắng :

- Sao có người lạ mặt trông như người bên Hán hay là thám tử ?

Mao Diên Thọ vừa cười vừa nói :

- Các chủ ơi ! Tôi không phải là thám tử, nguyên là quan bên Hán, tên gọi Mao Diên Thọ, cũng với quan lớn đây là chỗ thấy trò, nay có việc cơ mật, xin vào yết kiến, nhờ các chủ bẩm hộ.

Lính Phiên vội vàng chạy ngay vào báo với Vệ Luật :

- Dạ, bẩm tướng công, có một người lạ mặt, tự xưng là quan bên Hán, tên gọi Mao Diên Thọ, vốn đã cùng tướng công có tình thấy trò, xin vào yết kiến.

Vệ Luật nghe nói lấy làm lạ, nghĩ thầm trong bụng : Thấy ta đang làm sứ tướng bên Hán, vinh hoa phú quý, cơ sao chạy sang đất này, hắn có sự biến gì đây. Thôi, phải cấp kíp mời vào tiếp chuyện.

Vệ Luật truyền cho lính Phiên mở cửa giữa đổ ra nghênh tiếp. Lính Phiên mở cửa giữa, rồi xếp hàng cả hũu hoi bên. Vệ Luật bước ra, trông thấy quả nhiên là thấy mình thật, vội vàng chạy lại trước mặt Mao Diên Thọ vài chèo, cung kính nói :

- Chẳng mấy khi lão sư tới đây, chúng tôi không kịp ra nghênh tiếp, xin lão sư thứ lỗi.

Mao Diên Thọ :

- Ngài dạy quá lời, tôi đâu dám thò !

Nói xong, hai thầy trò dắt tay nhau vào nhà. Linh Phiên dâng nước trà uống. Vệ Luật nói :

- Dạ dám bẩm lão sư, lão sư làm quan ở bốn Hân, uy quyền lừng lẫy, thật là nhất vua, nhì đồn lão sư ; có sao nay lão sư sang đây, lại chỉ đi một mình, không một ai tháp tùng, có việc gì cần, xin lão sư cứ thực tình cho biết.

Mao Diên Thọ thở dài, nói :

- Sở là vua Hán nghe lời Chiêu Quân giết sạch gia quyến tôi, may còn mỗi mình tôi thoát được. Được biết ngài ở Phiên quốc, quyền cao chức trọng, tôi có mấy mớ sang đây, có ý muốn nhờ ngài vì tôi mà tâu lên Phiên đề rằng : "Mao Diên Thọ là tổ tướng nhà Hán, xin sang hàng..." Nếu Phiên đề đồng thì tôi sẽ đem bức tranh vẽ Chiêu Quân dâng lên nhà vua. Tôi chắc rằng nhà vua trông thấy, tất phải cất quân sang đánh Hán, đòi bắt Chiêu Quân, buộc nó phải lia bỏ Hán vương, được thế là tôi hả dạ. Điều đó nhờ ở thẻ lục của ngài.

Vệ Luật nói :

- Lão sư đã dạy như vậy, tôi xin hết lòng. Tôi còn nhớ năm xưa khi làm quan bốn Hân, quan ngự sử nay tâu một bản, mai tâu một bản, sang hóa Phiên, quanh quẩn chỉ củ mỗi mình tôi. May tôi không có gia quyến gì hệ lụy bốn Hân nên vào yết kiến, vua Phiên đã trọng đãi, tôi cực kỳ tử tế, lại khuyên nhủ tôi về với Phiên, vâng lời, đã lên tôi chức tổ tướng, sung sướng gấp bội so với làm quan bốn Hân. Nay lão sư sang đây cũng là một dịp hay, xin lão sư cùng tôi nghĩ sẵn phương kế, ngày mai vào ngự kiến, tôi xin tâu cử để lão sư làm đại thần bên này, chờ lúc liệu bố tâu binh quấy rồi bỏ cõi nhà Hán !

Nói xong, truyền quân lính dọn tiệc, thốt đãi Mao Diên Thọ. Thấy trò chón tạo chón thù, chuyện nể như ngô rang. Tiệc xong, Vệ Luật xin Mao Diên Thọ cho xem bức tranh Chiêu Quân.

HỎI THỨ XIX

*Tổng bình phụng mệnh tới Liêu Đông
Vương Trung phụng chúc về kinh địa.*

Mao Diên Thọ lấy trong đây ra bức "Ngôi", bức "Ngũ". Còn bức "Đi" thì trước đây đã dâng vua Hán.

Vệ Luật mở hai bức tranh ra xem, tâm tác khen đẹp :

Thật là một bậc nghiêng nước nghiêng thành ! Thiên hạ đồn cũng không mấy sai. Nếu đem tiền, hẳn nhà vua phải xiêu lòng.

Xem xong, Vệ Luật đưa trả Mao Diên Thọ, nói :

- Lão sư đi đường mệt nhọc, xin lão sư vào màn yên nghỉ. Sáng mai, tôi xin vì lão sư mà hết lòng giúp cho việc thành.

Mao Diên Thọ nói :

- Vâng. Việc đó xin trông cậy vào ngài.

Vua Hán từ khi đem Chiêu Quân vào Tây cung, ngày đêm yêu chiều, ân ái kể sao cho xiết ! Một hôm Chiêu Quân qui trước mặt vua :

- Muốn tâu bộ hạ, bộ hạ đã có lòng thương yêu đến thiếp, cho được hưởng sung sướng, hiềm một nỗi cha mẹ ở Việt Châu xa xôi, lâu nay chưa được thấy mặt, xin bộ hạ gia ơn với cha mẹ thiếp tới kinh thì đội ơn lắm lắm.

Vua nâng Chiêu Quân dậy, cười nói :

- Mỹ nhân chớ phiền lòng, sáng mai trăm sẽ sai người tới Việt Châu để với hai thân tới kinh cũng hưởng phú quý.

Chiêu Quân lấy tạ. Sáng hôm sau, vua ra ngự triều, sai Triệu học sĩ phụng chỉ tới Việt Châu với Vương hoàng thân vào bộ kiệu. Các quan văn võ ở địa phương nghe tin có quan khâm sai đến, liền làm rạp, treo đèn kết hoa nghênh tiếp. Quan tri phủ Việt Châu là Ngô Văn Quý cũng đem nhà thuốc ra đón ở ngoài 10 dặm. Các quan thấy thánh chỉ, đều sụp lạy cung kính. Quan khâm sai tuyên đọc tờ thánh chỉ.

Đọc xong, Ngô Văn Quý bảm :

Nguyên chúng tôi là Ngô Văn Quý mới được bổ làm tri phủ Việt Châu, nghe nói quan tri phủ cũ là Vương Trung, có con gái là Chiêu Quân đem tiền vào cung, sau nâng bậc tột, bị đẩy vào lãnh cung thì cha là Vương Trung cũng bị cách chức, đem đẩy ra Liễu Động. Nay thánh chỉ lại cho vời Vương hoàng thân thì còn đâu ở Việt Châu nữa.

Triều học sĩ nghe lời nổi giận, nói :

Nếu vậy thì lại tôn gian thần Mao Diên Thọ giả mạo thánh chỉ làm hại người trung lương. Ấu là ta về tâu thánh thượng để tới Liễu Động vời hoàng thân vậy.

Nói xong, lại tức khắc sắp quân truy kinh ngay. Các quan văn võ lũ lượt đi tiễn. Triều học sĩ về tâu vua, kể hết nỗi nỗi Vương Trung bị oan khổ. Vua nghe lời tâu, tức thì nổi giận.

Tên gian thần Mao Diên Thọ to gan thật, dám giả mạo thánh chỉ làm hại hoàng thân, nay bắt được, đem phanh thây trăm mảnh nghìn mảnh, cũng chưa đáng tội.

Nói xong, nhà vua liền sai Triều học sĩ phụng chỉ tới Liễu Động. Các quan văn võ ở Liễu Động được tin quân khâm sai đến, kéo nhau ra nghênh tiếp. Quan khâm sai tuyên đọc tờ thánh chỉ. Tổng binh Liễu Động là Lâm Trần Cao mới biết việc quan thấy mình là Mao Diên Thọ đã mắc tội bị giết cả nhà, nay có thánh chỉ vời hoàng thân tức là vợ chồng Vương Trung đó.

Lâm Trần Cao khiếp sợ chẳng còn hồn vía nào cả, hồi hận trong dạ : Chết rồi ! Bây lâu nay ta đã dối xử tàn nhẫn với vợ chồng Vương Trung, chắc nay hẳn sẽ báo thù. Lâm Trần Cao tức khắc cùng Trương Thiên Hộ thân hành đến tận nhà bồng nói với vợ chồng Vương Trung.

Trông thấy Vương Trung, hai người quì xuống đất vái chào. Vương Trung gạt mình sợ hãi, vội vàng nâng dậy, nói :

- Ô hay ! Tại sao cụ lớn lại xử làm vậy ?

Lâm Trần Cao nói :

- Chúng tôi người trần mắt thịt không được biết Ngai. Bây lâu, chúng tôi đã phạm nhiều điều đại tội, đáng tội chết.

Vương Trung nói :

- Sự thế làm sao, xin cụ lớn dạy rõ, để chúng tôi được yên lòng.

Lâm Trần Cao nói :

- Sở là lệnh viên ngày nay đã được phong làm Tây cung, hoàng thượng phải quan khâm sai phụng chỉ tới đây, để với vợ chồng hoàng thân tiền cung, cũng hưởng phú quý. Chúng tôi xưa nay có điều gì làm lỗi xin hoàng thân bỏ qua cho.

Vương Trung mừng rỡ, nói :

- Xin hai ngài chờ ngại, những việc đã qua, chúng tôi chẳng kể làm gì nữa. Từ nay về sau, hai ngài làm việc gì, chờ cạn tầu rập máng.

Lâm Trần Cao cùng Trương Thiên Hộ nghe lời, thẹn đỏ cả mặt. Vương Trung đang kể lại cho vợ thì khâm sai và các quan văn võ đều kéo đến đông đủ. Vương Trung mình gầy mặt võ, ra nghênh tiếp quan khâm sai. Quan khâm sai lại lên công đường tuyên đọc thánh chỉ một lần nữa. Vương Trung lấy tạ chúc : " Vạn tuế ! "

Lâm Trần Cao truyền cho binh lính bày tiệc thết đãi. Triệu học sĩ nói với Vương Trung :

- Hoàng thân bị oan khổ ở đây, thử mà hoàng thượng không hề biết vì tên gian thần là Mao Diên Thọ giả mạo thánh chỉ ám hại hoàng thân. Bây giờ chuyện đã vỡ lở, hoàng thượng cũng lệnh viên mong cho hoàng thân, xin hoàng thân mau mau sắp sửa tiến kinh, không nên chậm trễ.

Lâm Trần Cao lại sai người đem mũ áo tới cho Vương Trung. Tiệc xong, Vương Trung cùng Triệu học sĩ nghỉ ở quan sảnh, còn bà Diêu Thị được mời vào đình, thết đãi cực kỳ tử tế. Sáng hôm sau, Lâm Trần Cao sắp sẵn 5, 6 chiếc quan thuyền. Triệu học sĩ cùng vợ chồng Vương Trung xuống thuyền, trông đông cờ mào, các quan rộn rịp tiễn đưa. Tội kinh, Triệu học sĩ đem Vương Trung vào bộ kiển Vương Trung sụp lạy trước sân rồng, chúc " Vạn tuế ! " Vua ban lời ủy lạo rồi nói :

- Việc này đầu đuôi tại tên gian thần Mao Diên Thọ cả, thế nào cũng bắt được nó đem ra pháp trường trị tội.

Nói xong, xuống chiếu phong Vương Trung làm quốc trưởng, lại truyền bộ công xây xong lầu đài cho Vương Trung trong hạn một tháng.

Vương Trung lấy tạ lui ra. Vua lại có chỉ cho với Diêu Thị vào bộ kiển. Diêu Thị lạy trước sân rồng. Vua ủy lạo một đôi lời, rồi ban cho Diêu Thị thẻ bài xuyên cung để vào Tây cung với con gái.

Chiều Quân nghe nói mẫu thân đến, vội vàng chạy ra nghênh tiếp, hôn hít vui cười, đón vào cung.

Bầy chầy chưa rõ tiêu hao
Mừng mừng tủi tủi xiết bao sự tình !
Gót dấu mọi nỗi định ninh,
Vĩ ai vu thác cho mình đồ dưng

Cung nữ dâng trà uống. Trà xong, Chiêu Quân lại kể đồn ân nghĩa của Chánh cung Lâm Hậu, rồi đưa Diêu thị sang chào Lâm Hậu. Diêu thị trông thấy Lâm Hậu, vội vàng sụp lạy. Lâm Hậu nâng dậy mời ngồi, truyền mở tiệc thiết đãi.

Chiêu Quân hỏi Diêu thị :

- Mẫu thân ! Chẳng hay mới rồi mẫu thân sinh động em trai hay gái ?

Diêu thị nghe hỏi, sầm nét mặt lại, có ý buồn rầu.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ XX

Mao Diên Thọ dâng tranh vua Phẫn.
Thổ Kim Hồn đưa thơ đồ Hân.

Diêu thị thấy con hỏi, liền trả lời :

- Mẹ sinh em gái, theo lời con dặn thưa trước, đặt tên là Trại Chiêu Quân.

Chiêu Quân nói :

- Mẫu thân, bây giờ em con ở đâu ?

Diêu thị :

- Em con hiện ở tại dinh quan Triệu học sĩ.

Chiêu Quân truyền cho hai người cung nữ tới dinh quan Triệu học

sĩ đón Trại Chiêu Quân vào cung. Bấy giờ có ngự giả vua đến. Lâm Hậu, Chiêu Quân và Diêu thị đứng dậy nghênh tiếp. Vua truyền mở tiệc cùng ngồi uống rượu.

Cung nữ ẵm Trại Chiêu Quân về, Diêu thị ra đỡ lấy, đưa vào yết kiến. Vua cùng Lâm Hậu trông thấy Trại Chiêu Quân khen rằng :

- Nhị tiểu thư đầu còn bé nhỏ, nhưng dung nhan chẳng kém gì chị

Lại hỏi thêm :

- Nhị tiểu thư năm nay lên mấy tuổi ?

Diêu thị :

- Muốn tâu bộ hạ cũng Chánh cung, năm nay tện nữ mới lên ba.

Tiệc xong, Diêu thị cáo từ xin ra. Vua lại truyền Diêu thị tạm ở Ngự thư lâu mấy ngày, để Chiêu Quân qua lại cùng mẫu thân cho vui, chờ bộ công làm xong lâu đài sẽ về ở và cất riêng bốn cung nữ lo việc hầu hạ.

Hôm sau, vua ban yến Vương Trung, khoản đãi rất trọng thể. Lâm xong dinh quốc trưởng, các quan văn võ cũng có mặt, rước vợ chồng Vương-Trung về chỗ mới, mở tiệc ăn uống suốt mấy ngày liền, vui vẻ khôn xiết ! Vua lại truyền ban các vật quý đem bày biện ở dinh quốc trưởng, trang hoàng thật sang trọng.

Lại nói đến chuyện vua Phiên, một hôm ngự triều, Vệ Luật qui xuống tâu :

- Muốn tâu bộ hạ, nay có tổ tướng nhà Hán là Mao Diên Thọ đem mấy bức tranh mỹ nhân, muốn vào dâng bộ hạ, hiện còn đứng ở ngoại môn.

Vua Phiên truyền cho vào. Vệ Luật đưa Mao Diên Thọ vào bộ kiến. Mao phục lạy trước sân rồng. Vua hỏi :

- Nhà ngươi đang làm quan đất Hán, sung sướng như vậy, nay sang đầu nước ta vì duyên cớ làm sao ?

Mao Diên Thọ tâu :

- Sở là vua Hán ngày nay say đắm á Chiêu Quân, mê man tư sắc, chẳng thiết gì đến chính sự cả. Vậy nên hạ thần phải bỏ nước sang đây nhờ ơn bộ hạ thu dùng.

Vua Phiên nói :

- Có như lời nhà ngươi nói thì Chiêu Quân là người con gái đẹp nhất nước, không ai sánh nổi, tiếc rằng trăm không được thấy mặt.

Mao Diên Thọ nói :

- Điều đó không khó, hiện nay kẻ hạ thần đã đem bức tranh Chiêu Quân sang đây, xin dâng để ngự lãm.

Nói xong, bức tranh Chiêu Quân được dâng lên. Vua Phiến trông thấy bức tranh, dầu bằng nét vẽ, nhưng chẳng khác nào một mỹ nhân thật, ngắm nghĩ khen thán : Người con gái này thật là một đấng tiên nữ giáng trần. Xem xong cuộn tranh lại, đặt trên long án, vua gọi Mao Diên Thọ tới hỏi :

- Nhà ngươi có mưu kế gì khiến Chiêu Quân sang được nước ta, cùng ta xum vầy thì hay lắm.

Mao Diên Thọ nói :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần thiết nghĩ bệ hạ chỉ sai một viên đại thần đem quân sang quấy rối bên Hán, đánh thắng vào tận kinh đô tự khắc vua Hán phải đem Chiêu Quân cống nạp cho bệ hạ.

Vua Phiến nói :

- Hiếm một nữ vô cơ cất quân thì chẳng hóa ra "Sư xuất vô danh" (1) làm ru ! Thôi, việc đó thư thả sẽ bàn, nay phong cho nhà ngươi chức Hữu Thừa tướng.

Mao Diên Thọ lấy tạ. Về Luật qui xuống tâu thêm :

- Muốn tâu bệ hạ, nếu bệ hạ muốn lấy Chiêu Quân thì xin bệ hạ sai người tài giỏi đặt thơ đồ mẹo, phái quan sang đưa cho vua Hán, bảo rằng : Hán triều có người đoán được bài thơ này thì ta xin hàng năm triệu công mài mài, nhưng bằng không ai hiểu ý thì bắt Hán triều cống nộp Chiêu Quân. Hễ không vâng lời, ta cất quân sang đánh, thế thì còn ngại gì "Sư xuất vô danh" nữa.

Vua Phiến nghe lời, mừng lắm, tức khắc sai làm một bài thơ đồ mẹo, rồi truyền hỏi các quan văn võ xem có ai dám sang sứ bên Hán không ?

Quan đó thông là Thổ Kim Hồn qui xuống xin tâu

Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần xin phụng mệnh.

Vua Phiến thưởng cho Thổ Kim Hồn ba chén rượu, rồi giao thơ và bức tranh Chiêu Quân cho, mà rằng :

- Nếu nhà ngươi đi chuyến này, đem được Chiêu Quân về đây thì trăm sẽ đặc cách thăng chức cao hơn.

(1) Ra quân không dựa vào danh nghĩa hợp lý nào cả.

Thổ Kim Hồn phụng chỉ đem 3.000 quân Phiên thẳng đường sang Hán. Đến Nhận môn quan, Thổ Kim Hồn truyền báo cho quân Hán biết vua Phiên sai sứ thần sang Hán triều để bàn quốc sự, mau mau mở cửa quan ra nghênh tiếp. Quan trấn thủ Nhận-môn-quan là Đường Gia nghe báo, tức khắc đem quân mở cửa, hỏi Thổ Kim Hồn :

- Nhà ngươi qua đây có việc gì cần ?

Thổ Kim Hồn nói :

- Nguyên tôi là đồ thông đất Phiên tên gọi Thổ Kim Hồn, phụng mệnh quốc vương tôi đem một bài thơ và một bức tranh sang dâng Hán triều. Nếu bên Hán có người xem vỡ được bài thơ này, nước tôi xin thần phục, hằng năm sang triều cống, bằng không bên Hán phải nộp đất thần phục.

Đường Gia cười rằng :

- Nhà ngươi là nước nhỏ, lại dám chống cự với thiên triều hay sao? Nay không cho đi qua thì nhà ngươi lại tưởng là thiên triều không có người giỏi thơ. Thôi thì cho đi qua, nhưng chỉ được một mình nhà ngươi cùng mấy người theo hầu thôi, còn quân lính, phải đóng lại ngoài cửa quan. Nếu không vâng lời ta, buộc ta phải đóng đến gươm giáo, chuyện không thể xem thường.

Thổ Kim Hồn nói :

- Nay tôi phụng mệnh quốc vương sang đây, không hề có ý cùng thiên triều gây chiến, sao tướng quân khéo đa nghi làm vậy ?

Đường Gia cho đi, rồi truyền cho quân sĩ phải phòng bị các nơi hiểm yếu. Thổ Kim Hồn qua được Nhận môn quan, cứ thẳng đường tiến vào kinh đô. Sáng hôm sau vua Hán ra ngự triều, Hoàng môn quan qui xuống lầu lên :

- Muốn lâu bộ hạ, có sứ thần Phiên quốc xin vào yết kiến.

Vua Hán truyền cho vào. Thổ Kim Hồn vào lạy trước sân rồng, chào "Vạn tuế !"

Vua Hán phán hỏi :

- Sứ thần Phiên quốc sang đây có việc gì hả ?

Thổ Kim Hồn nói :

- Tôi phụng mệnh quốc vương mang một bài thơ và một bức tranh sang dâng thiên triều, nếu có người xem vỡ được bài thơ, nước tôi xin thần phục mãi, bằng không thì thiên triều sẽ phải thần phục nước tôi.

Vua Hán nghe lời tâu, tức thì nổi giận.

HỒI THỨ XXI

Lưu Vân Long xem vờ thơ Phiên,
Thạch Khánh Chân sang đánh nhà Hán

Vua Hán thấy sứ thần đất Phiên dám nói những câu gân cổ lắm vậy, bưng bưng nổi giận, truyền đem thơ mở xem, thấy chữ nghĩa ngoằn ngoèo, chẳng hiểu là gì cả. Vua Hán truyền đưa cho bá quan văn võ xem. Các quan văn võ, ai cũng ngỡ người như phỗng đọc, không đọc ra. Vua Hán thấy vậy, thẹn đỏ cả mặt.

Thổ Kim Hồn lại nói:

- Thiên triều đã không có người giỏi xem võ được bài thơ, tất phải thần phục nước tôi. Nước tôi không xin cống vật gì cả, chỉ xin mỹ nháp trong bức tranh này, vẽ hầu hạ quốc vương tôi thì hai nước mới hòa hảo được.

Vua Hán nghe lời, tức giận lắm, liền hỏi:

- Bức tranh đâu, dâng lên bẩm xem.

Thổ Kim Hồn đem tranh dâng lên, vua Hán giật mình, nghĩ thầm: Quái lạ! Bức tranh vẽ Chiêu Quân nước ta, sao lại lọt sang Phiên quốc? Vua liền hỏi Thổ Kim Hồn xem duyên cớ từ đâu?

Thổ Kim Hồn nói:

- Sò là tể tướng thiên triều, Mao Diên Thọ trốn sang nước tôi, đem bức tranh này dâng Phiên vương tôi. Quốc vương tôi trông thấy mỹ nhân trong tranh này có ý bằng lòng nên sai kẻ hạ thần này tôi đây.

Vua Hán lời dĩn nổi giận, nghiến răng căm giận Mao Diên Thọ. Trạng nguyên là Lưu Văn Long đi khám sai mới về, trông thấy vua Hán buồn rầu, liền quí xuống tâu lơn :

- Muốn tâu bệ hạ, chẳng hay có việc gì mà bệ hạ buồn rầu ; xin bệ hạ phân bảo cho kẻ hạ thần được biết.

Vua Hán kể chuyện đấu đũa cho Lưu Văn Long, đưa cả thơ cho xem nữa.

Lưu Văn Long xem xong, quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, xin bệ hạ chờ phiên lờng, cứ như bài thơ này, kẻ hạ thần có thể xem vớ được.

Vua mừng lắm, phân ngay :

- Ừ, thử thi nhà người đọc cho Hán nghe.

Lưu Văn Long đứng dậy gọi Thổ Kim Hồn tới mà bảo :

- Bài thơ này tự tích, đầu là cổ quái, những mẹo đồ, giấu ta sao được, nghe đây.

Một vị thiên tơn xuống cõi trần

Thăm cung lờng nhữg ngòm ngời xuân

Tỷ bà nều đồ tay người khác,

Tựa cửa ta đây đợi mỹ nhân.

Thổ Kim Hồn nghe đọc vớ bài thơ, chẳng còn hồn vía nào, sụp xuống đất, toát mồ hôi.

Lưu Văn Long đọc xong, tâu với vua Hán :

- Muốn tâu bệ hạ, hạ thần xem bài thơ của vua Phiên xét có ý khinh bỉ thiên triều, thật là tội đáng chết.

Vua Hán nghe lời tâu, nổi giận phân ngay rằng :

- Phiên bang vô lễ !

Vua truyền võ sĩ đem Thổ Kim Hồn ra chém. Võ sĩ phụng mệnh lôi Thổ Kim Hồn ra ngoài cửa Ngọ môn để hành hình.

Tổng binh Lý Lăng quí xuống tâu gấp :

- Muốn tâu bệ hạ, bài thơ này là tự ý vua Phiên, chứ sứ thần không hay biết gì cả. Và lại hai nước đều đang giao chiến, cũng không nên giết sứ thần, xin bệ hạ hối giận, tha Thổ Kim Hồn về báo vua Phiên rõ, mau sang tơn công, thiên triều sẽ xá tội cho, bằng không tuân mệnh, lúc đó nước ta sẽ cử đại quân sang tiêu trừ Phiên tặc.

Vua Hán nói :

- Ừ ! Nhà người nói xem ra hợp lẽ. Thôi, tha cho hần làm phúc.

Thổ Kim Hồn lấy tạ. Vua Hán mừng thêm :

- Lần thứ nhất, trăm gửi nhà người cái đầu. Nhà người mau mau về báo nhau tiến công tạ lỗi thì trăm đây cũng khoan dung. Nếu tái diễn, trăm sẽ lấy đầu.

Thổ Kim Hồn cáo từ lui ra. Vua Hán trọng thưởng cho Lưu Văn Long. Bải triều, trở về Tây cung, Chiêu Quân vội vàng ra nghênh tiếp.

Vua Hán thuật chuyện cho Chiêu Quân nghe :

- Hôm nay tại triều có chuyện rất lạ lùng. Do đó sống tên Mao Diên Thọ, tâm nả không được, hần lên sang nước Phồn. , đem tranh dâng vua Phồn. Vua Phồn nghe hần, sai sứ thần tới đây, đưa bài thơ và một bức tranh mỹ nhân, trông chẳng khác gì ái phi. Sứ thần tâu trăm rằng : Thiên triều có người xem vẽ được bài thơ ấy thì bọn Phồn xin thần phục mãi mãi ; bằng không ai hiểu, buộc phải đem ái phi sang dâng vua Phồn.

Chiêu Quân giật mình, vội vàng hỏi lại :

- Thế các quan văn vẽ trong triều, ai là người xem vẽ được bài thơ ?

Vua Hán nói :

- Trạng nguyên Lưu Văn Long xem vẽ được từ đầu đến cuối, không sai một chữ.

Chiêu Quân cảm tức Mao Diên Thọ, nói :

- Mao tặc, mấy hồi mấy ! Ta cùng nhà người có thù oán gì nhau mà đem bức tranh vẽ ta sang tận Phồn quốc ?

Nói xong, nước mắt ứa ra khóc than :

- Thương hại thay cho tôi, người đất Hán, tranh ở đất Phồn, có một thân mà hình ảnh đôi nơi phân cách. Sở phận tôi sao thật lắm bề cay đắng.

Vua Hán lấy áo rồng, lau nước mắt cho Chiêu Quân, rồi ghé lại bảo :

- Ái phi ơi, ái phi chờ phiên lồng ! Chẳng bao lâu rồi sẽ bắt được tên Mao Diên Thọ. Bảy giờ trăm sẽ lột da , chặt xương nó ra, cho thỏa dạ ái phi.

Bỗng đâu Lâm Hậu đến. Chiêu Quân lại vừa khóc, vừa kể lể đầu

đuôi câu chuyện. Lâm Hân nghe lời, cũng cảm tức Mao Diên Thọ, tìm lời khuyên giải và truyền mở tiệc rượu cho Chiêu Quân đỡ buồn.

Thổ Kim Hồn từ khi ở triều ra, tể ngựa chạy một mạch tới Nhạn môn quan. Quan trấn thủ hỏi vội :

- Thổ nào, sao thiên triều lại tha cho nhà người trở về ?

Thổ Kim Hồn nói :

- Tôi chẳng dám giấu giếm gì, thiên triều thực có người giỏi xem võ được bài thơ, toan chém đầu tôi, sau nhờ tổng binh Lý Lăng xin hộ, tính mệnh may được an toàn. Nay đã tới đây, xin ngài cho tôi được qua về nước.

Đường Gia nói :

- Đó là cái ơn rông của hoàng thượng ta tha chết cho nhà người đây, thôi thì mau lên.

Thổ Kim Hồn qua Nhạn môn quan, càng nghĩ lại càng tức giận, vừa đi vừa phàn nàn một mình :

- Vua Hán làm nhục ta đến thế, phen này về nước, quyết tâu với quốc vương cắt quân sang đánh Hán bất kỳ được Chiêu Quân mới thôi.

Vua Phiên ra ngự triều, Thổ Kim Hồn quì trước sân rồng tâu :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần phụng mệnh đem bài thơ sang đất Hán, có trạng nguyên là Lưu Văn Long xem võ được. Vua Hán không chịu dâng Chiêu Quân và toan chém kẻ hạ thần, suýt nữa hạ thần đây thiệt mạng. Vua Hán lại dặn hạ thần về tâu với bề hạ rằng : Nếu không sèn công, thiên triều quyết đem quân sang đánh Phiên phải xin hàng mới thôi.

Vua Phiên nghe lời, tức giận sầm nét mặt lại. Mao Diên Thọ đứng bên cạnh, quì xuống tâu ngay :

- Muốn tâu bộ hạ, xin chớ phiền lòng ! Bộ hạ không nghĩ đến Chiêu Quân thì thôi, nếu muốn lấy Chiêu Quân thì chỉ cần một viên tướng giỏi, đem mấy đạo tinh binh, kéo sang thiên triều đánh thành cướp trại, thử xem vua Hán có phải dâng Chiêu Quân hay không ? Đâu bên Hán có cha con họ Lý là tướng giỏi, làm sao địch nổi ?

Vua Phiên khen :

- Nhà người nói có lý, việc này nhất định phải làm cho kỳ được, âu là cắt quân đánh Hán ngay từ bây giờ ?

Nói xong, liền hỏi hai bên các quan văn võ ai là người dám phụng mệnh cầm quân. Đại tướng Thạch Khánh Chân quì xuống xin tâu :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần xin phụng mệnh. Nếu không bắt được Chiêu Quân về dâng bộ hạ, kẻ hạ thần quyết không chịu bãi binh.

Vua Phiên khen giỏi, thưởng cho Thạch Khánh Chân ba chén rượu, rồi gia phong làm Chinh nam đại tướng quân, thống lĩnh 10 vạn quân mã tiến sang đánh Hán. Thạch Khánh Chân lấy tạ trở ra, truyền bản mấy phát súng, cất quân lên đường. Ngày hôm sau, đại binh của Thạch Khánh Chân kéo đến Nhan môn quan. Quân Hán trông thấy quân Phiên khí thế ngất trời nhớn nhác vào báo quan trấn thủ.

HỒI THỨ XXII

TIMSACH.COM.VN

*Bành Ân thất cơ đành thua trận,
Lý Quảng phụng chỉ đánh Phiên bang.*

Quân Hán đóng ở Nhan môn quan, trông thấy quân Phiên khí thế hăng hái, nhớn nhác chạy vào báo quan trấn thủ. Nguyên bản thủ ở đây trước là Đường Gia, vốn người vô nghề siêu quần, xưa nay quân Phiên nghe tiếng, vẫn khiếp sợ, không dám xâm phạm. Do Đường Gia không khám xét kỹ, để Mao Diên Thọ trốn thoát nên vua Hán bắt tội sai Bành Ân thay quyền. Bành Ân là người vô nghề tầm thường, kém xa mưu lược các tướng bên Phiên lại nóng nảy, không biết suy tính nghe vào có Phiên binh kéo đến, vội vàng mặc áo giáp lên ngựa, mở cửa quan ra đánh.

Bành Ân ra tới cửa quan, thốt to :

- Quân Phiên kia, sao dám vô lễ, xâm phạm đất ta, nói cho ta biết trước là không một móng nào lông sắt, rõ chưa ?

Thạch Khánh Chân ngồi trên mình ngựa, đáp lại ngay :

- Hân tướng kia, tên gì, dừng ngựa lại nói cho ta nghe nào !

Bành Ân thấy Phiên tướng hỏi tên mình, liền dừng ngựa lại, cắp ngang ngọn giáo thét to :

- Nhà ngươi hỏi tên ta hả ? Vénh tai ra mà nghe : Ta là tổng binh thiên triều ra trấn thủ Nhạn môn quan, chính danh là Bành Ân, xưa nay không thêm giết những tướng vô danh bao giờ. Nhà ngươi cho ta biết đích danh !

Thạch Khánh Chân nói :

- Ta đây là Chinh nam đại tướng quân, ở Phiên, tên gọi Thạch Khánh Chân. Liệu sức vóc nhà ngươi được bao mà dám mở cửa ra đối địch, chỉ e cái đầu nhà ngươi phải rơi nhanh xuống đất.

Bành Ân giận dữ, cầm giáo xông ra đánh. Hai con Thạch Khánh Chân là Thạch Long, Thạch Hổ thấy vậy, phóng ngựa đến nghênh chiến. Đánh nhau 30 hiệp, Bành Ân bị thương tở ngựa bỏ chạy. Anh em Thạch Long, Thạch Hổ đuổi theo. Thạch Khánh Chân cũng phát cờ giục quân Phiên đuổi đánh, quân Hán chết như rạ. Bành Ân chạy đến cửa quan, truyền quân đóng chặt cửa, phòng giữ cẩn mật. Thạch Khánh Chân nắm chắc toàn thắng, nổi hiệu thu quân về trại, sai người báo tin cho vua Phiên. Vua mở tiệc ăn mừng.

Quân Thạch Khánh Chân ngày nào cũng đến cửa quan khiêu chiến. Bành Ân một mực đóng chặt cửa, không giao chiến, sai người mang thư về kinh cáo cấp với bộ binh. Thấy việc khẩn cấp, thượng thư bộ binh tức khắc vào tâu vua Hán. Nhà vua hỏi các quan văn võ trong triều :

- Nay nước Phiên vô cớ đem thư sang chế nhạo thiên triều đáng lẽ ta điều binh khiển tướng hỏi tội ngay, nghĩ rằng nước Phiên ngu dại, chẳng thêm chấp. Ngờ đâu họ lại đem đại binh xâm phạm bờ cõi, quan trấn thủ Bành Ân nay đã bị thương, nào các quan, ai là người dám ra tay thống lĩnh đại binh tiến trừ Phiên tặc, chiến thắng, trăm sẽ thăng thưởng.

Các quan văn võ trong triều, đứng yên, không một người lên tiếng đáp lại. Nguyên là đời Hán bấy giờ thái bình đã lâu, không có giặc giã, các quan nghe nói đến binh đao ai cũng khiếp sợ.

Vua Hán thấy các quan không ai dám phụng mệnh, liền nổi giận quát mắng :

- Lúc thiên hạ thái bình, các người chỉ muốn quan to, lương hậu, lúc trong nước có việc, chẳng ai chịu vì trăm lo ngàn, thế thì trăm cần trông cậy vào đâu ? Giang sơn này sắp đến ngày suy đồn !

Các quan văn võ nhón nhác nhìn nhau, ông nào mặt cũng tái mét. Bỗng thấy một viên lão tướng là Lý Quảng quì xuống tâu lên :

- Muốn tâu bộ hạ, xin chờ phiên long, kẻ hạ thần tình nguyện ra trận, chỉ xin bộ hạ cho Lý Lăng làm tiên phong thì giặc nào cũng phải tan hết.

Vua Hán phán :

- Nhà ngươi đã già mà còn hăng hái như vậy, thật là đồng đời tướng môn, đáng chúc đại nguyên soái.

Nói xong, thưởng cho Lý Quảng ba chén rượu và hai cành hoa vàng, rồi sai điểm 10 vạn tinh binh cùng trăm chiến tướng để tùy Lý Quảng điều khiển, phong Lý Lăng làm tướng tiên phong.

Hai chú cháu : Lý Quảng và Lý Lăng tay tạ trở ra, chỉnh đốn quân mã sắp sửa lên đường. Lý Quảng lệnh cho các tướng sĩ :

- Ta nay phụng chỉ đi đánh Phiên, kẻ nào có công thì thưởng, kẻ nào có tội thì phạt, ta quyết không tư vị một người nào.

Ba quân sắp hàng đứng im nghe, Lý Quảng đọc 10 điều quân lệnh :

1. Điểm danh không đến thì chém !
 2. Nghe trống không sẵn thì chém !
 3. Nghe chuông không lui thì chém !
 4. Đặt lời nói phao thì chém !
 5. Nhận công của người thì chém !
 6. Bỏ trận mà trốn thì chém !
 7. Tư thông với giặc thì chém !
 8. Vận lương sai nọn thì chém !
 9. Phát tiễn ăn bột thì chém !
 10. Không theo hiệu lệnh thì chém !
- Đọc xong, quay lại bảo các tướng lĩnh.

Trong 10 điều ấy các người nên nhớ, chớ coi thường mà mắc tội.

Cáo tướng đều vâng lệnh, Lý Quảng cảm là cờ lệnh trao cho Lý Lăng, bảo :

- Nhà người lĩnh ấn tiên phong, đem 5.000 quân thẳng đường ra đóng ở cửa quan trước, chờ ta đến, sẽ liệu cách tiến binh.

Lý Lăng phụng mệnh lên ngựa đem quân đi trước. Lý Quảng cũng sửa soạn xong cho bắn mấy phát súng, trống đồng cờ mở, cất quân lên đường, đi qua đồn đầu thì các quan văn võ địa phương đều ra nghênh tiếp, lĩnh dinh trọng trấn.

Tướng tiên phong Lý Lăng đã đến cửa Nhạn môn quan. Quan trấn thủ nghe tin viện binh đã đến vội vàng cưỡi ngựa ra đón. Lý Lăng truyền cho quân lĩnh hạ trại, dời nguyên soái đồn. Mấy hôm sau, đại binh của Lý Quảng kéo đến, Bành Ân và Lý Lăng cùng ra nghênh tiếp. Lý Quảng xuống ngựa vào soái phủ ngồi. Bành Ân mở tiệc khao thưởng ba quân.

Lý Quảng hỏi Bành Ân :

Nhà người đã đánh với quân Phiên mấy trận, bởi cớ gì bị thua ? Nhà người có biết đại tướng Phiên quốc ngày nay là ai đó không ? Quân Phiên có thường đến khiêu chiến nữa hay không ?

Bành Ân :

- Bẩm quan nguyên soái, chúng tôi mới giao chiến một trận thì bị thua ngay, Tướng cầm quân bên Phiên, ngày nay là cha con Thạch Khánh Chân, chúng tôi biết rõ cả. Bởi cớ ấy nên chúng tôi phải đưa thư cầu cứu. Từ bấy đến nay quân Phiên vẫn đến khiêu chiến luôn, chúng tôi không dám ra đối trận.

Lý Quảng vừa cười, vừa nói :

- Nhạn môn quan là nơi trọng yếu, nhà người tự liệu sức không chống nổi, tất phải đóng chặt cửa quan, canh giữ cho kỹ, một mặt phi báo triều đình. Cớ sao dám khinh thường ra đánh để đồn nổi bị thua, giả sử quân Phiên phá được cửa quan thì làm thế nào.

Bành Ân nghe lời, khiếp đảm kinh hồn, chẳng còn biết nói sao cho được.

HỎI THỨ XXIII

*Lý Lăng ra trận được toàn thắng.
Ngô Loan đem quân sang phục thù.*

Bánh Ân thấy Lý Quảng nổi giận, vội vàng quí xuống đất lạy. Lý Quảng nói :

- Nhà ngươi ra trận lần đầu mà để cho quân Phiên đánh được, đến nỗi không dám ra đối địch, thử là làm mất nhuệ khí của thiên triều. Người không biết cơ mưu thì còn trấn thủ ở Nhạn môn quan này sao được ?

Bánh Ân run sợ mà kêu rằng :

- Trẫm lạy quan nguyên soái, chúng tôi trót đại, tội đáng chết, xin quan nguyên soái rộng ơn sinh phúc cho.

Lý Quảng nói :

- Nhà ngươi tuổi cũng đã già, đây ta chẳng bắt tội làm gì, cho đài tội lập công lần này.

Bánh Ân lạy tạ. Lý Quảng sai người đưa chiến thư sang quân Phiên. Quân Phiên nhận được chiến thư, vào báo với Thạch Khánh Chân. Biết là thiên triều đã sai hai chú cháu Lý Quảng đem quân đến cứu. Thạch Khánh Chân bụng bảo dạ : Lý Quảng xưa nay vẫn có tiếng là anh hùng, ta không nên khinh thường, âu là phải lập kế thì mới đánh được.

Nghĩ vậy, liền mặc áo giáp lên ngựa đem 2 vạn quân Phiên, bắn ba phát súng, kéo đến Nhạn môn quan. Quân Hán thấy quân Phiên kéo đến, vào báo với Lý Quảng. Lý Quảng sai Lý Lăng ra trận. Lý Lăng cưỡi ngựa ra, hét to :

- Phiên tướng ! Mày đã dón nộp mạng đây à !

Thạch Khánh Chân sai hai con ra tiếp chiến. Thạch Long và Thạch Hổ cưỡi ngựa ra, hỏi Lý Lăng :

- Hán tướng ! Họ tên là gì, nói rõ cho ta hay.

Lý Lăng nói :

- Ta là tổng binh bên Đại Hán, lĩnh ấn tiên phong đi đánh Phiên, tên gọi Lý Lăng, hai người chưa biết hả ? Hai người họ tên là gì, mau mau nói rõ.

Thạch Hổ cũng xưng danh, báo Lý Lăng :

- Nhà ngươi biết điều thì xuống ngựa mà đầu hàng, bằng nghịch mệnh thì đầu treo ngọn giáo.

Lý Lăng nói giận, xông ngựa lên đánh Thạch Long và Thạch Hổ giao chiến mấy hiệp, thấy Lý Lăng khí thế mạnh mẽ, không thể địch nổi, quay ngựa bỏ chạy.

Thạch Khánh Chân thấy con thua chạy, tức thì cầm đao lên ngựa ra trận :

- Hán tướng chớ vội khoe tài, đã có quân mã đón đây !

Lý Lăng ngẩng trông, thấy một viên Phiên tướng, hình dung cổ quái, đoán hẳn là Thạch Khánh Chân. Thạch Khánh Chân lại hét to :

- Hán tướng mau mau đem Chiêu Quân dâng nộp thì thoát khỏi binh đao, ngược bằng nghịch mệnh, ta đánh cho nát đầu.

Lý Lăng giận lắm, mắng lại :

- Phiên tộc ! Mày chớ có vỗ ngực, nếu lui quân về mà bảo nhau bền công đi, bằng không sẽ không toàn tính mệnh.

Thạch Khánh Chân cầm đao xông ra đánh, Lý Lăng cũng cầm giáo đối địch. Hai người đánh nhau 50 hiệp, Thạch Khánh Chân thua chạy, Lý Lăng giục ngựa đuổi theo.

Quân Phiên chết như rạ, oán giận báo nhau :

- Chỉ vì Mao Diên Thọ đem bức tranh sang dâng quốc vương ta, mà gây nên tai vạ. Từ nay, hẳn không còn dám mơ tưởng đến Chiêu Quân nữa.

Lý Lăng toàn thắng, thu binh về trại. Cha con Thạch Khánh Chân chạy dài hơn 30 dặm mới dám dừng quân lại, ba phần chết một. Hai cha con bán nhau, đưa thư về cáo cấp với Phiên triều, xin cho viện binh.

Vua Phiên tiếp được tin cáo cấp của Thạch Khánh Chân, giật mình khiếp sợ, liền phân hỏi các quan văn võ :

- Nay Thạch Khánh Chân đã thua trận, các quan văn võ trong triều, ai là người dám đem quân đi tiếp ứng ?

Thái úy Ngô Loan quí xuống tâu :

- Muốn cầu bộ hạ, kẻ hạ thần xin phụng mệnh, xin bộ hạ cho Nhà Lý Thác làm tả tôn phong và Thổ Kim Hồn làm hữu tôn phong, đem 10 vạn quân mã tới Nhạn môn quan. Kẻ hạ thần dám đoán chắc đầu Lý Lăng tài giỏi đến đâu, cũng không thể nào chống lại được. Kẻ hạ thần quyết đánh cho bên Hán phải tan tào, bao giờ vua Hán chịu nộp Chiêu Quân, bấy giờ mới thôi.

Vua Phiên mừng nói :

- Nếu nhà ngươi toàn thắng, ta sẽ thăng thưởng. Nay phong cho nhà ngươi làm Chinh nam nhị lộ nguyên soái.

Ngô Loan lấy tạ, rồi chỉnh đốn quân mã, tức khắc lên đường, thẳng tới đại dinh Thạch Khánh Chân. Thạch Khánh Chân ra đón vào, đem ân nguyên soái trao lại Ngô Loan và mở tiệc khao thưởng quân sĩ. Ngô Loan hỏi tình hình chiến sự. Thạch Khánh Chân thuật chuyện cho nghe, lại khen Lý Lăng là tay tướng giỏi.

Ngô Loan vừa cười vừa nói :

- Sao tướng quân lại đi khen quân giặc, làm giảm mất cái uy phong, khí thế của mình ? Thôi, sáng mai ta sai tướng ra đánh giã vỡ thua trận, như hân đồn, hai bên sắp sẵn quân mai phục Lý Lăng đầu 3 đầu 6 tay cũng không thoát được.

Thạch Khánh Chân nói :

- Ngài nghĩ chỉ phải !

Hôm sau, Ngô Loan truyền cắt quân kéo đến Nhạn môn quan hạ trại.

Ngô Loan hỏi các tướng xem ai muốn ra trận trước. Cáp Hồ đứng dậy xin phụng mệnh. Ngô Loan nói :

- Nhà ngươi đem 3.000 quân mã, lấy đầu Lý Lăng về cho ta.
Cáp Hồ đem quân ra trận.

HỒI THỨ XXIV

*Lý Lăng ra trận bị bắt sống
Hán dễ nghe báo, khởi cứu binh*

Cáp Hồ đến cửa quan khiêu chiến. Quân Hán vào báo Lý Quảng tức khắc sai Lý Lăng đem quân ra trận. Lý Lăng cưỡi ngựa ra trận liền trông thấy Phiên tướng liền quát lớn :

- Phiên tộc ! Mày lại đến để nộp mình đây hả ?

Cáp Hồ nói :

- Nhà ngươi có phải là Lý Lăng đó chăng ?

Lý Lăng nói :

- Đã biết bằng ta, sao không xuống ngựa mà nộp mình ?

Cáp Hồ giận lắm, xông ngựa lại đánh. Lý Lăng cũng thúc ngựa nghênh chiến. Hai người đánh nhau hơn 100 hiệp mà chưa phân được thua. Mặt trời đã lặn, hai bên thu quân về nghỉ.

Cáp Hồ về đến trại báo với Ngô Loan :

- Lý Lăng thật là người tài giỏi, khó lòng bắt được, xin nguyên soái thứ lỗi cho.

Ngô Loan nói :

- Sáng mai ta sẽ có kế.

Hôm sau, Ngô Loan sai Nhà Lý Thác đem 5.000 quân ra mai phục ở Đông Sơn ; Cáp Hồ đem 5.000 quân ra mai phục ở Tây Sơn, Tôn Văn đem 2.000 quân ra mai phục ở đường giữa. Hễ nghe hiệu súng thì kéo cả ra đánh, bắt sống Lý Lăng. Ba tướng phụng mệnh đem quân đi mai phục. Ngô Loan lại sai Thổ Kim Hồn đem 3.000 quân ra khiêu chiến, giả vờ thua chạy. Thổ Kim Hồn phụng mệnh đem quân tới cửa quan. Lý Quảng nghe báo, lại sai Lý Lăng ra trận. Lý Lăng trông thấy Thổ Kim Hồn, liền quát lớn :

- Phiên tộc ! Thiên triều đâu xử tệ với mày, mà sao nghe lời gian thần Mao Diên Thọ gây việc binh đao để làm hại nhân dân ? Nay ta đã đem quân tới đây, quyết dạy cho nước Phiên biết điều.

Thổ Kim Hồn nổi giận, giục ngựa vào đánh. Đánh được 20 hiệp Thổ Kim Hồn giả vờ thua chạy. Lý Lăng không biết là mẹo lừa, phóng ngựa đuổi theo. Đuổi quá 5 dặm đường, Thổ Kim Hồn quay lại trông thấy, trong bụng mừng lắm, vừa chạy vừa nói :

- Ta chịu thua rồi, xin nhà ngươi đừng đuổi nữa !

Lý Lăng ngộ là thua thật, có sức đuổi thêm vài ba mươi dặm nữa, trước mặt là một trái núi, chắn ngang đường. Lý Lăng đắc ý, reo to lên :

- Phiên tặc ! Mày còn chạy đằng trời ! Bắt được thì xuống ngựa mà nộp mình ngay !

Nói xong lại phóng ngựa đuổi đến cùng. Thỏ Kim Hồn chạy quanh sườn núi, gọi quân cứu viện. Bỗng mây phát súng nổ, phục binh bốn mặt đổ ra đánh, Lý Lăng biết trúng kế, quay ngựa trở lại, nhưng không kịp nữa. Nhà Lý Thác ở Đông Sơn đổ ra ; Cáp Hổ ở Tây Sơn kéo đến ; Tôn Văn ở đường giữa nổi lên. Thỏ Kim Hồn cũng quay lại đánh. Bốn bề quân Phiên vây kín, một mình Lý Lăng ở giữa. Lý Lăng vốn là tay anh hùng, liệu thế mình yếu kém, cố sức tả xung hữu đột mà không phá được vòng vây, reo to lên :

- Hoàng gia vạn tuế ! Nay tôi thế cùng, không thể nào thoát được, xin liễu thân chịu chết để trọn đạo làm tôi.

Nói xong, rút gươm toan tự vẫn. Quân Phiên xông vào bắt sống được Lý Lăng giải về nộp nguyên soái Ngô Loan. Lý Lăng trông thấy Ngô Loan, nhất định không qui xuống.

Ngô Loan nói :

- Lý Lăng ! Nay nhà ngươi đã bị bắt, có muốn được toàn tính mệnh hay không ?

Lý Lăng nói :

- Nhà ngươi đã lập kế bắt được ta, muốn giết thì tùy, hỏi lời thôi làm gì, nào ta chịu qui ai bao giờ !

Ngô Loan nói :

- Nhà ngươi cũng cố đến thế, ta cho nhốt vào cũi, giải về Phiên triều, đợi lệnh Hoàng thượng.

Quân Phiên đem Lý Lăng giam vào hậu dinh, rồi mở tiệc ăn mừng, khao thưởng quân sĩ. Lý Quảng nghe tin Lý Lăng bị bắt chưa biết sống chết ra sao, vội vàng sai người mang thư về cáo cấp với vua Hán. Nhà vua nghe báo, giật mình kinh sợ, phán hỏi các quan văn võ trong triều :

- Nay tướng tiền phong là Lý Lăng đã bị bắt rồi, nào các quan văn võ có ai dám đem quân ra Nhận môn quan tiếp viện hay không ?

Các quan văn võ đứng im. Vua Hán thấy vậy có ý phiền não. Bỗng một viên đồ đốc ra trước sân rồng qui tâu.

HỒI THỨ XXV

*Bách Hoa Nữ cầm đao ra trận,
Thạch Khánh Chân bắn cung hại người.*

Quan đô đốc Lý Hồ là con Lý Quảng thầy cha gặp cơn nguy cấp, anh lại bị giặc bắt, các quan văn võ không ai dám phụng mệnh ra trận, vua Hán cũng có ý phiến náo, liền qui xuống tàu lớn :

- Muốn tàu bộ hạ, kẻ hạ thần tình nguyện đem quân ra cứu Nhận môn quan.

Vua Hán nghe lời, mừng phán :

- Nay trẫm cho nhà ngươi! đem quân ra cứu Nhận môn quan, thắng trận về, trẫm sẽ ban thưởng.

Lý Hồ lấy tía lui ra. Vợ là Bách Hoa Nữ chạy ra hỏi chuyện, Lý Hồ nói :

- Phu nhân ơi ! Nay ta phụng mệnh triều đình đem quân ra Nhận môn quan cứu thần phụ và huynh trưởng.

Bách Hoa Nữ vừa cười vừa nói :

- Phu quân ơi ! Nếu phu quân phụng mệnh ra trận, thiếp xin được giúp một tay.

Lý Hồ lắc đầu :

- Phu nhân là đàn bà, ra trận thế nào được ?

Bách Hoa Nữ nói :

- Dẫu giặc có thiên binh vạn mã, vì tía đã đích nổi hai ngọn đao này của thiếp, xin phu nhân chớ nghi ngại.

Lý Hồ :

- Phu nhân đã quyết tâm làm vậy, ta bằng lòng, nhưng phu nhân chớ đem chuyện huynh trưởng bị bắt nói ra, sợ sinh nhiều điều cản trở.

Bách Hoa Nữ nói :

- Phu quân dạy chỉ phải !

Hai vợ chồng Lý Hổ đang trò chuyện với nhau thì Lý Năng là con Lý Lăng mới 15 tuổi đứng sau bình phong nghe trộm được. Lý Năng liền kêu to lên :

- Chú thím chớ cô giấu cháu. Sự tình thế nào, xin chú thím nói cho cháu rõ.

Lý Hổ thấy Lý Năng biết rồi, không thể giấu được, đành đem sự tình Lý Lăng bị bắt nói hết cho nghe. Lý Năng liền khóc rồi chạy vào nhà, nói với mẹ là Trương Thị.

Trương Thị cũng chạy ra, vừa khóc vừa nói :

- Bởi đâu mà sinh ra cơ sự đường này, bây giờ biết làm thế nào đây ?

Lý Hổ nói :

- Dạ dám đảm chị, xin chị hãy yên lòng, để em phụng chỉ tiền binh, động cứu lấy huynh trưởng.

Trương Thị nói :

- Nay chú phụng chỉ tiền binh, xin chú để cho chị và cháu cùng theo đi một thử.

Lý Hổ biết là không thể can ngăn được, bắt đầu đi cũng phải vâng lời. Sáng hôm sau cả nhà họ Lý mặc đồ nhung phục đem 10 vạn quân mã, kéo đến Nhan môn quan. Vợ chồng Lý Hổ, mẹ con Trương Thị đem nhau vào yết kiến Lý Quang. Lý Quang tuyển mở tiệc khao thưởng quân sĩ. Lý Năng vì nóng lòng cứu cha, xin đi đánh ngay.

Lý Quang nói :

- Quân ta mới kéo đến đây, đường sá xa xôi, nên nghỉ sức, sáng mai sẽ liệu kẻ tiền binh.

Sáng hôm sau, Lý Năng lại một mực xin ra trận. Lý Hổ nói :

- Cháu hãy thư thả, để chú ra đánh trước, sau sẽ liệu.

Lý Quang khen phải, rồi sai Lý Hổ đem quân ra trận. Lý Hổ ra đến trận tiền, thót to lên :

- Phiên tặc ! Bay phải đem trả Lý Lăng mọi việc mới yên, bằng không thì ra quyết đánh cho chấn. Ôn mỏng nào sống sót.

Quân Phiên vào báo với Ngô Loan. Ngô Loan sai Thổ Kim Hồn ra đánh. Thổ Kim Hồn phụng mệnh cưỡi ngựa đem quân ra trận tiền, báo Lý Hổ :

- Hán tướng ! Sao các người không bảo nhau đem Chiêu Quân sang nộp cho xong, cứ để muôn dân phải khổ sở mãi.

Lý Hổ giận dữ, xông ngựa lại đánh. Hai người đánh nhau 30 hiệp. Thổ Kim Hồn thua chạy. Lý Hổ thừa thắng đuổi theo. Quân Phiên thấy vậy, vội vàng vào báo Ngô Loan. Ngô Loan sai Nhà Lý Thác, Tôn Văn, Cáp Hổ và cha con Thạch Khánh Chân cùng ra đánh Lý Hổ. Lý Hổ càng đánh càng háng, cứ đuổi trần mải, quân Phiên chết như ngã rạ.

Lý Quảng chờ tin Lý Hổ suốt ngày mà chưa biết rõ được thua thế nào. Lý Quảng vội mặc áo giáp cưỡi ngựa ra trận. Lý Quảng là tay Lão tướng, từng trải chiến chinh, không ngờ khi ra trận, bị quân Phiên dùng kế mai phục, một phát súng nổ, bắn mất đồ ra, vây kín Lý Quảng ở giữa. Lý Quảng nghĩ thầm trong bụng : Cháu ta bị bắt, con ta ra trận chưa biết sống chết thế nào, nay ta lại bị vây ở đây. Một thân ta chẳng nói là chi, ta chỉ lo cho giang sơn nhà Hán không khéo thì hỏng mất ! Nghĩ vậy, liền lấy gương toan tự vẫn. Bỗng thấy một toán quân âm âm kéo đến, một tướng trẻ đuổi hết quân Phiên, phục binh bỏ chạy tán loạn. Lý Quảng ngẩng trông hóa ra là Lý Hổ. Lý Quảng mừng lắm bảo Lý Hổ :

- Con từ đâu tới đây cứu được cha đây ?

Lý Hổ đem sự tình đánh đuổi quân Phiên thuật lại cho Lý Quảng rõ, rồi nói :

- Cha nay là chủ tướng, cầm quân ra trận, xin cha phải liệu sức, chớ nên khinh thường, xông vào chỗ nguy hiểm.

Lý Quảng nói :

- Chỉ vì cha thấy con ra trận, mãi không trở về, nên cảm lòng không đậu, phải đem quân ra xem sự thế làm sao. Không ngờ mào mưu giặc, thành ra bị vây, may gặp được con đến đây, không thì khó lòng thoát được. Thôi, bây giờ cha con ta mau mau thu binh về trại.

Bách Hoa Nữ thấy chồng và bỏ chồng ra trận, mãi không trở về, nóng lòng sốt ruột, giao cho mẹ con Trương Thị và Bánh Ân nghiêm giữ cửa quan, còn mình đem một toán quân ra trận tiến đó là tin tức. Phiên tướng trông thấy, chạy ra nghênh chiến. Đánh được vài hiệp, Bách Hoa Nữ múa hai thanh đao xông vào chém được Phiên tướng. Quân Phiên sợ hãi, xô nhau chạy. Bách Hoa Nữ thừa thắng đuổi trần. Quân Phiên chết đầy đường. Cáp Hổ bị thương bỏ chạy. Nhà Lý Thác chết tại trận liền.

Thạch Khánh Chân vốn là người tinh quái, thấy thế lực mình suy

yếu, liền quay ngựa chạy. Bạch Hoa Nữ vội vàng giục ngựa đuổi theo. Đến sườn núi, Thạch Khánh Chân ra roi đánh ngựa lên trước, nép vào một bên. Bạch Hoa Nữ vô ý cứ thế phóng ngựa lên, Thạch Khánh Chân quay lại bắn ngay một mũi tên.

HỒI THỨ XXVI

Lý Hồ Bảo thủ bị tử trận.

Lão tướng nổi giận truyền tiền binh.

TIMSACH.COM.VN

Bạch Hoa Nữ bị Thạch Khánh Chân bắn tên trúng vào cổ họng, từ trên mình ngựa ngã lăn xuống đất. Thạch Khánh Chân mừng rỡ, phóng ngựa chạy đến, toan cắt lấy đầu. Bỗng thấy ở phía sau núi, một toán quân kéo đến. Số là Lý Quảng và Lý Hồ vội đến cửa quan, không thấy Bạch Hoa Nữ, vội vàng đem quân đi tìm. Gặp lúc Thạch Khánh Chân bắn chết Bạch Hoa Nữ, Lý Hồ từ xa trông thấy, liền thét to lên rằng :

- Phiên tặc chớ gần đó !

Thạch Khánh Chân vội vàng bỏ chạy. Lý Hồ kéo đến, trông thấy một người đàn bà chết, nằm dưới đất, giật mình kinh sợ, liền xuống ngựa mở mắt ra xem, té ra chính vợ mình.

Lý Hồ khóc òa lên :

- Phu nhân ơi ! Vì đâu mà nên cơ sự này ! Phu nhân ơi là phu nhân ơi !

Lý Quảng xuống ngựa, trông thấy con dâu chết trận, ứa hai húng nước mắt, Lý Hồ vật mình lăn khóc bên cạnh mà rằng :

- Phu nhân ơi ! Phu nhân chết vì việc nước, sắt nghĩa thơm mãi mãi sau, chỉ thương cha già không ai phụng dưỡng, chồng góa

không ai bận bịu. Nay không xong vào đất giặc, bắt cho được thằng giặc đã bắn mũi tên này thì ta quyết không bao giờ bãi binh.

Nói xong, truyền quân đem Bách Hoa Nữ, an táng, trồng một cây to lớn mộ để đánh dấu. Xong hỏi quân sĩ còn lại ở đây, ai là người bắn chết Bách Hoa Nữ ?

Quân sĩ đáp lại :

- Chính là Phiên tướng Thạch Khánh Chân.

Lý Hổ nói với Lý Quảng :

- Phụ thân ơi ! Xin phụ thân thu binh về trước, mặc con tiến vào đất Phiên. Nếu không bắt được Thạch Khánh Chân chém ra làm hai mảnh thì con quyết không trở về.

Nói xong, lên ngựa toàn đi, Lý Quảng nắm lại bảo :

- Con chớ vội vàng, nóng nảy, phải nghỉ đồn giang sơn nhà Hán, hết lòng vì nước ; để tìm phương phá giặc thì mới được thơm danh nước Tống về sau. Nếu con vì thù riêng mà liều mình ra trận, lỡ có thể nào, ngày sau cha trồng cây vào ai, tội "bất trung bất hiếu" con chớ có quên !

Lý Hổ nghe nói, đứng lặng hồi lâu không trả lời được, khóc òa lên :

Cha dạy thì con xin vâng lời, thật tình con không thể cầm lòng cho được !

Nói xong lại khóc. Lý Quảng cũng gạt nước mắt mà bảo :

- Thôi con đừng nghĩ ngợi quá nhiều ! Người đã chết rồi, không thể nào sống lại được. Con thu binh cùng cha về trại, ta sẽ bàn cách báo thù.

Lý Hổ bắt đặc đi ngâm đắng nước cay lên ngựa theo cha về trại. Trương Thị thấy Lý Quảng về, vội vàng chạy ra hỏi :

- Chẳng hay duyên cớ làm sao mà thêm nó ra trận mãi không thấy về ?

Lý Quảng ứa hai hăng nước mắt đáp lại :

- Em mấy đem quân ra trận, bị Thạch Khánh Chân bắn chết, còn đâu nữa !

Trương Thị nghe nói, khóc òa lên :

- Dạ dám bẩm chú, cho phép con đem quân ra trận, một là báo thù cho thím nó, hai là cứu lấy chồng con, xin chú cho đi.

Lý Quảng nói :

- Châu ơi ! Châu chờ nóng nẩy, đèn sáng mai rồi chú sẽ liệu kế.

Sáng hôm sau, cô tin báo với Lý Quảng :

- Thạch Khánh Chân đem quân đến khiêu chiến.

Lý Hổ nghe nói kẻ thù đã đến, hăm hăm nổi giận phóng ngựa ra trận tiền, thét to :

- Phiên tặc ! Mày có phải là Thạch Khánh Chân đó không ?

Thạch Khánh Chân thấy Lý Hổ, liền đáp lại rằng :

- Nhà ngươi đã biết tên ta, sao không xuống ngựa mà đầu hàng đi ?

Lý Hổ nói :

- Phiên tặc chờ nói cần, nay ta quyết lấy đầu mày để báo thù mũi tên mày bắn hôm trước.

Thạch Khánh Chân thấy nói làm vậy mới biết người đàn bà bị bắn hôm trước là vợ Lý Hổ, cũng có ý sợ hãi, bắt đầu đi phải vác đao xông vào đánh. Hai bên đánh nhau 50 hiệp, Thạch Khánh Chân thua chạy. Lý Hổ phóng ngựa đuổi theo.

Thạch Khánh Chân vừa chạy vừa kêu :

- Ta chịu thua rồi, còn đuổi làm gì nữa ?

Lý Hổ nói :

- Mày có chạy đằng trời ! Hôm nay ta quyết lấy đầu mày để báo thù cho vợ ta hôm trước !

Thạch Khánh Chân cầm đầu chạy một mạch, không dám ngoảnh cổ lại. Chạy gần đến dinh Phiên, Thạch Khánh Chân gọi quân ra cứu, hai con Thạch Khánh Chân là Thạch Long và Thạch Hổ thấy thân phụ bị Lý Hổ đuổi gấp vội vàng sai quân đem dây buộc ngựa ra mai phục hai bên đường, chờ ngựa Thạch Khánh Chân đi qua rồi thì quăng dây ra quật ngã ngựa Lý Hổ. Lý Hổ không ngờ, có người chực hại mình, cứ phóng ngựa đi thẳng, vấp phải dây chằng, ngã nhào xuống đất. Thạch Long và Thạch Hổ hai bên đổ ra, đâm chết Lý Hổ, cắt lấy đầu mang về trại. Quân Hán tất tả chạy về báo với Lý Quảng. Lý Quảng nghe tin, chết ngất bất tỉnh nhân sự. Mẹ con Trương Thị xúm lại gọi :

- Tướng công lại tỉnh ! Tướng công lại tỉnh !

Nửa ngày Lý Quảng mới dần dần hồi tỉnh, sùi sụt khóc rằng :

- Con ơi ! Mày bỏ mình vì nước, chột tại trận tiền, đổ cho thân già này luồn những đau lòng đứt ruột ! Con ơi !

Các tướng xúm quanh lại khuyên giải, Lý Năng không thể nhận được, nói với Lý Quảng xin đem quân đi báo thù.

Lý Quảng nói :

- Cháu ơi ! Dòng dõi họ Lý nay chỉ còn một mình cháu, nếu cháu ra trận, lỡ có sự gì thì còn trông cậy vào ai được. Thôi cháu cùng với thân mẫu ở nhà, để mặc ông đem quân đi báo thù. Dầu ông có bỏ mình ở chiến trường đi nữa, ngày sau cũng còn có cháu !

Nói xong, ôm lấy Lý Năng mà khóc, rồi đứng dậy mặc áo giáp lên ngựa thẳng tới quân Phiên, xông vào chém giết. Quân Phiên không thể chống lại được, vội vàng chạy vào báo với Ngô Loan. Ngô Loan nghe báo, cũng giật mình kinh sợ.

TIMSACH.COM.VN

HỒI THỨ XXVII

*Lý Lăng quyết chẳng chịu hàng,
Lâu Lẽ khéo nói mà bị nhục.*

Ngô Loan nghe tin Lý Quảng đến đánh, liền sai cha con Thạch Khánh Chân cùng Thổ Kim Hồn và Tôn Văn đem 10 vạn quân Phiên ra nghênh chiến. Quân Phiên bốn mặt đổ ra vây kín Lý Quảng. Lý Quảng dầu là tay tướng giỏi, nhưng quân Phiên đông quá, địch sao nổi, cố sức xông pha mãi mà không phá được vòng vây, kêu to lên rằng :

- Chẳng lẽ trời định hại ta sao đây ?

Lý Quảng đang gặp cơn nguy cấp, bỗng thấy Trương Thị và Lý Năng đem quân đến. Sở là Trương Thị và Lý Năng ở nhà thầy Lý Quảng ra tận mai không về, đem quân ra cứu viện. Hai người đã cứu được Lý Quảng rồi, liền thu binh về trại. Lý Quảng vội vàng viết thư cho người về kinh cáo cấp.

Quân Phiên thấy Lý Quảng có cứu binh đến, không đuổi nữa, thu binh về trại. Ngô Loan nghĩ thầm trong bụng rằng : Cha con Thạch Khánh Chân bắn chết Bạch Hoa-Nữ và chém được Lý Hồ ; còn Tôn Văn thì bắt sống được Lý Lăng, hiện đang giam tại trại. Nay lão tướng bên Hán là Lý Quảng đã bị quân ta đánh cho thua chạy, ta chắc rằng bên Hán không còn tay tướng giỏi nào nữa, chẳng bao lâu ta sẽ phá được Nhạn môn quan.

Ngô Loan truyền mở tiệc khao thưởng quân sĩ, rồi sai Dương Bá đem 300 quân giải Lý Lăng về nộp vua Phiên và báo tin thắng trận. Vua Phiên nghe báo mừng lắm, truyền đem Lý Lăng vào xem mặt. Lý Lăng vào trước sân rồng, cứ trơ trơ đứng thẳng, nhất định không chịu quì xuống, lại còn xỉ mắng vua Phiên. Vua Phiên trông thấy Lý Lăng tướng mạo đường đường, biết là tay anh hùng, có lòng kính mến, nên nghe những lời Lý Lăng xỉ mắng vẫn giả ngu, lại bảo Lý Lăng rằng :

- Tướng quân ơi ! Trẫm nghe tổng tướng quân là đông dôi anh hùng ở bên Hán, nếu tướng quân chịu đầu hàng thì trẫm sẽ phong cho tướng quân chức tọng quyền cao.

Lý Lăng nghe lời, liền quát to lên :

- Phiên tặc ! Sao hay khéo mơ tưởng hão ! Ta đây, có phải như ai đâu, bay muốn giết thì tùy, đời nào ta lại chịu đầu hàng Phiên tặc ! Ta chết cũng chẳng cần chi, nhưng ta chắc rằng họ Lý nhà ta còn nhiều tướng giỏi, chưa đến nỗi hết, nếu nghe tin Lý Lăng này chết, thế nào cũng kéo sang để báo thù, bây giờ sẽ làm cho nước Phiên phải tan nát.

Vua Phiên nổi giận, truyền võ sĩ đem Lý Lăng ra chém. Võ sĩ vàng lệnh đem Lý Lăng ra sắp sửa hành hình.

Quan tế tướng là Vệ Luật bảo các võ sĩ :

- Các người hãy khoan đã, ta vào tâu lại với hoàng thượng !

Vệ Luật quì xuống tâu :

- Muốn tâu bệ hạ, bệ hạ bớt giận cho kẻ hạ thần được giải bày : Cứ như tội Lý Lăng thì thật là đáng chém, nhưng kẻ hạ thần thiết nghĩ hân

là một người văn võ toàn tài, xin bệ hạ hãy dung tha cho, đem giam hán vào Bạch Hổ điện, sai thuyết khách vào dụ, khiến hán hồi tâm lại mà đầu hàng bệ hạ. Nếu hán chịu hàng thì khó gì mà chúng đánh được nhà Hán, bắt lấy Chiêu Quân ?

Vua Phiên nghe lời, truyền tha cho Lý Lăng, rồi sai võ sĩ đem giam vào Bạch Hổ điện. Ngày nào Võ Luật cũng sai người nhà mang cơm nước từ tề đến để phụng dưỡng Lý Lăng.

Vua Phiên phán hỏi các quan văn võ :

- Các người có ai khuyên bảo được Lý Lăng khiến hán chịu đầu hàng thì trăm số đặc cách thăng thưởng. Và ngự muội nay chưa có chồng, trăm định cho Lý Lăng làm phò mã.

Vua Phiên nói chưa dứt lời thì Lâu Lễ quì xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần xin phụng chỉ.

Vua Phiên mừng lắm, sai Lâu Lễ đi dụ Lý Lăng. Lâu Lễ đến Bạch Hổ điện, truyền quân Phiên mở cửa, vào báo trước cho Lý Lăng biết. Quân Phiên chạy vào, thấy Lý Lăng đang ngồi rầu rĩ một mình.

Quân Phiên nói :

- Bẩm tướng quân, có tướng công bên Phiên triệu tôi sắp vào yết kiến ngài đó !

Lý Lăng đang tức giận, ngoảnh lại mắng :

- Tướng công ! Tướng công cái gì ! Phiên tộc muốn vào thì cứ vào.

Quân Phiên thấy vậy, có ý không bằng lòng, chạy ra nói với Lâu Lễ :

- Dạ bẩm tướng công ! Cái thằng rợ mọi bề ngang ngành lắm, biết có tướng công vào mà nó không chịu đứng dậy, lại còn nói càn, thật là một đứa vô lễ, xin tướng công trở về, chẳng nên nói chuyện với nó !

Lâu Lễ nghe lời, lẩm nhẩm khen thầm :

- Lý Lăng thật là một tay tướng giỏi, không hề sợ chột !

Nói xong, liền bước thẳng vào trước mặt Lý Lăng, chấp tay vái chào mà rằng :

- Xin kính chào tướng quân.

Lý Lăng cứ ngồi yên, không chào trả lại, quay mặt hỏi :

- Phiên tặc ! Mấy đôn đây có việc gì ?

Lâu Lỗ nói :

- Tướng quân ơi ! Ta đôn đây hôm nay, chẳng có việc gì cả, chỉ muốn khuyên giải tướng quân một đôi lời.

Lý Lăng nói :

- Điều nên nói thì hãy nói, nếu không nên nói thì nhà người chớ có phở ra.

Lâu Lỗ nói :

- Con người ta ở đời, đã vào bậc anh hùng, tài giỏi, nên chọn lấy một đảng mình quân mã thờ. Nhược bằng cứ thiên chấp ý mình, không chịu theo thời, như tướng quân ngày nay, mấy đời làm quan bên Hán mà ngôi chưa được phong hầu, lộc chưa được vạn chung. Giả sử tướng quân hết lòng vì Hán đánh giặc, liều sống cò chết, cũng khó lòng được "bửu âm thiệp", thế thì bên Hán đối đãi với kẻ công thần cũng tệ bạc quá ! Còn như chúa công tôi đây thật là bậc minh quân, biết trọng đãi kẻ công thần, phẩm các tướng sĩ, ai cũng phải ca tụng công đức. Nay tướng quân chịu đầu hàng chúa công tôi, thì lo gì mà chẳng được quyền cao chức trọng, phú quý vinh hoa, còn gặp mấy khi ở bên Hán. Xin tướng quân nghĩ đi nghĩ lại cho kỹ, nếu không kiên cơ thì tất có ngày hậu hối.

Lý Lăng nổi giận, nói :

- Phiên tặc ! Sao miệng bày nói nhiều những câu bất trung bất hiếu làm vậy ? Ta đây sống làm người bên Hán, chết làm ma bên Hán, những lời cảm thù ấy, chớ nói, bản tại ta !

Lâu Lỗ nói :

- Tướng quân ơi ! Tướng quân chớ thiên chấp ! Nếu chịu đầu hàng chúa công tôi thì tướng quân còn là một vị quốc thích. Sở là chúa công tôi có người ngự muội tên gọi Kim Hoa công chúa, mới 19 tuổi, nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần, thật là một phượng, mây ngài, mặt hoa da phấn, giỏi cầm kỳ thi họa, nghề gì cũng tinh xảo cả, hiện còn kén mãi, chưa ai được xứng ngôi phò mã vậy. Nay chúa công tôi thấy tướng quân là bậc anh hùng, đem lòng yêu mến. Vậy sai tôi đến đây để nói chuyện với tướng quân, muốn cho ngự muội cùng tướng quân kết duyên Tán Tán, xin tướng quân nhận lời cho.

Lý Lăng nghe nói, quắc mắt lên mà mắng rằng :

- Phiên tặc ! Muốn tốt thì cầm ngay đi ! Ta đây đợi ơn vua Hán

được mũ cao áo dài, đã có vợ cả là Trương Thị và con nhỏ đều ở bên Hán, đời nào ta lại chịu bỏ cái bụng trung lương để cùng với Phiên tặc kết thân. Thôi, mày muốn giết thì tùy, ta cũng thỏa lòng, chớ nói những câu trái tai lăm vầy. Mày muốn yên lành thì bước ngay ra khỏi Bạch Hổ điện này, nếu còn nói lời thôi nũa, ta đá cho một mũi gậy, bỏ đời mày đây !

Nói xong, liền đứng ngay dậy xông vào mặt Lâu Lỗ.

HỒI THỨ XXVIII

*Lý Lăng thầy gât ngoảnh mặt đi,
Cùng chúa giận thân dậm cổ chết.*

Lâu Lỗ thấy Lý Lăng xông dồn trước mặt, vội vàng đứng dậy, rảo bước chạy ra, truyền quân Phiên khóa chặt cửa lại.

Lý Lăng ở phía trong quát mắng ầm 1 :

- Phiên tặc ! Dầu trăm đường nghìn cách, mày cũng không lay động được tâm lòng sắt đá của ta !

Lâu Lỗ đứng ngoài nghe tiếng, đã không tức giận thì chớ, lại còn tâm tắc khen thắm, nói :

- Lý Lăng thật là một trung thần, không coi cái chết là gì, âu là ta phải tâu với thánh thượng để bày tỏ nỗi khổ, họa may mới khuyên nhủ được chăng.

Hôm sau, Lâu Lỗ vào triều, đem sự tình Lý Lăng không chịu đầu hàng tâu với vua Phiên. Vua Phiên nói giận, truyền võ sĩ vào Bạch Hổ điện để bắt Lý Lăng.

Võ sĩ vâng lệnh, trối Lý Lăng giải ra. Lý Lăng vừa đi vừa xỉ máng vua Phiên, lại kêu to lên rằng :

- Phiên tặc, mày mau mau giết ta đi, cho tâm lòng trung của ta được trọn vẹn.

Vua Phiên nói :

- Tướng quân ơi ! Sao tướng quân lại cứ chấp nê quá làm vậy ! Ai là người lại không muốn sống ở đời ?

Vả trăm muốn để cho tướng quân làm phó mã thì trăm có phải là bạc đãi, tướng quân đây. Sao tướng quân cứ nói những câu khiếm nhã ấy như thế còn ra nghĩa lý gì !

Lý Lăng lại quát mắng :

- Phiên tặc ! Im ngay đi ! Ta bảo đây : Tham sống sợ chết, sao gọi là tướng tướng, bội nghĩa quên ơn, sao gọi là trung thần, thôi thì nhà ngươi đem ta mà xả ra làm trăm mảnh nghìn mảnh, để cho ta được trọn cái tiếng trong sạch vô mai hậu.

Vua Phiên vừa cười vừa nói :

- Tướng quân muốn cho trăm giết tướng quân đi, để tướng quân được nên cái tiếng "trung thần không sợ chết". Nhưng trăm đây lại không muốn giết tướng quân, thôi thì hãy đem tướng quân mà tạm giam vào Bạch Hổ điện.

Vua Phiên hỏi Lâu Lổ :

- Trăm có lòng yếu mến Lý Lăng, không nỡ đem giết, mà Lý Lăng cứ khư khư một mực, lòng son dạ sắt không chịu đổi đời thì biết làm thế nào. Nhà ngươi nên lập kế khác để khiến hắn hối tâm nghĩ lại.

Lâu Lổ cúi xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần nghĩ được một kế hay, xin bệ hạ tha tội chết cho thì kẻ hạ thần mới dám bày tỏ.

Vua Phiên nói :

- Trăm cho phép nhà ngươi nói.

Lâu Lổ tâu :

- Muốn tâu bệ hạ, xét cái tình con người ta, ai là kẻ không có lòng hiếu sắc. Mới rồi, kẻ hạ thần phụng chỉ ra nói chuyện với Lý Lăng, chỉ vì Lý Lăng chưa thấy mặt công chúa, nên vẫn còn không quyết. Giả sử Lý Lăng được thấy mặt công chúa thì kẻ hạ thần chắc rằng đầu gan là sắt cũng phải chuyển lòng.

Vua Phiên nói :

- Trẫm chỉ sợ công chúa không chịu đi thì biết làm thế nào ?

Lâu Lỗ nói :

- Muốn tâu bệ hạ, điều đó kẻ hạ thần thiết tưởng không khó. Bệ hạ cứ giả cách đi dạo chơi, đánh lừa công chúa vào Bạch Hồ điện, như vậy Lý Lăng trông thấy, lòng nào mà không chết một.

Vua Phiến gật đầu khen phải, rồi bãi triều vào cung. Phiến hậu thấy vua đến, chạy ra nghênh tiếp. Vua Phiến kể cho Phiến hậu nghe chuyện thu phục Lý Lăng. Lại ghé vào tai Phiến hậu, thì thảo to nhỏ một lúc.

Phiến hậu nói :

- Bệ hạ nghĩ lắm ! Vì Lý Lăng là một tay tướng giỏi, mà đem ngự muội ra làm mồi dử, tôi e rằng mang tiếng với thiên hạ, nước ta còn ra thế thống gì nữa !

Vua Phiến nói :

- Không hề chi việc ấy ! Trẫm cũng đi với ngự muội kia mà ! Hoàng hậu chờ có ngăn trở.

Nói xong, liền sai cung nữ đi mời Kim Hoa công chúa. Kim Hoa công chúa nghe tin vua Phiến triệu, gót sen rón rén vào yết kiến vua Phiến. Vua Phiến truyền cho ngồi.

Kim Hoa công chúa nói :

- Muốn tâu vương huynh, chàng hay vương huynh triệu em tới đây có việc chi ?

Vua Phiến vừa cười vừa nói :

- Ngự muội ơi ! Hôm nay trẫm lui triều sớm quá, vào ngồi trong cung, nghĩ cũng buồn tẻnh, muốn cùng ngự muội đi dạo chơi cung cấm một lúc, tiêu khiển cho đỡ buồn.

Kim Hoa công chúa không biết là kẻ lừa, liền đáp lại rằng :

- Muốn tâu vương huynh, vương huynh muốn vậy thì em cũng xin theo hầu.

Vua Phiến đứng ngay dậy, cầm lấy tay Kim Hoa công chúa dắt đi, các cung nữ theo hầu ở đằng sau. Vua Phiến giả cách đi ngắm cảnh chỗ này chỗ khác, rồi dần dần đến Bạch Hồ điện.

Vua Phiến tăng lộ hỏi nội giám rằng :

- Đây là chỗ nào đây ? Ở trong đó có phong cảnh gì đẹp không ?

Nội giám đã hiểu ý vua Phiến, liền tâu lại rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, đây là Bạch Hồ điện, ở phía trong có nhiều vườn hoa cây cảnh, trông đẹp mắt lắm ạ !

Vua Phiến truyền mở cửa đổ vào xem, Kim Hoa công chúa vội vàng gạt đi, nói với vua Phiến rằng :

- Muốn tâu vương huynh, em nghe nói Bạch Hồ điện là chỗ đình tang, làm gì có vườn hoa cây cảnh, âu là em cùng vương huynh tới Ngự Hoa viên.

Vua Phiến nói :

- Ngự muội ơi ! Ngự muội không biết rõ, Sở là chỗ này nguyên trước gọi là Bạch Hồ điện, sau đã đổi lại làm Vạn Hoa lâu, ở mặt trong sửa sang lịch sự lắm. Từ khi đó trẫm chưa vào ngự lần nào, nay ngự muội cùng trẫm hãy vào ngắm cảnh một lúc.

Nói xong, vua Phiến truyền nội giám cứ mở cửa ra. Nội giám vâng lệnh mở cửa. Vua Phiến cầm tay Kim Hoa công chúa toan bước ngay vào. Kim Hoa công chúa sực trông thấy có một Hàn tướng đeo kiếm đứng ở phía trong, liền thẹn đỏ mặt mà kêu lên rằng :

Vương huynh ơi ! Thôi, em không vào chỗ này đâu !

Nói xong, toan quay mình lui ra, bị vua Phiến nắm chặt lại, bảo rằng :

- Ngự muội ơi ! Ngự muội cứ vào, không hề chi mà !

Một mặt dỗ dành Kim Hoa công chúa, một mặt sai quân Phiến báo cho Lý Lăng biết là có ngự giá đến, Lý Lăng cứ mặc ngồi yên như người không biết, lại quát tháo chửi mắng luôn miệng. Vua Phiến ở ngoài nghe tiếng, cũng lắm ngơ, có ý đánh lừa Kim Hoa công chúa vào.

Vua Phiến vừa cười vừa bảo Lý Lăng :

- Tướng quân ơi ! Trẫm làm chủ một nước, Ngự muội đây thật là đông dôi kìa chi ngọc diệp. Trẫm thấy tướng quân là người tài giỏi, nên mấy lần tướng quân làm nhục trẫm, trẫm cũng bỏ qua, nay trẫm đã thân hành đến tận đây để khuyên dỗ tướng quân, thôi thì tướng quân mau mau hồi tâm nghĩ lại mà quí thuận, trẫm xin chọn ngày lành tháng tốt cho tướng quân làm phò mã để kết duyên cùng ngự muội, vui vẻ biết là đường nào !

Vua Phiến nói đến câu ấy, Kim Hoa công chúa hổ thẹn vô chừng !

Công chúa nghĩ thầm : Vương huynh ta thật không ra người, muốn người ta qui thuận, mà lại đánh lừa ta đến đây, làm cho ta phải mang tiếng xấu, công chúa toan gỡ mình bỏ chạy. Vua Phiên cứ cò nắm chặt, nhất định không buông.

Lý Lăng nói giận trỏ vào mặt vua Phiên mà mắng :

- Loài cầm thú vô sỉ kia ! Ta đây đầu chết thì thôi, chứ không bao giờ chịu như thế ! Nhà ngươi nên thôi đi, sao lại ép uống em gái mình đến đây làm những trò xấu xa làm vậy ! Nhà ngươi không biết gì cả, cứ ngỡ là dùng kẻ mỹ nhân đó mà khiến cho ta đây phải xấu lòng ư ? Nhưng này, ta bảo cho : Em gái nhà ngươi đâu có nhan sắc đẹp như Tây Thi đi nữa, lòng trung nghĩa của Lý Lăng này cũng không thể nào lay động nổi. Nhà ngươi nay làm chủ một nước, cai trị muôn dân, phải bỏ ngoài thì sửa sang triều chính, bề trong thì chỉnh đốn cung vi, mới gọi là đạo "Trị quốc tổ gia" được chứ. Nhà ngươi đôi ba lần khuyên dỗ ta qui thuận, bắt ta bội ơn vua Hán, đó là điều bất trung ; quở quán, mổ mả, con cháu, họ hàng của Lý Lăng này đều ở bên Hán cả, nếu ta qui thuận thì thành người phản chủ, Hán triều ta biết tin, tất làm cho nhà ta phải tàn hại, đó là điều bất hiếu, công chúa là em gái nhà ngươi, giả sử Lý Lăng này là đồ hiếu sắc, lại nhân cái kẻ ấy mà đánh lừa nhà ngươi, thừa cơ trốn về bên Hán, bấy giờ công chúa còn trẻ, không thể đứng vậy được, phải bước hai lần đó, đó là điều bất nhân ; Lý Lăng này đã có vợ cả ở bên Hán là Trương Thị rồi, nay bỏ vợ no lấy vợ kia, đó là điều bất nghĩa. Nhà ngươi thủ nghĩ đó mà coi, có phải nhà ngươi nói ra toàn là những câu moi rọ, không một chút "Trung hiếu nhân nghĩa" nào cả, thật không ngờ nhà ngươi làm chủ một nước mà mặt mày không biết xấu hổ như vậy. Lý Lăng này đâu hèn mạt, cũng không khi nào chịu làm những việc cầm thú ấy, thà làm tướng mất đầu, còn hơn làm tướng tham sống sợ chết. Thôi nhà ngươi nên bỏ cái bụng nghĩ ấy đi.

Lý Lăng diễn thuyết một lúc lâu khiến vua Phiên không biết nói thế nào, đứng ý mặt ra đây. Kim Hoa công chúa thẹn quá, trước còn đỏ mặt, sau xạm cả người, không thể nào chịu được, liền cò sức giăng tay ra, quay mình bỏ chạy. Vua Phiên thấy Kim Hoa công chúa đã chạy thoát, biết là kẻ không thành, truyền cho quân Phiên khóa chặt cửa lại, buồn rầu trở ra.

Kim Hoa công chúa về ngồi trong cung, cảm tức vua Phiên, hạt châu là chỗ vữa khóc vừa nói :

- Ta cùng vương huynh là anh em ruột thịt, nỡ lòng nào anh lại

đánh lừa em, khiến Lý Lăng mắng mỏ sỉ nhục cho, như vậy. Không biết vương huynh nghe ai bày mưu lập kế, làm những việc cần rồi, bêu xấu bêu hổ ta thế này. Lý Lăng đã không chịu qui thuận, sao không đem giết đi, cho hẳn được trọn đạo chữ trung. Ta xem ý vương huynh quyết không nỡ giết hẳn, giả sử hẳn được tha ra, đem câu chuyện này mà phao truyền cho thiên hạ biết thì ta đây còn mặt mũi nào nữa.

Nói xong, Kim Hoa công chúa lại than thân trách phận, không thể nào nguôi được lắm lòng.

HỒI THỨ XXIX

*Công chúa giận thân phải tự tử,
Lý Lăng vì nghĩa mà quên tình.*

Kim Hoa công chúa ứa hai hàng nước mắt, rồi phân năn một mình :

- Thương hại cho thân ta từ thuở nhỏ, vương phụ cùng quốc mẫu đều ta thờ sớm, đại trọng cậy vào vương huynh, đến nay đã khôn lớn, mười chín tuổi đầu, những mong vương huynh vì ta mà kén chọn một vị phò mã, khiến cho ta được nương tựa về sau. Nào ngờ đầu vương huynh không nghĩ gì đến tình cốt nhục, đem thân ta làm kẻ mỹ nhân, đến nỗi bêu xấu bêu hổ, chẳng còn ra thể thống nào nữa ! Ấu là ta liễu thân một chết để cho nó xong đời trọn kiếp, sau khi ta chết rồi thì vương huynh tất nhiên phải chém Lý Lăng, họa may cái tông xâu xa này không đến nỗi lọt vào tai kẻ khác.

Nói xong, lại vật mình lăn khóc. Chiều tối hôm ấy Kim Hoa công chúa không ăn cơm, một mình ngồi dưới bóng đèn, chờ cho cung nữ đi ngủ cả, đóng chặt cửa phòng lại, quí xuống đất khăn vương phụ từng quốc mẫu :

- Vương phụ cùng quốc mẫu có thâu tình cho con chàng ! Từ bé đến nay, con chỉ trông cậy vào vương huynh con cả. Nay vương huynh con bắt được Hãn tướng là Lý Lăng, muốn hãn qui thuận, mà khắp mặt các quan văn võ trong triều, không ai có mưu kế chi, lại đem thân con ra làm mồi để đồ đánh hãn, không còn biết xấu hổ là gì nữa. Vương huynh đánh lừa con vào Bạch Hổ điện cho Lý Lăng xem mặt, bị Lý Lăng sỉ nhục một phen thậm tệ, con nghĩ mà hổ thẹn trăm chiều : Một là nghĩ Lý Lăng đáng bậc trung thần, không tham phú quý, trách nào mà người ta không xi mắng cho đồ nhục, hai là nghĩ vương huynh vì giang sơn đã tác tửc Lý Lăng là một đảng anh hùng, muốn dùng hãn để phò tá nước nhà, trách nào mà vương huynh chẳng đánh lừa em ! Ba là nghĩ hoàng hậu cũng con cũng là bạn nữ lưu, sao không biết can báo vương huynh một đôi chút ! Bốn là nghĩ các quan văn võ trong triều, quan to lương hậu mà không vì vua bầy được mưu kế lại phải đứng đến cái kẻ vô si ấy, để cho thôn hạ chế cười ! Con chỉ tức cho thân con xấu số bạc phận, sinh vào chốn hoàng cung, nên uổng phí một đời ! Nào vàng bạc để làm gì, châu báu để làm gì, chẳng qua cũng của đời trả đời cả, lại để con chịu đeo cái tiếng như nước vô sau. Vương phụ cùng quốc mẫu ở dưới suối vàng kìa ơi ! Hãy đợi con một chút, con sẽ được gặp mặt bấy giờ !

Khán xong, đứng dậy nghe tiếng trống đã sang canh năm, nghĩ càng cảm tức, trừng hai con mắt, nghiêng hai hàm răng, sợ trời sáng mắt, lại có thể có người ngăn trở, vội vàng rút thanh bảo kiếm, kẻ vào cổ đâm suốt một nhát. Hai chân rẩy rụa hồi lâu, máu tươi ở cổ phun ra, ngã phịch xuống đất.

*Khén cho thực cũng nên rằng,
Thả như sông đục, sao bằng thác trong.
Đời người đến thế là xong,
Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen.*

Sáng hôm sau, mặt trời mọc đã cao ba trượng mà công chúa chưa dậy, các cung nữ đều lấy làm lạ, vội vàng đẩy cửa vào, thấy công chúa nằm sổng suốt trên mặt đất, máu chảy lênh lênh, có một thanh bảo kiếm kề bên mình. Các cung nữ đều rụng rời, chẳng còn hồn vía nào cả, tất tả chạy đi báo với vua Phiến. Vua Phiến nghe tin ấy, khác nào như người treo núi cao trượt chân, qua bổ lớn mà đắm thuyền, vội vàng chạy đến phòng công chúa.

Vua Phiến trông thấy công chúa, gục vào xác em mà khóc òa lên rằng :

Ngự muội ơi ! Cay đắng trăm điều nghìn nỗi, khiến cho em nên cơ sự này, thật là lỗi tại anh cả. Nếu anh biết Lý Lăng không chịu qui thuận thì anh chẳng dùng làm...chỉ cái kẻ ấy, khiến em đến nỗi quá giận mà quyền sinh.

Nói xong, lại vật mình lăn khóc, rồi truyền cho cung nữ vực công chúa lên giường sắp đồ khám liệm. Các quan văn võ và nhân dân ở ngoài nghe tin Kim Hoa công chúa tự tử ai cũng nghi hoặc, không hiểu sự tình làm sao.

Lý Lăng ở Bạch Hổ điện nghe được tin ấy, nghĩ thầm : Việc này là tại vua Phiến không biết liêm sỉ, chẳng nghĩ gì đến tình cốt nhục, nỡ dùng em gái làm kẻ mỵ nhân để đánh lừa ta, bị ta mắng cho một trận, đến nỗi người con gái ấy đến nỗi tự tử. Nay công chúa đã tự tử rồi, chắc hẳn vua Phiến chẳng để ta sống, âu là ta cũng tự tử cho toàn danh trung nghĩa khiến một lũ ngẩn ngơ ở Phiến triều này phải xấu hổ. Nghĩ vậy liền đứng dậy ngoảnh mặt về phía nam, sụp xuống lạy mấy lạy, rồi nói :

Kẻ hạ thần kính chúc hoàng gia vạn tuế. Kẻ hạ thần ở chốn Phiến bang này xin tận trung mà chết, từ nay trở đi, không còn được trông thấy thánh thượng nữa. Lý tướng quân bá phụ ơi ! Cháu nay chết ở Phiến bang, để lại vợ góa con côi, chỉ trông cậy ở bá phụ cả, cháu đâu còn về chín suối, không bao giờ quên cái ơn to của bá phụ. Trương Thị Hiền thê ơi ! Từ nay trở đi, hiền thê một mình một bóng, con ta còn nhỏ dại, nhờ hiền thê dạy bảo, để mai sau làm nên sự nghiệp, chớ có tham sống sợ chết như ai. Lý Năng con ơi ! Chẳng hay con có biết rằng cha bị bắt ở Phiến bang này không ? Nay cha tự tử, bao giờ con lại được trông thấy mặt cha ! Sau này con phải báo thù cho cha để nên người hiếu tử, cha nay cũng tự tử để trọn đạo trung thần.

Lý Lăng than thở hồi lâu rồi lại đứng dậy đến bên thư án lấy tờ hoa箋, cầm bút viết hai bài thơ tuyệt mệnh :

1/ Bài thơ khen Kim Hoa công chúa :

Duyên số xưa kia bởi cơ sao
Tâm lòng trịnh bạch kẻ đường bao
Nết na này, cũng dòng kim ngọc
Yếu điệu thương thay phận liễu đào
Hỡi khách tu mi ai đó là
Kìa gương can đảm hãy trông vào
Ngậm cười chín suối còn thơm mãi
Hiền nữ nghìn năm giá vẫn cao.

2- Bài thơ tự thân thân mình :

Đội trời đạp đất ở trên đời,
Nhiệt huyết lòng này ngỏ với ai ?
Mưa gió dãi dầu gan đảm chuyển,
Quỉ thần soi xét dạ nào phai.
Giã từ quần thượng lĩnh yếu nước,
Cách biệt quê hương cảnh lạ người,
Ngậm đắng nuốt cay ngao ngán nỗi,
Đình ninh một mực đạo làm tôi.

Viết xong hai bài thơ để ở bên thư án, lại nghĩ thầm : Vua Phiên bị ta sỉ nhục mà không nổi giận nói lại ta câu nào cả, xem thế thì biết vua Phiên có lòng yếu mềm cái tài giỏi của ta, mong cho ta quý thuận. Nhưng chẳng qua bởi vua Phiên hiểu lầm đó thôi, chứ người ta thường có câu "Trung thần không thờ hai vua, liệt nữ không lấy hai chồng", đời nào ta lại chịu như vậy. Ấu là ta cũng viết một bài biểu để lại tạ ơn vua Phiên.

Nói xong, liền cầm bút viết một bài biểu :

Quan ngự dinh tổng binh nhà Đại Hán là Lý Lăng có lời tâu với vua Phiên rằng :

Kẻ hạ thần đội ơn bộ hạ hậu đãi, đã nhiều lần khuyên bảo kẻ hạ thần quý thuận. Kẻ hạ thần có phải là loài cỏ cây đâu mà không biết cầu cho toàn tính mệnh.

Ngặt vì đạo thần tử phải giữ chữ trung, không khi nào kẻ hạ thần dám bội ơn nhà Hán. Nếu kẻ hạ thần lại mượn đường quý thuận mà đem lòng phản phúc bất thường thì đại trượng phu có đâu chịu làm những sự như thế.

Kẻ hạ thần đội ơn bộ hạ không giết, được an toàn thân thể cũng đã may rồi ; nếu còn nay lẫn mai nữa, tham sống sợ chết thì lúc sống còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ, lúc chết còn mặt mũi nào mà trông thấy tiên linh.

Nay kẻ hạ thần giã từ bộ hạ, để lại bài biểu này, gọi là tạ ơn, xin bộ hạ xót cho, còn về sau này, hay dở thế nào, cũng nhờ ơn bộ hạ. Cảm tạ !

Lý Lăng viết xong bài biểu, cũng để ở trên án thư, rồi đứng dậy quyết chí nghĩ cách tự tử, sực trông thấy ở giữa sân có một viên đá, Lý Lăng nguyền rủa trừng mắt, trỏ vào viên đá mà bảo :

- Đây ! Cái này là vật quyết mệnh của ta đây !

Nói xong, lùi lại mấy bước, rồi gieo mình đập đầu vào viên đá ấy.

HỒI THỨ XXX

Bia Lý Lăng tại Hồ Nga khẩu,
Cờ Tô Vũ ra Nhận môn quan.

Lý Lăng đập đầu vào viên đá, nằm chết ở giữa sân. Quan nội giám ở Bạch Hồ điện trông thấy vội vàng chạy vào báo với vua Phiên. Vua Phiên nghe báo giết mình, phân nân thương tiếc, khen rằng :

- Lý Lăng thật là một người trung thần ! Mới rồi ngự muội đã quyền sinh, nay Lý Lăng lại tự tử, việc đó làm cho trẫm phải hổ thẹn. Trẫm chắc rằng Lý Lăng nghe tin ngự muội chết, sợ trẫm đem giết, nên phải tìm đường tự tử cho trọn đạo chữ trung. Lý Lăng ôi ! Sao nhà người si ngốc như vậy ! Nếu trẫm định giết nhà người thì còn đâu dòn bây giờ, chẳng qua là chỉ tại trẫm nóng nôi quá, làm cho hai mạng phải chết oan !

Vua Phiên đang ngậm ngùi than thở thì thấy quan nội giám ở Bạch Hồ điện quì xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần tìm ở trên thư án, thấy có hai bài thơ và một bài biểu của Lý Lăng để lại, xin kính dâng ngự lãm.

Nói xong, hai tay cầm dâng lên. Vua Phiên mở xem, thấy hai bài thơ của Lý Lăng : một bài thơ khen Kim Hoa công chúa và một bài tự than thân mình, liền bèn khen rằng :

- Lý Lăng cũng là một tay giỏi thơ ! Ngự muội đầu hôn về suối vàng, được bài thơ khen này tưởng cũng thỏa dạ ; còn một bài tự than thân mình thì đáng bậc trung thần nhà Đại Hán. Ấu là đem bài thơ này để vào quan tài Lý Lăng.

Lại xem đến bài biểu, liền vỗ bàn kêu to lên rằng :

- Trẫm vẫn ngờ là Lý Lăng không biết cái lòng yêu mến của trẫm, nay xem bài biểu này, trẫm mới hiểu rõ. Lời lẽ minh bạch, ý tứ đường hoàng, bấy lâu nay trẫm kính phục hẳn, cũng là đáng lắm, chẳng uổng công chút nào ! Lý Lăng ôi ! Thời thì trẫm cùng nhà người, kiếp này đã lỡ xin chờ kiếp sau !

Nói xong, truyền cho nội giám khiêng Lý Lăng lên giường khám

liệm tử tở, để cùng với linh cứu Kim Hoa công chúa cùng làm lễ an táng tại Hồ Nga khẩu, đem ma linh đình trọng thể làm. Vua Phiên sai các Phiên tăng lập đàn làm chay 7 đêm 7 ngày liền để cầu cho hai linh hồn đều được siêu sinh tinh thổ. Lại truyền cho bộ Công lập miếu thờ và hai cái bia dựng ngoài cửa, một bên đề chữ "Đại Hán trung thần Lý Lăng" một bên đề chữ "Bắc Phiên trịnh liệt Kim Hoa công chúa" để lưu truyền về sau. Vua Phiên đem các quan văn võ ra miếu tở một tuần rượu, rồi cất người coi giữ đèn hương tử tở.

Lại nói chuyện vua Hán tiếp được thư cáo cấp của Lý Quảng ở Nhạn môn quan gửi về, giặt mình kính sợ, chảy nước mắt khóc rằng :

Thương hại thay cho vợ chồng Lý Hồ cũng chết trận cả, Lý Lăng thì bị bắt, chưa biết sống chết thế nào ; Lý Quảng nay lại bị khốn ở Nhạn môn quan, phải sai người về đây cáo cấp. Bây giờ các quan văn võ, có ai dám vì trăm đem quân ra Nhạn môn quan để tiếp ứng cho Lý Quảng hay không ?

Các quan trong triều đều tham sống sợ chết, ngần ngại nhìn nhau, chưa ai dám phụng mệnh cả. Vua Hán có ý phiền não. Quan tổ tướng là Trương Văn Học cúi xuống tâu rằng :

Muốn tâu bề hạ, hiện nay, ngoài bờ cõi rối loạn, nước ta đã hao binh tổn tướng nhiều phen, khó lòng mà lại được quân giặc. Kẻ hạ thần thiết tưởng nên sai một viên lão thành luyện đạt, đem lời hòa hiếu mà khuyên bảo vua Phiên, để nước Phiên chịu lui quân thì ta cũng chẳng bắt hãn triều cộng làm chi, chỉ cốt cầu sao cho muốn dân qua buổi lầm than, nhà nước khỏi cơn nguy biến, việc đó xin thánh thượng định liệu.

Vua Hán nói :

Nhà ngươi nói phải nhưng không biết các quan văn võ trong triều, ai là người có thể đi được, nhà ngươi nên tâu cử cho trẫm.

Trương Văn Học tâu rằng :

Muốn tâu bề hạ, việc hòa Phiên là một việc rất quan hệ, nếu không chọn được người lão thành luyện đạt thì kẻ hạ thần e rằng khó lòng mà giữ cho nước nhà khỏi mất thể diện, không khéo lại gây thêm mối tranh chiến về sau. Cứ như ý kẻ hạ thần thiết nghĩ, chỉ có quan Văn Hoa điện đại học sĩ, tước gọi Tô Vũ, là người làm quan lâu ngày, đã có danh tiếng, các nước ngoài đều biết cả. Xin bề hạ cho đi hòa Phiên thì chắc rằng có thể giữ cho hai nước được vô sự.

Vua Hán nghe lời, phán bảo Tô Vũ rằng :

- Nay trăm sai nhà người phụng mệnh đi hòa Phiên, nhà người nên khuyên bảo cho vua Phiên biết rằng : Chớ nghe lời tướng Mao Diên Thọ xui xiểm mà đổ đốn nổi hai nước thất hòa. Nếu bên Phiên chịu lui quân về thì thiên triều cũng không bắt phải tiến công nữa. Nhà người chớ quân công khó nhọc, nên vì trăm hết lòng, sau này hai nước giảng hòa, trăm sẽ hậu thưởng.

Nói xong, liền giao cho Tô Vũ một đạo thánh chỉ để đi hòa Phiên. Tô Vũ liền nhận môn quan, Lý Quảng ra nghênh tiếp, rồi mở tiệc thết đãi.

Trong khi dự tiệc, Lý Quảng hỏi Tô Vũ rằng :

- Đại nhân nay phụng mệnh đi hòa Phiên thật là một việc hay. Nhưng tôi sợ rằng vua Phiên nhất định không thuận thì đại nhân tính sao ?

Tô Vũ thở dài nói :

- Chẳng giấu giếm gì ngài, tôi nay phụng mệnh đi hòa Phiên, chẳng qua cũng là liều chết mà đi, Thành thượng nghĩ như vậy, tôi đâu lại dám trái ý.

Lý Quảng khen phải, sáng hôm sau Tô Vũ sang đến đất Phiên. Ngô Loan trông thấy Tô Vũ, liền hỏi rằng :

- Có phải nhà người là sứ thần bốn Hân cho sang tiến cống Chiêu Quân đó không ?

Tô Vũ lắc đầu, nói :

- Nhà người chớ có nói càn, ta nay phụng mệnh thiên triều sang giảng hòa với vua Phiên đây, nhà người nên rờ quân ra cho ta đi.

Ngô Loan nghe nói, sai quân hộ tống Tô Vũ.

Tắc lòng có quốc tha hượng,

Đường kia nổi nộ ngọn ngang bời bời !

Buồn trông phong cảnh quê người,

Đầu cánh quỳn nhật, cuối trời nhận thừa !

Đi qua bia Lý Lăng, Tô Vũ trông thấy, liền xuống ngựa vào lễ, chảy nước mắt khóc rằng :

- Lý tướng quân ơi ! Ngài vì việc nước mà bỏ thân đất này, nay Tô Vũ lại sang đây, thấy người nằm đây biết sau thế nào !

Khóc xong, lại lên ngựa đi, đi đến kinh đô nước Phiên, vua Phiên cho vào bộ kiến. Tô Vũ thấy Phiên triều chẳng cho ai ra nghênh tiếp, có

ý không bằng lòng. Vào đền sân rồng, cứ đứng thẳng không chịu lay, các quan văn võ bên Phiên đều quát to lên rằng :

- Sở thần bên Hán, sao trông thấy vua ta lại không chịu lay ?

Tô Vũ quay lại mắng rằng :

- Phiên tộc ! Bay chỉ biết trách người sao không biết trách mình ! Ta phụng chỉ thiên triều sang đây mà vua tôi nhà ngươi không biết ra nghênh tiếp đó là một điều vô lễ. Lại còn trách sở thần Đại Hán sao không lay một ông vua Tiểu Phiên.

Vua Phiên nghe nói phì cười, phán rằng :

- Quái lạ ! Mấy thằng mọi ở bên Hán, đông thẳng nào sang đây cũng là hạng hay cứng cổ. Thôi trăm cũng rộng cho nhà ngươi được tự do, nhưng trăm hỏi :

- Vua Hán đã sai nhà ngươi sang đây, tất cũng biết tay trăm rồi đó, thế thì vua Hán đã chịu dâng nộp Chiêu Quân hay chưa ?

TIMSACH.COM.VN

HỒI THỨ XXXI

*Vệ Luật mặt đầy bị nghe mắng,
Tô Vũ lòng trung phát chán dè.*

Tô Vũ nghe vua Phiên nói những câu vô lễ làm vậy, liền quát to lên rằng :

- Phiên tộc ! Bay chớ có nói càn ! Chiêu Quân bây giờ là một vị Tây cung ở bên thiên triều, sao nhà ngươi lại khéo nghe lời tấn gián thần là Mao Diên Thọ mà mơ tưởng sự vô lý như thế ! Ta sang đây ngày nay, chẳng có việc gì khác đâu. Sở là ta phụng mệnh sang hòa Phiên, nhà ngươi nên bắt ngay thẳng Mao Diên Thọ mang nộp thiên triều, thì từ đây trở

đi hai nước giảng hòa với nhau, khỏi những sự tình đao khổ sở. Thiên triều ta cũng rộng ơn cho nhà ngươi không phải sang tốn công nữa, chỉ bắt nhà ngươi phải viết một bức thư xin lỗi để tạ mạng về dâng thánh thượng là xong việc.

Vua Phiên buồn cười phớt rằng :

- Sao nhà ngươi nói đồ dâng quá làm vậy, muốn giảng hòa với nước ta thì phải thỏ náo mới được chứ ! Ấu là mau mau dâng nộp Chiêu Quân đi thì trăm sẽ lui quân về ; nếu không chịu dâng nộp Chiêu Quân thì chẳng những là trăm không lui quân mà thôi, trăm còn đánh cho giảng hòa nhà Hán phải tan nát.

Tô Vũ nổi giận, trở vào mặt vua Phiên mà mắng rằng :

- Phiên tặc ! Nếu mày cứ mơ tưởng Chiêu Quân thì từ phi đến bao giờ bỏ cạn đá mòn, họa chẳng mày mới thỏa, được cái bụng mơ tưởng ấy.

Vua Phiên quát to lên rằng :

- Á, thằng này to gan thật ! Bay dám nói hỗn với trăm. Liệu cái tính mệnh bay có giữ được hay không ?

Nói xong, liền sai võ : - Kê Tô Vũ ra chém.

Vệ Luật quý xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, xin bệ hạ người con giận để kẻ hạ thần được tâu bày. Tô Vũ nay phụng mệnh vua Hán sang sứ nước ta, chỉ vì nói lời lẽ mấy câu mà bệ hạ đã bắt tội chết thì tất nhiên hẳn oán bệ hạ là không có lương bao dung. Huống chi hai nước đang đánh nhau, không nên chém sứ giả, xin bệ hạ hãy rộng ơn giao Tô Vũ lại cho kẻ hạ thần. Nguyên kẻ hạ thần khi trước có quen biết hẳn, để kẻ hạ thần xin bảo, hẳn dẫu háng.

Vua Phiên lắc đầu nói :

- Thôi nhà ngươi chờ nghĩ làm gì cho uổng công ! Trăm vốn có lòng yêu mến các người danh giả ở bên thiên triều, bắt đầu đi mới đem hành tội ; ngặt vì bọn họ, người nào cũng hay cứng cổ, nay nhà ngươi xin nhận, không khéo hẳn lại bắt chước Lý Lăng thì nhà ngươi lại bị một phen sỉ nhục.

Vệ Luật nói :

- Người ta khôn đại khác nhau, không ai giống ai được. Lý Lăng là một viên võ tướng, vậy nên ăn nói thô tục đến nỗi chột uổng, chứ như Tô Vũ đây là một văn thần có biết lễ nghĩa, sao lại vì với Lý Lăng được.

Xin bệ hạ cứ yên lòng, giao lại cho kẻ hạ thần, kẻ hạ thần có thể bảo được hân dộc lòng quí thuận.

Vua Phiên nghe lời, truyền tha cho Tô Vũ.

Tô Vũ quát to lên rằng :

- Đã định giết thì cứ giết, để cho ta được toàn chữ trung, lại còn tha làm cái gì nữa chứ.

Vua Phiên nói :

- Tô Vũ ! Nay nhà ngươi đã đến đây, còn dám to gan vô lễ với trẫm. Trẫm bảo cho mà biết. Tính mệnh nhà ngươi ở trong tay trẫm, nếu không có Vệ Luật xin hộ cho thì nhà ngươi còn đâu nữa !

Nói xong, liền truyền đem Tô Vũ giao cho Vệ Luật rồi bãi triều.

Vệ Luật chấp tay vái chào, rồi bảo Tô Vũ rằng :

- Chẳng hay Tô đại nhân có còn nhớ tôi không ?

Tô Vũ trừng mắt nhìn, trông rõ Vệ Luật, liền đáp lại rằng :

- Ô hay ! Hiện ở đó a ! Nay hiện ở ở bên này làm chức gì vậy ?

Vệ Luật nói :

- Chẳng dám nói giấu gì quan anh, tấu đệ hèn mạt thật phung nay tấu đệ ở bên Phiên này đã làm đến chức tổ tướng. Xin mời quan anh về chơi nhà tấu đệ để được hầu chuyện.

Tô Vũ nói :

- Ngài làm tổ tướng mà tôi vào thế này chẳng hóa ra đường đột lắm ru ?

Vệ Luật nói :

- Sao quan anh lại dạy quá lời làm vậy ?

Nói xong, cô mời Tô Vũ về tướng phủ. Quân Phiên dâng nước trà. Vệ Luật mời Tô Vũ uống, rồi giả cách nói mấy câu chuyện về việc chính trị bên Phiên. Chuyện xong truyền mở tiệc.

Trong khi ngồi uống rượu, thì Vệ Luật chỉ giờ những câu nói bóng gió để nghe xem ý tứ Tô Vũ ra sao. Tô Vũ nghiêm nhiên ngồi uống rượu như người không nghe gì.

Vệ Luật bắt đầu dĩ phải nói đến nơi rằng :

- Tô đại nhân ơi ! tấu đệ thiết tướng như Lý Lăng là một người không trí cơ chút nào cả, làm uống mất một đời người, thật công đáng

tiểu | Chúa công tôi đây là một ông vua nhân hậu, khi Lý Lăng đã chết rồi, lại vì hân lập bia, lập miếu, nhưng chẳng qua cũng để lại một cái hư danh đó mà thôi ; xem thế thì biết là chúa công tôi có bụng trọng các bậc trung thần bên Hán lắm.

Nay đại nhân đã phụng mệnh sang đây giảng hòa để bãi việc tranh chiến đó chính là một việc hay ; nhưng tôi e rằng Hán triều không chịu nộp Chiêu Quân thì đại nhân khó lòng mà về thoát được. Chỉ bằng đại nhân với tiểu đệ cùng thờ vua Phiên, tránh được những phong trần khổ sở. Đó thật là mấy lời tâm phúc của tiểu đệ, xin đại nhân nên nghĩ cho kỹ.

Tô Vũ nghe lời, nổi giận mắng rằng :

- Vệ Luật ! Mày là một đứa quên ơn, phản chủ ! Khi trước mày làm tôi bên Hán, mày tham sống sợ chết, qui thuận bên Phiên, mất hết lương tâm, thật không bằng giống cầm thú, nay lại còn muốn khuyên dỗ ta, để bắt chước nhà người làm thân trâu ngựa mà cần đãi mủ áo hay sao ? Thôi, dầu bỏ thân đất này, ta cũng thóa lỏng, đời nào ta lại chịu nghe những lời bất trung ấy. Từ nay trở đi, ta cùng với nhà người tuyệt giao, chẳng anh em gì nữa !

Nói xong, liền hắt rượu đi không uống, nét mặt hầm hầm nổi giận.

Vệ Luật vừa cười vừa nói :

- Sao quan lớn lại cổ chấp làm vậy ! Nay quan lớn không nghe lời tiểu đệ, tiểu đệ chỉ sợ rằng quan lớn có đường sang đây, mà không có đường về nước, bấy giờ quan lớn đâu hỏi lại, cũng không kịp nào.

Tô Vũ nghe lời, khiến nào như lửa cháy lại tưới thêm dầu, liền đập tay xuống bàn, quát to lên rằng :

- Thắng Vệ Luật này, mày coi ta là hạng người thế nào đó hử ? Những câu nói của mày như tiếng chó cắn, không lọt vào tai được, mày đừng nói nữa thêm rườm rà !

Vệ Luật nổi giận nói :

- Đây ta có lòng tử tế mà khuyên bảo nhà người, nếu nhà người cứ một mực cổ chấp thì tính mệnh nhà người khó lòng bảo toàn được.

Tô Vũ cười khanh khách đáp lại :

- Ta phụng mệnh vua Hán ra khỏi cửa Nhận môn quan, thì mấy cái xương già này ta còn thiết đem về làm gì nữa, dù có chết ở đất Phiên này cũng lưu được danh thơm về mai hậu ; không cần nổi như mày quên

ơn phần chủ, còn để tăng bêu điều nghìn đời.

Tô Vũ nói mấy câu ấy khác nào đâm vào ruột Vệ Luật. Vệ Luật thẹn đỏ mặt lên, mắng giã Tô Vũ rằng :

- Thằng bỏ già kia, mày nói càn vừa chứ !

Nói xong, liền truyền cho quân lính đem Tô Vũ giam vào một chỗ, đổ sảng mai vào tàu vua Phiên. Quân Phiên vâng lệnh, tức khắc giải Tô Vũ đi. Tô Vũ vừa đi vừa cười khảnh khảnh, làm cho Vệ Luật cũng có ý bẽ bàng.

Ngày hôm sau, Vệ Luật vào tàu với vua Phiên rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, kẻ hạ thần phụng mệnh khuyên dỗ Tô Vũ đầu hàng, chẳng may hắn cứ cố chấp một mực không theo. Đó là tại kẻ hạ thần không biết liệu trước, xin bộ hạ tha tội cho.

Vua Phiên nói :

- Có việc chi mà phải xin lỗi. Nhà ngươi hãy đem Tô Vũ vào đây cho trẫm hỏi.

Vệ Luật lay tạ trở ra, đem Tô Vũ vào bộ kiệu. Tô Vũ vào cù đứng chồm chồm, không nói năng gì cả.

Vua Phiên nói :

- Tô Vũ ! Cứ như tội nhà ngươi nói càn, đáng lẽ chết chém, vì có Vệ Luật xin hộ, nhà ngươi còn được sống thừa. Thế thì nhà ngươi nên biết ơn nghe lời hắn bảo là phải, cớ sao lại ngang ngạnh làm vậy, nhà ngươi không sợ chết à ?

Tô Vũ phì cười, nói rằng :

- Ta đây ở bên Hán, mấy đời giữ một chữ trung, nay phụng mệnh hòa Phiên sang tới đất này, cái chết ta đã cảm lũng. Bây muốn giết thì cớ việc giết, đó ta xuống âm phủ lại được đánh bạn với Lý Lăng.

Vua Phiên cười nhạt đáp rằng :

- À ! Thế ra nhà ngươi muốn chết, nhưng trẫm đây không cho nhà ngươi chết vội ! Trẫm chỉ cho nhà ngươi sống ngắc ngoải mà chịu chua xót đắng cay khiến nhà ngươi phải hối tâm nghĩ lại.

Nói xong, truyền đem Tô Vũ ra Mục Dương thành, bắt chẵn 100 con dê đực, mỗi ngày chỉ cấp cho ba hợp gạo tằm, nếu thiếu một con nào thì đánh đòn 100 roi. Lại giao cho quan quân thúc phải coi giữ rất nghiêm ngặt. Vô sĩ vâng lệnh, giải Tô Vũ đến Mục Dương thành.

Quan quân thúc ở Mực Dương thành tên gọi Ngô Thăng, thấy vua Phiên giao Tô Vũ đến, liền lên mặt mà mắng rằng :

- Tô Vũ ! Ở bên Hán thì nhà ngươi là sang trọng thật, nay chúa công ta đã tha tội chết cho nhà ngươi, bắt nhà ngươi ra đây làm đũa chân dê. Có sao nhà ngươi trông thấy quan thấy mà lại không quỳ xuống.

Tô Vũ vừa cười vừa nói :

- Ái chà ! Chức phận chó bằng cái hại vừng ấy mà cũng lên mặt.

Ngô Thăng nói :

- Giỏi thật ! Đây ta cũng chẳng thêm chấp nhà ngươi làm gì ! Ấy có 100 con dê đực đó, nhà ngươi phải chăn nuôi cho khéo. Mỗi ngày va phụng mệnh tra soát một lượt. Nếu thiếu con nào thì ta đánh đủ 100 roi, dê béo thì có thưởng dê gầy thì phải phạt, kéo lại phân nân rằng quan hay bắt nghiệt !

Nói xong, quay mình đi trở vào.

Tô Vũ nghe lời, chỉ vượt bụng thở dài mà thôi.

TIMSACH.COM.VN

HỒI THỨ XXXII

*Người rừng gặp gỡ ông Tô Vũ
Vua Phiên mơ tưởng nàng Chiêu Quân.*

Tô Vũ thấy Ngô Thăng bắt mình chăn một đàn dê đực, lại nói những câu đau đớn làm vậy, có ý buồn rầu, lầm nhảm một mình rằng :

- Thương hại thay cho Tô Vũ ở bên thiên triều, quan còn nhặt phẩm mà bây giờ phải làm những việc đó sên như thế này ! Thôi nghĩ làm chi nữa ! Vua Thuần ngày xưa cũng còn có lúc đi cấy, ông Phò Duyệt ngày xưa cũng còn có lúc đi làm thợ, thánh hiền đời cổ, thường như thế

cá, hướng chỉ là Tô Vũ. Lâm tãi trai cũng có lúc khổ thì mới có lúc sướng chứ sao ? Ấu là ta hãy đem đàn dê này mà lên chân ở trên đỉnh núi.

Nói xong, liền bế một cánh tiểu lâm rồi, đem đàn dê lưng thưng lên núi. Vừa đi vừa nghĩ thầm trong bụng rằng : Vì đâu để đến nỗi quê hương xa cách, cốt nhục phân ly, chỉ tại tướng Mao Diên Thọ làm cho hai nước gây cuộc binh đao. Bôn Hân lại không có tướng giỏi để đánh được quân giặc, vậy nên phải sai ta sang đây giảng hòa. Lại giặc thay cho tướng Vệ Luật xúi dục vua Phiên để vua Phiên làm cho ta phải khổ sở sống dở chết dở, một mình với một đàn dê đực, gió bắc lạnh lùng, khiến cho ta ghê xương sớn tóc !

Đi đến dưới chân núi, có một cánh đồng rộng. Tô Vũ đuổi đàn dê xuống đây ăn cỏ rồi ngồi ở trên viên đá đỏ hồng, chỉ sợ lạc mất con nào thì khổ vào thân.

Bây giờ đang tiết mùa đông, âm khí nặng nề, trông như mưa tuyết, đỉnh núi cao ngất, ngọn gió càng to. Tô Vũ ngồi chán chờ, đã đến quá trưa, vẫn chưa được ăn cơm, vừa đói vừa rét, nước mắt chảy xuống ròng ròng, lòng lại nhủ lòng rằng :

Tô Vũ ơi, sao không bắt chước Lý Lăng mà tự tử đi cho rồi, để trọn đạo chữ trung lại còn chịu khổ chán để nường nấu qua thì làm chi nữa. Nhưng biết đâu thiên triều ta một mai lại chẳng có người giỏi nào đó đánh sang nước Phiên này mà cứu lấy Tô Vũ đem về. Tô Vũ ơi, chẳng biết cái bụng mong mỏi ấy có được như ý không hay là cũng bắt chước chuyện nhìn cây mơ cho đỡ khát nước và vẽ cái bánh cho đỡ đói lòng mà thôi !

Tô Vũ đang đứng nghĩ ngợi giờ lâu, thì gió thổi càng mạnh, tuyết xuống càng nhiều, khắp mình Tô Vũ đầu râu mặt mũi, trắng toát cả như một người bằng bạc. Chính thật là :

Một vùng tuyết điểm sương cho,
Nửa tình nửa cảnh như chia tác lòng.
Sao cho động đến cứu trùng,
Tin xuân lòng những rẫy mong mai chờ !

Tô Vũ lúc bấy giờ một mình đứng trong đám gió to tuyết lớn, áo quần ướt đầm cả ra mặt đất lại trơn, động bước chân đi thì lại ngã luôn 5, 7 cái. Đàn dê chạy tứ tung, mỗi con một ngã, không tài nào mà hợp lại được.

Tô Vũ sợ quá, lạnh ngắt cả người, thương hại thay tuổi tác già nua xưa nay chưa quen những việc khổ sở ấy, lại thấy trời đã gần tối, kể sao xiết những nỗi buồn rầu.

Bỗng đứng trong khe núi có một vật kỳ quái chạy ra, xông thẳng đến trước mặt Tô Vũ, Tô Vũ trông thấy vật ấy khắp mình đầy những lông đen, mắt lồi như nhọc đồng, răng nhọn như mũi hạc, liền có ý kinh khiếp mà kêu to lên rằng :

- Giới ôi ! Giới định làm hại ta hay sao đây ?

Nói xong, ngã lăn vào trong đồng tuyết, hai mắt nhắm lại như người sắp chết.

Nguyên là trong núi ấy có một cái động gọi là Phi Lai động. Trong động có một con đười ươi cái (người rừng). Hẳn cùng Tô Vũ có cái duyên kiếp phải đan đũa với nhau trong 3 năm. Nay hẳn phùng mệnh sơn thần đến cùng Tô Vũ. Trông thấy Tô Vũ ngã xuống, hẳn vội vàng ngồi kế ở bên cạnh ôm lấy Tô Vũ hỏi lâu. Tô Vũ dần dần tỉnh dậy, thấy hẳn ở bên cạnh mình, nhưng xem ra có ý quyền uyển, mới bảo rằng :

Ta đây là Tô Vũ phùng mệnh đi hóa Phiến, chẳng may gặp phải nạn này, nhà ngươi có định ăn thịt ta thì ta cũng đành lòng chịu chết !

Con đười ươi cái cứ lắc đầu, rồi lại lấy tay gạt tuyết ở trên mình Tô Vũ, Tô Vũ nói :

- Nhà ngươi đã không có lòng hại ta thì sao nhà ngươi không chạy chỗ khác đi ?

Con đười ươi cái lấy tay trở lên trời, rồi lại trở vào trong động, ra ý bảo rằng : Trời xuống tuyết nhiều lắm, không thể ở đây được, nên đi vào trong động để tránh tuyết.

Tô Vũ hiểu ý hẳn đáp lại :

- Ta không thể nào đi được ! Một là tại mới rời nhà ngươi làm cho ta khiếp sợ quá, không còn hồn vía nào nữa ; hai là tại ta phải chăn 100 con dê đực, nếu thiếu con nào thì lại đổ khổ cho ta.

Con đười ươi cái nghe nói gật đầu, lên ra hiệu mây tềng, bỗng thấy trong khe núi có một lũ đười ươi nhỏ kéo ra, đi tìm các con dê đực lại trước mặt Tô Vũ. Con đười ươi cái lại kiểm soát hộ, chẳng thiếu một con nào, xong sai lũ đười ươi nhỏ đuổi dê vào trong động trước ; còn mình thì xốc Tô Vũ lên trên lưng rồi bước công vó. Về đến động, con đười ươi cái để Tô Vũ ngồi ở trên tảng đá, đem các thứ hoa quả ra

để Tô Vũ ăn cho khỏi đói. Ngày nào dưới ươi mẹ cũng sai dưới ươi nhỏ đi chân đi hộ Tô Vũ, còn mình thì ở nhà hầu hạ đảm bấp cho Tô Vũ, lâu ngày thành ra dưới ươi cũng với Tô Vũ lấy nhau. Sau sinh hạ được một người con gái, đem về bên Hân tức là con con dưới ươi cái đó.

Lại nói đến chuyện vua Phiên, từ khi bị sứ thần bốn Hân hai phen sỉ nhục rồi thấy Ngô Loan đem quân đi đánh đã lâu, mà chưa phá được cửa Nhận môn quan, chưa lấy được Chiêu Quân, trong lòng xiết bao phiền não, vội vàng viết một đạo chỉ sai người đem đến trách mắng Ngô Loan rằng:

- Nhà ngươi phụng mệnh đem quân đi đánh đã bấy lâu nay mà chưa nên được công trạng gì, chỉ tại nhà ngươi không chịu tấn binh, làm uổng cái lòng trông cậy của trẫm. Nếu từ nay về sau lại còn trù trù không phá cho được cửa Nhận môn quan để bắt lấy Chiêu Quân, thì trẫm sẽ làm tội nhà ngươi thật nặng.

Ngô Loan tiếp được tờ thánh chỉ, chẳng còn hồn vía nào cả, vội vàng thương nghị với các tướng rằng:

Việc này có phải là tại ta không chịu tấn binh đâu, chỉ vì có Tô Vũ sang hòa Phiên, vậy nên ta tạm cho quân nghỉ. Nay tại có thánh chỉ trách mắng như vậy, ta chắc rằng việc hòa Phiên không xong được rồi, ầu là ta phải khiến tướng điều binh ngay mới được.

Ngày thứ nhất sai Thổ Kim Hôn đem quân đến cửa quan để khiêu chiến. Suốt một ngày trời mà chẳng có ai ra đòi địch cả. Ngày thứ hai sai Cáp Hổ đem quân đến đánh, cũng chẳng thấy ai ra. Ngô Loan không biết làm thế nào, đang đêm cũng với cha, con Thạch Khánh Chân đem quân đến đánh bị quân Hán ở trên cửa quan ném gỗ ném đá xuống, quân Phiên nhiều người bị thương vong.

Ngô Loan bắt đầu để họp các tướng lại mà thương nghị rằng:

- Lý Quảng là tay lão tướng, trí dũng song toàn, cổ sức giữ cửa quan này thì ta cũng khó lòng phá vỡ được; nếu ta cứ ở đây lần lữa qua ngày, không nên công trạng gì, chỉ hao tổn tiền của, lỡ khi động dấn tại cửa công thì chúng ta lại thêm tội. Cứ như ý ta thì nên nghĩ, chỉ bằng viết một đạo sớ, kể thực đầu đuôi, để tùy ý thánh thượng định liệu.

Các tướng nghe lời Ngô Loan, đều lấy làm thỏa thuận. Ngô Loan vội vàng viết một đạo sớ sai người phi báo vua Phiên. Vua Phiên đang ngồi ở Ngự thư lâu, nghĩ đến hai bức tranh Chiêu Quân mà mất tâm thần, mình lại hỏi mình rằng: Chiêu Quân thật là một người con gái đẹp tuyệt trần, giả sử trẫm được cùng nàng gởi ắp vai kẻ thì chẳng còn sướng hơn

làm vua nước Phiên hay sao ? Trẫm tưởng đầu chết cũng xứng đôi ! Nghĩ vậy, lại kêu to lên một câu rằng :

Chiêu Quân mỹ nhân ơi ! Trẫm ở đây tưởng những thương nhớ mỹ nhân, chẳng hay mỹ nhân ở bên Hán có thương nhớ gì đến trẫm hay không ? Còn một ngày mỹ nhân chưa đến đây thì trong ngày ấy trẫm còn thương nhớ mỹ nhân đó.

Trong khi vua Phiên đang mơ tưởng Chiêu Quân thì thầy quan nội giám dâng đạo sớ của Ngô Loan. Vua Phiên mở xem, thấy trong đạo sớ nói khó lòng phá được cửa Nhạn môn quan và chắc không lấy nổi Chiêu Quân. Vua Phiên lộp ngã lăn xuống đất, chết ngất người đi.

HỎI THỨ XXXIII

Mao Diên Thọ, thắm bệnh hiểm kè.

Vua nước Phiên ra triều phát binh.

Vua Phiên thấy trong đạo sớ của Ngô Loan nói không lấy được Chiêu Quân, liền nổi cơn tức giận, ngã lăn xuống đất. Gác nội thị sợ hãi, vội vàng vực vua Phiên lên trên sập rồng, rồi chạy vào báo với Phiên hậu. Phiên hậu nghe báo, chẳng còn hồn vía nào, tức khắc chạy đến Ngự Thư lâu, sai người lấy nước sâm đồ cho vua Phiên. Một lúc vua Phiên dần dần tỉnh lại, nói to lớn rằng :

Mỹ nhân ơi ! Trẫm cùng mỹ nhân thành ra vô duyên với nhau !

Nói xong, lại nhắm hai mắt lại, tay chân cứng thẳng không lay động được, miệng lại lầm nhảm gọi Chiêu Quân luôn mãi. De chính là chữ mộc ở bên chữ mục, chữ tâm ở dưới chữ điện, nghĩa là thành ra bệnh tương tư.

Phiên hậu ngạc nhiên, liền hỏi các nội thị xem duyên cớ bởi đâu mà vua Phiên mắc bệnh. Nội thị trở vào báo trình Chiêu Quân, rồi tâu với Phiên hậu rằng :

- Đa dâm bảm lĩnh bà, bức tranh này là một người cung phi của vua Hán tên gọi Chiêu Quân, người đẹp tuyệt trần, nhân cô tế tướng bên Hán là Mao Diên Thọ sang đầu hàng chúa công tôi, mới dâng nộp bức tranh này, chúa công tôi trông thấy bức tranh, có ý yêu mến Chiêu Quân lắm, đem treo bức tranh ở chôn Ngự Thư Lâu, ngày nào cũng ngắm nghía mơ tưởng. Hôm nay chúa công tôi đang đứng nhìn bức tranh, bỗng thấy có một bản tấu dâng lên, không biết trong bản tấu ấy nói về việc gì mà chúa công tôi xem xong thì ngất người ngã xuống.

Phiên hậu nói :

- Nào ! Thế thì cái bản tấu ấy ở đâu, nhà người đưa đây cho ta xem.

Nội thị vội vàng đem bản tấu đưa cho Phiên hậu. Phiên hậu mở xem, thấy bản tấu của quan Chính Nam nguyên sớ là Ngô Loan nói về việc của Nhan môn quan khó phá được và Chiêu Quân khó lấy được. Phiên hậu xem đến mấy câu ấy lắm nhảm gặt đầu, rồi buông bản tấu xuống mà than rằng :

- Quái lạ ! Làm sao mà chúa công si tình quá lắm vậy, mơ tưởng người cung phi của người ta, sao người ta nhường mình thế nào được. Chỉ tổ hao binh tốn tướng, nhân dân phải khổ sở, uổng phí cả tinh thần nghĩ ngợi của mình, chẳng qua là thân chỉ làm tội đời, chứ nào có ai làm.

Nói xong, truyền nội thị đi mời quan thầy thuốc vào bắt mạch cho vua. Nội thị vâng lệnh đi đến tòa Thái y viện mời quan thầy thuốc. Được một lúc, quan thầy thuốc đến. Phiên hậu truyền cho vào bắt mạch. Quan thầy thuốc rón rón đến cạnh sập rồng cầm lấy tay vua Phiên bắt mạch, rồi tâu với Phiên hậu rằng :

- Muốn tâu lĩnh bà, cứ như mạch chúa công tôi thì bệnh về mồi thất tình, trong lòng có ao ước điều gì mà chưa được như ý. Bệnh này không cần phải thuốc men gì cả, chỉ nên tĩnh dưỡng, chớ có nghĩ ngợi làm thì tự khắc khỏi.

Phiên hậu gật đầu khen phải, rồi sai nội thị hạ lệnh rằng : thánh thể đang vị hóa, hãy miễn triều trong 3 ngày, bao nhiêu bản tấu, đợi khi ngài ra triều sẽ nộp, cấm không được tự tiện đưa vào. Từ khi có lệnh ấy, các quan văn võ nghĩ hoặc, không biết tại cơ làm sao, đều thì thảo bản dâng với nhau ; Người thì báo tại khí trời lạnh lẽo, hoàng thượng người cảm hàn, người thì báo tại hoàng thượng tức giận quá độ, vậy nên thần thể suy nhược mà thành bệnh. Người thì báo tại chuyện này chính chiến đã lâu, hao người hại của, hoàng thượng lo nghĩ mà sinh bệnh. Người thì báo tại

hoàng thượng lười biếng không muốn ra coi triều, vậy nên nói thác ra làm vậy. Mỗi người nói một cách mà không ai nói trúng được bệnh vua cả. Chỉ có Mao Diên Thọ biết là vua Phiến thấy bản tấu của Ngô Loan, buồn vì nói không được trông mặt Chiêu Quân mà thành ra bệnh. Cái bệnh này không cần phải thuốc, ầu là ta đem mấy lời tâm phúc mà lựa ý vua Phiến, thì chắc hẳn phải khỏi. Mao Diên Thọ nghĩ vậy, liền vào thư phòng, viết một bản tấu thu vào trong tay áo, tất tả chạy đến hoàng cung. Quan nội giám coi cửa cung trông thấy hỏi rằng :

- Tiên sinh đi đâu, có việc gì làm vậy ?

Mao Diên Thọ nói :

- Ta có một bản tấu, muốn nhờ nhà người chuyển đệ cho.

Nội giám vừa cười vừa nói :

- Tiên sinh ơi ! tiên sinh lại không nghe lệnh của hoàng hậu đã tuyên bố hay sao. Bao nhiêu bản tấu, phải đợi khi nào hoàng thượng ngài khỏi bệnh mới được dâng nộp, nếu tôi chuyển đệ cho tiên sinh thì chắc là tôi có lỗi. Tiên sinh hãy đem về, đợi trong mấy hôm nữa sẽ tâu.

Mao Diên Thọ nghe nói, liền thò vào trong tay áo lấy một gói bạc đưa cho nội giám, bảo rằng :

- Gọi là có chút quà đây để biếu nhà người, nhờ nhà người chuyển đệ cho Hoàng thượng xem bản tấu này chắc là khỏi bệnh ngay, ngày mai có thể đã ra triều được.

Nội giám cầm lấy gói bạc, rồi đáp lại rằng :

- Tiên sinh dấy như vậy thì tôi lấy làm nể lắm, chẳng lẽ lại không vâng lời, nhưng chẳng hay bản tấu của tiên sinh là cái đơn thuốc hay đơn thề nào mà chữa khỏi được bệnh của hoàng thượng ?

Mao Diên Thọ nói :

- Ta chắc rằng bản tấu này dâng lên thì hoàng thượng tức khắc khỏi bệnh.

Nội giám vừa cười vừa nói :

- Xin tiên sinh hãy đứng đợi một chút, để mặc tôi đệ bản tấu vào hoàng thượng.

Mao Diên Thọ đưa bản tấu cho nội giám, nội giám mang vào. Bây giờ vua Phiến cùng Phiến hậu đang trò chuyện với nhau. Nội giám qui xuống dâng bản tấu của Mao Diên Thọ. Phiến hậu trông thấy nói giận mắng rằng :

- Mày dám mạng phép ta ! Ta đã hạ lệnh rằng trong khi hoàng thượng đang cố bệnh cảm không được để các bản tấu vào. Nay ai cho nhà ngươi bao nhiêu tiền mà nhà ngươi dám mạng phép ta dâng bản tấu làm vậy ?

Nội giám quì lạy tâu rằng :

- Muốn tâu lệnh bá, không phải là kẻ hạ thần dám mạng phép lệnh bá. Sở là bản tấu này của quan hữu thừa tướng Mao Diên Thọ. Quan hữu thừa tướng có bảo kẻ hạ thần rằng : "Hoàng thượng xem bản tấu này thì tự khắc khỏi bệnh" bởi vậy kẻ hạ thần mới dám chuyển đệ.

Phiên hậu nghe nói bản tấu của Mao Diên Thọ, liền quát lớn rằng :

-Hắn lại tâu về việc chi đó, muốn tốt thì mang ngay ra.

Nội giám dạ dạ, sắp sửa bước ra. Vua Phiên nghe nói là Mao Diên Thọ dâng bản tấu để chữa bệnh cho mình, liền tươi cười nét mặt, phân bảo nội giám rằng :

- Nhà ngươi hãy đưa bản tấu đây cho trẫm xem qua một lượt.

Phiên hậu nói :

-Cần gì mà bỏ hạ phiền lao thần lên vậy, hãy cõ bản tấu đây, khi nào khỏe sẽ xem.

Vua Phiên nói :

- Không hề chi !

Rồi mở bản tấu ra xem, Bản tấu như sau :

"Quan hữu thừa tướng kiêm lý Bình bộ sự vụ là Mao Diên Thọ có lời tâu để hoàng thượng ngự lãm :

"Kẻ hạ thần thiết nghĩ rằng quan chính Nam nguyên soái là Ngô Loan là một người vũ phu không hiểu binh pháp, nay lần mai lửa, chẳng nên việc gì, không phải được Nhận môn quan, không bắt được Chiêu Quân để dẫn nổi bộ hạ nghĩ mà thành bệnh.

"Cứ như ý kẻ hạ thần thiết nghĩ thì bốn phen làm chủ tướng là phải bấy mưu lập kế, không những chỉ cậy về sức khoẻ mà thôi.

"Nay bộ hạ chọn một người nào vẫn vô toán tài ở trong triều, để thay Ngô Loan đem quân sang đánh Hán, nếu trong một năm mà không đánh được thì kẻ hạ thần xin chịu tội, kẻ hạ thần giải bày ý kiến hẹp hòi, để lượng trên soi xét !

Vua Phiên xem xong bản tấu, vỗ bàn reo to lên rằng :

- Mao Diên Thọ thật là một người tri kỷ của trẫm !

Nói xong, mười phần bệnh đã nhẹ đi cả mười, liền lấy bút phở vào bản tâu rằng :

- Đợi đến sáng mai trẫm ra triều, trẫm sẽ điều binh khiển tướng, nay hãy thăng thưởng cho Mao Diên Thọ được thêm ba cấp.

Phở xong, trao cho nội giám, Nội giám ra ngoài cửa cung, trông thấy Mao Diên Thọ vẫn đứng chờ ở đó, mới nói hơn rằng :

- Bản tâu của ngài đệ lên, không thấy hoàng thượng truyền phán câu gì cả.

Mao Diên Thọ nghe lời, đứng ngẩn người ra, không biết nghĩ thế nào.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ XXXIV

*Lâu Thọ phụng mệnh làm nguyên soái,
Cầm Kỳ dầu võ được tiên phong*

Mao Diên Thọ nghe nói bản tâu của mình dâng lên, không thấy vua Phiên truyền phán gì cả, nghĩ thầm trong bụng rằng : Quái lạ ! Bản tâu của ta, vua Phiên không xem đến thì chờ, nếu đã xem đến thì chắc rằng làm thế nào cũng phải trúng ý.

Mao Diên Thọ đang bối rối nghĩ ngợi thì nội giám cười mà bảo rằng :

- Tiên sinh ơi ! Tôi nói bốn bốn sinh đó thôi, chứ bản tâu dâng lên thì hoàng thượng đã phở rồi đây ! Tiên sinh cầm lấy mà xem.

Nói xong, liền đưa bản tâu trả Mao Diên Thọ. Mao Diên Thọ cầm lấy xem, mừng rỡ bội phần, cáo từ nội giám rồi tuyên bá cho các quan văn vũ đều biết rằng sáng mai thì vua Phiên ra ngự triều.

Sáng hôm sau, vua Phiên ra ngự triều phán bảo các quan văn võ rằng :

- Hôm trước trăm tiếp được bản tâu của Ngô Loan nói rằng : "Của Nhân môn quan khó đánh vỡ được" làm phụ mất tâm lòng trông cậy của trăm. Cứ chiếu luật ra thì đáng lẽ phải trị tội rất nặng, nhưng trăm nghĩ đến cái công chém Lý Hổ, bắn Bạch Hoa Nữ và bắt Lý Lăng, vậy nên trăm tha cho, trăm xét Ngô Loan là một người vũ phu mà thôi, kể về đường sức khỏe thì có thừa, nhưng nói về đường mưu mô thì hơi kém. Nay trăm định bãi chức nguyên soái của Ngô Loan, giáng làm giám quân, nào các quan văn võ đây, ai là người dám lĩnh chức nguyên soái để lo nghĩ hộ trăm.

Mao Diên Thọ quì xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần xin cử quan thừa tướng Lâu Thụ, là người văn võ toàn tài, đang làm Chinh Nam nguyên soái. Nếu bộ hạ phê chuẩn cho thì kẻ hạ thần dám chắc rằng Nhân môn quan chẳng bao lâu sẽ phá vỡ, khó gì mà không bắt được Chiêu Quân.

Vua Phiên gật đầu khen phải, rồi phán bảo Lâu Thụ rằng :

- Nay trăm nghe lời Mao Diên Thọ phong cho nhà ngươi làm Chinh Nam nguyên soái, khi nào bắt được Chiêu Quân về nước, thì trăm sẽ trọng thưởng cho.

Lâu Thụ nói :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần tuổi già sức yếu, chỉ e rằng không đương nổi việc lớn ấy, xin bộ hạ chọn người khác.

Vua Phiên nói :

- Nhà ngươi không nên quá khiêm ! Hết lòng vì nước, tức là bổn phận của kẻ làm tôi. Kể các tướng tài ngày nay thì các quan văn võ còn ai hơn nhà ngươi nữa ?

- Muốn tâu bộ hạ, bộ hạ đã chẳng quản kẻ hạ thần già yếu mà dùng đến, cho kẻ hạ thần được lĩnh chức nguyên soái, kẻ hạ thần cũng xin hết sức cố gắng ơn bộ hạ. Nhưng từ xưa đến nay, các tướng đem quân đi đánh giặc, bao giờ cũng phải có người làm tiền phong. Nay bộ hạ đã cho kẻ hạ thần lĩnh chức nguyên soái, kẻ hạ thần xin phép bộ hạ mở một cuộc đấu võ, bất cứ người sang, người hèn hễ ai võ nghệ siêu quần, có thể giúp được việc tranh chiến thì kẻ hạ thần xin dùng làm chức tiền phong, để đem quân đi trước. Như vậy kẻ hạ thần chắc rằng cờ phát đến đâu, giặc tan đến đấy, không đến nỗi phụ cái trách nhiệm lớn của bộ hạ đã ủy thác cho.

Vua Phiên vui lòng mà phán rằng :

- Trẫm nghe lời nghị, luận của nhà người, đủ biết cái tài thao lược của nhà người chẳng kém gì Tôn Ngộ thừa trước. Trẫm cho phép nhà người được mở cuộc đấu võ để chọn lấy người tài, còn trẫm đây chỉ việc ngồi mà đợi tin thắng trận.

Lâu Thụ lấy tạ, trở về phủ đường, rồi sai người dán một tờ yết thị rằng :

"Quan Khâm sai Chính Nam đại nguyên soái Lâu...phụng mệnh đem quân sang đánh Hán, đến sáng ngày mai có mở một cuộc đấu võ để chọn lấy người làm tiên phong. Bất cứ quan dân hễ ai tài giỏi thì sẽ được trúng tuyển. Nay yết thị".

Khi có tờ yết thị ấy thì khắp trong nước Phiên, nào những bậc tài giỏi đã làm quan rồi, hoặc là hãy còn chưa gặp bước, đều báo nhau làm la lập công trạng để nổi danh tiếng về mai hậu. Sáng hôm sau, Lâu Thụ lên ngồi trên tượng đài, sai người đem áo cấm bảo treo trên cánh liễu rồi hạ lệnh rằng : Hễ ai lỏ ngựa chạy ở ngoài 100 bước mà bắn trúng cái áo cấm bảo ấy rơi xuống đất ; lại mang nổi cái đinh đã nặng 500 cân đi quanh được ba vòng và đấu võ không ai địch nổi thì ta sẽ phong cho làm chức tiên phong. Bỗng thấy một viên đại tướng mặt sắt râu đen, cưỡi con ngựa ô, tay cầm cung lớn reo to lên rằng :

- Để ta lấy áo cấm bảo cho mà coi.

Nói chưa dứt lời thì nghe giầy cung đánh vù một tiếng, mũi tên trượt qua cái áo cấm bảo. Viên tướng đen sì ấy then mà lủi mắt. Lại thấy có một viên tiểu tướng mặc áo bảo trắng, cưỡi con ngựa bạch, tay trái giơ cung, tay phải rút tên, phóng ngựa trống thẳng vào cái áo cấm bảo, vừa bắn vừa reo. Mũi tên đi qua, đứt cái dây treo áo cấm bảo ấy. Áo cấm bảo đã sắp sửa rơi xuống đất, lại mắc phải cánh liễu ngăn lại, không xuống hẳn mặt đất. Một viên lão tướng vội vàng phóng ngựa ra, bắn thêm một mũi tên nữa. Cái áo cấm bảo ấy rơi ngay xuống đất, các tướng sĩ ở xung quanh đều vỗ tay reo ầm lên. Viên lão tướng xuống ngựa, rồi tặc lên tượng đài để báo công. Viên tiểu tướng thấy vậy, có ý không phục, cũng tặc lên tượng đài nói với Lâu Thụ rằng :

- Dạ bẩm bẩm quan nguyên soái, cái áo cấm bảo ấy chúng tôi đã bắn đứt được rồi, mắc ngang ở trên cánh liễu, viên lão tướng này nhân thế bắn thêm một phát nữa, vậy thì không phải là tài của lão tướng, chính là công của chúng tôi, xin nguyên soái soi xét.

Viên lão tướng bảo viên tiểu tướng rằng :

- Hiện có tất cả mọi người đều trông thấy ta bắn rơi được cái áo cấm bảo xuống đất, cơ sao nhà người lại dám tranh công với ta.

Viên tiểu tướng cứ cố cái lấy được mãi, Lâu Thụ nói :

- Hai người bắt tất phải tranh công nhau, hãy ra mang thử cái đỉnh đá, đi quanh ba vòng, hễ ai mang nổi thì chẳng những lấy áo cẩm bào, lại còn được lĩnh ấn tiền phong nữa.

Hai tướng vâng lệnh lui xuống. Viên tiểu tướng chạy ngay đến bên cái đỉnh đá, sắp sửa ra tay.

Viên lão tướng quát lên rằng :

- Khoan đã ! Chàng thiếu niên kia không biết nhường người hơn tuổi, sao nhà ngươi lại được tranh trước ta.

Viên tiểu tướng giận lắm, nhưng cũng đứng ra một bên để nhường cho viên lão tướng đến mang đỉnh trước. Bụng bảo dạ rằng chỉ sợ không-mang nổi, lại chẳng bỏ xấu mà thôi. Viên lão tướng vén tay áo, chạy đến bên cái đỉnh đá cúi xuống lay đi lay lại ba cái, rồi lấy hơi, cầm chân cái đỉnh giơ cao lên. Ngờ đâu cổ sức hắng quá, mới giơ lên thì trượt chân ngã quỵ xuống đất.

Viên tiểu tướng cười mà nói rằng :

- Thề mà còn cứ tranh trước mãi ! Thôi, để đây ta mang cho coi !

Viên lão tướng thẹn đỏ mặt lên, rồi đứng sang bên cạnh. Viên tiểu tướng tay phải vén áo, rón rén bước đến gần cái đỉnh, giậm chân một cái, tay trái cầm lấy cái đỉnh từ từ giơ cao lên khỏi đầu, bước đi mấy bước. Nhưng thấy hơi thở mạnh lắm, biết là không thể đi quanh ba vòng được, mới lại đặt cái đỉnh xuống để nguyên như cũ. Bỗng đâu ở hàng quần bên hữu, thấy có một người mặt đỏ râu đỏ, mình mặc áo giáp đỏ, bước ra thót to lên một tiếng mà rằng :

- Mang cái đỉnh mà không đi quanh vòng quần được thì sao gọi là võ nghệ ! Để đây, ta mang cho mà coi !

Nói xong, liền đứng thẳng cánh ung dung cầm cái đỉnh cất lên, bước rảo đi quanh ba vòng, rồi lại để vào chỗ cũ, nét mặt không thay đổi chút nào. Người ấy bước lên tướng đài, nói với Lâu Thụ rằng :

- Dạ dám bẩm quan nguyên soái xin nguyên soái cho phép lại treo áo cẩm bào, để tôi vào bản.

Lâu Thụ nói :

- Thôi, bắt tất phải bản áo cẩm bào cửa, nhà ngươi nên nói rõ họ tên cho ta nghe.

Người ấy nói :

- Chúng tôi họ Cam, tên Kỳ, vốn là người bản quốc.

Lâu Thụ nói :

- Mang nổi được cái đỉnh, thế thì sức nhà ngươi khỏe lắm đó, nhưng khi ra trận, nhà ngươi hay dùng đồ binh khí gì, và hay cười thứ ngựa gì ?

Cam Kỳ nói :

- Trong 18 ban võ nghệ, chúng tôi đều biết cả, nhưng xưa nay chúng tôi vẫn hay dùng cái khai sơn đại phủ và cưỡi con ngựa yên chỉ.

Lâu Thụ nói :

- Sức khỏe của nhà ngươi thì ta đã cho vào bậc nhất rồi, đáng lĩnh chức tiên phong thật, nhưng nhà ngươi chưa thi võ nghệ thì sợ các tướng cổ người không phục. Nhà ngươi nên ra trước hàng quân, hỏi to lên ba tiếng, xem có ai dám ra đối địch với nhà ngươi không ? Nếu không ai đối địch nổi thì khi ấy nhà ngươi sẽ treo lên tướng đại để nhận ân sền phong đi đánh giặc.

Cam Kỳ vâng lệnh, ra đứng trước hàng quân.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ XXXV

Phiên Tạng hóa phép thành nết cao,

Lâu Thụ lên rừng cầu thuật lạ.

Cam Kỳ vâng lời Lâu Thụ, ở bên, tướng đại bước xuống, tay cầm cái khai sơn đại phủ, cưỡi con ngựa yên chỉ, trông khác nào một vị thiên thần, đứng ra trước hàng quân, nói to lên rằng :

- Quan nguyên soái đã cho võ nghệ của ta vào hạng thứ nhất, đáng lĩnh chức tiên phong, chỉ e rằng trong hàng quân còn có người chưa phục, vậy ta phụng mệnh quan nguyên soái ra đây để hỏi xem có ai dám cùng ta thi võ nghệ không ? Nếu ai địch nổi cái khai sơn đại phủ này,

ta xin nhường ân tên phong cho, nhược bằng tự biết sức kém thì nên chịu phép đi, chờ giờ nghỉ ra mà lại thêm xấu.

Cam Kỳ nói chưa dứt lời thì viên tiểu tướng mặc áo bào trắng vừa rồi tay cầm phương thiên kích, cưỡi con ngựa bạch, chạy ra trước hàng quân, bảo Cam Kỳ rằng :

- Nhà ngươi chờ có cây tài, ta xin cùng nhà ngươi quyết một phen thắng phụ.

Cam Kỳ trông thấy biết là viên tiểu tướng vừa vào nhấc đỉnh lúc nãy, nên ngồi trên ngựa vừa cười vừa nói :

- Sức khỏe nhà ngươi chẳng qua như vậy thì võ nghệ của nhà ngươi chắc hẳn cũng tầm thường, sao nhà ngươi lại còn dám nhận lấy cái chết !

Viên tiểu tướng giận lắm, mắng rằng :

- Nhà ngươi tự đắc vừa chứ ! Hãy trông cái phương thiên kích này.

Nói xong, liền giơ cái phương thiên kích để đánh Cam Kỳ. Cam Kỳ cứ nghiễm nhiên cầm cái khai sơn đại phủ để đối địch. Chưa được 10 hợp thì viên tiểu tướng ngã ngựa, kêu to lên rằng :

- Ta chịu thua nhà ngươi rồi, không dám tranh ân tên phong nữa.

Nói xong, ô tể bỏ chạy. Cam Kỳ ngồi trên mình ngựa vừa cười vừa nói :

- Võ nghệ như thế mà cũng đòi thi tài ! Nào, bây giờ còn ai dám ra đối địch cùng ta nữa không ?

Bỗng thấy có một viên tướng cưỡi con bạch long mã, tay cầm hai cái kim đao, xông lại đánh Cam Kỳ. Cam Kỳ đối địch trong 50 hợp, biết viên tướng ấy là người tài giỏi, khó lòng đánh được, mới nghĩ ngay một kế, quay ngựa lui lại, giả cách thua chạy. Viên tướng ấy thót to lên một tiếng nói rằng :

- Cam Kỳ ! Nhà ngươi có chạy đi đằng trời !

Nói xong, giơ hai cái kim đao, phóng ngựa xông đến. Cam Kỳ mừng lắm, bỏ cái khai sơn đại phủ xuống, rút ngay cái roi sắt đánh trúng vào giữa lưng. Viên tướng ấy hộc máu mồm ra, giục ngựa chạy trốn. Cam Kỳ đánh được viên tướng ấy, liền dừng ngựa lại, đứng ở trước hàng quân nói to lên rằng :

- Nào, còn ai là người giỏi võ nghệ dám đối địch cùng ta nữa không ?

Cam Kỳ hỏi luôn hai ba tiếng, không thấy ai dám đáp lại cả, mới xuống ngựa treo lên tướng đài, bấm với Lâu Thụ rằng :

- Dạ dám bẩm quan nguyên soái chúng tôi phụng mệnh ngài ra đầu vũ đã hai phen rồi, không ai địch nổi cả, vậy xin ngài phê chuẩn cho.

Lâu Thụ mừng lắm, rót ba chén rượu để thưởng Cam Kỳ, rồi giao ấn tiên phong cho, bảo Cam Kỳ rằng :

- Nhà ngươi đem một vạn quân đồn đóng ở đại dinh trước, chờ khi ta đến, rồi sẽ tấn binh.

Cam Kỳ phụng mệnh đem quân đi trước. Lâu Thụ đã chọn được người làm tiên phong, liền vào bái mạng vua Phiên, rồi chỉnh đốn quân mã để cất quân đi đánh. Đi được 500 dặm, bỗng thấy có một ngọn núi cao chắn ngang giữa đường. Nguyên chỗ ấy xưa nay vẫn là một con đường đại lộ thông đồng từ Phiên sang Hán, không hề có núi bao giờ. Nay có con yêu tinh tu hành đã một nghìn năm, luyện được nhiều phép thuật, vẫn hiện hình làm người thầy tu, tự xưng là Nhất khí đại sư ; hắn tính đốt ngón tay, biết vận hội nước Phiên, tất phải có phen binh đao ghê gớm, vậy nên hóa phép ra ngọn núi ấy để chắn đường Lâu Thụ, khiến cho Lâu Thụ phải với hắn làm quân sư, để hắn dùng những yêu thuật quỷ rởn bôn Hán cho rõ cái tài phép thần thông của hắn. Quân Phiên thấy lạ hoảng hốt báo với Lâu Thụ. Lâu Thụ nghe báo, đem quân đến chân núi để xem, trông thấy ngọn núi ấy cao hơn năm trượng, chu vi kể hàng mấy trăm dặm, cây mọc loáng thoáng, lối đi bằng phẳng, cũng không có cái gì quái dị lắm. Lâu Thụ toan quay ngựa về trại, bỗng nghe sấm động ầm ầm ở trên ngọn núi, có tiếng sát phạt ghê gớm. Lâu Thụ ngồi trên ngựa, giật mình ngẩng đầu lên trông, thấy trên ngọn núi mây kéo mù mịt, khói tỏa đen xi, thỉnh thoảng lại có mấy đường chớp sáng, hai con giao long vượt dài móng nhọn, lượn múa xung quanh; ở giữa có một vị lão sư, tóc chằm ngang vai, hào quang chiếu sáng ra bốn mặt. Lâu Thụ thấy vậy, vừa sợ vừa mừng, biết là trên núi ấy có một tay tài giỏi, hóa phép hiển linh ra cho mình xem thì mình phải cầu đến người ấy để giúp cho mới được. Chủ ý đã định, mới truyền cho quân sĩ đóng lại ở dưới chân núi, rồi cùng các viên phó tướng thung thính bước lên. Lên được hơn mười dặm, lại trông thấy đường đi quang đãng, không có hình tích gì cả. Trong lòng càng thêm nghi hoặc, đã toan quay ngựa trở về, chợt thấy trong đám cây rậm, có một người Phiên tăng hình dung quái dị, bước ra bảo Lâu Thụ rằng :

- Dạ dám chào nguyên soái, bản tằng này xin đền giúp nguyên soái một tay để đi đánh Hãn.

Lâu Thụ nghe lời nói đột ngột lạ thường, mới nhìn kỹ Phiên tằng một hồi lâu, trông thấy đầu to mắt lớn, mũi cao, miệng đỏ, lại đeo hai cái vòng đồng, mình mặc áo cà sa sặc sỡ, hai chân giẫm đất, tay cầm một cái phát trần. Lâu Thụ chưa biết hay dở thế nào, vội vàng xuống ngựa, bước đến trước mặt Phiên tằng, vừa cười vừa nói :

Dạ dám bẩm sư phụ, chẳng hay sư phụ ở đâu mới tới đây ?

Phiên tằng nói :

- Nói chuyện ở đây không tiện, tiểu am của tôi cũng gần, xin mời nguyên soái quá bộ lại chơi, đồng cùng nhau đàm đạo.

Lâu Thụ nói :

- Chúng tôi thê này cũng là đường đột quá.

Phiên Tằng nói :

- Không hề chi !

Nói xong liền cầm lấy tay Lâu Thụ mà dắt đi. Đi qua cái rừng thông được mấy bước, trông phía xa xa thấy có một cái am cỏ độ 3 gian nhà.

Lâu Thụ nói :

- Cái phải chỗ kia là bảo tọa của sư phụ đó không ?

Phiên Tằng nói :

- Ngồi đây quá lời, đây chính là am cỏ của bản tằng đó. Lâu Thụ đi theo Phiên tằng đến trước cửa am. Phiên tằng khẽ lấy tay gõ cửa. Bỗng có một cậu đồng tử mặt xanh mở cửa chạy ra vội chào Phiên tằng, rồi nói :

- Sư phụ đã về.

Phiên tằng gạt đầu, rồi bảo đồng tử rằng :

- Con bắc hai cái ghế đồ thấy ngồi nói chuyện với quan nguyên soái đây.

Đồng tử bắc hai cái ghế gỗ. Lâu Thụ cùng Phiên tằng vào ngồi. Lâu Thụ ngạc nhiên trông, không thấy thờ phật, lại có một cậu đồng tử mặt trắng pha nước trà mời uống. Uống nước trà xong, Lâu Thụ đứng dậy hỏi pháp hiệu và lai lịch của Phiên tằng.

HỒI THỨ XXXVI

*Chém Cam Kỳ Hân tướng khoe tài,
Dùng yêu thuật, Phiên tặc hóa phép.*

Phiên tặc thấy, Lâu Thụ hỏi, liền đáp lại rằng :

- Bản tặc vốn người Tây Hải, vì thấy ngọn núi Bàn Đà này là một nơi phong cảnh tốt đẹp, vậy mới dựng một cái am cỏ và đem hai đứa đồng tử đến đây tu luyện đã hơn một nghìn năm nay.

Lâu Thụ nói :

- Tôi nghe nói nước Phiên xưa nay vốn không có ngọn núi này.

Phiên Tặc nói :

- Nước Phiên vốn không có ngọn núi này thật ! Nhưng bản tặc mới đem lại đây, bản tặc đi đâu thì ngọn núi đi đây.

Lâu Thụ nghe lời, lấy làm ngạc nhiên, sợ hãi mà nói rằng :

- Chúng tôi người trần mắt thịt, xin sư phụ miễn chấp cho. Nếu vậy thì ngài thật là một bậc thánh tăng mới giáng hạ trần thế, xin ngài cho chúng tôi được biết pháp hiệu của ngài.

Phiên tặc nói :

- Bản tặc tên gọi Nhất Khí, nghe tin nguyên soái phụng chỉ đi đánh Hân, vậy mới đến đây để định tìm vào yết kiến nguyên soái. Nhưng bản tặc thiết nghĩ rằng : Cửa Nhận môn quan là một chỗ rất hiểm yếu, lại thêm có Lý Quảng cố ý giữ riết lắm, thế thì nguyên soái đâu có tài giỏi như Tôn, Vũ thừa xưa, dùng binh như thần, cũng khó lòng mà phá vỡ được, còn mong gì đến sự Chiêu Quân về dâng nộp hoàng thượng nữa.

Lâu Thụ nghe nói rùng mình kinh sợ, vội vàng đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Phiên tặc, Phiên tặc lấy tay đỡ dậy, nói :

- Nguyên soái bắt tất phải như vậy, ngài muốn dạy chuyện gì, xin ngài cứ ngồi cho.

Lâu Thụ nói với Phiên tặc rằng :

- Đa cảm bẩm sư phụ, nếu sư phụ có lòng chiêu mộ đến thì chúng tôi xin đón sư phụ làm quân sư để giúp một tay. Khi đã thành

oong rồi, chúa công tôi sẽ dùng sư lễ mà đãi sư phụ. Chẳng hay sư phụ có vui lòng nhận lời cho hay không?

Phiên tăng nói:

- Dạ dám bẩm nguyên soái, sở là bản tăng đã tính trước, biết rằng bên Hán tất thua, bên Phiên tất được, nên phận Chiêu Quân thò vào cung vào tay hoàng thượng; lại biết rằng: nguyên soái đã phụng mệnh tấn binh, vậy nên bản tăng mới đem ngọn núi này đến đây, để đón đường nguyên soái, định ra sức giúp nguyên soái được thành công. Bản tăng đã không giúp mà rằng, chứ đã giúp thì tha hồ cho Lý Quảng có 3 đầu 6 tay cũng không địch nổi.

Lưu Thụ nghe nói mừng lắm, chấp tay vái Phiên tăng mà đáp rằng:

- Nếu sư phụ có lòng giúp cho thì thật là một cái phúc to của chúa công tôi đó. Nhưng nay việc quân cần kíp lắm, chẳng hay độ hôm nào thì sư phụ có thể khởi hành được.

Phiên tăng nói:

- Nguyên soái cứ cất quân đi trước, rồi bản tăng sẽ theo sau.

Lưu Thụ cáo từ xin về. Phiên tăng đứng đây tiễn ra cửa am. Các quan phò tướng đều nói với Lưu Thụ rằng:

- Xin nguyên soái lên ngựa đi cho chóng.

Phiên tăng nói:

- Nguyên soái cứ thư thả, để bản tăng thử một phép nhỏ mọn này thì nguyên soái về dinh đó phải đi trong mây dậm.

Nói xong, liền giục các tướng lên ngựa. Lưu Thụ và các tướng đều lên ngựa cả. Phiên tăng lăm nhòm hiệem cầu thần chú, bỗng thấy chân ngựa đều đi trên lưng chừng trời, hai bên tai nghe ào ào có tiếng gió thổi, trong độ nửa khắc, đã xuống đến chân núi. Các tướng ngoảnh mặt nom lại thì ngọn núi ấy đã biến đi đâu mất, lại thành ra một con đường cái quan. Lưu Thụ tâm đắc khen lạ, thu quân về trại. Hôm sau Lưu Thụ truyền cất quân đi thẳng tới Nhạn môn quan. Ngô Loan và Cam Kỳ đem các tướng ra nghênh tiếp. Ngô Loan đem ân nguyên soái quý nộ Lưu Thụ, rồi mở tiệc khao thưởng quân sĩ. Trong khi dự tiệc, Lưu Thụ hỏi Ngô Loan rằng:

- Tướng quân phụng mệnh đi đánh Hán, lúc đầu thắng trận luôn mãi, có sao sau này lại trở bằng việc quân, dùng dằng không chịu tiến đánh là tại lẽ gì?

Ngô Loan nói :

- Dạ dám bẩm, nguyên soái, không phải chúng tôi dám trể biếng việc quân đâu, ngặt vì Nhạn môn quan là một nơi rất hiểm yếu, thành cao hào sâu khó lòng phá vỡ được ; lại thêm có Lý Quảng là một tay lão thành, trí dũng kiêm toàn, chỉ cò giữ thò thủ, đóng chặt cửa lại, không chịu ra đánh, chúng tôi xi mắng thò nào, hấn cũng cứ mặc, thò thì chúng tôi biết làm sao cho được.

Lâu Thụ nghe nói, gật đầu phản rằng :

- Ừ ! Cứ như thò thì cũng không trạch nhà người được.

Nói xong, truyền bảo Cam Kỳ rằng :

- Bên canh 3 đêm hôm nay nhà người nên đem quân thẳng tới cửa Nhạn môn quan, nhân khi Lý Quảng chưa kịp phòng bị mà bắt thàng treo qua thành, xông vào. Nhà người phải cẩn thận một chút rồi tạ số đem quân tiếp ứng.

Cam Kỳ phụng mệnh đi ngay.

Lâu Thụ lại truyền bảo Tôn Văn, Cáp Hổ, Thạch Long và Thạch Hổ đều đem 3.000 quân đến Nhạn môn quan để tiếp ứng cho Cam Kỳ. Bốn mặt đông, tây, nam, bắc, hễ một chỗ nào có thò phá vỡ được thì các tướng phải cò sức đánh tràn vào. Bốn tướng phụng mệnh đều đi. Lâu Thụ truyền bảo đầu đầy rồi, lại cùng với Ngô Loan và Thạch Khanh Chân ngồi uống rượu, để chờ tin thắng trận.

Chiều hôm ấy Lý Quảng ngồi ở trong màn, đang lẩm nhẩm nói một mình rằng :

- Bạo Tò Vũ sang hòa Phiên chuyện này, vua Phiên thuận theo thì mấy toán quân Phiên ở ngoài cửa quan kia mới có thò lui được ; nếu vua Phiên nhất định không thuận tất nhiên bắt bạo Tò Vũ giam ở bên ấy, rồi lại thêm quân đến đánh cửa quan. Hoàng thượng ta ngày nay quá nghe lời một lũ văn quan tham sống sợ chết, anh nào cũng chủ mặt hòa, chẳng có một toán quân nào đến cứu, để giữ lấy Nhạn môn quan cả. Ta sợ Nhạn môn quan là một nơi hiểm yếu của nước ta, nếu giặc phá được thì nước ta khó lòng mà giữ nổi. Khi bấy giờ Lý Quảng này chỉ đánh chết để đến ơn hoàng thượng, tiếc thay cho muốn dặm giang sơn, liêu như ngọn nước thủy triều, chảy xuôi !

Lý Quảng ngẫm nghĩ hồi lâu, nghe tiếng trống đã sang canh hai, vừa toan đi nằm nghỉ, bỗng nghe phía ngoài có tiếng đánh "sấm" một cái, khác nào như lữ đất long trời. Lý Quảng giật mình đứng dậy, truyền cho

quân sĩ đột được lên soi, thấy lá cờ tướng ở giữa sân, tự nhiên vô cớ gây cấn ra làm hai đoạn. Quân sĩ đều nhón nhấc sợ hãi, chạy vào báo với Lý Quảng. Lý Quảng nghe báo, cũng lấy làm quái dị bụng báo dạ rằng: Là thật! Bỗng dưng không có giống tổ gì cả, mà làm sao lá cờ tướng lại tự nhiên gãy cấn? Đó tất có điềm lạ, hay là đêm nay quân giặc định đến đánh, ta phải mau mau phòng bị trước mới được. Lý Quảng nghĩ vậy, liền nổi hiệu trống họp các tướng để thương nghị. Các tướng đồng ồ cả. Lý Quảng truyền cho Bánh Ấn đem 3.000 quân đi tuần mật thành phía tây; Lý Năng đem 3.000 quân đi tuần mật thành phía nam, đều dặn phải canh giữ cho nghiêm mật.

Lý Quảng lại nói:

- Còn mặt thành phía bắc, giáp liền ngay với đất Phiên, là một nơi rất hiểm yếu, để ta phải thân hành đem quân đi tuần tiểu mới được.

Nói xong, mặc áo giáp lên ngựa đem quân tới mặt thành phía bắc. Sang trống canh ba, Cam Kỳ đem quân đến Nhạn môn quan, bắc thang treo thẳng lên mặt thành phía bắc. Cam Kỳ cầm cái khai sơn đại phủ treo lên trước, còn các quân sĩ lũ lượt theo sau. Lý Quảng đứng ở chỗ tối, trông thấy rõ ràng, mới nấp vào một bên, cầm thanh bảo kiếm chực sẵn. Cam Kỳ đang treo gần lên đến mặt thành. Lý Quảng nhân khi bắt ngờ, cầm thanh bảo kiếm chém ngay một nhát. Cam Kỳ kêu lên một tiếng, rồi từ trên mặt thành ngã lăn xuống dưới chân thành mà chết. Lý Quảng thừa thế đánh tràn, quân Phiên chết không biết bao nhiêu mà kể.

Lâu Thụ điểm quân, thấy tướng tiên phong là Cam Kỳ đã chết tại trận tiền, còn quân Phiên thì thiệt mất hơn ba nghìn, đang có ý phiên nào. Sực trông thấy Phiên Tăng đem hai cậu đồng tử vào, Lâu Thụ vội vàng đứng dậy nghênh tiếp. Phiên Tăng ngồi. Lâu Thụ đem chuyện tối hôm qua phải thua trận, hao binh tổn tướng, kể lại cho Phiên Tăng nghe.

Phiên Tăng nói:

- Đó là tại nguyên soái vội quá, đến nỗi thất cơ. Đợi đến tối nay, bản tăng xin bày một trận để phá cửa quan ấy.

Lâu Thụ mừng lắm, truyền làm cỗ chay đồ thết đãi. Suốt một ngày hôm ấy, mãi cho đến gần tối, chẳng thấy Phiên Tăng điều binh khiển tướng gì cả.

HỒI THỨ XXXVII

*Lý Quảng thua trận nửa bạch hổ.
Phiên tăng làm phép phòng hỏa long.*

Chiều tối hôm ấy, Phiên tăng thụ trai rồi nói với Lâu Thụ rằng :

- Xin nguyên soái chia quân làm 5 đạo để đi phá cửa quan. Bản tăng hóa phép bày một trận thì có thể giúp nguyên soái thành công được.

Lâu Thụ nói :

- Dạ dám bẩm sư phụ, chẳng hay sư phụ bày trận gì để phá cửa quan này ?

Phiên tăng nói :

- Cái thế trận của Bản tăng bày hôm nay thì ở trong sách trận đồ xưa nay không có. Sở là Bản tăng tu luyện lâu ngày, tự ý nghĩ ra, tên gọi là trận "Cửu long sang chầu". Bản Tăng chỉ niệm một câu thần chú thì tự khắc có chín con rồng bay vào cửa quan như một đám lửa cháy, đã cũng phải cháy ra. Nhận môn quan đầu tường đồng vách sắt, cũng phá đổ như không. Khi đã phá được cửa quan ấy rồi thì đại binh cứ việc thừa thắng tiến vào, giang sơn nhà Hán, chèo hán trong tay này cảm lòng, làm gì mà không lấy được.

Lâu Thụ mừng lắm, nói :

- Dạ dám bẩm sư phụ, trăm sự nhờ sư phụ cả, chúng tôi xin đem quân đi trước, nhưng chẳng hay sư phụ bày trận, phải cần dùng độ bao nhiêu quân mã ? Xin sư phụ dạy cho.

Phiên tăng nói :

- Xin nguyên soái đem 5 đạo quân đi trước, đợi đến canh ba, nghe hiệu súng nổ, cứ dẫn binh tiến vào. Còn trận đồ của bản tăng bày ra thì trong quả bầu của bản tăng này tự khắc đã có đủ, không cần phải dùng đến quân mã của nguyên soái. Bản tăng chắc rằng không đợi đến canh 5 mà nguyên soái đã có thể tự do tiến qua cửa quan được.

Lâu Thụ nói :

- Một là nhờ diệu pháp của sư phụ, hai là nhờ hồng phúc của chúa công tôi, mà phá được cửa quan này thì chúng tôi lấy làm may lắm. Bây giờ chúng tôi xin theo ý sư phụ, chia quân làm 5 đạo.

Phiên tăng nói :

- Vâng ! Xin nguyên soái cứ tùy tiện.

Lâu Thụ họp các tướng lại, rồi diễn thuyết rằng :

- Ta đây phụng mệnh thánh thượng đem quân đi đánh Hán, dẫm qua với vâng tên binh, đến nơi phải thua, điều đó ta xin chịu lỗi. Nay có một vị thánh tăng này thật là trời sai xuống để giúp thánh thượng ta ; nhờ có diệu pháp của người thì đêm hôm nay chỉ đánh một trận là có thể thành công được. Các tướng phải gia sức tiến binh, cấm không ai được lùi lại, ngược bằng trái lệnh, đã có quân pháp.

Các tướng đều vâng lệnh cả. Lâu Thụ truyền cho Thổ Kim Hồn đem 3.000 quân và một khẩu súng lớn đi đánh một thành phía đông ; Cáp Hồ đem 3.000 quân và một khẩu súng lớn đi đánh một thành phía tây ; Tôn Văn đem 3.000 quân và một khẩu súng lớn đi đánh một thành phía nam ; Ngô Loan đem 3.000 quân và một khẩu súng lớn đi đánh một thành phía bắc ; Thạch Khánh Chân đem 3.000 quân và một khẩu súng lớn, lại đem hai con là Thạch Long và Thạch Hồ đi hộ vệ hai bên, để thẳng đường giữa mà tiến vào. Hồ nghe hiệu súng nổ thì cùng nhau tiến đánh, không ai được sai lời. Các tướng đều phụng mệnh lên ngựa đem quân đi cả.

Sang tổng canh ba, Phiên tăng nói với Lâu Thụ rằng :

- Bây giờ Bản tăng xin phép nguyên soái đi bày trận.

Lâu Thụ nói :

- Chúng tôi xin theo hậu sự phụ.

Bây giờ Phiên tăng dắt tay Lâu Thụ và đem hai cậu đồng tử bước ra cửa dinh, đứng ngoảnh mặt về phía bắc đối thẳng vào cửa Nhạn môn quan truyền cho các tướng tắt hết cả đèn đèn đi, chỉ còn ánh trời hơi mờ mờ sáng. Phiên tăng lấy một cái bầu đồ đeo cạnh mình mở bỏ nắp ra, cầm ở bên tay trái ; còn tay phải thì rút một thanh kiếm gỗ ở sau lưng ra, trong miệng lầm nhảm, không biết niệm những câu thần chú gì, rồi cầm thanh kiếm gỗ gõ vào miệng bầu 3 cái, nghe đánh "xích" một tiếng, phun ra một đám mây đen, vọt thẳng lên trời, vùn vụt che khắp cả bốn mặt ; lại có một đạo hào quang chiếu xuống, sáng như ban ngày, chín con hỏa long ở trong đám lửa cháy ngùn ngụt, như rừng giờ móng, chạy thẳng tới một thành phía bắc, ai trông thấy cũng phải rùng mình.

Được một lúc, ở lưng chừng trời nghe có tiếng súng nổ, 5 đạo quân Phiên đều kéo ở cả bốn đánh cửa quan. Quân Hán thấy quân Phiên đến đánh, súng nổ lên thành, chẳng còn hồn vía nào nữa, chạy vào báo với Lý Quảng. Lý Quảng nghe báo sợ lắm, đang sắp quận đồ ra đối địch thì lại thấy quân vào báo rằng :

- Dạ dám bẩm nguyên soái, tự nhiên thấy cô chín con hỏa long, bay vào đốt cửa quan, hiện nay cửa quan đã vỡ rồi.

Lý Quảng tiếp luôn hai tin ấy, ngựa mất, lên trời mà khóc rằng :

- Thê này thì thật là trời làm mất nước ta.

Mẹ con Trương Thị nghe nói, cũng hoảng hốt chạy lại, hỏi Lý Quảng rằng :

- Cơ sự nguy cấp dường này, biết làm thế nào bây giờ !

Lý Quảng nói :

- Cửa quan này mà vỡ thì đánh phải liều chết để báo ơn vua.

Lý Năng nói :

- Dầu được thua thế nào, chúng ta cũng nên đem quân ra đánh một trận, chẳng lẽ lại cứ đánh ngồi chịu chết hay sao.

Lý Quảng mừng rằng :

- Châu hãy còn trẻ người non dạ, biết gì mà dám bàn đến việc quân !

Trương Thị khóc rằng :

- Bà phụ ơi ! Nay chồng tôi bị bắt, chưa biết sống chết thế nào, chú nó và thím nó đều chết trận cả. Chỉ còn cô bà phụ và mẹ con tôi đây là tính cốt nhục trong một nhà bị khốn ở chốn Nhạn môn quan này ; bây giờ quân giặc phá vỡ cửa quan thì chúng ta chắc là phải xương rơi thịt nát. Họ Lý sau này đánh phải tuyệt tự, mắt trông thấy mà không cứu được, kể sao xiết nỗi thương tâm !

Nói xong, vật mình lăn khóc, Lý Quảng nói :

- Châu ơi ! Châu chớ phiền lòng, châu nên mau mau thu xếp đồ hành lý, cùng Lý Năng tìm đường trốn đi, để mặc ta ở đây, sống chết chẳng qua cũng là có mệnh.

Trương thị nói :

- Mẹ con tôi nào bỏ bà phụ ở đây mà đi, cù như ý tôi nghĩ thì chỉ bằng cùng nhau chạy cả, đánh về chịu tội với thánh thượng.

Lý Quảng nói :

- Châu nói lắm, cáo châu chạy được, chứ ta đây không nên chạy. Số là ta phụng mệnh triều đình đem quân ra trấn thủ cửa quan, nếu bỏ cửa quan mà chạy thì tội to lắm.

Lý Quảng và mẹ con Trương thị còn đang thương nghị, chưa quyết mặt nào. Bỗng thấy quân sĩ hoảng hốt vào báo rằng :

- Thảm cấp, thảm cấp ! Chỉ nguy, chỉ nguy ! Đành Ân ở trên mặt thành bị quân Phiên bắn vỡ đầu mà chết, thành đã đổ mất hơn 10 trượng, quân Phiên cứ kéo ổ nhau vào, lại có nhiều hỏa long bay đến, đốt cháy tất cả. Nguyên soái không mau mau mà chạy, còn đợi đến bao giờ !

Lý Quảng chẳng còn hồn vía nào nữa, vội vàng giắt ân nguyên soái lên ngựa, cùng mẹ-con Trương thị trốn chạy. Chạy đến mặt thành phía nam, gặp quân Tôn Văn.

Tôn Văn thót lo lên rằng :

- Lý Quảng ! Chạy đằng nào cho thoát, đã có quân mở đón đây !

Lý Quảng vừa đánh vừa chạy, lại nói chuyện Phiên tăng đứng ở trước cửa dinh hỏa pháo ra 9 con hỏa long, phá vỡ được Nhạn môn quan rồi, mới nói với Lâu Thụ rằng :

- Nguyên soái nên đem một đạo quân tiến thẳng vào cửa quan.

Lâu Thụ mừng lắm, nói :

- Nay cửa quan đã phá vỡ rồi, xin sự phụ thu pháp bảo lại, kéo đến nổi tận hại sinh linh.

Phiên tăng giao tay vẫy một cái, 9 con hỏa long lại chui cả vào trong bầu, ngay lúc bấy giờ lửa tắt khỏi tan, không thấy gì nữa. Lâu Thụ tiến binh vào cửa Nhạn môn quan, thấy Lý Quảng đã bỏ chạy rồi, mới treo bảng hiệu dụ yên dân. Thổ Kim Hồn, Cáp Hồ, cha con Thạch Khánh Chân và Ngô Loan đều vào báo công thẳng trận, chỉ thiếu có một mình Tôn Văn. Lâu Thụ đang có ý nghĩ hoặc, chưa biết ra làm sao thì Phiên tăng nói :

- Nguyên soái bắt tất phải lo ngại, hiện bây giờ Tôn Văn đang ra cửa nam môn đuổi theo Lý Quảng. Nhưng e rằng Tôn Văn không địch nổi Lý Quảng, nguyên soái nên sai thêm Cáp Hồ đem quân tiếp ứng.

Lâu Thụ liền sai Cáp Hồ đem 3.000 quân đi tiếp ứng. Cáp Hồ đi được 30 dặm, ngoảnh trông phía trước, thấy Tôn Văn đang phóng ngựa đuổi theo một viên lão tướng, đuổi mãi không kịp. Cáp Hồ biết chắc là Lý Quảng, mới nghĩ kế đứng nấp một chỗ, ngấm thẳng vào lưng Lý Quảng bắn một mũi tên. Lý Quảng đang lúc bất ngờ, mũi tên ấy trúng ngay vào vai, kêu lên một tiếng rồi từ trên mình ngựa ngã lộn xuống đất. Tôn Văn trông thấy Lý Quảng ngã ngựa, trong lòng mừng lắm, vội vàng giục ngựa cầm đao lại để toan chém Lý Quảng.

HỒI THỨ XXXVIII

*Lý Quảng thua trận gặp Triệu Anh.
Phiên tăng hòa phép đánh Hàn tướng.*

Lý Quảng bị Cáp Hổ bắn một mũi tên trúng vào vai, từ trên mình ngựa ngã lăn xuống. Tôn Văn trông thấy mừng lắm, giục ngựa cầm đao lại, toan chém lấy đầu Lý Quảng. Bỗng thấy có một đạo hào quang sáng quắc, Lý Quảng hóa làm con bạch hổ, giờ vuốt nhọn ra vỏ lấy ngọn đao của Tôn Văn. Tôn Văn sợ quá, vội vàng quay ngựa bỏ chạy. Chạy được một quãng lại gặp Cáp Hổ. Cáp Hổ nói :

- Ta đã giúp cho nhà ngươi một mũi tên, sao nhà ngươi không xuống ngựa mà chém lấy đầu Lý Quảng ?

Tôn Văn đem chuyện Lý Quảng hóa làm con bạch hổ kể lại cho Cáp Hổ nghe. Cáp Hổ nói :

- Sao lại có chuyện vô lý như thế nữa ? Nhà ngươi nên cùng ta đuổi theo để bắt lấy Lý Quảng. Lý Quảng đã bị bắt thì bên Hàn không còn tay tướng giỏi nào nữa, bây giờ giảng sơn nhà Hàn lấy dễ như không vậy.

Tôn Văn bắt đắc dĩ cũng phải quay ngựa trở lại, cùng Cáp Hổ đem quân đuổi theo Lý Quảng. Khi đuổi gần đến nơi, thấy có một viên nữ tướng và một viên tiểu tướng cứu Lý Quảng lên ngựa rồi cùng nhau chạy cả. Cáp Hổ thấy vậy giận lắm, phi ngựa đuổi theo quát to lên rằng :

- Lý Quảng ! muốn tốt thì xuống ngựa, mà nộp mình đi, còn chạy đằng nào cho thoát ?

Tôn Văn ở phía sau, cũng quát to lên rằng :

- Người nào cứu Lý Quảng đó, muốn sống thì đứng cả lại, nhược bằng trái mệnh, ta đuổi kịp, lấy đầu hốt !

Trương thị trông thấy quân Phiên đuổi đã gần đến nơi, quay lại bảo con là Lý Năng rằng :

- Con đi lên trước mà hộ vệ cho bà phụ ta, ta ở lại sau đối địch với quân giặc.

Lý Năng vâng lời, cùng Lý Quảng đi trước. Trương thị ở lại sau, tay cầm hai thanh gươm, ngồi trên mình ngựa đứng ngang giữa đường, trông thấy quân giặc đuổi đến, liền quát to lên rằng :

- Phiên tập ! Bay cho có khoé tài, hãy đòi địch cùng ta một trận.

Cáp Hồ thấy viên nữ tướng ấy đứng chắn ngang đường, liền to tiếng mà mắng rằng :

- Đây ta đi đuổi bắt Lý Quảng, nhà ngươi là một viên nữ tướng, sức vóc liệu được bao nhiêu mà dám chắn đường đòi địch cùng ta ?

Trương thị nói :

- Lý nguyên soái chính là bá phụ ta đó, bị nhà ngươi dùng yêu thuật phá vỡ cửa quan, nay lại còn cố ý đuổi theo, nhà ngươi hãy trông vào mũi gươm của ta này, chỉ sợ khó lòng thoát khỏi.

Cáp Hồ giận lắm, xông ngựa lại đánh. Đánh được hơn 30 hiệp, Tôn Văn thấy Cáp Hồ không địch nổi, cũng xông ngựa lại đánh giúp. Trương thị đầu là người võ nghệ tài giỏi, nhưng một mình mà địch hai tướng thì cũng khó lòng. Và 3.000 quân của Cáp Hồ và Tôn Văn đều xúm cả lại, vây kín Trương thị ở giữa vòng quàn.

Lý Năng hộ vệ Lý Quảng đi trước, trông thấy mẫu thân là Trương thị bị quân Phiên vây kín, đã toan quay lại cứu Trương thị nhưng không dám rời bỏ Lý Quảng, đang lưỡng lự chưa biết nghĩ thế nào cho tộn. Bỗng thấy trước mặt có toàn quân, kéo cờ Đại Hán, biết là cứu binh đã đến, Lý Năng liền to tiếng hỏi rằng :

- Đây có phải là quân Hán đó không ?

Lý Năng nói chưa dứt lời thì thấy có một viên tướng râu dài, mặc áo bào đỏ, tay cầm siêu đao, cưỡi con ngựa xích thố, tiền đèn mà đáp rằng :

- Quân Hán đây rồi ! Người cưỡi ngựa đây có phải là Lý nguyên soái đó không ?

Lý Năng nói :

- Chính phải rồi ! Tổ phụ ta đó, nay thua trận bị thương mà chạy đến đây, chẳng hay tên họ tướng quân là chi, xin ngỏ lời cho chúng tôi được biết.

Viên tướng đáp rằng :

- Ta là tổng binh, trấn thủ ở Kim Tước quan, tên gọi Triệu Anh, nghe tin quân giặc phá vỡ Nhạn môn quan, nguyên soái phải thua chạy, vậy ta đem binh tới đây để tiếp ứng.

Nói xong, lại bảo Lý Năng rằng :

- Tiểu tướng quân nên nhớ mũi tên ở trên vai nguyên soái đi, ta có thuốc kim sang được đem theo đây, hễ bôi vào thì khỏi ngay lập tức.

Lý Năng xuống ngựa, nhổ mũi tên ở trên vai Lý Quảng rồi lấy thuốc bôi vào, tức thì đỡ đau. Lý Năng lại lên ngựa, nói với Triệu Anh rằng :

- Xin tướng quân làm ơn hộ vệ cho tổ phụ tôi về an dưỡng tại Kim Tước quan, để mặc tôi quay lại cứu mẫu thân tôi ở trận tiền.

Triệu Anh hỏi sự thế ra làm sao. Lý Năng kể đầu đuôi lại một lượt. Triệu Anh nói :

- Thế thì tiểu tướng quân nên hộ vệ nguyên soái về Kim Tước quan, để tôi đem quân đi cứu lệnh mẫu.

Lý Năng nói :

- Như vậy thì chúng tôi đội ơn tướng quân lắm.

Nói xong, chấp tay vái chào, rồi đưa Lý Quảng về Kim Tước quan. Triệu Anh đem 3.000 quân đi cứu Trương thị. Bè chưa được 5 dặm, bỗng thấy một chỗ chiến trường, sát khí lung trời, quân Phiên vây kín, biết là Trương thị bị khốn ở đây, liền giục ngựa xông vào, quát to lên rằng :

- Nữ tướng chớ sợ, đã có cứu binh đến đây !

Nói xong, cầm đao xông lại đánh Cáp Hồ. Trương thị thấy có cứu binh đến, khí thế càng thêm hăng hái, càng ra sức để đánh Tôn Văn. Tôn Văn không địch nổi, bỏ ngựa bỏ chạy. Cáp Hồ thấy Tôn Văn đã thua, cũng không dám đánh nữa, tìm đường tháo lui. Triệu Anh cùng Trương thị đuổi đánh, quân Phiên chạy tán loạn, người chết như rạ. Hai người đã thắng trận rồi, liền thu binh về Kim Tước quan vào hỏi thăm Lý Quảng. Lý Quảng đứng dậy cảm ơn Triệu Anh. Triệu Anh truyền mở tiệc thết đãi.

Trong khi dự tiệc, Lý Quảng nói với Triệu Anh rằng :

- Quân Phiên thế to lắm, tướng quân nên dâng biểu xin thêm quân đến, mới có thể phá được. Lại nên thông tư cho các quan trấn thủ ở Thiết Nha quan và Ngân Yên quan để cùng nhau hợp sức phòng giữ. Nếu không thì tôi e rằng Nhạn môn quan kiên cố như thế, còn bị quân giặc phá vỡ, hưởng chỉ là cửa quan này, xin tướng quân nghĩ cho kỹ.

Triệu Anh mới đánh được quân Phiên một trận, tự đắc là bậc anh hùng vô địch, nghe lời Lý Quảng nói, có ý không phục, liền đáp lại rằng :

- Quan nguyên soái chớ làm cho quân ta phải ngã lòng. Chúng tôi thiết tướng quân Phiên không đến đây, chứ đến thì chúng tôi quyết đánh cho chẳng còn một mống nào. Đến lúc ấy quan nguyên soái sẽ biết tài của tiểu tướng.

Lý Quảng nói :

- Tướng quân chớ nên khinh thường, phải cẩn thận lắm mới được.

Triệu Anh nói :

- Quan nguyên soái đã có ý sợ giặc như vậy, thì chúng tôi xin phải một toán quân để hộ tống quan nguyên soái và quý quyền về kinh.

Lý Quảng ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi gật đầu xin vâng. Hôm sau Lý Quảng cùng mẹ con Trương thị về kinh cầu xin chịu tội với vua Hán. Triệu Anh tiễn Lý Quảng về kinh rồi, không thông tư cho các quan trấn thủ ở Thiết Nha quan và Ngăn Yên quan được biết, chỉ sắp sẵn quân sĩ để đợi quân Phiên đến thì ra đánh. Một hôm quân Phiên kéo đến. Quân Hán vào báo với Triệu Anh. Triệu Anh nghe báo, tức khắc mặc áo giáp lên ngựa, cầm đao ra trận, quát to lên rằng :

- Phiên tướng họ tên chi đó ?

Phiên tướng nói :

- Thổ Kim Hồn là mở ! Nhà ngươi cũng nên mau mau nói rõ họ tên cho ta biết.

Triệu Anh nói :

- Ta đây là tổng binh trấn thủ ở Kim Tước quan tên gọi Triệu Anh. Phiên tộc bay mấy lần xâm phạm bờ cõi, nay khó lòng thoát khỏi tay ta được.

Nói xong, liền cầm đao xông lại đánh. Đánh được 50 hiệp, chưa phân thắng phụ. Triệu Anh ngồi trên mình ngựa, nghĩ ngay được một kế.

HỎI THỨ XXXIX

*Trương Ngọc Long trúng kế thua quân.
Hoàng Sùng Hổ thất cơ bại trận.*

Triệu Anh cùng Thổ Kim Hồn đánh nhau được 50 hiệp, chưa phân thắng phụ. Triệu Anh mới nghĩ ngay một kế, giả vờ thua chạy. Thổ Kim Hồn tưởng là thua thật, vội vàng phóng ngựa đuổi theo. Triệu Anh ngoảnh đầu trông thấy Thổ Kim Hồn đuổi gần đến nơi, trong lòng mừng lắm, múa đao quay lại chém luôn một cái thật mạnh. Thổ Kim Hồn

đang lúc bất ngờ, bị Triệu Anh chém trúng vào vai áo bên hữu. Thổ Kim Hồn quay ngựa bỏ chạy. Triệu Anh phóng ngựa đuổi theo. Lâu Thụ cũng Phiên tăng trông thấy Thổ Kim Hồn thua chạy có quân Hán đuổi sau, vội vàng sai Ngô Loan đem quân ra tiếp ứng. Ngô Loan đem quân ra, để cho Thổ Kim Hồn chạy qua, rồi cùng Triệu Anh đối địch. Hai tướng đánh nhau hơn 30 hiệp, không phân thắng phụ.

Lâu Thụ hỏi Thổ Kim Hồn rằng :

- Hán tướng tên chi mà háng hái làm vậy ?

Thổ Kim Hồn nói :

- Dạ dám bẩm nguyên soái, đó là quan tổng binh trấn thủ ở Kim Tước quan, tôn gọi Triệu Anh, vô nghề chẳng kém gì Lý Quảng.

Phiên tăng vừa cười vừa nói :

- Để bản tăng hóa phép giúp cho Ngô Loan trừ viện tướng ấy, rồi nguyên soái mau mau đem quân chiếm lấy Kim Tước quan.

Lâu Thụ nói :

- Nếu vậy thì đời ơn sư phụ nhiều lắm.

Phiên tăng thò vào trong tay áo, lấy ra một cái thủy tinh cầu, cầm ở trên bàn tay, miệng đọc câu thần chú, bỗng thấy có một đạo hào quang trắng xóa, vọt thẳng lên trời, trông to bằng cái cối xay lớn, đánh ngay vào giữa đỉnh đầu Triệu Anh. Triệu Anh đang háng đánh nhau với Ngô Loan, không kịp phòng bị, nghe đánh "độp" một tiếng thì cả người lẫn ngựa, nất ra như tượng. Phiên tăng thu lấy quả cầu, ngoảnh lại bảo Lâu Thụ rằng :

- Nguyên soái nên mau mau tấn binh mà chiếm lấy cửa Kim Tước quan.

Lâu Thụ vội vàng sai Cấp Hổ và cha con Thạch Khánh Chân thông lĩnh một vạn binh mã cùng Ngô Loan kéo đến Kim Tước quan. Các tướng kéo đến Kim Tước quan thì quân Hán đã bỏ chạy sang Ngăn Yên quan hết rồi, cửa quan mở toang ra, không ai giữ cả. Ngô Loan cùng các tướng chiếm lấy Kim Tước quan, rồi sai người báo với Lâu Thụ. Lâu Thụ nghe được tin ấy, trong lòng mừng rỡ, liền đem đại đội quân mã, trông đông cờ mở kéo đến Kim Tước quan, quân dung rất là tráng lệ. Ngô Loan cùng các tướng đều ra nghênh tiếp.

Lâu Thụ vào soái phủ ngồi, đem sổ chép công ra để biên tên các tướng có công thắng trận ; một mặt treo bảng hiệu dụ yên dân ; một mặt truyền mở tiệc thết đãi Phiên tăng và khao thưởng quân sĩ. Nghỉ ngơi trong ba ngày, rồi Lâu Thụ viết một bản tâu kể công trạng Phiên tăng để xin vua ban thưởng, sai người mang về tâu với vua Phiên.

Quân Phiên đi đo thám về báo với Lâu Thụ rằng :

- Dã dâm bẩm nguyên soái, con đường từ đây sang Ngân Yên quan cũng không xa bao nhiêu, xin nguyên soái định liệu.

Lâu Thụ hỏi các tướng có ai dám sang đánh Ngân Yên quan hay không ? Thạch Khánh Chân đứng dậy xin đi.

Lâu Thụ nói :

- Nhà ngươi đi phải cẩn thận lắm mới được.

Thạch Khánh Chân vâng lệnh lên ngựa đem quân thẳng kéo đến Ngân Yên quan. Quân Hán trông thấy, chạy vào báo với quan trấn thủ. Nguyên quan trấn thủ ở đây tên là Trương Ngọc Long mình cao hơn trượng, mặt trắng như người đánh phấn, mới ngoài 20 tuổi. Sức khỏe không ai địch nổi mà mưu kế lại giỏi lắm. Khi Lý Quảng về kinh đi qua đây, đã kể cho Trương Ngọc Long nghe chuyện Triệu Anh là người nông nổi khinh giặc. Trương Ngọc Long thường dăm chân than rằng : Nếu vậy thì Kim Tước quan hỏng mất ! Từ khi ấy Trương Ngọc Long vẫn cho quân đi thám thính, bỗng thấy quân thua ở Kim Tước quan chạy đến báo rằng :

- Quân Phiên đã chiếm mất Kim Tước quan rồi, chủ tướng là Triệu Anh bị chết trận.

Trương Ngọc Long nghe báo, chẳng còn hồn vía nào cả ; biết là quân Phiên cũng sắp tới nơi, liền sai người về kinh dâng biểu cáo cấp với vua Hán. Một mặt thông tư cho quan trấn thủ ở Thiết Nha quan để đem quân đến cứu viện ; một mặt truyền cho quân sĩ phải canh giữ rất cẩn mật. Hôm ấy Trương Ngọc Long đang ngồi mong mỏi quân cứu viện ở Thiết Nha quan đến, bỗng thấy quân sĩ vào báo rằng : có quân Phiên đến khiêu chiến. Trương Ngọc Long truyền cho quân sĩ cứ đóng cửa chặt lại, không được ra đối địch. Thạch Khánh Chân bắt đầu đi phải đem quân về báo với Lâu Thụ. Lâu Thụ lại sai các tướng đi khiêu chiến, suốt trong ba ngày mà quân Hán cứ một mực đóng cửa không chịu ra đánh. Lâu Thụ đang bối rối, chưa biết nghĩ ra làm sao.

Thạch Khánh Chân nói :

- Sao nguyên soái không xin thánh tằng hóa phép giúp cho để phá vỡ cửa quan này, chẳng đỡ phí thời giờ ru ?

Lâu Thụ gật đầu, rồi quay lại nói với Phiên tằng. Phiên tằng nói :

- Những lúc bắt đầu đi thì bần tằng mới phải dùng đến phù phép. Nếu bỏ cả việc người làm mà chỉ trông cậy vào phù phép thì sợ rằng lại phạm tội với trời. Cứ như ý bần tằng nghĩ thì nguyên soái nên lập kế phá lấy cửa quan này.

Lâu Thụ gật đầu khen phải. Thổ Kim Hồn đứng dậy liền kể rằng :

- Dạ đêm bữa nguyên soái, khi trước chúng tôi đã sang sứ bên Hán cũng đi qua con đường này, vậy chúng tôi nhớ rằng đi khỏi cửa quan này thì đến Thiết Nha quan, đi khỏi Thiết Nha quan thì đến sông Hoàng Hà, đi hết sông Hoàng Hà thì vào tới Kinh địa. Chúng tôi chắc rằng họ không ra đánh, họ đợi quân cứu viện ở Hán kinh và ở Thiết Nha quan đến, để làm cho quân ta phải thoát chí. Xin nguyên soái giả cách thư binh trở về, quân Hán thấy vậy, tất nhiên canh giữ trễ biếng, khi ấy chúng tôi nhân dịp lên vào trong cửa quan để làm nội ứng đốt lửa lớn làm hiệu, trong ngoài cùng đánh thì chắc hẳn thế nào cũng phá vỡ xong.

Lâu Thụ nghe lời, truyền bắn mấy phát súng tiêu binh lui về hơn 30 dặm. Quân Hán trông thấy quân Phiên lui về, vội vàng chạy vào báo với Trương Ngọc Long. Trương Ngọc Long trong lòng nghi hoặc, trèo lên mặt thành trông thấy quân Phiên quả nhiên kéo lui cả, suốt trong ba ngày nữa, cũng không thấy sự gì. Trương Ngọc Long truyền cho quân sĩ được phép mở cửa thành để ra ngoài kiểm củi. Thổ Kim Hồn thay hình đổi dạng, nhân lúc quân Hán ra kiểm củi, lên vào trong cửa quan. Quân Hán kiểm củi xong, lại đóng chặt cửa thành lại, canh giữ rất cẩn mật, kéo sự quân Phiên đánh lên. Không ngờ vào khoảng canh ba đêm hôm ấy quân Phiên lại kéo đến ngoài thành.

Trương Ngọc Long đang cố ý lo sợ. Lại thấy quân vào báo rằng : Ở kho củi về phía tây tự nhiên phát hỏa, cháy lan một dãy phố, ánh sáng ngọn lửa đỏ rực cả trời, trong thành người khóc như ri, ngoài thành lại bị quân Phiên lấy súng bắn vào cửa lũy. Trương Ngọc Long biết là trúng kế, vội vàng cưỡi ngựa bỏ thành trốn chạy.

Thổ Kim Hồn đang đi ở giữa đường trông thấy trong đám hỏa quan có một người cưỡi ngựa, biết ngay là Trương Ngọc Long, mới nhân lúc bắt ngờ, cầm đao chém ngang vào chân ngựa, Trương Ngọc Long cả người lảo nhủ, ngã lăn xuống đất. Thổ Kim Hồn chạy lại chém lấy đầu Trương Ngọc Long, rồi ra bẻ khóa cửa quan để đón Lâu Thụ.

Lâu Thụ đem đại đội quân mã kéo thẳng vào trong cửa quan, treo bảng yên dân và sai người đi dập tắt những nơi than lửa. Thổ Kim Hồn đem đầu Trương Ngọc Long dâng nộp. Lâu Thụ ghi công vào trong sổ, lại truyền mở tiệc ăn mừng, khao thưởng quân sĩ. Ngày hôm sau, Lâu Thụ đang chính đón quân mã để sắp sửa tiến binh, bỗng thấy quân Phiên vào báo có việc cần kíp.

HỒI THỨ XL

*Chiến thuyền mượn gió qua Hoàng Hà,
Phiên tâng ném đá vầy Kinh Địa.*

Quân Phiên vào báo với Lâu Thụ rằng :

- Đa đảm bẩm nguyên soái, nay có một viên Hán tướng đem quân đến định đánh báo thù cho Trương Ngọc Long, vậy chúng tôi phải vào đây bẩm bạch.

Lâu Thụ nghe báo, cả cười mà nói rằng :

- Ta đang chỉnh đốn quân mã, định sắp sửa đi đánh Thiết Nha quan, nay hán lại tự đến để nộp mình, thế là trời giúp cho ta được chóng thành công đó.

Nói xong, ngoảnh lại hỏi các tướng rằng :

- Nào, các tướng, ai muốn ra trận bây giờ ?

Tôn Văn đứng dậy xin đi. Lâu Thụ nói :

- Nhà ngươi ra trận, nên phải cẩn thận mới được.

Tôn Văn phụng mệnh đem quân ra. Được một lúc bại trận trở về, xin chịu tội với Lâu Thụ. Lâu Thụ lại sai Cáp Hổ ra đánh. Cáp Hổ cũng thua, tụt tã về trại. Lâu Thụ lại sai cha con Thạch Khánh Chân ra. Được một hồi lâu, cha con Thạch Khánh Chân đều bị thương về cả.

Lâu Thụ giật mình kinh sợ, nói :

- Quái lạ ! Vô nghệ hán giết ra sao mà đánh cho mấy viên đại tướng của ta đều thua cả.

Phiên Tâng nói :

- Nguyên soái bắt tất phải phiên lòng, xin nguyên soái cứ cho Ngô Loan ra trận mà dụ hán tới gần, bản tâng sẽ dùng pháp bảo để bắt hán.

Lâu Thụ truyền cho Ngô Loan ra trận hẹn cho phải giả cách thua để dụ Hán tướng đến. Lâu Thụ cùng Phiên tâng đứng đợi. Ngô Loan cười ngựa ra trận, trông thấy viên Hán tướng ấy đầu đội mũ sắt, mặt tựa nổi rang, hai con mắt óc nhói, đôi lông mày chổi xể, sống mũi nhọn hoắt, vành tai vành ra, miệng đỏ ồng ồng, râu xồm quai nón, mình dài hơn

trượng, lưng rộng hai ôm, mặc cái áo giáp, cưỡi con ngựa ô, tay cầm một ngọn giáo, coi bộ uy phong lẫm liệt lắm.

Ngô Loan nhìn kỹ hồi lâu, rồi quát to lên rằng :

- Hán tướng họ tên chi đó ? Nào, nói rõ cho ta nghe.

Hán tướng nói :

- Ta đây là tổng binh trấn thủ ở Thiết Nha quan, tên gọi Hoàng Sùng Hồ. Thiên triều ta có xử điều gì tàn tệ, mà nhà ngươi dám đem quân xâm phạm bờ cõi, nay ta đã tới đây, nhà ngươi nên xuống ngựa nộp mình đi là phải. Họ tên chi đó, trước hết hãy nói cho ta biết.

Ngô Loan nói :

- Ta đây là đô thống ở bên Phiên quốc, tên gọi Ngô Loan. Quân ta đã phá vỡ luôn hai cửa quan, khác nào như người cầm đao chém trước. Nhà ngươi phỏng có địch nổi không, mà dám đem quân tới đây đồ cầu lấy cái chết.

Hoàng Sùng Hồ giận lắm, cầm giáo xông ngựa lại đánh. Ngô Loan cũng cầm đao phóng ngựa ra để đối địch. Hai tướng đánh nhau chưa được 2 hiệp, Ngô Loan giả cách thua, quay ngựa bỏ chạy. Hoàng Sùng Hồ không biết là kế lừa, giục ngựa đuổi theo. Phiên tướng trông thấy Hoàng Sùng Hồ trúng phải kế mình, trong lòng mừng lắm, liền thò vào bọc áo lấy một viên gạch vuông cầm ở trên tay, miệng đọc câu thần chú, rồi thốt lên một tiếng. Viên gạch ấy bay lên trên không biến thành nhiều ngọn hào quang sáng quắc, trông loé cả mắt. Hoàng Sùng Hồ vừa ngẩng đầu lên thì thấy ở trên cao có mấy vạn viên gạch ném xuống như mưa. Quân Hán đều xây xát mặt mũi, vỡ đầu chảy máu, tán loạn bỏ chạy. Hoàng Sùng Hồ cũng bị thương nặng, tìm đường chạy trốn.

Phiên tướng lại thu pháp bảo về, rồi nói với Lâu Thụ rằng :

- Nguyên soái nên đem quân lên đánh để chiếm lấy cửa quan.

Lâu Thụ nghe lời, chỉ để một viên phó tướng thống lĩnh 3.000 quân đóng giữ ở đây, còn mình thì đem đại binh đi đánh Thiết Nha quan.

Hoàng Sùng Hồ thua chạy, thẳng đường về kinh để cáo cấp với vua Hán, không dám trở về cửa quan nữa. Lâu Thụ kéo quân đến, thấy cửa quan mở toang, nhân dân bỏ chạy tán loạn, biết là Hoàng Sùng Hồ đã trốn rồi, liền đem quân vào thành treo bằng yên dân, mở tiệc khao thưởng quân sĩ. Ngày hôm sau, có quan khâm sai đem chiếu chỉ của vua Phiên đến, Lâu Thụ truyền bày hương án, đem các tướng ra quí xuống để nghênh tiếp thánh chỉ.

Quan khâm sai tuyên đọc :

"Chiều rằm : Mọi rồi trăm tiếp được tin của quan nguyên soái Lâu Thụ, biết là quân ta đã phá vỡ cửa Nhạn môn quan, lại đánh luôn được hai cửa quan nữa. Trời cho một vị thánh tăng, pháp lực cao cường để giúp trăm chống đòn ngày toàn thắng. Đại binh đi đến đâu thì trước chỗ ngồi tan đến đấy, trăm chắc rằng Chiêu Quân chẳng bao lâu mà được thấy mặt, trăm thật lấy làm mừng lòng".

"Nay gia phong cho thánh tăng làm Hộ quốc quân sư, lại tặng cho Lâu Thụ một chiếc áo măng báo và một cái vòng ngọc dát, các tướng có công đều cho thăng thưởng cả. Còn quân sĩ thì cấp thêm cho mỗi người ba tháng lương. Khâm tại !".

Lâu Thụ lấy ta, tiễn quan khâm sai trở về, rồi họp các tướng lại để bàn kế qua sông Hoàng Hà vào đánh kinh đô bên Hán, bỗng thấy thám tử về báo rằng :

- Đa đêm bẩm nguyên soái, đôi ngạn bên kia sông Hoàng Hà, chúng tôi thấy có một nghìn chiếc thuyền, súng ống nghiêm chỉnh lắm, còn về phía dưới thì chẳng có một chiếc thuyền nào cả.

Lâu Thụ nghe báo, cau mày lại mà nói rằng :

- Ta muốn đánh Hán kinh, tất phải qua sông Hoàng Hà, mà đại đội quân mà này tất lại phải có nhiều chiến thuyền lắm mới sang được. Bây giờ làm được một chiếc chiến thuyền thì chậm mất mấy ngày, và vật liệu không sẵn, biết làm thế nào ? Nay đâu cướp được chiến thuyền của Hán, nhưng ta lại không có thủy quân, huống chi chúng canh giữ cẩn mật như thế, khó lòng mà cướp được. Thế thì các tướng nghĩ ra làm sao ?

Phiến tăng đứng bên cạnh vừa cười vừa nói :

- Xin nguyên soái chớ lo phiến, bản tăng chỉ dùng hai ngón tay này và thôi "phủ" một cái thì bao nhiêu chiến thuyền của bên Hán quay lại đây tất cả, khiến cho quân ta nhẹ bước xuống thuyền mà qua sông Hoàng Hà được.

Lâu Thụ mừng lắm, nói :

- Nếu vậy thì chúng tôi được đại ơn sư phụ nhiều lắm. Quân ta ngày nay xông vào đất giặc, chỉ e có quân cản vương bên Hán nổi lên mà bên mặt đánh áp vào thì lại địch thế nào nổi. Xin sư phụ phải dùng phép mau mau để giúp cho.

Phiến tăng gạt đầu, nói :

- Bản táng xin tìm cách làm cho sáng mai chiến thuyền đã đến đây, để quân ta đi được.

Lâu Thụ nói :

- Sao sư phụ nói dễ dàng như vậy ?

Phiên táng nói :

- Phép thần bí mật lắm, không thể tiết lộ ra được, khi nào làm xong, bấy giờ nguyên soái sẽ biết.

Lâu Thụ nghe nói, vẫn nửa tin nửa ngờ. Bên cạnh ba đêm hôm ấy, Phiên táng hóa phép, tự nhiên có một cơn gió, bao nhiêu chiến thuyền bên Hán đều bạt phong xiêu giạt, tưởng sẽ chết đuối mất nhiều, rồi một nghìn chiến thuyền trôi cả sang bờ sông ở gần chỗ quân Phiên đóng.

Sáng hôm sau, thám tử báo với Lâu Thụ. Lâu Thụ mừng lắm nói :

- Phép thần như thế thì thần diệu thật !

Nói xong, liền giao cho Tôn Văn 5.000 quân để giữ lấy Thiết Nha quan, còn mình thì cùng với Phiên táng đem đại đội binh mã xuống thuyền thuận buồm xuôi gió, vượt qua sông Hoàng Hà. Bấy giờ tướng sĩ bên Hán bị trận gió đêm hôm trước, đều tan tác sợ hãi, thành ra quân Phiên đi đến đâu không ai ngăn trở cả. Lúc đã đến bến, Lâu Thụ truyền cho Cáp Hồ coi giữ chiến thuyền rồi đem đại đội quân mã tiến vào tận kinh đô bên Hán.

HỒI THỨ XLI

*Lâu Thụ đem binh vây vua Hán.
Trương tướng lập kế lừa quân Phiên.*

Lâu Thụ đem đại đội quân mã qua sông Hoàng Hà, đi qua các quan ải, quân Hán biết rằng không địch nổi, đều bảo nhau chịu hàng. Lại nói chuyện Lý Quảng từ khi thất thủ Nhạn môn quan, đem gia quyến

chạy về Hán kinh, rồi vào xin chịu tội với vua Hán, kể hết những tình hình quân giặc đánh phá Nhạn môn quan.

Vua Hán giật mình kinh sợ, bảo Lý Quảng rằng :

- Con cháu nhà ngươi nhiều người vì việc nước mà chết trận, trăm lần lắm xót thương lắm, nay đầu thất thủ Nhạn môn quan cũng không phải là lỗi tại nhà ngươi, trăm cho nhà ngươi được lập công để chuộc tội.

Lý Quảng lấy tạ. Bấy giờ hỏa binh bộ đang hỏa tốc phi sửa đi các nơi quan ải phải canh giữ cẩn mật, để phòng khi quân Phiên kéo đến. Tờ sức ấy chưa kịp phát ra thì lại thấy có tin báo rằng :

- Kim Tước quan, Ngân Yên quan đều thất thủ cả, nay quân Phiên hiện đã qua sông Hoàng Hà rồi. Quan trấn thủ ở Thiết Nha quan là Hoàng Sùng Hồ thua trận chạy về, cũng xin vào chịu tội với thánh thượng.

Vua Hán nghe báo, giấm chân than rằng :

- Cảm tử thay cho tướng gian thần Mao Diên Thọ ! Nó trồn sang Phiên bang, gây việc chinh chiến, thành ra một mối tai vạ thật to. Quân Phiên không có chiến thuyền thì lấy gì mà qua sông Hoàng Hà, và chỗ ấy phòng bị nghiêm mật lắm, chẳng hay vì đâu mà quân Phiên lại kéo qua được.

Nói xong, truyền đòi Hoàng Sùng Hồ vào hỏi xem sự thế ra sao. Hoàng Sùng Hồ quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bề hạ, kẻ hạ thần nghe nói nước Phiên có một yêu tăng, khéo dùng yêu thuật đốt phá cửa Nhạn môn quan, lại hóa phép có một trận gió, làm cho tướng sĩ nước ta phải bại phụng chèo đuôi mất nhiều, rồi bao nhiêu chiến thuyền bị quân Phiên chiếm mất cả.

Vua Hán thở dài than rằng :

- Quái lạ ! Chẳng lẽ lòng trời muốn làm mất nhà Hán mà sai yêu tăng xuống giúp quân Phiên hay sao ?

Nói xong, liền truyền tướng sĩ phải canh giữ hoàng thành cho cẩn mật. Lại thấy có tin vào báo rằng :

- Thảm cấp, thảm cấp ! Chỉ nguy, chỉ nguy ! Quân Phiên đã vây kín Hoàng thành, bắn mật bắn sừng vào, ở trên không lại có nhiều đá ném xuống, làm cho quân sĩ giữ thành đều vỡ đầu chảy máu, tiếng khóc râm rĩ. Quân Phiên chỉ một hai đôi bắt Chiêu Quân, nếu ta không chịu nộp Chiêu Quân thì hoàng thành tất phải tan nát.

Vua Hán nghe báo, chẳng còn hồn vía nào, xiêu vẹo cả người, không đứng vững được nữa. Các quan nội thị phải lấy tay nâng đỡ. Vua Hán kêu to lên rằng :

- Thôi thôi này thì muốn đem giang sơn, công việc bỏ đi hết !

Nói xong, liền phân hỏi các quan văn võ rằng :

- Nay quân Phiên tới dưới chân thành, cơ sự đã nguy cấp lắm !
Nào, các quan ai là kẻ vì trăm họ nghĩ bày mưu lập kế để lui được quân Phiên, giữ lấy giang sơn nước nhà thì chẳng những trăm họ cách thăng thưởng cho ; mà con trai từ 7 tuổi trở lên đều cho được phẩm hàm ; con gái từ 9 tuổi trở lên, đều cho được lương bổng, trăm quyết không bao giờ dám sai lời.

Vua Hán hỏi đi hỏi lại hai ba lượt. Các quan văn võ đều ngẩn mặt nhìn nhau, chẳng ai nói được câu nào cả. Vua Hán giận lắm, vỗ tay xuống long án, rồi trở vào mặt các quan mà mắng rằng :

- Các người toàn là đồ tham sống sợ chết, giang sơn này không khéo cũng về tay kẻ khác mất thôi !

Các quan văn võ đều đứng im phăng phắc, không ai có mưu kế chi cả. Vua Hán đang lấy làm phiền não thì thấy quan binh bộ thượng thư là Trương Nguyễn Bá tâu xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần có thiên nghĩ được một kế, xin bệ hạ tha tội chết cho thì kẻ hạ thần mới dám tâu bày.

Vua Hán nói :

- Trăm cho phép nhà ngươi cứ nói ! Nào mau lên !

Trương Nguyễn Bá tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, nay quân Phiên tới dưới chân thành, cơ sự đã nguy cấp lắm, mà trong các quan văn võ không ai bày được một kế gì, chẳng lẽ vua tôi cứ đành ngồi bó tay chịu chết để cho quân Phiên chiếm lấy giang sơn hay sao !

Vua Hán nói :

- Thế thì nhà ngươi có mưu kế gì mới được chứ !

Trương Nguyễn Bá tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, xin bệ hạ sai sứ ra hỏi quân Phiên rằng : "Nhà ngươi đem quân tới đây, chủ ý chỉ cốt lấy Chiêu Quân mà thôi, hay là còn muốn gì nữa thì nhà ngươi nên nói rõ cho biết ?", thử xem chúng trả lời ra làm sao ?

Vua Hán nói :

- Hỏi như vậy là ý từ thế nào ?

Trương Nguyên Bá nói :

- Nếu hãn chỉ cốt lấy Chiêu Quân mà thôi, thì xin bệ hạ chớ phiền lòng, kẻ hạ thần có một kế để đánh lừa hãn. Nhược bằng hãn còn muốn gì nữa thì khi ấy sẽ lại thương nghị.

Vua Hán nói :

- Thôi thế thì còn phải chọn ai nữa, trăm lại phiền nhà ngươi đi hộ cho.

Trương Nguyên Bá phụng mệnh, cưỡi ngựa lên mặt thành nói với quân Phiên rằng :

- Ta là Bình bộ Thượng thư nhà Đại Hán, lên gọi Trương Nguyên Bá, phụng mệnh ra đây để thương thuyết với nguyên soái nhà ngươi một đôi lời.

Quân Phiên vội vàng vào báo với Lâu Thụ. Lâu Thụ nghe báo, cũng Phiên tăng cưỡi ngựa đến dưới chân thành, quát to lên rằng :

- Hán triều muốn thương thuyết việc chi đó ?

Trương Nguyên Bá nói :

- Tướng quân đem quân tới đây, chủ ý chỉ cốt bắt nộp Chiêu Quân mà thôi, hay là còn muốn gì nữa thì tướng quân nên nói rõ cho ta biết.

Lâu Thụ ngồi trên mình ngựa, ngắm nghĩ hồi lâu, rồi quay lại hỏi Phiên tăng rằng :

- Sư phụ nghĩ thế nào ? Nếu ta trả lời chỉ cốt bắt nộp Chiêu Quân thì khi hãn nộp Chiêu Quân, tất ta phải lui quân về nước, giương sơn nhà Hán, ta không chiếm được chút nào, chẳng uống cái cốc đem quân tới đây hay sao ? Xin sư phụ định liệu.

Phiên tăng nói :

- Cứ như bản tăng suy tính, vận mệnh nhà Hán chưa hết, ta cũng không chiếm giữ được cái giang sơn này, chỉ bằng nguyên soái hãy đòi lấy Chiêu Quân để đem về dâng nộp thành thượng rồi thu quân về nước là hơn cả ; nếu muốn chiếm lấy giang sơn nhà Hán thì còn phải đợi thời.

Lâu Thụ nói :

- Sự phụ có nói thì chúng tôi mới được hiểu. Ấu là chúng tôi hãy đòi lấy Chiêu Quân.

Nói xong, liền lên tiếng đáp Trương Nguyên Bá rằng :

- Ta phụng mệnh chúa công ta đem quân tới đây là chỉ cốt đòi lấy Chiêu Quân. Nhà người chịu dâng nộp Chiêu Quân thì ta sẽ thu quân về nước, có chiếm lấy giang sơn nhà Hán để làm gì ; nhược bằng nghịch mệnh, ta quyết đánh cho phải tận hại.

Trương Nguyên Bá nói :

- Xin tướng quân bớt giận, chúng tôi đã tâu chúa công tôi đem Chiêu Quân dâng nộp vua Phiên. Nhưng xin ước với tướng quân hai điều : Một là tướng quân phải lập tức lui quân ra ngoài 50 dặm để cho nhân dân được yên ổn ; hai là bao nhiêu địa giới từ Nhạn môn quan trở vào, tướng quân phải trả lại cho nước tôi cả. Tướng quân có thuận hai điều ấy thì chúa công tôi sẽ xin dâng nộp Chiêu Quân.

Lâu Thụ nói :

- Nhà người chịu dâng nộp Chiêu Quân thì trong hai điều ấy ta sẽ ưng cho cả, nếu nhà người không tin, ta xin bỏ mũi tên mà thề, nhưng nhà người chớ có đánh lừa ta làm kẻ hoãn binh mới được. Ta hãy hỏi : Độ bao giờ thì nhà người dâng nộp Chiêu Quân.

Trương Nguyên Bá nói :

- Tướng quân lui quân thì chúng tôi lập tức xin đem Chiêu Quân đến tận dinh môn mà dâng nộp, quyết không dám nói sai.

Lâu Thụ nghe lời, tức khắc truyền cho quân sĩ lui ra ngoài 50 dặm hạ trại. Trương Nguyên Bá thấy quân Phiên đã lui, liền quay ngựa về, vào tâu với vua Hán rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần phụng mệnh ra thương thuyết với quân Phiên thì quân Phiên chỉ đòi lấy Chiêu Quân mà thôi, không xâm phạm bờ cõi gì cả ; nay quân Phiên hiện đã lui rồi, xin thánh thượng định liệu.

Vua Hán nghe lời, liền hỏi Trương Nguyên Bá rằng :

- Nào ! Thề thì bây giờ nhà người định mưu kế ra làm sao ?

HỎI THỨ XLII

*Về phiên quốc, báo tin toàn thắng,
Được mỹ nhân, mở tiệc thưởng công.*

Trương Nguyên Bá thấy vua Hán hỏi kẻ, liền quì xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, quân Phiên chỉ cốt đòi lấy Chiêu Quân, nhưng khi nào là lại dâng nộp Chiêu Quân thật !

Vua Hán nói :

- Vậy thì nhà ngươi tính thế nào ?

Trương Nguyên Bá nói :

- Nay xin bộ hạ truyền cho trong nội cung chọn một người cung nữ nào mặt mũi giống Chiêu Quân để giả xưng làm Chiêu Quân. Bộ hạ nghiêm cấm người cung nữ ấy không được tiết lộ, rồi giao cho kẻ hạ thần đưa đến dinh Phiên, kẻ hạ thần chắc rằng quân Phiên chẳng biết thế nào là thật, giả, tất nhiên lui quân trở về. Khi quân Phiên đã về nước rồi, bộ hạ nên mau mau khiến tướng điều binh để giữ lấy các quan ải. Dầu khi hân về đến nước, có biết ra là giả nữa thì quân ta phòng bị cẩn mật, cũng khó lòng mà đánh lại được.

Vua Hán gật đầu khen phải, truyền nội thị chọn người cung nữ nào giống mặt Chiêu Quân cho vào bộ kiến. Vua Hán dặn bảo người cung nữ ấy cẩn thận, rồi sau cho ăn mặc áo quần bên Phiên, lại cho 8 tên thị nữ đi hầu và 300 người đi hộ tống, theo Trương Nguyên Bá đưa đến dinh Phiên.

Vua Hán lại bảo Trương Nguyên Bá rằng :

- Nay nhà ngươi đưa mỹ nhân đến dinh Phiên, một là giữ làm sao cho khỏi mất quốc thể ; hai là phải bắt quân Phiên hoàn lại địa giới của ta ; ba là nhà ngươi phải hộ tống quân Phiên ra khỏi cửa Nhạn môn quan, để trong khi đi đường, quân Phiên không đến nổi những nhiều. Hiế xong việc trở về, trăm sổ trọng thưởng.

Trương Nguyên Bá bái mạng vua Hán, rồi truyền lấy một cái kiệu cho Chiêu Quân giả ngồi vào đem 300 ngựa làm quân đi hộ tống đến dinh Phiên. Trương Nguyên Bá đi rồi, vua Hán truyền cho Lý Quảng sắp sẵn 5

vận quân để theo sau đến giữ lấy Nhạn môn quan ; Hoàng Sùng Hồ cũng sắp quân để đi trấn thủ Thiệt Nha quan ; còn Kim Tước quan và Ngăn Yên quan thì giao binh bộ phải mau mau chọn lấy hai viên tướng giỏi khác để thay vào. Lý Quảng, Hoàng Sùng Hồ và các tướng đều vâng lệnh chính đồn sẵn sàng, chỉ đợi khi quân Phiên đi rồi thì kéo ra các nơi quan ải để trấn thủ.

Trương Nguyên Bá đem Chiêu Quân giả đi 50 dặm, đến cửa dinh Phiên. Quân Phiên vào báo với Lâu Thụ. Lâu Thụ nghe nói Chiêu Quân đã đến, vội vàng cùng các tướng cưỡi ngựa ra đón. Trương Nguyên Bá thốt to lên rằng :

- Bà Chiêu Quân ngày nay tức là quốc mẫu của các người đó. Bây giờ tới đây mà các người không bày hương án ra lấy mừng thì còn có thể thờ ông vua tôi gì nữa.

Lâu Thụ nghe nói lấy làm phải, liền truyền cho quân Phiên bày hương án ra để làm lễ nghênh tiếp. Chiêu Quân giả xuống kiệu bước vào. Lâu Thụ cùng các tướng trông thấy người con gái đẹp, nào biết thật giả là cái gì, đều thì thảo bảo nhau rằng :

- Chiêu Quân đẹp thật ! Thảo nào mà chúa công ta chịu phí bao nhiêu tiền của, tốn bao nhiêu quân mã để đánh đổi lấy một người con gái này, đến ngày nay mới được thỏa tâm lòng ao ước ! Đố chính là

Thăm mong trộm nhớ bấy lâu đã...

Không duyên chưa để vào tay ai...

Lâu Thụ truyền mở tiệc ăn mừng, đàn sáo nhã nhạc, rất là thịnh vượng vui vẻ. Trong khi dự tiệc, Chiêu Quân giả lại bảo Trương Nguyên Bá rằng :

- Vua Hán thật là người bạc tình ! Khi nào trở về thì nhà người vì ta cầu lại với vua Hán rằng :

"Người mà dẫn thổ thi thời !

Kiếp này đã lỡ, đến bồi kiếp sau..."

Nói xong, cô rên rỉ khóc hoài ! Trương Nguyên Bá giả cách khuyên giải hồi lâu, rồi cáo từ lui ra. Lâu Thụ truyền cất quân kéo thẳng về Phiên quốc. Trương Nguyên Bá đi đến ra ngoài cửa Nhạn môn quan, trông thấy quân Phiên đi đã xa rồi, liền sai quân sĩ đóng chặt cửa quan lại, canh giữ cho cẩn mật. Trương Nguyên Bá đóng ở đấy được mấy hôm, thì thấy Lý Quảng đem đại đội quân mã đến. Trương Nguyên Bá bàn giao lại, rồi đem quân trở về Hán kinh.

Lâu Thụ cùng Phiên tăng đem Chiêu Quân giả về đến nước Phiên. Quan nội giám vào tàu với vua Phiên rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, nay có quan Chính Nam đại nguyên soái là Lâu Thụ đã lấy được Chiêu Quân, đem về xin vào bộ kiển.

Vua Phiên mừng lắm, truyền cho vào ngay. Lâu Thụ quí trước sân rồng, dâng quyển sổ biên những công trạng của các tướng sĩ. Vua Phiên mở xem một lượt, phán hỏi rằng :

- Thánh tăng và Chiêu Quân bây giờ ở đâu ?

Lâu Thụ tâu rằng :

- Hiện nay thánh tăng yên nghỉ tại nhà công quán, còn Chiêu Quân thì cũng ở tạm một nơi ngoài phủ để đợi lệnh bộ hạ.

Vua Phiên nói :

- Thánh tăng không nên bắt ngài phải vào triều, trăm giao cho Vệ Luật ra nghênh tiếp, mời ngài ở tạm chùa Phúc Long, rồi sau trăm sẽ đến tận nơi để yết kiến.

Vệ Luật phụng mệnh đi nghênh tiếp Phiên tăng. Vua Phiên lại phán bảo Lâu Thụ và các tướng rằng :

- Các người vì trăm ra công hết sức để đem được Chiêu Quân về đây, sự khó nhọc kể sao cho xiết. Nay trăm định gia phong để đền công cho các người.

Các tướng sĩ được gia phong như sau : Lâu Thụ phong làm nhất đẳng bá, lại cho thêm 500 lạng vàng, hai viên hạt châu, bốn bức điều bi và một chiếc long đồ mã quai. Ngô Loan đã lập công để chuộc tội, cũng thăng cho chức đồ đốc. Thạch Khánh Chân thăng Bình bộ thượng thư. Con cả Thạch Khánh Chân là Thạch Long thăng làm tả tướng kỵ đại tướng quân ; con thứ Thạch Khánh Chân là Thạch Hổ thăng làm hữu tướng kỵ đại tướng quân, Thổ Kim Hồn thăng làm tả dinh đồ đốc. Gáp Hổ thăng làm hữu dinh đồ đốc. Còn là Nhà Lý thác, Cam Kỳ chẳng may chết trận, cũng chiếu theo chức cũ truy tặng cho ba cấp nữa, được vào tòng tự ở công thần miếu và cho con được thế tập. Quân sĩ có công trạng đều được ban thưởng cả.

Lâu Thụ và các tướng đều cúi đầu tạ. Vua Phiên lại gọi Mao Diên Thọ mà bảo rằng :

- Nhà ngươi cử Lâu Thụ làm nguyên soái có công, trăm cũng thăng cho nhà ngươi thêm ba cấp, và thưởng cho một trăm lạng vàng, hai bức điều bi để gọi là một chút đền công khó nhọc.

Vua Phiên lại bảo cáo quan văn võ rằng :

- Trẫm vì một nàng Chiêu Quân mà uống bao nhiêu là tằm cơ, ngày nay mới được mãn nguyện, để làm cái cảnh vui thú trong khi tuổi già !

Nói xong truyền cho Chiêu Quân vào bệ kiến. Lâu Thụ phụng mệnh đem Chiêu Quân vào. Chiêu Quân giả rón rén sụp lạy ở trước sân rồng. Buồn cười thay cho hai con mắt khát khao đã lâu ngày của vua Phiên lúc bấy giờ giương lên chòng chọc mà nhìn xuống thật kỹ.

HỒI THỨ XLIII

*Chiêu Quân giả, hờ cơ lộ chuyện,
Mao Diên Thọ giả giọng nói qiêm.*

Vua Phiên ngày đêm mơ tưởng Chiêu Quân đã lâu, nay được Chiêu Quân đem về, hai con mắt khát khao ấy đã lăm le những sự sắp được trông thấy mỹ nhân, liền mở to ra trừng trừng ngồi ở trên sập vàng mà nhìn xuống. Chiêu Quân giả, gót sen rón rén, bước vào sân rồng, khẽ nhắc tiếng vàng nói :

- Thiếp nay là Chiêu Quân, xin bái chúc chúa công thiên tuế !

Vua Phiên nghe câu chúc ấy, trong lòng mừng rỡ muôn phần, lại thấy mỹ nhân cúi đầu sụp lạy, vua Phiên liền truyền tha lạy cho. Chiêu Quân giả đứng dậy, lại chúc câu : "Thiên thiên tuế !" Vua Phiên ngồi tựa tay vào long án kê gần trước mặt Chiêu Quân giả, nhìn kỹ một hồi lâu, rồi ghĩ thầm : Người con gái này, trẫm xem ra nhan sắc cũng có điều đẹp thật, nhưng vì với Chiêu Quân ở trong bức tranh thì còn kém xa. Nếu như thế này, đã lấy gì làm hiếm có, ầu là trẫm thử hỏi lại Mao Diên Thọ xem ra làm sao.

Mao Diên Thọ vào. Vua Phiên trở mặt Chiêu Quân giả mà bảo Mao Diên Thọ rằng :

- Đúc tranh Chiêu Quân của nhà người đưa cho trăm, không khác gì một vị tiên nữ giáng trần, làm sao người con gái này lại không giống một chút nào cả. Trăm cho phép nhà người đến gần mà coi lại xem ra làm sao ?

Mao Diên Thọ phụng mệnh đến gần trước mặt Chiêu Quân giả, nhìn kỹ lại một lượt, liền giật mình kinh sợ, nghĩ thầm : Quả nhiên không phải là Vương Chiêu Quân rồi ! Ngày nay ta mắc mưu lừa của vua tôi nhà Hán đưa cho một nàng Chiêu Quân giả để làm kẻ hoán binh. Nhưng đánh lừa ai kia, chứ đánh lừa Mao Diên Thọ này thế nào được ! Ta quyết làm cho phải nộp Chiêu Quân thật thì ta mới nghe ! Ta cùng vua Hán còn một cái thù rất sâu cay là khi trước vua Hán tự nhiên vô cớ đem giết cả nhà ta ; cái thù ấy ta quyết báo cho kỳ được ! Ấu là ta dùng kẻ mà nói khích vua Phiên, khiến vua Phiên phải tức giận.

Mao Diên Thọ nghĩ vậy, liền quí xuống tâu với vua Phiên rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần xem ra thì người con gái này không phải là Chiêu Quân, quả nhiên là vua Hán đánh lừa bộ hạ, xin bộ hạ đem người con gái này giam vào Lành cung rồi lại phát binh sang đánh, bắt vua Hán phải nộp Chiêu Quân thật. Có như vậy thì mới giữ được thể thống nước nhà, nếu bộ hạ đánh chịu thua kém thì kẻ hạ thần cho đó là một trò cười cho các nước láng giềng vậy.

Vua Phiên nghe nói nói con tức giận, khác nào như lửa cháy mà tưới dầu thêm, truyền đem Chiêu Quân giả và 8 người thị nữ giam vào Lành cung, còn 300 quân Hán đi hộ tống đều đem chôn sống cả.

Vua Phiên vẫn còn chưa nguôi cơn giận, xỉ mắng Lâu Thụ rằng :

- Lâu Thụ ! Nhà người đánh lừa trăm để mạo nhận lấy công trạng cái tội dối vua ấy phỏng nghĩ có đáng chết hay không ?

Lâu Thụ run sợ mà tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, kẻ hạ thần biết tội đã nhiều !

Vua Phiên càng nghĩ càng giận, truyền võ sĩ đem Lâu Thụ ra chém. Võ sĩ vâng lệnh giải Lâu Thụ ra. Các quan văn võ đều sợ xám cả mặt. Mao Diên Thọ bụng bảo dạ rằng : khi trước mình bảo cử Lâu Thụ làm nguyên soái, nay làm không được việc, cũng lỗi tại mình, ấu là ta phải đứng ra xin hộ hãn mới được. Nghĩ vậy liền quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, Lâu Thụ không biết Chiêu Quân giả mà dẫm bị tội lui quân vô, cũng là một tội thất sát, nhưng chẳng qua vì bên Hán lập kẻ đánh lừa để dèn nổi Lâu Thụ vô tình mắc mớ, xin bộ hạ rộng ơn mà xét lại cho.

Vua Phiên cười nhạt mà phán rằng :

- Trẫm vì Ngô Loan làm không được việc, nên mới cách chức nguyên soái đi. Nhà người bảo cử Lâu Thụ đang làm chức nguyên soái, chắc rằng thế nào cũng lấy được Chiêu Quân đem về, không đến nỗi phụ cái lòng trông cậy của trẫm. Nay Lâu Thụ lập kẻ dối vua, tội ấy kể sao cho xiết, nhà người bảo cử đã không đặc sự, tội mình lẽ lẽ ra đó, lại còn xin hộ được ai.

Mao Diên Thọ thẹn đỏ mặt lên, không nói thế nào được nữa, liền rón rén lui xuống. Các quan văn võ thấy Vua Phiên không nghe lời Mao Diên Thọ, đều ngơ ngác nhìn nhau, không lẽ nào làm thỉnh được, bắt đầu đi một phải bảo nhau qui xuống một lượt, cùng xin hộ cho Lâu Thụ.

Vua Phiên lại càng tức giận, đập bàn quát mắng rằng :

- Nếu còn ai dám xin hộ cho Lâu Thụ nữa thì cũng bắt đem chém nốt.

Các quan văn võ đều sợ khiếp đảm cả đi, đứng nép ra hai bên, không ai dám nói câu gì nữa. Thương hại thay cho Lâu Thụ không có tội gì mà phải đem chém, ngờ đâu lại có một vị phúc tinh đến cứu mệnh. Sở là Vệ Luật phụng mệnh vua Phiên ra nghênh tiếp Phiên táng, mới về chùa Phụng Long để cung đường. Khi Vệ Luật cáo từ lui về, Phiên táng bảo Vệ Luật rằng :

- Nhà người hãy thư thả, chờ bản táng cùng đi một thể, để bản táng còn phải cứu lấy một người tại mặt ở trong nước này.

Vệ Luật nói :

- Xin mời sự phụ kiến ngựa.

Phiên táng nói :

- Đi dắt tôi hỡi.

Vệ Luật cũng không dám cười ngựa, phải đi tùy sếp Phiên táng. Đi đến gần cửa ngõ môn, Vệ Luật trông thấy võ sĩ đang sắp sửa chém Lâu Thụ, liền giật mình hỏi chuyện, mới biết là vì Chiêu Quân giả mà nên tội.

Vệ Luật lại hỏi các võ sĩ rằng :

- Các quan văn võ trong triều, không ai đứng xin hộ cả là nghĩa làm sao ?

Võ sĩ nói :

- Các quan ai là người không xin nhưng hoảng sợ nhất định chém.

Bây giờ Võ Luật mới biết Phiên tể là một bậc thần nhân thật. Phiên tể truyền cho các võ sĩ hãy thả rỗi bảo Võ Luật vào tàu trước với vua Phiên để xin vào yết kiến.

Võ Luật vào tàu với vua Phiên rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, nay có thánh tể xin vào yết kiến.

Vua Phiên nghe lời tàu, liền đứng dậy đem các quan văn võ ra đón. Phiên tể vào ngồi. Vua Phiên nói :

- Trẫm nhờ sư phụ hóa phép thần thông, giúp cho trẫm được nên công thắng trận, trẫm lấy làm hân hạnh lắm. Nay trẫm chưa kịp đền chùa để yết kiến sư phụ, sư phụ lại quá bộ tới đây, khiến cho trẫm không được đánh dạ.

Phiên tể nói :

- Bần tăng đối ơn thánh thượng quá khen, thật lấy làm hổ thẹn lắm. Bần tăng chưa giúp nên được việc gì, đáng lẽ phải chịu tội, có đâu lại dám kể công.

Vua Phiên nói :

- Sư phụ dạy quá lời !

Phiên tể nói :

- Xin bộ hạ chờ lấy nú sắc làm trọng mã giết một viên đại tướng. Duyên phận con người ta chóng chậm đều có định số cả, không thể cưỡng trái được. Ngày nay bị bên Hán đem Chiêu Quân giả sang đánh lừa ta, điều đó không phải là lỗi tại Lâu Thụ, dầu bần tăng suy tính cũng còn có khi sai lầm, xin bộ hạ nể lời bần tăng mà tha tội cho Lâu Thụ, khiến Lâu Thụ lại được đem một đạo quân đi lập công chuộc tội. Cứ như bần tăng suy tính thì thế nào cũng có Chiêu Quân thật cùng với bộ hạ sum họp, nay bần tăng có bốn câu kệ, xin đọc để bộ hạ nghe.

Vua Phiên nói :

- Sư phụ cứ cho nghe.

Phiên tể đọc :

Duyên đầu may mắn tình cờ gặp.

Cảm sát dân này khéo lựa đây.

Ngon nước thủy triều tiền định sẵn.

Tương tư một gánh chắt nên đây.

Đọc xong, vua Phiên xin Phiên tể cắt nghĩa rõ cho nghe. Phiên tể nói :

- Cơ trời không thể bắt lộ được, ngày sau tự khắc bộ hạ biết. Nay xin bộ hạ, hãy tha tội cho Lâu Thụ.

HỒI THỨ XLIV

*Hai lần đại binh tới quan ải,
Một tờ chiến thư đốt mỹ nhân.*

Vua Phiên nê lời Phiên tăng, bắt đặc đi phải hạ lệnh tha tội cho Lâu Thụ. Lâu Thụ vào lấy tạ, rồi đứng ra một bên. Vua Phiên truyền làm việc chay để thiết đãi Phiên tăng. Trong khi ăn tiệc, vua Phiên hỏi Phiên tăng về việc tiền binh.

Phiên tăng nói :

- Việc binh cốt nhất là phải nhanh chóng. Sáng mai được giờ hoàng đạo, bộ hạ nên cho cất quân ngay.

Vua Phiên nói :

- Lần này trăm tiền binh sang đánh Hán, không những bắt người mà thôi, lại còn muốn chiếm đất nữa. Nhờ sự phụ thủ suy tính họ xem có được việc hay không ?

Phiên tăng mỉm cười, không nói gì cả. Vua Phiên lại hỏi. Phiên tăng nói :

- Bộ hạ chớ có nghĩ lắm, chuyện này đại binh đi, không cần phải vào đồn cửa Nhạn môn quan mà tự khắc bên Hán phải dâng nộp Chiêu Quân thật.

Vua Phiên lại nói với Phiên tăng rằng :

Lần này tiền binh để mặc Lâu Thụ phải lập công chuộc tội, không cần phiên đồn sự phụ, kéo sự xa xôi khổ nhọc quá.

Phiên tăng nói :

- Bản tểng đã đền đây là tình nguyện thật lòng mà giúp bộ hạ, có quân gì những sự khó nhọc, bản tểng cũng phải đi lập công để chuộc tội mới được !

Vua Phiên nói :

- Sự phụ dẫy quá lời, nếu để cho sự phụ phải khó nhọc thì bản không được đánh dạ.

Phiên tểng nói :

- Bản tểng cùng bộ hạ có tiền duyên với nhau, vậy nên bản tểng phải cố công cùng sức mà giúp bộ hạ.

Tiếp xong, vua Phiên phán bảo Lâu Thụ rằng :

- Nay trẫm cho nhà người đi lập công chuộc tội. Nhà người cùng sự phụ đem cáo tướng và 20 vạn quân thẳng kéo đến cửa Nhận môn quan, khi nào bốn Hãn chịu dâng nộp Chiêu Quân thì nhà người mới được thu quân về nước. Và trẫm cho nhà người đem bức tranh Chiêu Quân đi để mà đòi chứng, kéo lại lỡ việc một lần nữa !

Nói xong, truyền nội thị đem bức tranh Chiêu Quân đưa cho Lâu Thụ. Sáng hôm sau, Lâu Thụ cùng Phiên tểng kéo đến cửa Nhận môn quan. Lý Quảng từ khi đem quân ra trấn thủ cửa Nhận môn quan, vẫn thường lo sợ cái kế của Trương Nguyên Bá chỉ đánh lừa quân Phiên được một thời mà thôi ; còn thẳng Mao Diên Thọ ở bên ấy thì chắc là sự Chiêu Quân giả phải lộ chuyện ra mắt ! Mà đã lộ chuyện ra thì vua Phiên tất chẳng chịu thời nào, rồi cũng lại có một phen chiến chiến. Ta đây dầu tuổi già sức yếu, nhưng tài này còn địch nổi mấy người, tha hồ cho những bạo anh hùng thượng tướng bên Phiên cũng chưa chắc đã chống nổi ; ngặt vì bên Phiên có một vị yêu tướng, hóa phép thần thông, nhiều sự ghê gớm, hay là vận hội nước mình suy bĩ, vậy nên sinh ra những giống quái để làm cho quân ta phải bất lợi ?

Lý Quảng đang nghĩ quanh nghĩ quẩn, bỗng nghe ngoài thành có mấy tiếng súng nổ. Lý Quảng chẳng còn hồn vía nào cả. Lại thấy quân sĩ vào báo rằng :

- Dạ dâm bẩm nguyên soái, quân Phiên lại kéo nhau đến gần cửa quan rồi, xin nguyên soái định liệu.

Lý Quảng bấy giờ khác nào con chim sợ cung, nghe được tin ấy, mặt xám đi như chàm đỏ, tức khắc truyền quân sĩ phải đóng cửa thành cho chặt, rồi mặc áo giáp cưỡi ngựa tèo lên mặt thành để đạo

xem một lượt Lý Quảng trông thấy quân Phiên đông như cồn cỏ, biết chừng là không thể địch nổi, mới trở về soái phủ, họp các tướng lại thương nghị rằng :

- Quân Phiên nay xem khí thế hùng dũng lắm, nếu ta đem quân ra đánh thì chỉ sợ không địch nổi, mà cử một mực đóng cửa không đánh thì sợ hấn dũng đến phép yếu, bây giờ các tướng thử nghĩ xem có mưu kế gì mà giữ được cửa quan hay không ?

Các tướng chưa kịp trả lời. Lại thấy quân sĩ vào báo rằng :

- Dạ bẩm bẩm nguyên soái, nay quân Phiên đã đến cửa quan đồ khiêu chiến, báo rằng nước ta nói dối, đem Chiêu Quân giả sang đánh lừa vua Phiên, thật là một sự rất vô lý ; bây giờ đem quân tới đây, chỉ cốt đòi lấy Chiêu Quân thật thì tức khắc lui về, ngược bằng không chịu, khi ấy quyết đánh cho tan tành.

Lý Quảng nghe báo, sợ hãi vô cùng, bảo các tướng rằng :

- Bây giờ ra đánh thì khó lòng chống nổi, âu là để ta lên mặt thánh thượng thuyết với quân Phiên, rồi dùng kế hoãn binh, sai người vô cớ cấp với thánh thượng, tùy thánh thượng định liệu.

Lý Quảng lại cười ngựa lên mặt thánh nói với quân Phiên rằng :

- Lòng tham của các người không biết thế nào là đủ ! Chúa công ta đã có lòng quảng đại, không nghĩ những điều trù oán mà lại đưa Chiêu Quân sang cho nước người, thế thì nước người tưởng cũng đã mãn nguyện rồi, cơ sao lại còn dám đem quân tới đây, hay là có ý khinh thiên triều ta không ai tài giỏi đó chăng ?

Cập Hồ quát to lên rằng :

- Lý Quảng ! Nhà ngươi chỉ biết trách người, sao không biết trách mình. Chúa công ta thực bụng tin người, không quen những sự giả dối, nhà ngươi lại dùng mưu điên đảo, đem Chiêu Quân giả sang để đánh lừa nước ta, nay chuyện đã vỡ lẽ ra thì ai phải, ai trái đã có công luận.

Lý Quảng nói :

- Ái thế ra Chiêu Quân giả, điều đó ta không được biết rõ, nhưng nếu mà giả thì lỗi tại chúa công ta. Thôi thì không cần phải gây sự chinh chiến, làm tổn hại sinh linh, để ta viết một bản sớ, sai người tới kính tâu lại, chúa công ta sẽ có lời phúc đáp. Chẳng hay tướng quân nghĩ thế nào ?

Cập Hồ nghe lời Lý Quảng nói, cũng có lý phải, mới đáp lại rằng :

- Tướng quân nói phải đó, nhưng ta đây không dám tự quyết, còn phải đợi lệnh nguyên soái ta.

Nói xong liền quay ngựa về bẩm với Lâu Thụ. Lâu Thụ lại hỏi Phiên tăng. Phiên tăng nói :

- Câu nói của Lý Quảng thật là phải đạo lắm tướng lắm, ta cũng nên nghe. Nhưng nguyên soái cũng nên viết một tờ chiến thư, giao cho Lý Quảng đem về dâng vua Hán. Vua Hán biết điều mà chịu nộp Chiêu Quân thì thôi, nhược bằng không chịu, khi ấy ta sẽ đồ binh sẵn đánh ; xin nguyên soái chờ ngai, bản tăng chắc rằng Chiêu Quân họa có cánh bay lên dâng trời !

Lâu Thụ gật đầu khen phải, rồi lấy giấy bút viết tờ chiến thư đưa cho Cáp Hồ. Cáp Hồ cưỡi ngựa ra trận, bảo Lý Quảng rằng :

- Quan nguyên soái ta y lời cho tướng quân đó, có viết tờ chiến thư đây, giao cho tướng quân mang về tâu vua Hán, nếu vua Hán chịu dâng nộp Chiêu Quân thật thì hai nước sẽ lại giảng hòa như xưa.

Nói xong đem tờ chiến thư buộc lên mũi tên rồi bắn vào trong thành cho Lý Quảng. Lý Quảng trở về soái phủ, vội vàng viết một bản sớ và đính theo tờ chiến thư của Lâu Thụ, sai người về kinh tâu với vua Hán.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ XLV

*Dứt một tình Hán dễ rầu rĩ
Gạt nước mắt, Chiêu Quân ra đi*

Ngày hôm ấy, vua Hán đang ngự triều, bỗng thấy nội thị qui xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, nay quan nguyên soái trần thủ ở cửa Nhạn môn quan là Lý Quảng có bản tâu dâng trình ngự-lâm.

Nói xong, cầm bản tâu dâng lên. Vua Hán trong lòng nghi hoặc nói :

- Quả là ! Lý Quảng lại tâu về việc gì đây, hay là cái mưu của Trương Nguyên Bá đã tiết lộ rồi mà quân Phiên tiến binh đến đánh chàng ?

Nói xong, liền mở bản tâu của Lý Quảng ra xem. Bản tâu như sau :

"Quan khâm mệnh trấn thủ Nhạn môn quan đại nguyên soái là Lý Quảng muôn phần khiếp sợ, cúi đầu tâu rằng :

Từ xưa đến nay, nước nào cũng vậy, một là trọng nhân dân, hai là trọng thổ địa ; nhân dân và thổ địa có yên lành thì gốc rễ mới bền lâu mà cơ đồ mới chắc chắn được. Nhược bằng trong thì say mê đường sắc dục, ngoài thì ham muốn sự rộng chọi, hai điều ấy có một điều nào tất cũng đến nỗi mất nước.

Nay bộ hạ đem lòng quyền uyển, không nỡ rời bỏ Chiêu Quân, việc giả dối đã tiết lộ ra, quân Phiên lại kéo nhau đến, lấy bức tranh làm chứng, chỉ tên đòi người, sự thế rất là nguy biến, kẻ hạ thần phải thương thuyết cùng quân Phiên để làm kẻ hoãn binh, vô cáo cấp với bộ hạ.

Chẳng hay bộ hạ lấy giang sơn làm trọng, hay là lấy Chiêu Quân làm trọng ? Nếu bộ hạ trọng Chiêu Quân mà bỏ giang sơn thì kẻ hạ thần xin liều chết cố đánh một trận để đến ơn bộ hạ ; nếu bộ hạ trọng giang sơn mà bỏ Chiêu Quân thì bộ hạ nên dứt chút tình riêng để khiến cho trong nước được yên ổn.

Nên chăng thế nào, xin thánh thượng định liệu. Kẻ hạ thần đánh bạo mà giải bày lời này thật là đáng tội chết lắm, búa rìu sấm sét, cũng xin cam lòng !

"Sau này có dính theo một tờ chiến thư của quân Phiên, xin thánh thượng soi xét. Cẩn tâu !"

Vua Hán xem xong, biết là việc đã tiết lộ, giật mình kinh sợ, lại thấy dính theo một tờ chiến thư của quân Phiên càng khiếp đảm kinh hồn, tay run cầm cập, mở tờ chiến thư ra xem.

Tờ chiến thư như sau :

"Quan khâm mệnh chính nam đại nguyên soái nước Đại Phiên là Lâu Thụ đưa thư cho hoàng đế nhà Đại Hán biết rằng :

Ta trộm nghĩ rằng làm vua trong một nước, cốt nhất là điều thành thực, từ xưa đến nay, chưa thấy ai lại dám đem những sự giả dối mà lừa người bao giờ !

Nay kẻ giả dối của bộ hạ, chỉ có thể lừa đảo trong một đôi khi mà thôi, chứ không khi nào giấu diếm được mãi mãi. Chứa công ta ngẫm, đem mơ tưởng Chiêu Quân, một ngày nào mà chưa thấy mặt Chiêu Quân thì trong ngày ấy nước ta không thể hoàn bình được.

Bây giờ ta đem 20 vạn hùng binh và 100 mãnh tướng đến chờ cửa Nhạn môn quan này, nếu biết điều thì đem Chiêu Quân thật mà dâng nộp đi, ta sẽ lui quân về hai nước giằng hòa với nhau như cũ. Nhược bằng nghịch mệnh thì khi đại binh kéo đến, vừa bắt người, vừa chiếm đất, quyết làm cho tan hại mới nghe.

Hễ tiếp được tờ chiến thư này, hoặc chiến hoặc hòa, nên quyết định ngay, nước ta hiện đã sắp quân để đợi sẵn đó.

Vua Hán xem xong tờ chiến thư, sợ toát mồ hôi ra, thở dài phân rã:

- Cứ như lời tâu thề này thì Lý Quảng cũng không đánh nổi được quân giặc, mà trong triều lại chẳng có ai là bậc anh hùng. Nay cái kẻ của Trương Nguyên Bá đã hỏng mất rồi, quân Phiên lại có binh đến đánh, bây giờ dùng mưu kế gì cho yên việc được.

Các quan văn võ đều ngẩn mặt ra, chẳng ai có mưu kế chi cả, vua Hán coi bộ buồn rầu quá, truyền bãi triều trở vào Tây cung. Chiêu Quân trông thấy vua Hán mặt ủ mây chau, liền đứng dậy hỏi rằng :

Muốn tâu bộ hạ, bộ hạ mỗi khi vào cung, lần nào cũng tươi cười vui vẻ, chẳng hay vì có gì mà hôm nay bộ hạ lại có ý buồn rầu như vậy ?

Vua Hán nghe nói thở dài đáp rằng :

- Ái phi ơi ! Trẫm không trông thấy ai phi thì thôi, chứ trẫm đã trông thấy ai phi thì khát nảo như đao cắt ruột, kể xiết bao những nỗi đau lòng !

Chiêu Quân giải mình, nói :

- Ô hay ! Chẳng hay duyên cớ làm sao, xin bộ hạ cho thiếp được rõ.

Vua Hán nói :

Ái phi không biết, để trăm nói lại cho Ái phi nghe : Sở là thắng Mao Diên Thọ đem bức tranh của Ái phi tiễn cho vua Phiên, vua Phiên mấy lần đem quân đến đánh để đòi lấy Ái phi. Quân Phiên tiến vào Nhạn môn quan, khi thê hăng hái lắm, bắt sống Lý Lăng, chém chết Bạch Hoa Nữ và Lý Hổ, bắt đặc đi trăm phải sai Tô Vũ sang giảng hòa. Từ khi Tô Vũ đi đến giờ, chẳng thấy tin tức chi cả, chỉ còn có một viên lão tướng là Lý Quảng cố sức giữ cửa Nhạn môn quan, không ngờ quân Phiên lại dùng phép yêu phá vỡ cửa quan ấy, Lý Quảng thua chạy, về xin chịu tội với trăm. Quân Phiên thừa thắng đánh tràn mãi vào, đi đến đâu đánh tan đồn lũy, làm tổn hại bao nhiêu tiền lương, làm thiệt thòi bao nhiêu quân sĩ, rồi lại đem quân vây kín Hoảng thành, may có Trương Nguyên Bá hiện kẻ, xin chọn một người cung nữ giả làm Ái phi đưa nộp quân Phiên, khiến quân Phiên lui về ; khi về đến nước Phiên thì có thắng Mao Diên Thọ thúc mách, cho nên lộ chuyện. Nay quân Phiên lại kéo đại binh đến cửa Nhạn môn quan, đem bức tranh của Ái phi ra để đòi chứng, một hai đôi bắt cho được Ái phi thì mới chịu lui quân ; lại cô đưa chiến thư đến, bắt phải trả lời ngay lập tức. Ái phi ơi ! Trăm chỉ sợ giương sơn này chẳng bao lâu sẽ về tay người Phiên mất ! Trách nào trăm chẳng phải đau lòng ! Chỉ vì có một Ái phi mà quân Phiên mấy lần đến đánh, thôi thì duyên phận đời ta, khổ lòng giữ cho trọn vẹn được.

Chiêu Quân nghe bấy nhiêu lời khác nọo như kim đâm vào ruột, mặt chấy là chấy khóc mà tâu rằng :

Sở phận tôi làm sao mà khổ khổ như vậy ! Bộ hạ ơi ! Từ xưa đến nay, tôi chưa hề có nghe thấy một ông vua nào chịu công nhiên đem vợ mình mà dâng cho nước khác bao giờ ! Cứ như thế này hân đòi một người, phải đưa một người, hân đòi hai người để có khi cũng phải đưa hai người hay sao ? Bộ hạ ơi ! Bộ hạ nỡ hạo mà nhẫn tâm như thế được ! Thương hại thay cái nhân duyên trong giấc mộng của tôi cũng bộ hạ sum họp với nhau chưa được một năm mà ngày nay bộ hạ đã đem lòng rẽ rúng !

Nói đến câu đau lòng ấy thì Chiêu Quân tím lấy lòng bảo của vua Hán mà nước mắt khóc òa lên. Vua Hán thấy vậy, cũng ứa hai hăng nước mắt, nghĩ thầm : suốt trong 3 cung 6 viện, không có ai nhận sắc đẹp bằng Chiêu Quân cả, thế thì trăm là bỏ Chiêu Quân làm sao cho đành. Ngặt vì một nỗi vua Phiên không được Chiêu Quân thì không chịu lui binh mà

phép yếu của quân Phiên rất là ghê gớm, nếu ta lại lựa hấn một lần nữa thì chắc rằng phen này hấn phá vỡ cửa quan tiền đồn kinh thành, giang sơn không thể nào giữ nổi. Vả lại Lý Quảng cũng khuyên trăm phải lấy giang sơn làm trọng, không nên say đắm tình riêng, mà bỏ mất cái cơ nghiệp muôn năm của tổ tông để lại. Mấy lời quý báu của lão tướng đã nói ra đây trăm không nghĩ đến hay sao, nhưng mà mỗi khi trăm trông thấy Chiêu Quân, trong lòng trăm lại không thể dứt tình được. Thôi thôi, sự thế đã nguy cấp dường này trăm còn biết nói làm sao bây giờ !

Vua Hân lại ghé tai bảo Chiêu Quân rằng :

- Ái Phi đi ! Trăm nghĩ được một kế, có thể trọn vẹn cả hai bề, xin ái phi chờ lấy làm lạ, để trăm nói cho ái phi nghe.

Chiêu Quân gạt nước mắt mà hỏi rằng :

- Kế làm ra thế nào ?

Vua Hân nói :

- Nay nước Phiên chỉ cầu được ái phi mới chịu lui quân thì ái phi hãy đánh chịu tông di hòa Phiên ; khi đi đến Nhận môn quan thì đóng lại đây mấy bữa để chờ trăm. Trong cái thời giờ ấy trăm sẽ kén lấy trăm vạn hùng binh, nghìn viên mãnh tướng, rồi trăm thân chinh đi đánh Phiên, để cứu ái phi, chẳng hay ái phi có thuận không ? Đó là ý trăm muốn nghĩ như vậy, nên chẳng thể nào thì ái phi nói, ái phi chờ có giặc trăm.

Vua Hân nói đến mấy câu ấy, nỉ non thỏ thẻ rất là khôn khéo, ai ngờ Chiêu Quân là người thông minh, nghe thấy lời nói vua Hân, biết ngay rằng vua Hân có ý định lừa bỏ mình, liền khóc nước mắt rồi nói :

- Bệ hạ ơi ! Bây giờ bảo tôi đi hòa Phiên, thật là đang tay dứt đứt gãy dân, bao nhiêu ân tình từ xưa đến giờ ném xuống bể đông hết cả ! Người ta có câu rằng : "Một nữ không lấy hai chồng" Tôi đã kết duyên cùng bệ hạ sao tôi lại chịu đeo cái tiêng như nhuộc ấy ! Thôi thôi, bệ hạ đã đem lòng rẽ rúng, còn điều binh làm chi nữa, khiến tướng làm chi nữa, âu là tôi liều thân tự tử để toàn được cái danh tiết về sau mà làm cho uổng công vua tôi nước Phiên trong bấy nhiêu lâu đã nghỉ ngơi những mưu này kế khác.

Nói xong, đứng dậy rút thanh bào kiếm toàn tự tử.

HỎI THỨ XLVI

*Chiêu Quân thương tiếc công cha mẹ
Lâm Hậu quyền luyện tình chị em.*

Vua Hán trông thấy Chiêu Quân rút thanh bảo kiếm toàn, tự tử, liền hoảng hốt kinh sợ, vội vàng chạy đến trước mặt giết thanh bảo kiếm ném xuống đất, rồi ôm lấy Chiêu Quân mà khóc rằng :

- Ái phi ơi ! Ái phi định liều thân tự tử, để cho toàn cái danh tiết đó đã đành rồi ; nhưng trăm e rằng quân Phiên lại kéo đến, cô tình đời lấy ái phi thì trăm biết làm thế nào ! Giang sơn của trăm ngày nay ở trong tay ái phi đó ! Nay ái phi muốn chết đi cho rồi thì tính mệnh trăm cũng không thể nào sống được.

Nói xong, nước mắt chảy xuống ròng ròng. Chiêu Quân nằm ở trong lòng vua Hán ty ty khóc rằng :

- Bộ hạ ơi ! Bộ hạ nở lòng nào ! Bộ hạ ngồi trên ngai rồng mà cái trí muốn dẫn đồ làm gì ? Bộ hạ vì giang sơn mà dứt tình bỏ tôi, đem thân tôi làm cái mối son phấn để dâng cho nước Phiên, tôi đâu lại chịu mặt dạn mày dầy như thế được ! Bộ hạ chẳng nghĩ gì đến cái ân tình gọi ập vai kẻ với nhau thế thôi, tôi chỉ sợ chuyện này vỡ lở đến các nước láng giềng thì bộ hạ còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa ! Bộ hạ đã vì giang sơn dứt tình bỏ tôi, tôi cũng liều mặt dạn mày dầy mà chịu tăng đi hòa Phiên để cứu trong cơn nguy cấp của bộ hạ ; nhưng tôi ra đến phiên Môn Quan thì đóng lại đây để chờ bộ hạ nếu bộ hạ không điều binh khiến tướng ngay mà cứu lấy tôi về thì đầu chết cũng đành, quyết không khi nào tôi chịu đem thân thờ người khác. Tôi xin thề một câu rằng : Nếu tôi nói chẳng như lời thì nguyện có ông trời soi xét.

Nói xong, nắm chặt ngất đi ở trong lòng vua Hán. Vua Hán kinh sợ, ghé vào tai mà gọi :

- Ái phi lại tỉnh ! Ái phi lại tỉnh ! Ái phi...

Hồi lâu mới dần dần tỉnh lại, trừng mắt nhìn vua Hán, chẳng nói gì cả. Vua Hán ngậm đắng nuốt cay, thốn thứt mà bảo Chiêu Quân rằng :

- Ái phi ơi ! Không phải trăm dứt tình mà bỏ ái phi đâu, chỉ cảm tức

thay cho thằng Mao Diên Thọ nó xử giục vua Phiên đòi bắt ái phi, khiến cho trăm dứt từng khúc ruột ! Nay trăm cũng ái phi từ biệt, trăm đau lòng biết đường nào !

Vua Hán đang ngậm ngùi than thở với Chiêu Quân thì lại thấy nội thị vào báo rằng :

- Muôn tâu bệ hạ, nay Binh bộ một ngày ba lần tiếp được thư cao cấp ở Nhạn Môn Quan về, xin bệ hạ định liệu.

Các quan văn võ cũng đều tâu xin vua Hán ra ngự triều, không nên say đắm tình riêng mà liêu bỏ giang sơn nhà Hán. Vua Hán nghe nói, giẫm chân xuống đất, khóc òa lên rằng :

- Trời ơi ! Bây giờ trăm biết làm sao đây ?

Nói xong, lại ngẩn ngơ hồi lâu, rồi phân bảo nội thị ra truyền quan Binh bộ mau mau phải dụ cho quan trấn thủ ở Nhạn Môn Quan là Lý Quảng, để Lý Quảng nói với quân Phiên hãy lui binh đóng tại ngoài 30 dặm, chờ đến ngày 27 tháng hai thì Chiêu Quân sẽ khởi hành sang hòa Phiên.

Nội thị vâng lệnh ra truyền cho quan Binh bộ. Vua Hán lại bảo Chiêu Quân rằng :

- Ái phi ơi ! Ái phi hãy nguôi cơn giận, mà xét tâm lòng cay đắng của trăm thì biết là bắt buộc dĩ lắm, trăm mới phải dùng kế này.

Nói xong, nước mắt chảy xuống như mưa. Chiêu Quân nói :

- Bệ hạ ơi ! Ngày nay tôi đi hòa Phiên, không giống như ngày trước tôi đi ứng tuyển. Ngày trước Mao Diên Thọ tôi Việt Châu để tuyển tôi vào làm cung phi thì cái danh ấy là cái danh thơm tho ; ngày nay tôi đi hòa Phiên, dầu vì việc nước mà liêu thân thật, nhưng cái danh này là cái danh nhơ nhuốc, để cho thiên hạ người ta chế cười.

Nói xong, lại nức nở khóc òa lên. Vua Hán nói.

- Ái phi ơi ! Việc đã lộ ra như vậy, thôi thì ái phi cũng nên đành lòng !

Nói xong, truyền mở tiệc tiễn hành. Nội thị bày tiệc. Vua Hán cùng Chiêu Quân rót chén rượu ly biệt để giao bôi với nhau, nhưng uống làm sao cho được !

Chiêu Quân nói :

- Nay tôi đi thiên sơn vạn thủy, xót bao những nỗi cay đắng dọc

đường, bộ hạ ở trong 3 cung 6 viện, tha hồ mà sung sướng, chẳng qua cũng coi tôi như một đồng đất bùn bỏ đi đó thôi, còn tức nổi gì !

Vua Hán nói :

- Sao ái phi cứ nói như vậy. Nay nhờ một tay ái phi mà cứu lấy muôn dặm giang sơn cho trăm thi cái ơn ấy trăm ghi tạc kẻ biết mấy đời !

Chiêu Quân nói :

- Không biết sau khi tôi đã đi hòa Phiên rồi thì bộ hạ có còn lúc nào nghĩ đến tôi nữa hay không ?

Vua Hán nói :

- Ái phi vì trăm mà bỏ thân, trăm chắc rằng không một giây phút nào quên ái phi cho được ; đêm hôm này cũng ái phi uống chén rượu ly biệt này, không biết đến năm nào, tháng nào, ngày nào, giờ nào lại được trông thấy mặt ái phi một lần nữa !

Chiêu Quân nghe nói, luống những cay đắng trong lòng, cùng vua Hán trò chuyện suốt một đêm trường. Sang đến trống canh năm, vua Hán từ giả Chiêu Quân rồi ra ngự triều, ban chỉ cho Chiêu Quân đi hòa Phiên. Các quan văn võ nghe nói, ai cũng than thở thương tiếc. Thánh chỉ đưa đến Tây cung, Chiêu Quân không trang điểm gì cả, vừa đi vừa khóc, vào trước sân rồng, quì xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, thiếp nay phụng chỉ đi hòa Phiên, xin bộ hạ rộng ơn cho thiếp được từ biệt với cha mẹ thiếp.

Vua Hán truyền vời hoàng thân vào bộ kiến. Vợ chồng Vương Trung vào lạy ở trước sân rồng. Vua Hán truyền cho ngồi, rồi kể chuyện đầu đuôi lại một lượt cho vợ chồng Vương Trung nghe.

Chiêu Quân trông thấy cha mẹ, lộn quì xuống đất lạy, trong lòng đau đớn, chột ngất người đi. Vợ chồng Vương Trung vội vàng ôm lấy Chiêu Quân mà gọi :

- Tây cung nương nương lại tỉnh ! Lại tỉnh !

Chiêu Quân dần dần tỉnh lại, gạt nước mắt khóc rằng :

- Cha mẹ ơi ! Công cha nghĩa mẹ sinh ra con cũng là uống má thôi, bây giờ đã nỡ cơ sự đường này, con biết làm thế nào cho được !

Vương Trung nói :

- Nay con đi hòa Phiên là vì việc nước mà đi, con không nỡ từ chối ; nếu cha có thể thay con được thì dầu chết cha cũng đành lòng !

Chiêu Quân nói :

- Con bị đưa gian thần làm hại, giả sử con có được một người em trai thì sau này quyết để học tập võ nghệ mà báo thù cho nước nhà, chẳng may lại chỉ có một mụn em gái ; thôi thì cha mẹ cõ nuôi lấy em, cũng đừng nghĩ ngợi gì đến con nữa.

Vợ chồng Vương Trung cùng Chiêu Quân, ba người châu đầu vào nhau mà khóc. Vua Hán cũng ứa nước mắt xuống ròng ròng. Chiêu Quân nói :

- Bộ hạ ơi ! Thương hại thay cha mẹ tôi cũng lắm nỗi khổ sở, xin bộ hạ thương tình mà trông nom cho.

Vua Hán nói :

- Điều đó đã chắc hẳn, ai phải không phải lo ngại.

Chiêu Quân lại xin phép vào tử biệt Lâm Hậu. Vua Hán truyền mời Lâm Hậu đến. Chiêu Quân trông thấy Lâm Hậu, khóc lẫn xuống đất. Lâm Hậu vội vàng đỡ dậy, nói :

- Hiền muội ơi ! Hiền muội chờ lo nghĩ quá, đó chẳng qua cũng là số phận ! Từ khi hiền muội thoát khỏi cái tai nạn Lân cung được vào Tây cung, chị em ta gần gũi cũng nhau ; ai ngờ mới trong một năm mà đưa gian thần đem bức tranh của hiền muội trốn sang nước Phiên, gây nên cuộc binh đao này, khiến cho hiền muội phải ngậm đắng nuốt cay để đi hòa Phiên, tâm lòng vì nước tận trung ấy hoàng thiên tất nhiên soi xét. Nhưng chị em ta ngày nay ly biệt nhau, biết bao giờ cho lại được sum họp !

Nói xong, cầm lấy tay Chiêu Quân mà khóc òa lên. Chiêu Quân cũng là chã hai hàng nước mắt mà nói rằng :

- Ân nhân ơi ! Ân nhân đã cứu tôi thoát khỏi cái tai nạn Lân cung mà lại có lòng hậu đãi. tôi thì cái ơn ấy không biết kiếp nào cho tôi trả được ! Nay tôi mặt đây mấy vạn dặm mà đi hòa Phiên, cùng với ân nhân từ biệt, sau này muốn được gặp mặt, họa chăng trong giấc chiêm bao !

Bấy giờ Chiêu Quân trong lòng đau đớn, khổ sao cho cùng. Lâm Hậu cũng sụt sùi chảy nước mắt khóc. Vợ chồng Vương Trung thì khác nào như đao cắt ruột. Vua Hán ngồi ở trên sập rồng, mặt ủ mày chau. Chiêu Quân lại thốn thức khóc mà nói với vợ chồng Vương Trung rằng :

- Cha mẹ ơi ! Còn con em đó, cha mẹ nuôi cho đến ngày khôn lớn thì nên chọn một người thường dân nào đấy mà gả, chớ có tham phú

quí tiền vào hoàng cung, rồi lại đêm nổi như thân con ngày nay phải cùng cha mẹ ly biệt, thế thì có còn khác nào cũng như không con ! Hoàng thiên ơi ! Xin hoàng thiên phù hộ cho nước nhà chóng sinh những bậc anh hùng tài giỏi để đánh báo thù quân Phiến, bấy giờ họa chẳng thân con mới có cơ về nước còn được trông thấy thánh thượng và hoàng hậu, mà lại được sum họp ở dưới gối cha mẹ vậy. Nhưng nào biết trời có chiều người, hay là dẫu một nghìn Chiêu Quân này cũng không còn được nữa !

Chiêu Quân lại sụp lạy vua Hán và Lâm Hậu mà tâu rằng :

- Hai cha mẹ tôi, xin lượng trên trông xuống.

Vua Hán nói :

- Ái phi cứ yên lòng, cha mẹ ái phi đã có trăm phụng dưỡng, dẫu khi người trăm tuổi già, trăm cũng xin lo liệu được chu tất. Nay ái phi hãy cứ ra đến Nhạn Môn Quan rồi ở đây đợi trăm, trăm quyết điều binh khiển tướng, mau mau sang đánh nước Phiến mà cứu lấy ái phi đem về.

Chiêu Quân nói :

- Xin bệ hạ chớ quên cái thù ấy.

Chiêu Quân lại nói :

- Bệ hạ ơi ! Nay thiếp đi hòa Phiến, chỉ xin bệ hạ một điều.

Vua Hán vội vàng hỏi :

- Điều gì ? Ái phi cứ nói.

HỎI THỨ XLVII

*Lưu Vân Long cho làm ngự đệ.
Vương Chiêu Quân đốt mực Phên trang.*

Vua Hán thấy Chiêu Quân muốn xin một điều, liền hỏi rằng :

- Ái phi muốn điều gì ? Ái phi cứ nói, thế nào trăm cũng phải theo.

Chiêu Quân nói :

- Thiếp từ thủa bé còn ở nhà, được gần gũi mẫu thân, lúc ngủ lúc

ân, lúc nào cũng liền bên cạnh, khi được đổi ơn bộ hạ với dân, chẳng may lại phải vào Lãm cung thì gặp có Trương nội giám. Nay thiệp đi hòa Phiên, thiên sơn vạn thủy, đường sá xa xôi mà đặt khách quê người, một mình một bóng, bộ hạ thử nghĩ xem cái cảnh ấy buồn rầu biết dường nào ! Vậy thiệp muốn xin bộ hạ chọn cho một người tài giỏi cùng đi, để phòng khi có điều gì cần phải hỏi đến.

Vua Hán nói :

- Ai phi đi ! Điều đó thì rất dễ ! Hiện nay quan tân khoa trạng nguyên Lưu Văn Long là người có tài học, để trăm cho cùng đi với ai phi.

Nói xong, liền truyền cho Lý Quảng vào bộ kiến. Lý Quảng vào. Vua Hán nói :

- Nay Tây cung nương nương đi hòa Phiên, muốn chọn một người tùy hành. Trẫm nghĩ chỉ có quan tân khoa trạng nguyên Lưu Văn Long là người tài học, có thể đi được. Bây giờ tự thả ngựa cấp lăm, tướng quân nên mau mau tới nhà Lưu Văn Long mà bảo hắn về đây ngay, để cho trẫm hiểu dụ.

Lý Quảng phụng chỉ tới nhà Lưu Văn Long. Lưu Văn Long ra nghênh tiếp Lý Quảng vào ngồi, đem sự tình đầu đuôi việc đi hòa Phiên nói cho Lưu Văn Long nghe. Lưu Văn Long thấy thánh chỉ đã định, không dám từ chối, vội vàng vào nhà trong từ giã cha mẹ và người vợ mới cưới, rồi tất tả cùng Lý Quảng thẳng đường tới kinh.

Lý Quảng đưa Lưu Văn Long vào bộ kiến. Vua Hán bảo Lưu Văn Long rằng :

- Nay quân Phiên khi thế hăng hái quá, không thể đánh lại được, bắt buộc đi trăm phải đem Tây cung, nương nương dâng nộp vua Phiên, khiến cho nhân dân khỏi phải lâm than khổ sở. Nhà ngươi là một người có tài học, trẫm muốn cho nhà ngươi cùng đi, khi đã yên việc rồi, trẫm sẽ trọng thưởng.

Lưu Văn Long váng mặt. Vua Hán lại vào Tây cung nói chuyện để Chiêu Quân biết rồi truyền mở tiệc cho Lưu Văn Long cùng ngồi. Trong khi dự tiệc, Chiêu Quân nói với vua Hán rằng :

- Bộ hạ đã cho quan trạng cùng đi hòa Phiên với tôi thì trong khi đi đường, tôi không biết gọi quan trạng bằng gì cho tiện ?

Vua Hán nói :

- Ừ ! Ai phi nói cũng có lẽ phải.

Nói xong, liền quay lại bảo Lưu Văn Long rằng :

- Việc đi hòa Phiên này là một việc rất khó, thời thì trong khi đi đường, trăm cho phép nhà người cùng Tây cung nương nương gọi nhau bằng chị em. Tây cung nương nương vốn họ Vương thì Trầm cũng cho nhà người đổi làm họ Vương. Vậy thì Lưu Văn Long từ đây đổi làm Vương Long, nhà người phải nên nhớ lấy.

Lưu Văn Long lấy tạ lui ra. Quân Phiên chờ mãi không thấy Chiêu Quân đi, lại vào ngục Lý Quảng. Lý Quảng bắt đặc đi lại vào tàu vua Hán rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, nay quân Phiên đã 4, 5 lần ngục già, xin bộ hạ định liệu.

Vua Hán gật đầu nói :

- Tướng quân cứ bảo chúng là Chiêu Quân sắp sửa khởi hành rồi đó.

Lý Quảng lui ra, Vua Hán trong lòng bồi hồi, không biết nghĩ ra làm sao, mới định vào thương nghị với Lâm Hậu. Lâm Hậu đang cùng Chiêu Quân chuyện trò thân thờ. Bỗng thấy nội thị đưa đồ mặc nước Phiên đến, Chiêu Quân trông thấy, lại càng như dao cắt ruột, vật mình lăn khóc. Lâm Hậu đứng dậy khuyên dỗ rồi cầm bộ áo nước Phiên mặc vào cho Chiêu Quân.

Chiêu Quân thốn thức mà nói rằng :

- Ân nhân ơi ! Lúc này tôi còn là người Hán, bây giờ đã hóa ra người bên Phiên. Thời từ đây trở đi, thánh thượng cũng đừng nghĩ gì đến tôi nữa. Ân nhân ơi. Chỉ có cái ơn của ân nhân cứu tôi, tôi chưa báo đáp được chút nào cả, nay tôi xin kính chúc ân nhân được mạnh giỏi mà phò tá thánh thượng. Tôi có một câu này, xin ân nhân nhớ cho : ngày nay quân Phiên sang quấy rồi, đã có tôi đi hòa Phiên để giữ lấy giang sơn, chỉ sợ ngày khác lại có nước khác quấy rồi thì lấy đâu cho được một người nữa cũng như Chiêu Quân này.

Nói xong lại khóc nức nở, Lâm Hậu nói :

- Hiền muội ơi ! Hiền muội chờ phiên lòng ! Chị đây đâu là Chánh cung thất, nhưng chưa sinh nở gì cả, cũng chẳng khác chi một người bỏ đi, thời thì hiền muội coi đó Phiên trang ra để cho chị mặc, mà chị đi hòa Phiên thay hiền muội, còn hiền muội thì ở lại làm bạn với thánh thượng để một mai sinh động hoàng nam nối ngôi Hán Thất.

Chiêu Quân nói :

- Sao ân nhân đây lẫn như vậy !

Tối thiết nghĩ đường đường nhà Đại Hán, phải đem một người Tây-cung sang dâng nước Phiên, cũng đã làm cho thiên hạ chớ cười làm rồi ; huống chi là Chánh cung hoàng hậu mà làm những việc vô sỉ này thì chắc hẳn người ta mai mỉa đến thiên cổ. Nếu ân nhân có thể thay tôi được thì nội trong 3 cung 6 viện lại không có ai thay được hay sao ?

Lâm Hậu cầm lấy tay Chiêu Quân mà khóc rằng :

- Hiền muội ơi ! Cứ như vậy thì chị cũng không thể nào thay được, thôi thì hiền muội bắt tất nghĩ ngai chị nữa, nên giữ gìn lấy thân thể.

Chiêu Quân gạt đầu, lấy tay Lâm Hậu rồi lững thững bước ra. Các phi tần trong 3 cung 6 viện đều theo Lâm Hậu tiễn đến ngoài cửa cấm môn. Lâm Hậu cầm lấy tay Chiêu Quân không nỡ dứt tình. Lại có thánh chỉ đến giục, Chiêu Quân bắt buộc phải từ giả Lâm Hậu mà nói rằng :

- Ân nhân ơi ! Thôi, xin ân nhân trở lại...

Lâm Hậu gạt nước mắt trở vào trong cung. Chiêu Quân vào bái mạng vua Hán vừa lấy vừa khóc rằng :

- Bệ hạ ơi ! Cái nhân duyên trong một giấc mộng, dứt tình từ đây.

Nói xong nước mắt khóc òa lên. Vua Hán cũng giậm chân ôm bụng không biết nói thế nào cho được. Quân Phiên ở mặt ngoài lại giục giả lên đường. Chiêu Quân bắt buộc phải lấy tay vua Hán, rồi lấy tay cha mẹ là vợ chồng Vương Trung. Vợ chồng Vương Trung đều bưng mặt khóc.

Buồn thay những nỗi đoạn trường !

Mỗi sáu sải nữa, bước đường chia hai ;

Trời làm chi cực hời trời.

Quần huyển đầu bỗng giục người sinh ly.

Chiêu Quân lấy xong, đứng dậy hỏi :

- Nào ngự đệ Vương Long đâu ?

Mau mau cùng ta lên đường.

Vương Long vắng mệnh. Vua Hán cũng đem các quan văn võ tiễn ra tận ngoài cửa Ngọ Môn. Vua Hán đỡ Chiêu Quân lên ngựa. Chiêu Quân gạt nước mắt mà đọc một bài thơ để từ biệt vua Hán.

Kể sao xiết được nỗi đau lòng.

Giấc mộng đêm xưa bỗng hóa không !

Ân nghĩa từ đây xa cách nhẽ.

Bao giờ lại thấy chốn hoàng cung ?

Chiêu Quân đọc xong bài thơ, bước lên mình ngựa. Vương Long cũng từ biệt vua Hán, rồi lên ngựa. Quân Phiên kéo theo sau. Lại có 300 quân Hán đi hộ lỏng. Thương hại thay cho vua Hán, lúc Chiêu Quân ra khỏi cửa thành, cô đứng ngẩn mặt ra mà trông theo, đau đớn trong lòng, đứt từng khúc ruột, bỗng ngất người ngã lăn xuống đất. Các quan văn vô xúm lại đỡ lấy vua Hán.

HỒI THỨ XLVIII

*Phù Dung Lĩnh, Vương Long họa thơ,
Thất Hành Sơn, thổ thần đuổi hổ.*

TIMSACH.COM.VN

Các quan văn trông thấy vua Hán ngã lăn xuống đất, liền xúm lại đỡ dậy mà gọi :

- Thánh thượng lại tỉnh ! Thánh thượng lại tỉnh !...

Hồi lâu, vua Hán dần dần tỉnh lại, thở dài mà than rằng :

- Người yêu của trăm ơi ! Phân rẽ nhau từ đây nhé !

Nói xong, nước mắt ràn rụa xuống như mưa. Các quan văn vô đều kiểm lời khuyên giải.

Vua Hán đứng chờ cho đến khi không trông thấy Chiêu Quân nữa, mới gạt nước mắt ngậm ngùi trở vào. Chiêu Quân ra khỏi cửa thành vẫn còn thốn thức khóc thầm, thỉnh thoảng lại quay đầu lại, đến khi không trông thấy cung Hán nữa, mới giục ngựa đi mau. Vừa đi vừa nghĩ thầm : Nhân duyên trong giấc mộng, chưa đầy một năm, ai ngờ nay tự nhiên phân rẽ ! Thương hại thay, nào những khi gởi ắp vai kẻ, non thể nói chi, chẳng qua cũng là lời bỏ đi mà thôi ! Nghĩ vậy lại khóc òa lên.

Vương Long cũng chảy nước mắt mà nói rằng :

- Dạ đêm bẩm lệnh bà, lệnh bà cũng thánh thượng kết duyên

còn được một năm, chứ như kẻ hạ thần này vợ chồng lấy nhau mới có ba bữa mà đã phải ly biệt !

Chiêu Quân nói :

- Ngự đệ ơi ! Sao ngự đệ lại nói như vậy, nhân duyên trong một năm cũng còn như thế, nữa là nhân duyên trong ba bữa thì kể làm chi !

Vương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, không phải là kẻ hạ thần si tình quá, nhưng người ta thường có câu rằng : "Một ngày cũng nên nghĩa" huống chi là đã ba bữa gần gũi cùng nhau.

Chiêu Quân nói :

- Mọi tình của ngự đệ, còn có ngày xum họp, chứ như ta ngày nay đi hòa Phiên, cũng thành thượng ly biệt thì thật không biết bao giờ lại được gặp nhau nữa.

Nói xong, Chiêu Quân cùng Vương Long đều bưng mặt khóc, Quân Phiên theo sau, chỉ giục già đi mau. Một hôm đi đến một ngọn núi, Chiêu Quân dừng ngựa đứng ngẫm, thấy giữa khe núi có một cái suối nước, dòng trên thì trong mà dòng dưới thì đục. Chiêu Quân đổi cảnh thương, tình lại chảy nước mắt khóc, rồi nói :

- Cái suối nước này so với tình cảnh ta ngày nay thì thật giống nhau lắm : khi ta còn ở nhà, thành thượng vui vào cung, đó là dòng nước trong ; nay ta đi hòa Phiên, đó là dòng nước đục. Bây giờ còn đang đi đường thì khác nào như một dòng nước nửa trong nửa đục, chưa hẳn ra bề nào.

Nói xong, liền tức cảnh đọc hai câu thơ :

Chân núi Phú Dung suối nước xanh,
Đôi dòng trong đục chảy quanh quanh

Chiêu Quân ngồi trên mình ngựa, đọc xong hai câu, còn hai câu chưa nghĩ kịp, liền quay lại bảo Vương Long rằng :

- Ngự đệ ơi ! Ngự đệ nói thêm hai câu nữa để ngâm chơi cho đỡ buồn.

Vương Long nói :

- Xin lệnh bà tha lỗi cho kẻ hạ thần thì kẻ hạ thần mới dám vâng mệnh.

Chiêu Quân nói :

- Ngự đệ nay tiễn ta đi hòa Phiên, đường sá xa xôi, quân bao khó nhọc, lại còn cầu nệ cái lễ vua tối lắm chỉ nửa, ta cho phép ngự đệ cứ xử như là tính chị em trong một nhà.

Vương Long nói :

- Lệnh bà đã cho phép thì kẻ hạ thần xin vâng mệnh, nhưng kẻ hạ thần đọc rồi, xin lệnh bà chữa lại cho.

Chiêu Quân nói :

- Ngự đệ cứ đọc.

Vương Long ngồi trên mình ngựa, đọc nốt hai câu :

*Nước trong kia đã trôi đầu mắt,
Nước đục này đầy trước mắt mình.*

Chiêu Quân nghe xong, nghĩ đến nỗi cay đắng của mình, ứa hai hăng nước mắt ra mà rằng :

- Ngự đệ ôi ! Ta nghe hai câu thơ ấy lại càng thêm nao lòng.

Vương Long có ý sợ hãi, liền cúi đầu xin lỗi rằng :

- Kẻ hạ thần đọc nhầm, xin lệnh bà bỏ quá đi cho.

Chiêu Quân lại bảo Vương Long rằng :

- Ngọn núi này gọi là Phù Dung, nghe cái tên cũng hay nhỉ, ầu là ta mượn hai chữ "Phù Dung" làm đầu đề, ngâm chơi một bài thơ, rồi ngự đệ họa theo một bài khác để làm cách giải muộn.

Vương Long nói :

- Kẻ hạ thần chỉ sợ ngâm thơ lại chạm ý lệnh bà, khiến cho lệnh bà thêm buồn đó mà thôi.

Chiêu Quân nói :

- Không hề chi ! Ta và ngự đệ cùng trong cái cảnh khổ nào này thì đọc ra câu thơ nào, tất cũng là những câu khổ nào.

Vương Long nói :

- Vậy thì xin lệnh bà ngâm trước một bài.

Chiêu Quân liền đọc :

*Phù Dung một đóa nở bên sông,
Mặt nước lạnh đánh ngổ bóng hồng,
Người cũng như hoa chung một vẻ,
Ai đi ! Sao chẳng ngắm phù dung.*

Đọc xong, ngoảnh lại bảo Vương Long rằng :

- Ngự đệ theo văn mà họa chơi một bài.

Wương Long nói :

- Bài thơ của lệnh bà, đầu các bậc thi sĩ đời xưa cũng chưa chắc đã theo kịp, kẻ hạ thân họa văn, chẳng bỏ lại thêm nực cười.

Chiêu Quân nói :

- Sao ngự đệ quá khiêm như vậy, ngự đệ đã đỗ đản trạng nguyên, văn hay chữ tốt, học rộng tài cao, danh tiếng lừng lẫy trong một nước, nay nhân lúc đi đường, ngâm chơi mấy câu thơ, có ngại chi mà ngự đệ phải từ chối. Thôi thì ngự đệ cứ họa đi cho ta nghe !

Wương Long nói :

- Lệnh bà đã dạy thi kẻ hạ thân xin vâng mệnh.

Nói xong, liền theo văn mà đọc ngay một bài họa :

Nổi tình lộng ngất đứng bên sông.

Mưa gió vì đâu nhạt vẻ hồng.

Sườn núi sau này qua lời cũ,

Ấy ai ? Giọt lệ khóc Phù Dung.

Chiêu Quân nghe xong, lại bảo Vương Long rằng :

- Ngự đệ ơi ! Ngày nay ta cùng ngự đệ chịu những cảnh khổ nào này, chẳng hay ngày nào trở về thì ra thế nào ?

Nói xong, lại chảy nước mắt xuống ròng ròng.

Wương Long nói :

- Lệnh bà chờ nghỉ ngơi quá, ở đây núi cao gió lớn, xin lệnh bà kíp nên rời bước.

Chiêu Quân gạt đầu rồi giục ngựa đi. Vừa đi vừa nghĩ thầm : chẳng hay thánh thượng có còn nghĩ chút tình cũ nghĩa xưa, điều binh khiển tướng đi đánh Phiên để cứu lấy ta về hay không ? Hay là thánh thượng chỉ cốt giữ lấy giang sơn mà không thiết gì đến ta nữa ? Bao nhiêu những lời dấn dõ trong khi tiễn hành là lời đánh lừa ta đó thôi. Nếu vậy thì ta đâu chết cũng còn thản oán !

Chiêu Quân ngoảnh lại bảo Vương Long rằng :

- Ngự đệ ơi ! Ta cùng ngự đệ đã kết làm chị em với nhau thì cha mẹ ta cũng như cha mẹ ngự đệ. Nay cha mẹ ta tuổi già sức yếu, không

có con trai ; có một mụn em gái thì hãy còn bé dại, không lấy ai làm người phụng dưỡng được. Dầu khi ta bước chân ra đi, đã đến thánh thượng, nhưng chẳng biết thánh thượng có lưu tâm cho hay không ? Mai sau ngự độ trở, xin nhờ ngự độ vì ta mà trông nom giúp.

Vương Long nói :

- Kẻ hạ thần xin vâng mệnh.

Khi đi qua chân núi Thái Hành Sơn, bỗng có một trận gió, lại trông thấy con hổ ở đằng xa chạy đến, Chiêu Quân kêu to một tiếng, suýt nữa thì ngã ngựa.

HỒI THỨ XLIX

*Thái Hành Sơn gập cơn phong tuyết.
Nhạn môn quan gảy khúc tỳ bà.*

Chiêu Quân trông thấy con hổ ở đằng xa chạy đến, giật mình kinh sợ, suýt nữa thì ngã ngựa. Vương Long liền sai quân cầm đồ binh đi đuổi. Con hổ cứ chồm lên, rồi đứng chặn ngang giữa đường, quân sĩ đều luống cuống. Bây giờ mặt trời đã gần lặn, lại không tiện chỗ ngủ. Chiêu Quân ngồi trên ngựa, ngửa mặt lên trời mà than rằng :

- Thôi thì đành để hổ ăn thịt cho toàn cái danh tiết về sau !

Chiêu Quân than thở mấy câu, cảm động đến thổ thần ở chỗ ấy. Thổ thần nói :

- Nay tiên nữ mắc nạn, ầu là ta phải mau-mau xuống cứu mới được.

Nói xong, liền hóa ra một lũ người đi săn, tay cầm câu liêm, hăm hăm hổ hổ chạy thẳng lên núi, đuổi bắt con hổ. Con hổ trông thấy, biết là thổ thần hóa phép, liền cúp đuôi chạy. Những người đi săn cũng vượt qua ngọn núi để đuổi. Quân sĩ đều reo rầm lên, kéo nhau theo sau. Đi được một quãng, không trông thấy hổ đâu nữa, những người đi săn cũng

biên mắt cả, quân sĩ ai nấy đều lấy làm lạ lùng, bỗng thấy ở dưới đất có một cái thư, vội vàng nhặt lấy đưa trình Chiêu Quân.

Chiêu Quân mở xem, trông thấy mấy câu như sau :

*Nguy hiểm chỉ bằng nơi miệng hổ,
Muốn cho thoát khỏi cũng còn khó.
Bởi vì biển nử có lòng thành,
Vậy nên thổ thần phải ủng hộ.*

Chiêu Quân vừa xem xong thì cái thư ấy lại theo gió bay đi mất. Chiêu Quân biết là thổ thần hiển linh, liền sai Vương Long xuống ngựa, trông vào ngọn núi mà lễ tạ. Lễ xong, lại lên ngựa đi. Chiêu Quân cũng ngồi trên mình ngựa lăm nhăm khẩn thắm, cảm tạ hoàng thiên bảo hộ cho mình được thoát nơi hổ khẩu. Bấy giờ đang tiết mùa đông, gió tuyết lạnh lùng, cây cỏ vàng rụng, mặt nước đều đóng băng lại, chân ngựa không bước đi được nữa, các quân sĩ đều rét run cầm cập. Chiêu Quân trông mặt mũi cũng tái mét đi.

*Ngại ngừng một bước một xa,
Mười phần xuân đã gầy ba bốn phần.*

Vương Long thấy quang cảnh như vậy, cố ý không đánh lòng, muốn tìm nơi tạm trú, nhưng chẳng thấy có nhà cửa chi cả. Đi được hơn 10 dặm, ánh mặt trời chiều xuống, nước băng tan dần, Vương Long mới khỏi lo sợ, giục ngựa đi mau. Đi đến Nhạn môn quan, quan trấn thủ là Lý Quảng cùng các Phiên tướng đem quân ra nghênh tiếp :

Chiêu Quân bảo Vương Long rằng :

- Ngự đệ ơi ! Ngự đệ nói với Phiên tướng hãy đem quân ra đóng ở ngoài cửa quan mà chờ ta đó.

Vương Long vâng mệnh, truyền bảo Phiên tướng, Phiên tướng đem quân ra đóng ở ngoài cửa quan. Chiêu Quân bảo Lý Quảng rằng :

- Lý tướng quân ơi ! Nhà ngươi thật là một người trung thần, tào rã trong nước không có ai tài giỏi nữa mà giúp nhà ngươi được thành công, đến nỗi khiến ta phải mặt dạn mày dày, phụng chỉ đi hòa Phiên, bỏ thân cứu nước, mong cho yên việc bình đao để muốn dân, khỏi phải làm than khổ sở. Nghĩ mà lại thương hại thay cho ta, đi từ đó kinh đến đây, những khúc đoạn trường này kể sao xiết trăm sáu nghìn thảm !

Lý Quảng nói :

- Dạ dám bảm lệnh bả, xin lệnh bả cứ yên lòng ! Người trung hậu

thì bao giờ cũng có trời giúp, tất thế nào nước ta tự khắc có tay lái giỏi đem quân sang đánh để cứu lấy lệnh bà.

Chiêu Quân nói :

- Ta muốn hãy đóng quân lại, tạm nghỉ ở đây mấy ngày.

Lý Quảng mời Chiêu Quân vào soái phủ. Được mấy hôm, Vương Long nói với Chiêu Quân rằng :

- Dọ bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần tâu đưa lệnh bà, đã đến cửa Nhận môn quan này, xin lệnh bà cho phép kẻ hạ thần trở về để tâu với thánh thượng.

Chiêu Quân nghe lời rõ hai hàng nước mắt xuống, rồi nói :

- Ngự đệ ơi ! Ta dám phỉn Ngự đệ hãy chịu khó đưa ta sang đến đất Phỉn.

Vương Long thấy Chiêu Quân nói như vậy, cũng phải ở lại, không dám xin về. Phỉn tướng cứ cho tin giục giã phải mau mau lên đường. Chiêu Quân bảo Lý Quảng rằng :

- Lý tướng quân ơi ! Không phải là ta nản nã chẳng chịu lên đường đâu, số là khi ta bước chân ra đi, thánh thượng có dặn ta rằng : hễ đi đến Nhận môn Quan này thì hãy chờ lại mấy bữa, thế nào thánh thượng cũng điều binh khiển tướng, thân hành sang đánh Phỉn. Vậy thì tướng quân cứ nói với quân Phỉn rằng : ta còn nghỉ lại đây để dưỡng bệnh, khi nào bệnh khỏi, ta sẽ lên đường.

Lý Quảng vâng mệnh. Đó là cái kẻ quyền nghi của Chiêu Quân đánh lừa quân Phỉn, cũng tưởng là trong năm ba bữa mà thôi, ai ngờ thẩm thoát đã nửa tháng trời, mong mỏi vua Hán, đổ hai con mắt, héo chín khúc ruột, mà chẳng thấy tăm hơi chi cả. Chiêu Quân trong lòng phỉn nảo, nhân tiện có cây tỷ bà đem theo đó, mới lấy ra gảy chơi một khúc cho đỡ buồn :

"Ai ơi, xin chớ sai lời, sai lời thề nguyện. Duyên nợ ba sinh, giấc mộng năm canh ! Tham hai chữ hiển vinh, đem thân vào chốn đồ kinh ; ghen chi mây trời xanh, sao kéo tính vô tình ? Bâng khuâng nhớ thuở to đào, ra vào dưới gối. Duyên có vì đâu, đến nỗi cách xa ! Ôi đau ruột cho ta, số ru mà, phận ru mà, mình hỏi mình : Tự cố hổng nhan, bạc mệnh lắm thay ! Nay phụng chỉ hóa Phỉn, một mình phụng chỉ hóa Phỉn, mong cho nước động yên, non sông lâu bền".

Chiêu Quân gảy xong khúc đàn, đang ngồi nghĩ ngợi thơ thần, bỗng nghe thấy ngoài cửa quan có ba tiếng sấm nổ, Chiêu Quân giật mình kinh sợ, chưa hiểu sự tình ra làm sao.

HỒI THƯ L

Sang đất Phiên, Chiêu Quân tửu phận,
Nhớ quê nhà, Vương Long ngâm thơ.

Chiêu Quân nghe thấy mấy tiếng sùng, giật mình kinh sợ, liền truyền hỏi Lý Quảng xem sự tình làm sao.

Lý Quảng nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, đó là quân Phiên chờ đợi lâu ngày quá, không thể chịu được, muốn giục lệnh bà lên đường.

Chiêu Quân nói :

- Xin tướng quân hãy truyền cho quân Phiên rằng : trong ba bữa nữa, ta sẽ lên đường bắt tất phải làm huyền nào !

Lý Quảng vâng lời, ra báo quân Phiên. Chiêu Quân mong mỗi vua Hán mỗi không thấy đến, lại hẹn với quân Phiên trong ba ngày nữa thì sẽ lên đường, bây giờ trong lòng xiết bao phiền não, mới báo Vương Long rằng :

- Quái lạ ! Ta mong mỗi thánh thượng đã quá nửa tháng nay, mà không thấy cho một viên tướng và một toán quân nào đến cả thì biết làm thế nào ?

Vương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, xin lệnh bà chờ nghỉ tạm. Nêu triều đình có người tài giỏi thì thánh thượng đã phát binh ra để đánh quân giặc từ bao giờ rồi, đời nào chịu để lệnh bà phải ra đồn cửa quan này. Bây giờ đợi đã quá nửa tháng, mà không thấy tăm hơi gì, thế là thánh thượng không phát binh rồi đó, sao lệnh bà còn cứ mong mỗi hoài ! Ấu là, lệnh bà nên giữ gìn lấy quý thể mà khiến cho hai nước được yên ổn.

Chiêu Quân nghe lời, ứa hai hàng nước mắt ra, vật mình lần khợt, Vương Long hai ba lần khuyên giải. Chiêu Quân gạt nước mắt mà nói rằng :

- Ngự đệ ơi ! Ta ra khỏi Nhan Môn Quan này, sang đồn đất Phiên thì không đời nào lại được về triều nữa !

Nói xong, liền đọc một bài thơ :

Xui khiến hồn tình những vãn vương,
Bối tiếu gieo quẻ nghĩ thêm thương.
Trông gương bóng thẹn vì ai đó ?
Mây khóm xanh xanh bụi lục dương !

Đọc xong nghĩ đến vua Hán, lại đọc một bài nữa.

Lời ước quân vương có nhớ không ?
Sự tình mấy đoạn ngắn ngo trông.
To duyên đứt đứt từ đây nhé,
Sao để lòng to luống vẫn mong.

Chiều Quân đọc xong, lại bảo Vương Long ngâm chợt một bài cho
đó buồn :

Vương Long đọc :

Nghiên bút theo đời đã bấy nay,
Ơn vua áo gấm vẻ vang thay !
Vinh qui còn nhớ quẻ hướng cũ,
Non nước đưa người tới chốn này.

Chiều Quân khen tài, bảo Vương Long rằng :

- Ngươi đọc ngâm bài thơ ấy thật là hợp ý với ta, để ta lại ngâm thêm
một bài nữa.

Nói xong, liền đọc :

Có chi trần trọc suốt năm canh,
Chỉ vì ơn vua một mảnh tình,
Mưa gió thêm đau lòng biệt hận,
Mỏi sầu sao khéo buộc vào mình ?

Vương Long nói :

- Lệnh bà thật là một bậc thiên tài, kẻ hạ thần không bao giờ theo
kịp, xin lệnh bà lại ngâm thêm một bài nữa.

Chiều Quân gật đầu, rồi lại gạt nước mắt ngâm thêm một bài.

Bài thơ như sau :

Vườn xuân hoa cỏ cảnh thiên nhiên,
Cây qui khi nào mọc đất Phiên.
Cung can khúc này còn nhớ mãi,
Bể định năm cũ biết bao quên !

Chiêu Quân đọc xong, lại bảo Vương Long rằng :

- Ngự đề ôi ! Ngự đề lại ngâm một bài nữa đi.

Vương Long chời từ không bận, lại nhận thấy Chiêu Quân phiền não mà cũng động đến tâm lòng nhớ quê nhà, nghĩ thầm : Như ta nay, cha mẹ mất sớm, vì hai chữ phong danh mà vùi đầu trong nghề nghiên bút, mười năm đèn sách, may được một ngày thành danh, vẫn tưởng rằng ơn vua lộc nước, để khiến cho tổ tiên được vinh hiển, nhà cửa được vui vầy. Nào ngờ đầu ngày nay lại phải theo Chiêu Quân đi hóa Phiên sang đây, đường sá xa xôi, quần bào khó nhọc, không biết năm nào, tháng nào, ngày nào, giờ nào lại được về chôn quở cha đất tổ. Nhân thế mà trong lòng buồn bã, lại ngâm một bài thơ tâm sự :

Công danh hai chữ nghĩ mà thương,
Nghĩa nợ tình kia lưỡng vãn vương.
Hoa đón quả người thêm ngắn nỗi,
Mưa sa nước mắt biết bao lường.
Thấp cao muốn dặm con đường hiểm,
Mê tỉnh năm canh giấc mộng trường.
Ly biệt mới hay là thế đó,
Ngày nào quên được cảnh gia hương !

Chiêu Quân thấy trong bài thơ của Vương Long có một đoạn sầu khổ nhớ quê nhà, lại sự nghĩ đến tâm sự của mình, nay cùng vua Hán ly biệt, biết bao giờ lại nổi lời hân huyên ? Liền đọc thành một bài thơ :

Bóng chiều như thế giục cơn phiền.
Giấc mộng năm canh ngủ chẳng yên.
Đời lữ ai là không đẹp phận,
Một mình sao lại khéo vô duyên.
Dãi dẫu má phấn ba nghìn dặm,
Thắm thoắt xuân xanh mười chín niên.
Đeo đẳng làm chi ? Tái với sắc,
Hóa công trừu mãi khách thiên quyền.

Chiêu Quân đọc xong, bỗng khóc òa lên. Vương Long lại tìm lời khuyên giải, nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần có mấy câu nôm na xin đọc để lệnh bà nghe.

Chiêu Quân gạt nước mắt, rồi nói :

- Ngự đệ ơi ! Vây thì ngự đệ đọc cho ta nghe.

Vương Long đọc :

Gió đông đưa lời bóng nền gần,
Mong tới vườn xuân hỏi chủ nhân.
Nặng gánh tương tư trời bể rộng,
Một mai rồi cũng có tin xuân.

Chiêu Quân thở dài, nói :

- Ngự đệ ơi ! Ta thiết tưởng tâm lòng sâu thẳm của ta, chưa tỏ trong một lúc mà có thể người được, nhưng ngự đệ đã có lòng khuyên giải, ta cũng xin ngâm một bài nữa để đáp lại ngự đệ.

Nói xong, liền đọc :

Mặt rỗng gang tào bấy lâu nay,
Bể ai đâu rồi, nước mắt đây.
Chân ngựa ngắn ngoi nơi điện ngọc,
Tâm lòng nhiệt huyết dễ ai hay.

Chiêu Quân đọc xong, lại trông trời thờ dài rồi nức nở khóc.

Vương Long nói :

- Xin lệnh bà chờ quá nghĩ, kẻ hạ thần thiết tưởng các bậc hiền phi liệt nữ từ xưa đến giờ, biết bao nhiêu người bỏ thân vì nước, được thơm danh nước tửng về mai sau, hương khói phụng thờ, sử sách biên chép, ai là kẻ không phải đem lòng kính mến. Nay lệnh bà đem thân đi hòa Phiên để giữ lấy giang sơn nhà Hán, khiến cho muôn dân khỏi phải lầm than thì cái công ấy kể sao cho xiết, xin lệnh bà chờ nghĩ những điều tư tình nhỏ nhặt mà quên cái công nghĩa lớn lao.

Chiêu Quân gạt nước mắt, rồi nói :

- Nào có phải là ta không biết nghĩ như thổ đầu, nhưng kể từ ngày ta ở Việt Châu sền kinh, bị tên gian thần Mao Diên Thọ bônch vực Lỗ Phi, làm hại ta phải đẩy vào Lanh cung khổ sở, may gặp bà Lâm Hậu cứu cho ta thoát cái tai nạn ấy, lại được cùng thánh thượng eum vầy. Ngờ đâu chưa được một năm, Mao Diên Thọ đem bức tranh của ta dâng nộp vua Phiên, để gây ra cuộc binh đao ghê gớm, cô bắt ta đi hòa Phiên, mới chịu bãi binh, khiến cho ta phải từ giả thánh thượng, ly biệt hoàng hậu, xa cách cha mẹ, rồi bỏ quê hương mà đem thân sang đùm dắt Phiên. Đó thật là :

Thân sao thân đến thế này,
Nỗi niềm càng nghĩ càng cay đắng lòng !

Chiêu Quân lại nói :

- Mao tộc ! Máy chỉ biết làm cho ta phải sang đến đất Phiên mà chịu cái tiếng như nhuốc, máy tưởng thế là máy đắc kế lắm sao. Nhưng ta bảo cho biết ta không sang đến đất Phiên thì thôi, chứ ta đã sang đến đất Phiên thì quyết làm cho máy phải xa thấy trăm mảnh, khi ấy ta mới thỏa lòng ! Ngươi đệ ơi ! Ngươi đệ nghĩ cái cảnh khổ não của ta như vậy thì làm sao cho người được như : mỗi buồn tếu.

Vương Long nói :

- Tấm lòng khải khái của lệnh bà, mặt chẳng kém gì một bậc trượng phu, cô lẽ nào không bảo được cái thù ấy. Nhưng xin lệnh bà phải giữ gìn lấy quí thể, kẻo vạn nhất thể nào không sang được đến đất Phiên thì chẳng cũng uổng công lắm rạ ! Xin lệnh bà nghĩ lại cho kỹ.

Chiêu Quân gật đầu nói :

Ngươi đệ nói phải lắm !

Chiêu Quân đang nói chuyện thì bỗng nghe ở trên không có một tiếng "vù vù" thoảng qua. Chiêu Quân ngẩng đầu lên trông, chưa hiểu là vật gì.

HỒI THỨ LI

Giết tin hồng, Chiêu Quân oằn hện,
Trông cảnh nhạn, Hàn đề thương tình.

Chiêu Quân nghe ở trên không có tiếng "vù vù" thoảng qua, liền ngẩng đầu lên trông, thấy một chiếc chim nhạn bay giữa trời, vội vàng đứng dậy bước ra ngoài cửa. Vương Long cũng đi theo sau. Chiêu Quân ngửa mặt lên trời than thở với chim nhạn rằng :

- Nhà người vốn là một loài vũ tộc linh cảm, bay ở trên không, đáng lẽ thì đôi lứa theo nhau không bao giờ ly biệt, có sao lại lạc đàn tan đám, thành ra ngo ngẩn có một mình, khác nào như cái cảnh tượng lưu lạc của ta ngày nay. Chim nhận kia ơi ! Nhà người hãy xuống đây, ta muốn gọi nhà người một bức thư đem về kinh thành để dâng vua Hán, chẳng hay nhà người có giúp cho được chăng ?

Chim nhận hiểu ý, liền liệng cánh bay xuống, đậu ở bên cạnh Chiêu Quân, Chiêu Quân trông thấy động lòng, lại ứa hai hàng nước mắt ra khóc rằng :

- Chim nhận là giống vô tri mà cũng còn có lòng thương người, nữa là Chim nhận ơi ! Nay ta muốn nhờ nhà người đem bức thư gọi cho vua Hán.

Chim nhận vẫy đuôi gật đầu, kêu tên mấy tiếng, ra ý nhận lời. Chiêu Quân liền xé một bức lụa trắng, cầm đầu ngón tay lấy máu viết mấy hàng chữ sau :

Thiếp là Vương Chiêu Quân, có mấy lời tâm huyết, xin Đại Hán hoàng đế soi xét cho.

Kể từ khi bước chân ra đi, thiếp đã được nghe những lời thánh dụ, nay thiếp đến Nhậm môn quan chờ đợi đã hơn nửa tháng mà chẳng thấy thánh thượng điều binh khiển tướng để cứu lấy thiếp về. Vậy thì những lời thề ước là lời bỏ đi rồi đó.

Thiếp chỉ tiếc rằng duyên phận mỏng manh, chẳng thà rằng gião mỏng năm xưa cùng với một người thương dân kết duyên, có lẽ lại được trọn vẹn trăm năm, làm chi số những sự tai bay vạ gió.

Nay nhận tiện chim nhận, gửi bức thư này thánh thượng còn nghĩ đến cái tình nhỏ mọn, mau mau mà khiển tướng điều binh ngay thì còn có thể gặp mặt nhau được, ngược bằng trễ chậm, hẳn là hồn xuống suối vàng.

Còn cái ơn to của bà Lâm Hậu, thiếp chưa báo đáp được chút nào, mai sau xin làm kiếp trâu ngựa để đền bồi tâm lòng quảng đại ấy.

Lại xin có mấy lời kính chúc cha mẹ được mạnh giỏi để chăm nuôi lấy em bé.

Thôi thôi !

Ngọn bút khô về nên lời, tình dài giấy ngắn.

Nước mắt hòa lẫn với máu, mặt khuất lòng thân.

Chiêu Quân viết xong bức thư ấy, đem buộc vào cánh chim nhận, rồi lại dặn đi dặn lại mấy câu rằng :

- Nhà người đem bức thư này về Hán kinh cho ta. Trong khi đi đường, nhà người nên cẩn thận lắm mới được, chớ có đổ lạc lỏi mà đến nỗi mất thư của ta nhé.

Vương Long cũng cẩn đầu ngón tay rồi lấy một bức lụa trắng viết thư sau :

"Tôi là Lưu Văn Long có mấy lời gửi cho hiền thê là Tiêu Thị được biết :

Vợ chồng ta mới trong ba bữa đã phải xa cách đôi nơi, đó chẳng qua rằng cũng chỉ vì cái lòng tham công danh của tôi nó làm cho đến nỗi nhiều điều cay đắng.

"Từ khi tôi vào chôn đồ kinh, thì đồ trạng nguyên, nhưng mong được hai chữ vinh qui, để cùng nhau một nhà sum họp, không ngờ triều đình lại bắt tôi phải tiến đưa lệnh bà Chiêu Quân đi hóa Phiên, chưa biết bao giờ lại được về nước.

"Hiền thê nên vì tôi mà coi sóc công việc của nhà, chớ có đau sầu lo, nghĩ chi lắm. Người ta thường có câu rằng : Tình nghĩa vợ chồng ai chẳng có ; làm tôi nên nghĩ việc triều đình.

Thư phong một bức
Châu sa mấy hàng "

Vương Long viết xong, đem hồng nhung tuyền buộc vào cánh bên hữu chim nhận mà dặn chim nhận rằng :

- Bức thư ở cánh bên tả là của lệnh bà Chiêu Quân gửi nhà người đem về dâng vua Hán ; còn bức thư ở cánh bên hữu là của ta gửi nhà người đem về nhà họ Lưu ở làng Hắc Ngưu huyện Tây Dương, giao cho hiền thê là Tiêu Thị thu nhận, nhà người chớ đổ thất lạc.

Dặn xong, chim nhận vỗ hai cánh rồi bay thẳng lên trên không. Chiêu Quân và Vương Long đứng trông, thấy nhận bay xa rồi, mới quay trở vào. Chim nhận về đến Hán Kinh, tới cửa cung vua Hán, kêu lên mấy tiếng rồi cứ bay đi bay lại mãi. Vua Hán thấy lạ truyền nội thị đem cung tên ra bắn. Chim nhận lại bay thẳng lên trên không. Vua Hán trông theo thấy hai cánh chim nhận thả thoáng có bức thư, liền nghĩ thầm trong bụng rằng : Quái lạ ! Sao chim nhận lại cứ bay đi bay lại mãi hay là có hoàng thư của Chiêu Quân về đây chăng ?

Vua Hán ngẩng mặt lên trời, bảo chim nhạn rằng :

- Chim nhạn ơi ! Có phải nhà người mang thư cho Chiêu Quân thì cứ bay xuống đây.

Chim nhạn hiểu ý như vậy, liền bay xuống trước sân rồng, quay đầu vào vua Hán mà gật mấy cái. Vua Hán nhìn kỹ, thấy hai bên cánh chim nhạn đều có bức thư buộc theo, mới truyền cho nội thị khẽ lấy tay cởi xuống. Nội thị đem hai bức thư dâng lên vua Hán. Vua Hán trông thấy một bức của Chiêu Quân, còn một bức của Lưu Văn Long gửi về cho nhà, liền mở bức thư của Chiêu Quân ra, xem kỹ một lượt. Vua Hán không xem thì thôi, chữ đã xem đến mà thấy những ngón máu ở trên mặt bức lụa, câu nào cũng toàn những nỗi thương tâm, không thể cảm lòng cho được, cũng ứa hai hàng nước mắt xuống mà nói rằng :

Trẫm thật là phụ lòng mỹ nhân lắm ! Mỹ nhân ở Nhạn môn quan chờ trẫm quá nửa tháng nay mà không thấy trẫm đến, không phải là trẫm có muốn chỉ những sự thất ước với mỹ nhân đâu, ngặt vì trong nước không ai tài giỏi để mà giúp trẫm cho được. Nếu trẫm đem hết quân mã trong nước đi để cứu mỹ nhân thì lại sợ có kẻ khai thừa cơ nổi loạn, thì nhiên thiên hạ bảo trẫm vì một người dân bà mà chẳng nghĩ đến muôn dặm giang sơn vậy. Chim nhạn kia ơi ! Trẫm cũng cần cái công khó nhọc của nhà người mang thư về đây, nhưng trẫm chẳng phúc thư làm chi nữa, khiến cho Chiêu Quân khỏi phải trông đợi mà đi hòa Phiên ngay, để hai nước được hòa hiếu, còn bức thư của Lưu Văn Long thì cũng bỏ lại đây, không đưa về nhà hân làm chi, kẻo thêm những sự sầu thảm vô ích.

Chim nhạn thấy vua Hán bảo như vậy, liền gật đầu mấy cái rồi bay đi. Đó thật là :

Bức thư đưa đến tận nơi.
Đã mòn con mắt phương trời dậm dậm.
Đêm ngày hướng những âm thầm.
Ở đây hoặc có giai âm chẳng là ?

Chim nhạn lại bay đến cửa Nhạn môn quan rồi kêu lên mấy tiếng để báo tin cho Chiêu Quân biết. Chiêu Quân ngẩng đầu lên trông thấy chim nhạn đã đến, trong lòng mừng thầm, bảo chim nhạn rằng :

- Chim nhạn ơi ! Mau mau xuống đây, đem phúc thư giao lại cho ta.

Chim nhạn không xuống, cứ bay ở trên không, rồi mở rộng hai cánh ra, để cho Chiêu Quân biết là không có phúc thư chi cả. Chiêu Quân hiểu ý, nghiêng hai hàm răng mà than rằng :

- Chúa công ơi ! Sao chúa công nhẫn tâm quá như vậy ? Muốn đem mang thư, giồng chim bay còn có lông từ tổ, nay chúa công đã không điều binh khiển tướng, lại không phúc thư dứt tình bỏ ta phải sang Phiên Quốc, cái tơ duyên trong một giấc mộng, ai ngờ cắt đứt từ đây ! Nếu biết trước là chúa công bạc tình như thổ nầy thì chẳng thà chịu chết ở nơi Lành cung cho rảnh, còn mong chỉ những sự sung sướng cho thêm một trò cười.

Nói xong, lại nước mắt khóc. Chim nhạn ở trên không cũng kêu mấy tiếng rồi bay đi. Thương hại cho Chiêu Quân cứ quyền luyến ở Nhạn môn quan mãi, không chịu lên đường, bỗng thấy Lý Quảng hoảng hốt chạy vào báo rằng :

- Dạ bẩm bẩm lệnh bà, cơ sự ngày nay thật là nguy cấp quá !

Chiêu Quân nghe báo, nét mặt tái mét, vội vàng quay lại hỏi Lý Quảng.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ LẠI

*Sông Hắc Thủy, tức cảnh đề thơ
Miếu Cửu cô, năm mộng được tạo.*

Lý Quảng nói với Chiêu Quân rằng :

- Dạ bẩm bẩm lệnh bà, quân Phiên chờ đợi đã quá nửa tháng, lại hết cái hạn ba ngày rồi, không thể chờ đợi được nữa, nay đem quân đồn dưới thành hỏi rằng : "Vua Hán đã sai Chiêu Quân đi hòa Phiên đến cửa quan này, có sao không chịu thượng lộ, nếu còn dưng dẳng mãi thì ta quyết đem quân đánh phá cửa quan". Kẻ hạ thần thiết tưởng cửa quan này mà vỡ thì muôn dân lại phải một cuộc lầm than, xin lệnh bà nên mau mau lên đường, để cho được yên việc.

Vương Long đứng bên cạnh, cũng tìm lời khuyên giục Chiêu Quân.

Chiêu Quân nghe thấy ở ngoài cửa quan sóng nổ rầm trời, biết là không thể đứng được, mới truyền cho thắng ngựa để ra đi.

Lý Quảng nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần đã sắp sửa đủ cả rồi.

Chiêu Quân nước mắt rùng rùng, bước lên mình ngựa. Vương Long cũng lên ngựa, cùng với 300 quân Hán hộ tống theo sau. Lý Quảng liền ra đến ngoài cửa quan, thấy Chiêu Quân đi đã xa rồi, liền trở vào đóng chặt cửa lại, cho tin về tâu với vua Hán. Chiêu Quân vừa đi vừa khóc, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu trông lại. Vương Long cũng gạt nước mắt khóc thầm. Đi đến dinh Phiên, quan nguyên soái nước Phiên là Lâu Thụ cùng các tướng ra nghênh tiếp, rồi đem bữa tranh ra để sóng mặt thì không khác một chút nào, bấy giờ các Phiên tướng đều nghĩ thầm : Người đâu có người đẹp như vậy ! Trách nào chúa công ta chẳng phải mê mẩn tâm thần !

Chiêu Quân nói với Lâu Thụ rằng :

- Quân canh ban đêm thường hay đánh chiêng, ta không quen nghe, vẫn có ý ghê sợ, vậy các người nên đi sau một chút, ta đây cũng đã có nhiều quân hộ tống, để ta đi trước đóng rừng một dinh.

Lâu Thụ vâng lời, nhường cho Chiêu Quân đi trước. Chiêu Quân đi sang tới đất Phiên trèo đèo vượt núi, kể sao xiết nỗi khó khăn. Một hôm, đi đến một con sông, trông thấy vẫn vũ ngất trời, tối sầm cả mặt lại.

Chiêu Quân liền hỏi Vương Long rằng :

Ngư đệ ơi ! Đây là chỗ nào đây ?

Wương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, đây là sông Hắc Thủy.

Chiêu Quân lại hỏi :

- Vậy thì sông Hắc Thủy này cách Phiên kinh còn xa hay gần ?

Wương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, còn cách nửa phần đường nữa.

Các độc giả thử nghĩ xem : Vương Long chưa đi qua con đường ấy bao giờ mà làm sao thông hiểu được như vậy ? Thử hỏi biết cái tài trạng nguyên sách nào cũng đọc, huống chi là một bộ địa dư lại không xem đến hay sao !

Chiêu Quân trông thấy sông Hắc Thủy, lại nghĩ đến nông nỗi đi

hóa Phiên của mình ngày nay, khác nào như đồng nước đen sì ở con sông này ; liền đưa hai hàng nước mắt, đọc luôn mấy bài thơ :

I

Tin nhận xa trông ngán nỗi mình,
Giữa đường bỗng đứt gánh ân tình.
Bừng con mắt dậy nào đâu nhỉ ?
Giấc mộng nam khoa khéo bất bình !

II

Bổ ai mộng mệnh mấy trượng sáu,
Giải đồng gần bố bấy nhiêu lâu.
Hoa thơm đem đổ nơi sương tuyết
Ai gỡ cho xong cái mối sầu

Chiều Quân đọc xong ngoảnh lại bảo Vương Long rằng
- Ngự đệ ơi ! Ngự đệ cũng đọc chơi mấy bài cho đỡ buồn !
Vương Long vắng lời liền đọc :

I

Hoa nở vườn xuân những tháng ngày,
Có sao đưa đến đất Phiên này ?
Dưới trần ai biết hương trời quý,
Nam Bắc chia hai nỗi đắng cay !

II

Muôn tia nghìn hồng một mối to,
Tuần mưa cũ gió quán bao giờ.
Trời cao đất thấp xuân còn mãi
Nghĩ đến quê hương lại ngán ngo.

Chiều Quân thấy Vương Long đọc bài thơ này, động đến tâm lòng phiên nào, lại đọc thêm một bài nữa :

Tạo hóa ghen chi khách má hồng ?
Ôm cầm ai nở đứt giây đồng.
Tâm thân dầu dãi nơi Phiên quốc,
Giấc mộng mơ màng chốn Hán cung
Thanh khí hãy còn hương bát ngát,
Đắng cay vì chui nghĩa đào bông.
Gió sương mới biết gan từng bách,
Ghi tạc trăm năm với núi sông.

Vương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần chỉ sợ rằng sang đến đất người ta thì lệnh bà không tự chủ được.

Chiêu Quân nói :

- Hàn chỉ tham cái nhan sắc của ta mà cớ bắt ta phải đi hòa Phiên, nay ta đầu nhận nhục sang tới đây, nhưng đời nào ta chịu đeo cái tăng như nhục. Nếu ta không giữ cho toàn danh tiết thì kiếp này đầu chẳng gặp vua Hán, ngày sau còn mặt mũi nào trông thấy vua Hán ở dưới suối vàng. Thà rằng đổ chớ vua Hán phụ lòng ta, chứ ta không nỡ nào phụ lòng vua Hán, ta chắc rằng thân này đầu chết ở đất Phiên, nhưng linh hồn thì bao giờ cũng trở về cung Hán vậy.

Vương Long nghe Chiêu Quân giảng nhưng lời trình liệt như vậy, cũng có ý cảm động thương tình.

Chiêu Quân nói :

- Ngự đệ ơi ! Ta đành bỏ thân ở đất Phiên, nhưng khi ngự đệ về đến Hán Triều, cũng nên vì ta mà giải bày những nỗi đau lòng này ở trước mặt thánh thượng, ấy là cái lòng trung hậu của ngự đệ đó.

Vương Long dạ. Hai người gục ngựa cùng đi. Đó chính là :

*Buồn trông phong cảnh quê người
Đầu cành quýt nhứt, tuổi trời nhận thừa
Nghĩ bấy giờ với bao giờ.
Rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao !*

Chiêu Quân ngồi trên mình ngựa, ngắm phong cảnh bên Phiên, đường sá gập ghềnh, rừng núi rậm rạp, đã chừng một trăm dặm mà chẳng thấy nhà cửa nào cả, khách qua lại cũng không có mấy người, bỗng thấy trời đã chiều hôm. Vương Long truyền đóng quân lại để tìm chỗ yên nghỉ.

Quân sĩ nói với Vương Long rằng :

- Ở đây dặm trường vắng vẻ, quân hộ vệ lại ít, sợ có điều gì thì tất đổ ội đến chúng tôi.

Vương Long nói :

- Vậy thì biết làm thế nào ?

Quân sĩ nói :

- Chúng tôi trông thấy trong núi có dãy tường xây, tựa hồ một tòa cổ miếu, cách đây chỉ độ một dặm đường, âu là có đi đến cái miếu ấy rồi sẽ yên nghỉ.

Vương Long gật đầu khen phải, lại giục ngựa đi mau. Đi đến cửa miếu, Vương Long truyền đóng quân lại. Quân sĩ đi ngủ đầu đầy củ, chỉ còn có một mình Chiêu Quân nằm không yên giấc, bỏ đầu gối dưới bóng đèn, lại đem cây tỷ bà gậy chơi một khúc. Gậy xong, nghe tiếng trống đã sang canh ba, trong mình có ý mỏi mệt, mới tựa vào bên án, đang mơ màng giấc thức giờ ngủ. Bỗng thấy có hai người thị nữ bước vào, nói:

- Chúng tôi vâng lệnh tiên cô cho mời lệnh bà.

Chiêu Quân đứng dậy, đi theo hai người thị nữ ấy. Đường đi khuất khúc nhiều chỗ, sau đến một nơi lầu đài rực rỡ, phía ngoài có mấy hàng lỵ sĩ đứng hầu, phía trong có hơn mười vị tiên nữ đang dâng hương dâng hoa, lại có một bà tiên cô đầu đội mũ đỏ, mình mặc áo vàng, tay cầm viên ngọc, ngồi ở chính giữa.

Chiêu Quân sụp lạy, nói:

- Tôi là Vương Tường, xin bái chúc tiên cô vạn thọ.

Tiên cô phán rằng:

Chiêu Quân em ơi! Chị đây là một vị Cửu thiên thần nữ, cũng em có tiền duyên với nhau, vậy chị gọi em đến đây để phù hộ cho em được toàn danh tiết và khiến ngày sau có người báo được thù cho em, nay cho em một cái áo bọc miết tên y hễ em mặc vào mình thì tự khắc vua Phiên không thể đàn gài được.

Nói xong, truyền thị nữ đem tên y giao cho Chiêu Quân. Chiêu Quân cầm lấy, nói:

- Trăm lạy tiên cô, tén nữ tôi được toàn danh tiết trở về Hán triều thì tên y này khi ấy lại xin dâng nộp.

Tiên cô nói:

- Người ta đều có số cả, không ai tránh khỏi được, chớ nên cưỡng cầu. Tên y này rồi tự khắc có người đàn lấy, em không việc gì mà ngại.

Chiêu Quân xin hỏi những công việc mai sau. Tiên cô không nói, mà truyền thị nữ đưa Chiêu Quân về. Chiêu Quân ra đến ngoài cửa, ngẩng trông thấy một cái biển treo trên, có đề ba chữ "Cửu cô miếu". Đi vòng quanh chân núi, qua một cái cầu, dưới cầu nước trong leo lẻo, trông đẹp mắt lắm. Chiêu Quân thấy vậy, liền đứng lại xem. Không ngờ thị nữ đẩy Chiêu Quân một cái ngã lăn xuống nước, Chiêu Quân kêu to lên một tiếng: "Ôi chao ôi!".

HỒI THỨ LIII

Chiêu Quân kết ước dưới chân thành
Vương Long hội yền ở trên điện.

Chiêu Quân đang đứng ở trên cầu, bị người thị nữ đẩy một cái, ngã lặn xuống nước, glát mình tỉnh dậy, hóa ra một giấc chiêm bao. Chiêu Quân sợ hãi vô cùng, lại thấy có một chiếc áo tiên y để bên cạnh. Chiêu Quân mới đem lại gần đèn mở xem, trông thấy cái áo ấy đủ trăm vẻ đẹp, trong bụng mừng thầm, liền cởi áo cung trang ra, đem áo tiên y mặc vào phía trong. Bấy giờ đã sang trống canh năm, Chiêu Quân lẩm nhẩm nói một mình rằng :

Nay những lời tiên cô truyền phán ở trong mộng, ta còn nhớ được cả, nhưng cô sao ta nói đến sự trở về Hán triều, thì tiên cô lại bảo rằng người ta đều có số, không ai tránh khỏi, vậy thì đó thường ta không trở về được đâu.

Nói xong, nghĩ lại xót xa, hai hàng nước mắt ràn rụa chảy xuống. Chiêu Quân lại nói :

- Ở 1 tiên cô lại nói rằng tiên cô cùng ta có tiền duyên với nhau, vậy mới cho ta cái áo này để ta giữ được toàn danh tiết, khiến cho mai sau lại có người báo thù cho ta, nhưng em ta ngày nay hổ phẫn nữ nhi, học đầu được võ nghệ, để mà sang đánh báo thù cho ta. Thế thì câu nói ấy chẳng qua cũng là câu bỏ đi mà thôi.

Nói xong, nằm thiêm thiếp ngủ. Sáng hôm sau, Chiêu Quân báo Vương Long rằng :

- Ngươi độ thử xem đây là miếu gì ?

Vương Long bước ra xem, thấy ở ngoài cửa có cái biển đề ba chữ "Cửu Cô miếu", liền trở vào nói với Chiêu Quân. Chiêu Quân nghĩ thầm lấy làm lạ, lại sai Vương Long vào miếu thắp hương lễ tạ. Lễ xong, Chiêu Quân truyền các quân lính đứng. Thương hại cho Chiêu Quân ngồi trên mình ngựa, đi một bước lại đau lòng một bước, mà quân sĩ thì ai nấy đều thẳng đường đuổi mau, hăm hăm hổ hổ, mong cho chóng đến Phiên thành.

Đi được một quãng, quân sĩ báo với Vương Long rằng :

- Đây gần đến Phiên thành rồi.

Vương Long gát đầu, rồi nói với Chiêu Quân. Chiêu Quân nghe nói gần đến Phiên thành, ruột đau như cắt, ứa hai hàng nước mắt mà khóc rằng :

- Chiêu Quân ơi ! Từ đây trở đi, khổ nào như trong giá trắng ngần mà phải đẩy vào nơi đen bản...

*Thân sao thân đến thế này,
Nỗi niềm càng nghĩ càng cay đắng lòng !*

Chiêu Quân đang bồi hồi nghĩ ngợi thì đã đi đến dưới chân thành, trông thấy quân Phiên đều đội mũ lông, mặc áo giáp, lưng đeo cung tên, sắp hàng ra nghênh tiếp.

Chiêu Quân dừng ngựa lại, không chịu tiến vào thành vội, nói với Phiên tướng rằng :

- Nhà ngươi hãy vào tâu với thánh thượng rằng Chiêu Quân muốn xin ba điều, thánh thượng có thuận cho thì Chiêu Quân mới chịu vào thành.

Phiên tướng nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, chẳng hay lệnh bà muốn điều gì, xin lệnh bà nói rõ cho kẻ hạ thần được biết.

Chiêu Quân nói :

- Điều thứ nhất là nước Phiên phải dâng nộp quốc bảo ; điều thứ hai là mỗi năm phải một lần tiến cống thiên triều ; điều thứ ba là từ nay về sau, không bao giờ được đem lòng phản nghịch. Hễ thánh thượng, thuận nghe ba điều ấy thì ta xin vào thành để yết kiến thánh thượng, ngược bằng không nghe thì ta đánh bỏ thân chịu chết ở dưới chân thành này.

Phiên tướng vội vàng vào báo với vua Phiên. Vua Phiên cười ha hả mà phán rằng :

Trẫm được Chiêu Quân, khổ nào như được một cái cửa quý vô giá, nay Chiêu Quân tới đây thì lòng ước ao của trẫm đã được thỏa mãn. Chẳng nói ba điều ấy làm chi, giả sử Chiêu Quân muốn đòi đến ba nghìn, ba trăm ba mươi điều, trẫm cũng thuận cho tất cả. Nhà ngươi nên mau mau mời Chiêu Quân vào thành.

Phiên tướng ra nói với Chiêu Quân rằng :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, kẻ hạ thần đã đem ba điều ấy tâu với thánh thượng, thánh thượng đều thuận cho tất cả, xin lệnh bà mau mau vào thành.

Chiêu Quân bắt đem quốc bảo và các đồ tiền cống thiên triều ra để kiểm soát đầu đuôi, rồi sai quan chọn ngày đem sang dâng nộp vua Hán. Chiêu Quân bấy giờ không thể chối từ được nữa, bắt buộc đi phải ngậm đắng nuốt cay mà tiến vào Phiên thành. Vua Phiên cùng các quan văn võ ra nghênh tiếp.

Chiêu Quân vào đến Phiên cung, các cung nữ kéo nhau ra lấy mừng, trông thấy nhan sắc Chiêu Quân, ai nấy đều thì thầm bảo nhau rằng: Người đâu có người đẹp như vậy, thật là một vị thiên tiên mới giáng hạ trần thế, thảo nào mà chúa công ta chịu tổn bao nhiêu công của.

Vương Long cùng 300 quân Hán ra đóng ở sứ quán. Các quan văn võ kéo nhau vào lấy mừng vua Phiên, đều qui xuống tâu rằng:

- Muốn tâu bộ hạ, bộ hạ lao tâm trong bấy nhiêu lâu, nay đã đem được Chiêu Quân về đây, thật là một điều đại hạnh phúc.

Vua Phiên nghe lời tâu, có ý bằng lòng, liền cho các quan văn võ đều được thăng một cấp. Các quan văn võ lấy tạ lễ ra. Bỗng có hoàng môn quan báo rằng:

- Quan Chánh nam đại nguyên soái là Lâu Thụ cùng Phiên tăng đã đem quân về triều.

Vua Phiên nói:

- Thánh tăng đi đường mệt nhọc, nên mời ngài về nghỉ yên trong chùa, rồi sau trăm bề đến tạ. Còn Lâu nguyên soái thì cho vào bộ kiệu.

Lâu Thụ vào sụp lạy ở dưới sân rồng. Vua Phiên bảo Lâu Thụ rằng:

- Lâu nguyên soái ôi! Nay nhà ngươi đã đem được Chiêu Quân về đây, làm nên một cái công trạng rất lớn, khiến cho trăm được hả lòng, trăm gia thăng cho nhà ngươi được thêm 3 cấp, và thưởng cho 500 lạng vàng còn các tướng sĩ có công khổ nhọc, đều được thăng chức cả. Mao Diên Thọ tiến được mỹ nhân, là người có công, cũng thưởng cho 500 lạng vàng nữa.

Lâu Thụ lại dâng nộp bức tranh Chiêu Quân. Vua Phiên truyền cắt đi, rồi loan báii triều vào cung. Hoàng môn quan qui xuống tâu rằng:

Muốn tâu bộ hạ, có quan tân khoa trạng nguyên bốn thiên triều, tên gọi Vương Long, đem 300 quân Hán đi hộ tống Chiêu Quân sang đây, nay xin vào bộ kiệu.

Vua Phiên truyền cho vào. Vương Long vào. Vua Phiên trông thấy

Vương Long là một người thư sinh, mặt mũi trắng trẻo, dáng điệu đứng đắn, nghĩ cũng khen thắm. Vương Long quì dưới sân rồng, chúc câu : "Thiên tuế". Vua Phiên truyền mở tiệc để thết đãi Vương Long. Vương Long ăn tiệc xong, cáo từ lui ra. Vua Phiên truyền bãi triều.

Chiêu Quân từ khi tiến vào Phiên cung, thấy cách ăn mặc và tiếng nói của các cung nữ cũng với bên Hán không giống nhau, càng nghĩ bao nhiêu, lại càng càng đặng, nghĩ thắm : Mao lạc ! Mày cố tình làm cho nhân duyên ta chia rẽ, khiến ta phải sang đồn đất Phiên này. Ngày mai ta quyết tâu vua Phiên đem mà xả thây mày ra, để cho hả cái nỗi lòng oan trái của ta, Mao lạc ! Mày hỡi mày !...

Phụ người chẳng bỏ khi người phụ ta !... Chiêu Quân đang ngồi ngẫm nghĩ, tình mưu lập kế thì nghe nói có thánh giá vua Phiên đến.

TÌM SÁCH LIV.COM.VN HỎI THỨ LIV

*Chiêu Quân giả cách ngồi hầu rượu.
Vương Long lập kế cho thuốc mê.*

Chiêu Quân ngồi ở trong cung, đang ngẫm nghĩ buồn rầu, thấy cung nữ vào báo rằng :

- Muốn tâu lệnh bà, có thánh giá sắp đến, xin lệnh bà ra nghênh tiếp.

Chiêu Quân nghe nói, khác nào như kim đâm vào ruột, bất đắc dĩ phải đứng dậy nghênh tiếp vua Phiên. Vua Phiên trông thấy mừng rỡ, dắt tay vào ngồi, rồi lại ngẫm nghĩ. Chiêu Quân một hồi lâu, thật là một người nhan sắc tuyệt trần, không thể nào vẽ cho đúng được. Đó chính là :

*Vẽ chỉ một tấm hồng nhan.
Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh,
Lạ cho cái sóng khuynh thành,
Sắc đành có một, tài đành họa hai.*

Vua Phiên nghĩ thầm. Cái lương duyên này thật là tự trời đem đến, khiến ta được cùng nàng kết giải đồng tâm, không đến nỗi uổng mất cái giá trị làm vua một nước. Vua Phiên lại truyền đem bữa tranh ra để so sánh thì thật là một người một vẻ, mười phần vẹn mười, không khác một nốt nào cả.

Vua Phiên trong lòng mừng rỡ vô cùng, truyền mở tiệc đồ cúng Chiêu Quân uống rượu. Vua Phiên ngồi giữa, Chiêu Quân ngồi một bên, còn xung quanh lại có cung nữ đứng hầu rượu. Chiêu Quân bắt đầu đi cũng phải đứng dậy dâng rượu mời vua Phiên.

Vua Phiên đã hơi ngà ngà say, có ý là lời mà phán rằng :

- Mỹ nhân ôi ! Trăm vì mỹ nhân mà phẩm giá trở nên thấp hèn bấy lâu đã chảy ! Hai bao nhiêu là quân mã, tổn bao nhiêu là tiền của, nay mới đem được mỹ nhân về đây, để cùng trăm kết duyên. Sự mong mỏi của trăm, đến bây giờ mới được như ý !

Nói xong, cười ha hả. Cười chán, lại nói :

- Trăm ở phương bắc, mỹ nhân ở phương nam, thật là đôi nơi xa cách, ai ngờ hữu duyên thiên lý ngộ, bây giờ thành ra xum họp một nhà, vui vẻ kể sao cho xiết !

Nói xong, truyền cung nữ rót rượu mời Chiêu Quân, Chiêu Quân cũng rót một chén rượu để tạ lại vua Phiên.

Vua Phiên nói :

- Mỹ nhân ôi ! Mỹ nhân ở bên Hán, đã gọi là tài nữ thì tất nhiên biết đủ mọi thứ, xin mỹ nhân cho trăm được vui cùng.

Chiêu Quân nói :

- Đại vương quả yếu đuối, phí bao nhiêu là tâm cơ, khiến cho thiếp được nâng khăn sửa túi, thiếp thật lấy làm may mắn lắm ; hiềm vì cái tài nhỏ mọn, chẳng bổ lại thêm một trò cười.

Vua Phiên vừa cười vừa nói :

- Mỹ nhân bất tài phải quá khiêm nhường, mỹ nhân cứ cho trăm nghe.

Chiêu Quân nói :

- Chẳng hay đại vương muốn khiến thiếp làm thơ hay là gảy đàn,

xin đại vương cứ dạy.

Vua Phiên nói :

- Trẫm hãy xin nghe cái tài thơ của mỹ nhân trước đã, nay trẫm cùng mỹ nhân hợp khấn, trẫm lấy đó làm đầu bài.

Nói xong, truyền cung nữ đem văn phong tử bảo ra đưa cho Chiêu Quân. Chiêu Quân mài nghiên mực đậm, cầm ngòi bút mềm, mở tờ hoa niễn, không đợi phải nghĩ, viết luôn hai bài thơ, rồi đem dâng lên vua Phiên.

Vua Phiên cầm lấy đọc :

Xưa Hàn, nay Phiên quốc.
Bắc nam khéo khéo lìa.
Nhân duyên ngoài nghìn dặm.
Xum họp trong một nhà.
Rượu quý, men xông ngào.
Đàn ngọt, tiếng đưa xa.
Giọng hát nghe êm ái.
Ngoảnh lại bóng giăng tà.

Muốn đời an quân tử.
Yêu được một màu xuân.
Được hoa đêm càng tỏ.
Lòng này đời quỉ thần.
Nhớ nước thêm ngao ngán.
Thương mình lưỡng lự ngần.
So sánh bức tranh nọ.
Mới biết rõ mười phần.

Chiêu Quân viết hai bài thơ ấy có nhiều ý tứ lắm, nhưng vua Phiên trong khi say rượu không nghe hiểu, chỉ một mực lẩm lảo mà khen rằng :

- Tài thơ của mỹ nhân, thật là nhanh lắm, mà nghe câu thơ chẳng kém gì giọng thơ "Quan thư" thuở xưa. Trẫm được mỹ nhân, khác nào như được một người bạn quý báu, ấy là một điều hạnh phúc của trẫm đó.

Nói xong, lại khánh khách cười rầm lên, truyền cung nữ rót một chén rượu mời Chiêu Quân để nhấp cho trơn giọng thơ. Chiêu Quân cũng rót một chén rượu tạ lại vua Phiên.

Vua Phiên nói :

- Trẫm lại muốn nghe một bài hát của mỹ nhân nữa.

Chiêu Quân nói :

- Thiếp e rằng trong bài hát lỡ khi cô ý gì chạm đến đại vương chàng, xin đại vương tha tội cho, thiếp mới dám vâng mệnh.

Vua Phiên nói :

- Trẫm cho phép mỹ nhân cứ hát không khi nào trẫm lại bắt tội mỹ nhân !

Chiêu Quân vâng mệnh, sai cung nữ đem cây tỳ bà ra, vừa đàn vừa hát :

Chốc là mười chín năm trời,
Mẹ cha yêu dấu đã rời trên tay,
Nhân duyên giấc mộng lạ thay,
Việt Châu ứng tuyển là ngày bước ra.
Tham vàng vì kẻ gian tà,
Bức tranh miran chuyện đổ mà hại nhau.
Trong khi bất ý ngờ đâu,
Cậy tài võ lực biết sau thế nào.
Vô tình ai nghĩ mưu cao.
Hoa thuyền thẳng lối đưa vào đồ kinh.
Nốt ruồi, man tâu triều đình,
Vi đâu ? nên tội một mình Lân cung.
Oan này ai thấu cho không,
Gặp bà Lâm Hậu đem lòng xót thương.
Cứu cho thoát nỗi oan trường,
Phép công chiều ân bất phương khi quên.
Thất cơ, tội đưa gian thần,
Cuộc binh đao nổi phong trần phương xa.
Bức tranh ai khéo vẽ ra.
Đem má đào để giáng hỏa từ đây.
Hao binh tổn tướng bấy nay.
Vua thiên triều cũng đắng cay nhiều phần.
Mỗi tình còn tiếc Chiêu Quân,
Giù sao cho được muôn dân thái bình ?
Chiêu Quân đâu dứt mối tình,
Giù sao cho được ba sinh hoàn toàn ?

Nào lời thề hải minh sen.
Chim bay sao bỗng lạc ngân chia hai ?
Bắc nam xa cách đôi nơi.
Biết bao giờ lại gặp người tri âm ?
Tý bà đứt khúc đong tâm.
Tiếng cười này dầu trăm năm vẫn còn.
Về gì ? chút phận con con.
Mong cho Hán thất nước non lâu dài.
Mưa xuân rẩy khắp trong ngoài,
Chưa xuân nở để một người chịu oan,
Đã cho lấy chữ hồng nhan,
Cái gương bạc mệnh muốn vắn người soi.
Si tình dám hỏi ai ơi !
Yêu hoa sao lại nở với dập hoa ?
Hại người để lại cho ta.
Chỉ vì ham sắc mà ra phụ lòng.
Trời xanh ghen với má hồng.
Khien bao nhiêu kẻ anh hùng làm than.

Chiều Quân dần xong, cầm cây tỳ bà đưa cho cung nữ cất đi. Bấy giờ vua Phiên rượu đã hơi ngà ngà say, chẳng hiểu ý gì cả, chỉ tâm tào khên hay Chiều Quân sợ vua Phiên quá say sinh lỗi, mới nghĩ thầm một kế, nói với vua Phiên rằng :

- Muốn tâu đại vương, thiếp từ bên Hán sang được tới đây cũng nhờ có thân đệ là Vương Long đi hộ tống, vậy xin đại vương mời vào để thưởng cho một chén rượu gọi là đến công khó nhọc.

Vua Phiên nghe lời, cho mời Vương Long, Vương Long vào. Vua Phiên truyền cung nữ rót một chén rượu thưởng cho Vương Long. Vương Long uống xong lấy tạ vua Phiên, rồi lại bảo Cung nữ rót một chén rượu để dâng lại. Cung nữ cầm bầu rượu sắp sửa rót.

Chiều Quân bảo cung nữ rằng :

- Nhà ngươi để đây cho ta rót rượu hầu đại vương.

Nói xong, liền đưa mắt cho Vương Long. Vương Long biết ý, khẽ lấy thuốc mê ở trong tay áo ra, bỏ vào chén rượu.

HỒI THỨ IV

*Mao Diên Thọ, lướt trời hết kiếp,
Hàn Chiêu Quân, lao tiên giữ mình.*

Vương Long đem thuốc mê bỏ vào chén rượu, rồi hai tay cầm dâng vua Phiên. Bây giờ vua Phiên đã say bất, không thể uống được nữa, nhưng lại nể lời Chiêu Quân, chẳng lẽ không uống, mới đỡ lấy chén rượu, uống luôn một hơi hết cả. Uống xong, liền kêu một tiếng "Ồi chào chào" rồi mê mẩn đi, bất tỉnh nhân sự, sắp ngã gục xuống. Các cung nữ ngỡ là vua Phiên say rượu quá, vội vàng xúm nhau lại vực lên sắp rống. Vương Long cáo từ lui ra, các cung nữ cũng lui ra tất cả, chỉ còn có một mình Chiêu Quân. Chiêu Quân bất đắc dĩ phải nằm ở bên cạnh giường mà ngủ.

Sáng hôm sau, vua Phiên tỉnh dậy, thấy Chiêu Quân nằm ở bên cạnh mình, không thể cầm lòng được, liền nắm lấy tay mà bảo rằng :

Mỹ nhân ơi ! Đêm qua trẫm say rượu quá, chưa cùng mỹ nhân thành thân, khiến cho mỹ nhân nằm không yên giấc, trẫm đây cũng chẳng được đánh lòng. Thời thì đêm nay trẫm xin đền lại.

Chiêu Quân nhận dịp ấy liền nói với vua Phiên rằng :

- Muốn tâu đại vương, thành thân là một việc nhỏ, nhưng thiếp còn có cái oan to chưa giải. Có giải oan thì mới thành thân được, nếu oan này chưa giải thì không bao giờ dám thành thân.

Vua Phiên nghe nói, ngạc nhiên hỏi rằng :

- Kẻ thù của mỹ nhân là ai ? Bây giờ ở đâu ? Cứ nói cho trẫm biết, để trẫm giải oan cho mỹ nhân.

Chiêu Quân nói :

- Kẻ thù của thiếp, nào có phải là ai, chính là Mao Diên Thọ. Đưa gian thần ấy cùng thiếp không thể nào đối trời chung được. Đại vương không chém nó đi, mà bắt thiếp phải thành thân thì đầu chết cũng đành, thiếp không dám vâng mệnh.

Vua Phiên ngẩn ngơ nghĩ thầm trong bụng rằng : Mao Diên Thọ dẫu là kẻ thù của mỹ nhân, nhưng lại là công thần của trẫm, trẫm lỡ lòng nào giết hắn, mà không giết hắn thì mỹ nhân lại không chịu thành thân. Vậy

biết làm thế nào bây giờ ? Thôi thôi, thật là một điều khó nghĩ ! Mao Diên Thọ ôi ! Chẳng qua cũng là một cái kết quả tự nhà người gây nên thì nhà người phải chịu lấy, không phải trăm bạc tình. Nay trăm muốn thành thân với mỹ nhân thì trăm phải dứt tình mà giết nhà người. Ấu là khi nhà người đã chết rồi, trăm sẽ gia phong cho.

Vua Phiên nghĩ vậy, liền báo Chiêu Quân rằng :

- Mỹ nhân ôi ! Mỹ nhân muốn thế, trăm cũng chiều lòng.

Chiêu Quân lay tạ. Vua Phiên ra ngự triều. Các quan văn võ lạy trước sân rồng. Vua Phiên lời đính nói giận mà phân rằng :

- Mao Diên Thọ là một đứa gian thần làm hại việc nước.

Nói xong, truyền võ sĩ đem Mao Diên Thọ ra chém. Võ sĩ vâng lệnh xúm lại nắm Mao Diên Thọ kéo ra. Các quan văn võ đều nhón nhác nhìn nhau, không biết duyên cớ vì đâu mà Mao Diên Thọ bị chém, nhưng cũng với hân chẳng có thần tình gì, nên không ai chịu đứng ra xin hộ, chỉ có một mình Vệ Luật vì nghĩa thầy trò, mới quí xuống tâu rằng :

- Muôn tâu bệ hạ, chúng hay Mao Diên Thọ có tội gì, xin bệ hạ chỉ bảo cho kẻ hạ thần được biết.

Vua Phiên nghe lời tâu, không chịu nói rõ tình riêng ra, chỉ đáp lại rằng :

- Mao Diên Thọ đã là một vị đại thần ở bên thiên triều, mà còn đem bức tranh sang dâng nước ta để gây việc binh đao, thì chắc đâu ngày sau hắn không bỏ nước ta mà lại đi xúi giục nước khác, đó là một đứa gian thần làm hại nước, để hắn thế nào được mà chẳng phải chém.

Vệ Luật nói :

- Mao Diên Thọ đối với thiên triều đâu là bất trung, nhưng đối với bệ hạ thì có cái công "Hiển mỹ", xin bệ hạ rộng ơn mà giảm tội cho.

Vua Phiên sầm nét mặt lại, phân rằng :

- Thôi, nhà người đừng nói lời thôi nũa, thế nào trăm cũng phải chém Mao Diên Thọ.

Vệ Luật thấy vua Phiên không nghe lời, biết ý là vì Chiêu Quân báo thù, không dám tâu nữa, chỉ thở dài đứng ra một bên. Vua Phiên truyền mời Chiêu Quân ra đi coi chém Mao Diên Thọ. Chiêu Quân ở trong cung bước ra. Vua Phiên đứng dậy, cầm lấy tay Chiêu Quân dắt lên trên lầu, rồi sánh vai cùng ngồi. Võ sĩ giải Mao Diên Thọ đến quí ở dưới lầu.

Chiêu Quân trông thấy nổi giận, liền trở vào mật mã mắng rằng :

- Đứa gian thần kia, mày to gan thật ! Mày thù nghĩ đó mà coi, mày ở bên Hán, quyền cao chức trọng, mũ cao áo dài, phú quý đến thế là cùng. Vua Hán có xử tệ gì với mày ? Ta đây có thù hằn gì với mày ? Sao mày bày mưu lập kế, khiến cho nhân duyên ta phải đời nơi cách biệt. Mạo lặc ! Mày ngộ là mày đắc sách, ai ngờ lại có bấy giờ !

Chiêu Quân xi mắng hồi lâu. Mao Diên Thọ cứ cúi mặt xuống, không nói thò nào được nữa.

Vua Phiên ngồi bên cạnh, khuyên giải Chiêu Quân rằng :

- Mỹ nhân ơi ! Sao mỹ nhân nóng tính quá như vậy ! Chỉ chờ đến giờ ngoi thì khai đao chém đứa gian thần ấy, để hả tâm lòng tức giận của mỹ nhân, cần gì mỹ nhân phải nói nhiều cho nhọc.

Mao Diên Thọ nghe lời vua Phiên nói, cảm gan tím ruột, kêu to lên rằng :

- Trời ơi ! Sao bộ hạ lại nói những câu như vậy ! Kẻ hạ thần đây đâu là kẻ thù với Chiêu Quân thật, nhưng cũng là một người có công với bộ hạ. Kẻ hạ thần có dâng nộp bức tranh ấy thì bộ hạ mới có được mỹ nhân, bộ hạ nghĩ cái vui vẻ đầm qua, cũng nên nhớ đến công kẻ hạ thần mới phải. Kẻ hạ thần không làm điều gì trái phép mà bị chết chém thì cái oan tình ấy đâu chết cũng khó lòng nhắm mắt được. Xin bộ hạ rộng ơn thương lấy cái thân già yếu này.

Vua Phiên nghe mấy câu ấy lại động lòng thương, ngoảnh lại bảo Chiêu Quân rằng :

- Mỹ nhân ơi ! Thôi mỹ nhân cũng nể lời trăm, tha chết cho hân.

Chiêu Quân nghe câu ấy, lại chua xót trong lòng mà đáp rằng :

- Đại vương không biết rõ, chỉ vì đứa gian thần ấy, khiến thiếp phải đây vào Lanh cung, suốt nửa thì còn chỉ là đời ! Hân lại làm cho cha mẹ thiếp vô tội mà phải sung quân, đến nay cũng là sống sót ! Thiếp đây đâu muốn tha hân, nhưng nào hân có tha cho ai đâu ! Đại vương ơi ! "Nhớ cổ nêu không nhớ hết rồi, có khi mầm cũ lại sinh". Đại vương chớ nghe những lời nói khéo của hân mà tin đó !

Vua Phiên gạt đầu khàn phất. Mao Diên Thọ lại kêu to lên rằng :

- Lệnh bà Chiêu Quân ơi ! Trăm điều không phải, nghìn điều

không phải, kẻ hạ thần thật là đáng tội chết ! Nhưng kẻ hạ thần trót đại đem lòng tham lam, vua Hán đã bắt chém cả nhà kẻ hạ thần này rồi, tướng lệnh bà cũng đã hạ cơn giận. Bây giờ chỉ còn có một thân một mình kẻ hạ thần, lệnh bà nên rộng ơn mà sinh phúc cho ; kẻ hạ thần cũng xin từ chức về ẩn thân ở nơi rừng núi để giữ lấy một nắm xương khô. Kính chúc lệnh bà cũng thành thượng bách niên giai lão, không bao giờ kẻ hạ thần dám quên cái ơn to ấy.

Chiêu Quân nghe nói lại càng nóng tiết lên, nghiêng rặng má mắng :

- Mao tộc ! mày chết lại còn chưa đáng hay sao ! Những câu nói của mày, thật là không thể lọt tai được. Cái thù ấy thế nào ta cũng phải báo, thôi mày đừng mơ tưởng hão nữa.

Nói xong, ứa hai hàng nước mắt ra mà khóc. Vua Phiến thấy Chiêu Quân ra ý âu sầu, cũng không dám xin tha cho Mao Diên Thọ nữa, lại bảo Chiêu Quân rằng :

- Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân đã không bằng lòng tha cho hân thi chêm hân đi, cần gì phải nghĩ lắm cho thêm phiền não.

Chiêu Quân gạt nước mắt mà đáp rằng :

- Đại vương đây phải lắm !

Vua Phiến truyền võ sĩ khai đao để chém Mao Diên Thọ. Chiêu Quân thấy Mao Diên Thọ đã bị chết chém, vui lòng hả dạ, liền giả cách ăn căn lạy tạ vua Phiến, rồi cùng vua Phiến về Tây cung. Vệ Luật nghĩ đến tình thấy trơ, mới dâng biểu lên vua Phiến xin làm lễ thu táng cho Mao Diên Thọ. Vua Phiến dẫu nể Chiêu Quân mà giết Mao Diên Thọ, nhưng thấy Vệ Luật xin như vậy, cũng sẵn lòng phê chuẩn cho.

Vua Phiến đã giết Mao Diên Thọ rồi, nghĩ thầm : Chắc hân đêm nay trẫm được thánh thần. Chiêu Quân không thể nào từ chối được nữa, truyền cho cung nữ bảy tặc để cùng Chiêu Quân uống rượu vui. Cung nữ bảy tặc. Vua Phiến cùng Chiêu Quân sánh vai cùng ngồi. Hai người chén tạc chén thù, vua Phiến rượu đã quá say, cảm lòng không được, có ý là lợi. Chiêu Quân sợ nhờ đến lời dặn của bà tiên cô ở trong giấc mộng, liền cởi áo ngoài ra, chỉ có một cái áo tiên y mặc ở trong mình. Vua Phiến vừa mới chạm tay vào tiên y thì giết nấy người lớn, mười đầu ngón tay, máu tươi chảy ra đầm đìa, chẳng còn hồn vía nào cả.

HỒI THỨ LVI

*Giữ tiết trinh, đặt câu thần mộng.
Mê sắc đẹp, bắc dịp phù kiều.*

Vua Phiến nhân lúc say rượu, quàng cổ Chiêu Quân, có ý là lời, ai ngờ chạm tay vào cái áo tiên y, khào nào như mây vạn mũi kim đâm phải, mười đầu ngón tay, máu tươi chảy ra dãn dụa, liền kêu to lên một tiếng "ô, chao chao". Lại nhân hôm trước uống phải thuốc mê, người đã một sản, vậy nên máu mũi cũng chảy xuống ròng ròng. Các cung nữ thấy vậy, đều xăm cả mặt. Chiêu Quân vội vàng quí xuống tàu rằng :

- Muốn tàu đại vương, nay đại vương long thổ khiếm an, chớ nên quá đam tửu sắc, cần phải tĩnh dưỡng mới được. Xin hãy chờ lại mấy bữa, khi nào đại vương khỏi bệnh, bấy giờ sẽ thành thân.

Vua Phiến gật đầu khen phải, rồi cáo từ Chiêu Quân trở về chính cung. Từ bấy giờ vua Phiến mấy lần toan tới Tây cung để cùng Chiêu Quân thành thân, chỉ vì chưa khỏi bệnh, không dám miễn cưỡng. Một hôm vua Phiến đã khỏi bệnh, định vào thành thân, truyền các cung nữ cỡi đồ mặc cho Chiêu Quân. Không ngờ các cung nữ vừa chạm đến mình Chiêu Quân thì đều giật nảy người lên, không ai dám động vào nữa. Vua Phiến ngạc nhiên lấy làm lạ, liền hỏi Chiêu Quân xem sự thế làm sao. Chiêu Quân bấy giờ nửa mừng nửa sợ : mừng là mừng về cái áo tiên y linh ứng, có thể giữ được thân mình ; sợ là sợ về vua Phiến biết ra mà cở ý bắt mình phải cỡi bỏ. Vậy nên nhân thấy vua Phiến hỏi đến, mới nghĩ kể mà tàu rằng :

- Muốn tàu đại vương, sở là nhân đại vương long thổ khiếm an, thiếp ở trong cung có cầu nguyện thần linh phù hộ cho đại vương chóng khỏi bệnh. Nếu đại vương khỏi bệnh thì thiếp xin thần hành đi làm lễ "Thiếu hương". Nay đại vương đã khỏi bệnh rồi mà thiếp chưa kịp đi, đêm qua thiếp lại nằm mộng thấy một người mình mặc áo giáp vàng, tự xưng là Bạch Dương hà thần quả trách thiếp rằng : Nói lời mà chẳng nhớ lời, ấy là có tội. Nếu nhà ngươi biết tàu vua Phiến để thân hành đến thiếu hương ở Bạch Dương hà thì ta phù hộ cho nhà ngươi được cùng vua Phiến bách niên giai lão ; ngược bằng, không thế thì ta đem 13 chiếc ngân trâm giắt vào trong mình nhà ngươi, khiến vua Phiến không đến

gắn được, để nhà người phải khổ sở một đời như một người dân bà "Góa". Nói xong, ngài liền đứng vãn giá vũ mà đi ngay. Thiếp sợ thức dậy, sợ mướt mồ hôi ra. Ấy đó, sự thế như vậy đó ! Xin đại vương định liệu, hoặc giá vị thần ấy từ bỏ cái ngân trâm đi, thì cũng có ngày thiếp thành thân với đại vương được.

Vua Phiến nghe lời tâu, nghĩ thầm : Trâm mất bao nhiêu vàng bạc để mà mua chuộc lấy cái lòng yêu của Chiêu Quân, chẳng lẽ Chiêu Quân lại không có một chút tình nghĩa gì với trâm hay sao ? Nay lại đòi ra thiêu hương ở Bạch Dương hà tất phải làm một cái phũ kiêu, ít ra cũng đến mười mấy năm mới thành công thì trâm đợi làm sao được. Thôi, nhưng Chiêu Quân đã vào trong cái lao lung của trâm rồi, liệu thoát khỏi tay trâm thế nào nổi, đừng có chết mất thì mới dứt được ân tình.

Vua Phiến nghĩ vậy, liền nói với Chiêu Quân rằng :

- Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân muốn chi mà trâm chẳng cho.

Chiêu Quân mừng lắm, quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu đại vương, nếu đại vương có lòng thương, khiến cho thiếp được cùng đại vương thành thân, trọn ước trăm năm với nhau thì thiếp đời ơn nhiều lắm.

Vua Phiến cười khanh khách mà phân :

- Mỹ nhân có lòng tử tế như vậy thì còn nói chi nữa.

Nói xong, lại truyền cung nữ bảy tặc để uống rượu vui. Sáng hôm sau vua Phiến ra ngự triều, truyền cho quan công bộ lấy của kho ra, làm một cái phũ kiêu ở trấn sông Bạch Dương hà. Quan công bộ giật mình, vội vàng quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, sông Bạch Dương hà bề ngang rộng lắm, không thể đo lường được, nếu làm một cái phũ kiêu qua sông thì những vòng sắt phải dùng đến 3.000 cân. Cứ như ý kẻ hạ thần trú tính thì mỗi ngày dùng đến 1.000 người làm, cũng phải trong 16 năm mới thành công được, tiền của tốn phí, nhân dân khổ nhọc nhiều lắm, xin bệ hạ nghĩ cho kỹ.

Vua Phiến nói :

Trâm đã nói ra thì không trở cường lại được. Nhà người cứ mau mau mà làm cho chóng xong đi, bất tất phải quá lo xa !

Quan công bộ biết là ý vua Phiến đã quyết, không dám can ngăn nữa, liền phải khởi công để làm phũ kiêu.

Vua Phiến vừa cười vừa nói :

- Trăm vì Chiêu Quân mà mỗi ngày tốn kể hàng vạn, chẳng có lẽ lại không được thành thân với Chiêu Quân, chắc thế nào Chiêu Quân cũng xót cái nỗi khổ tâm cho trăm.

Nói xong, bãi triều trở vào trong cung để lĩnh đường. Chiêu Quân đem ba tấc lưỡi nổi khêu đánh lừa vua Phien, khiến cho vua Phien tốn hại bao nhiêu là tiền của để mơ tưởng hão một sự thành thân. Tự đó trở đi, ngày nào Chiêu Quân cũng có ý phiến nảo, ngồi ở trong cung, không gây tỳ bà thì lại ngâm thơ ; hoặc là đi dạo chơi xung quanh vườn hoa, để tìm mọi cách tiêu khiển. Đó chính là :

*Thơ o gió trúc mưa mai,
Nay hoàng hôn đã lại mai hôn hoàng,
Lần lần thổ bạc ác vàng,
Một thiên bạc mệnh lại càng nảo nhân.*

Chiêu quân đi dạo chơi vườn hoa, xem ngắm phong cảnh.

*Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu,
Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.*

Trong 16 năm trời ấy, vua Phien xét bao trống đợi ; Chiêu Quân thì một mình luống những âu sầu. Thì giờ thắm thoát, ngày tháng trôi đưa, đã được 16 năm, các quân công bộ dùng biết bao nhiêu người, sáu biết bao nhiêu tiền, mới làm nên được một cái phù kiếu. Khi đã làm xong, các quan công bộ vào tâu vua Phien. Vua Phien mừng lắm, vội vàng trở vào Tây cung nói với Chiêu Quân rằng :

- Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân muốn làm phù kiếu, nay đã làm xong. Mỹ nhân nên chọn ngày tốt để ra đây làm lễ thiêu hương, rồi trở về thành thân với trăm.

Chiêu Quân nghe nói, chưa xót trong lòng, bắt đầu đi cũng phải gượng cười mà đáp rằng :

- Ngày giờ chóng thật, vừa mới hôm nào mà bây giờ đã được 16 năm rồi !

Vua Phien nói :

- Trăm trống đợi trong 16 năm trời nay, thật là ngày dài như năm. Bây giờ hẳn mỹ nhân không còn tiếc trăm điều gì nữa.

Chiêu Quân nói :

- Điều đó thì đã hẳn, nếu thiếp lại còn từ chối thì chẳng hóa ra phụ tấm lòng trông đợi của đại vương trong bấy nhiêu năm hay sao.

Vua Phiến cười ha hả mà phán rằng :

- Mỹ nhân biết điều lắm !

Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu đại vương, xin đại vương sai ngự đệ Vương Long cùng với các quan công bộ tới Bạch Dương hà để làm lễ khánh thành trước, rồi hôm nào tốt ngày, thiếp sẽ ra triều hương.

Vua Phiến nghe lời, tức khắc sai người truyền bảo Vương Long và các quan công bộ, rồi lại mở tiệc ăn mừng để cùng Chiêu Quân uống rượu vui. Vương Long phụng mệnh vua Phiến cùng các quan công bộ ra tới phủ kiểu làm lễ khánh thành. Vương Long xưa nay ở bên Hán chưa từng được trông thấy những phong cảnh lạ lùng ấy bao giờ, mới cùng các quan công bộ lẫng thưng đi dạo chơi xung quanh cầu để xem ngắm. Non xanh nước biếc, đường lối quanh co, bỗng trông thấy có một người ăn mặc áo quần bên Hán đứng ở dưới chân núi, Vương Long vội vàng chạy đến xem

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ LVII

*Ông Tô Vũ được tha về nước,
Con dười uoi quyết chỉ theo chồng.*

Vương Long nhắc thấy có một người thấp thoáng ở dưới chân núi, lúc bấy giờ sương tuyết mờ mịt, nhưng cũng trông rõ người ấy ăn mặc áo quần bên Hán, liền rào bước đến tận nơi. Ngó là ai ? Chẳng hóa ra một ông lão thần tiên gọi Tô Vũ. Vương Long mới vãi chào mà hỏi rằng :

- Kính chào Tô đại nhân, chẳng hay sự thế làm sao mà ngài phải chịu khổ sở như vậy ?

Tô Vũ đáp rằng :

- Chào quan Trọng. Sở là tôi phụng mệnh thánh thượng đi hòa Phiên sang tôi đây, gặp thắng Vô Luật nó cổ ép tôi đầu hàng, vì tôi không chịu, vậy nên nó bắt tôi phải chân đò. Trong 16 năm trời nay (1), tôi nhờ được con đười ươi cái ở trong khe núi này nó hết lòng phụng dưỡng. Nó kết duyên với tôi, sinh hạ được một trai một gái (2). Ngày đêm luống những nhớ mong nước cũ, nhưng kiếp này còn chắc gì được về. Quan Trọng sang đây có khi cũng là vì việc hòa Phiên đó chăng ?

Vương Long nghe nói, thở dài đáp rằng :

- Tôi sang đây cũng là vì việc đó. Thôi, đại nhân chờ phiên lòng, nay mai đại nhân sẽ được về nước.

Tô Vũ mừng lắm, hỏi rằng :

- Chẳng hay quan Trọng có cái thủ đoạn anh hùng thế nào mà cứu được kẻ lão thần này ?

Vương Long nói :

- Đại nhân không biết rõ, đó tôi kể lại cho đại nhân nghe : Sở là vua Phiên cử binh sang đánh, phá vỡ được Nhan môn quan, thánh thượng không thể làm thế nào được, mới chịu đem lệnh bà Chiêu Quân sang dâng nộp. Tôi đây phụng mệnh đi hộ tống lệnh bà Chiêu Quân đó. Lệnh bà Chiêu Quân sang tôi đây, vua Phiên rất là kính trọng, trong 16 năm trời, lệnh bà nói gì, vua Phiên cũng nghe. Chỉ vì lệnh bà không chịu thành thân, bắt phải làm một cái phù kiều ở Bạch Dương hà, đó lệnh bà ra làm lễ thiếu hương. Nay phù kiều mới làm xong, tôi phụng mệnh vua Phiên đến đây dự lễ khánh thành. Bây giờ tình cờ gặp đại nhân đây, đó tôi về tàu với lệnh bà. Lệnh bà nói cho một câu thì chắc hẳn đại nhân được về nước.

Tô Vũ cảm ơn, nói :

- Mấy cái xương già này lại được về đồn đất cũ thì cũng nhờ ơn quan Trọng đó.

Vương Long nói :

- Đại nhân đây quá lời. Nay xin đại nhân mau mau về động, thu xếp đồ khởi hành, tôi cũng xin về tàu với lệnh bà Chiêu Quân ngay mới được.

1 Trong hồi trước đã nói con đười ươi cũng ông Tô Vũ có cái nhân duyên phải duyên đầu với nhau trong ba năm, mà đây lại nói 16 năm, đó là một điều nên ngờ
2 Trong hồi trước đã nói sinh hạ được một đứa con gái, mà đây lại nói một trai một gái, đó lại là một điều nên ngờ

Nói xong, vài chào Tô Vũ rồi cùng các quan công bộ trở về. Vương Long đem sự linh khổ sở của Tô Vũ vào nói với Chiêu Quân, xin Chiêu Quân cứu cho. Chiêu Quân gật đầu. Vương Long cáo từ lui ra.

Chiêu Quân nghĩ thầm, rồi nói :

- Tô Vũ ơi ! Nhà ngươi chịu khổ ở đất Phiên trong bấy nhiêu năm, bây giờ gặp ta, còn có thể thoát nạn mà về được, nhưng chẳng hay là ở đất Phiên đã 16 năm nay, nào có ai là người đến mà cứu ta bây giờ !

Nói xong, nước mắt chảy xuống như mưa. Chiêu Quân đang ngậm ngùi cay đắng thì nghe nói có vua Phiên đến. Chiêu Quân vội vâng gạt nước mắt, bước ra nghênh tiếp.

Vua Phiên nói :

- Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân đã chọn được ngày tốt để đi làm lễ thiếu hương chưa ?

Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu đại vương, để chọn xem hôm nào hoàng đạo thì thiết lễ đi làm lễ thiếu hương.

Vua Phiên tức khắc truyền cho Lễ bộ phải chọn ngày để làm lễ.

Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu đại vương, chẳng hay các quan bên Hán, có còn người nào phải yếm trụ ở đất Phiên này hay không ?

Vua Phiên nói :

- Khi trước có Lý Lăng sang đây, không chịu đầu hàng mà tự tử, sau lại có Tô Vũ cũng vì cơ không chịu đầu hàng, phải bắt tội ra chân đò ở Mục Dương thành. Quan tổng quản ở Mục Dương thành có tâu với trăm rường : Tô Vũ, cả người lẫn đò, không biết đi đâu, để có khi bị những loài thú dữ trong rừng núi ăn thịt mất rồi ! Hiện nay chỉ có ngự đệ Vương Long ở đó mà thôi, chứ còn ai nữa đâu.

Chiêu Quân nói :

- Thế có khi Tô Vũ hãy còn đó !

Vua Phiên ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì bây giờ ở đâu ?

Chiêu Quân mới đem chuyện Vương Long gặp Tô Vũ thuật lại cho vua Phiên nghe, và nói với vua Phiên rằng :

- Hán đã không chịu đầu hàng thì còn giữ hãn làm chi, để cho hãn

phải lìa bỏ quê hương, vợ con chẳng biết sống hay là chết. Thôi thì đại vương cũng nên mở lòng nhân đức mà tha cho hắn về.

Vua Phiên nghe lời, tức khắc truyền cho nội thị theo Vương Long đến Phi Lai động để xá cho Tô Vũ. Nội thị phụng mệnh ra nói với Vương Long. Vương Long nghĩ thầm : Bây giờ Tô Vũ làm tù quá như vậy, coi sao cho tiện, âu là ta phải đem một bộ mũ áo đến cho Tô Vũ mới được. Vương Long nghĩ vậy, liền sắp sẵn một bộ mũ áo rồi cùng nội thị cưỡi ngựa đến Phi Lai động. Hôm ấy các' dưới ươi đều đi vắng cả, Tô Vũ đang ngồi ở trong động, mong đợi Vương Long. Bỗng thấy Vương Long và nội thị bước vào, tuyên đọc tờ thánh chỉ của vua Phiên, xá tội cho Tô Vũ. Tô Vũ mừng lắm, lại thấy Vương Long đưa mũ áo cho. Tô Vũ cảm ơn Vương Long vô cùng, lại nghĩ đến cái tình nghĩa của con dưới ươi cái trong bấy nhiêu năm, sinh hạ được hai đứa con, hôm nay đều đi vắng cả, chưa kịp từ già, âu là ta viết lại mấy chữ để tạ ơn. Nghĩ vậy, mới viết tại mấy chữ, rồi cùng Vương Long vào yết kiến vua Phiên. Vua Phiên ủy lạo Tô Vũ mấy câu, lại cho phép được vào Tây cung để yết kiến Chiêu Quân.

Tô Vũ vào lấy tạ Chiêu Quân. Chiêu Quân nói :

- Tô lão quan ơi ! Ngày này lão quan trở về bên Hán, lão quan nên vì ta tâu với thánh thượng, để thánh thượng được rõ. Khi ta đi hòa Phiên, thánh thượng có hứa với ta rằng thế nào cũng đem binh sang cứu ta, ai ngờ trong bấy nhiêu năm, chẳng thấy có một toán quân nào đến cứu cả. Muốn cho ta uống phi xuân xanh một đời, đây đọa ở đất Phiên này, sống già chết già. Bây giờ ta không kịp viết thư, thôi thì lão quan tâu với thánh thượng, nay mai sắp sửa mà chiêu hồn ta về đó. Ngày trước ta có bắt nước Phiên phải dâng nộp các đồ tiến cống, chẳng hay thánh thượng đã thu nhận được chưa ? Còn bà Lâm Hậu cùng cha mẹ ta ở nhà, xin lão quan cũng vì ta mà nói hộ mấy lời thăm hỏi. Ngự đệ Vương Long nay mai cũng sẽ được về nước, lão quan nên nói cho nhà hắn biết tin.

Tô Vũ cáo từ lui ra, lại vào yết kiến vua Phiên. Vua Phiên nói :

- Nhà ngươi là một người trung thần ở bên thiên triều, trăm thật có lòng kính mến, chỉ vì trăm quá nghe những lời gian ninh để cho nhà ngươi phải khổ sở trong 16 năm trời, ấy là điều lỗi của trăm đó. Nay đưa nhà ngươi về bên Hán trăm có một tờ biểu văn và các đồ tiến cống, nhà ngươi nên vì trăm mà tâu với vua Hán, để tỏ tấm lòng thần ái của trăm.

Tô Vũ lấy tạ vua Phiên, rồi ra cáo từ Vương Long. Vương Long cũng gửi lời hỏi thăm quê hương. Tô Vũ bấy giờ tuổi đã già quá, không thể

cưỡi ngựa được nửa, mà đi đường bộ thì vất vả nhiều bề, mới hỏi thăm quần
Phiên xem có đường thủy hay không ?

Quần Phiên nói :

- Đi khỏi đây núi này thì có một đường biển, thẳng tới Nhan môn
quan được.

Tô Vũ mừng lắm, liền theo đường ấy mà đi, định thuê thuyền thuận
gió kéo buồm thẳng về bên Hán. Lại nói chuyện con đười ươi cái, nhân
lúc khí trời âm ập, đem hai con vào trong khe núi để tìm các thứ hoa quả
về nuôi Tô Vũ, khi Tô Vũ mới vào trong động, con đười ươi cái đi đâu,
vẫn sai con đười ươi nhỏ ở nhà để canh giữ Tô Vũ, sợ Tô Vũ đi mất ; nay
đã sinh hạ được hai con, và đàn diu với nhau trong 16 năm trời, không có
ý phòng bị nữa, con đười ươi cái đem con đi vắng thì các con đười ươi nhỏ
cũng mỗi con đi một nơi, bởi vậy Tô Vũ mới thoát thân đi khỏi được.

Con đười ươi cái về động, không thấy Tô Vũ đâu cả, hoảng hốt gọi
các con đười ươi nhỏ về để kéo nhau đi tìm. Tìm mãi không thấy, con
đười ươi cái đang vật mình lên khóc, bỗng nghe ở trên không vắng vắng có
tiếng nói "Nghe tư bảo đây !" Con đười ươi cái vội vâng ngẩng đầu trông
lên.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ LVIII

*Gầy tý bà nhớ cảnh quê hương,
Dận ngư đệ, thương tình ly biệt.*

Con đười ươi cái trông lên, thấy sơn thần hiện hình, liền quì xuống
đất mà kêu rằng :

- Trăm lạy sơn thần, Tô Vũ thật là người bạc tình, chẳng nghĩ đến
cái ân nghĩa của chúng tôi phụng dưỡng trong bấy nhiêu lâu, nỡ lòng dứt bỏ
mà đi, không nói một câu nào cả.

Sơn thần nói :

- Cái nhân duyên người ta cùng với nhà người, đã trợn vợn rồi, nay người ta phụng mệnh về triều, vậy nên không kịp cùng nhà người từ biệt ; không phải người ta bạc tình, hiện người ta đã có viết mấy chữ lại đó. Nhà người muốn gặp mặt thì cứ thẳng đường thủy xuôi theo thì thấy.

Nói xong, sơn thần lại biến đi. Con đười ươi cái nom ở trên viên đá thấy có viết chữ, mới gặt đầu khen phải, rồi lặn hai con thẳng đường bờ biển đi xuôi theo. Con đười ươi cái vừa đi vừa chạy, trông thấy thuyền Tô Vũ, liền đứng ở trên bờ găm thét rầm lên. Tô Vũ đứng ở dưới thuyền, bảo con đười ươi cái rằng :

- Ta đời ơn nhà người phụng đường trong 16 năm, lại sinh hạ được hai con, không phải là ta dám bạc tình đâu, chỉ vì phụng mệnh về triều, chưa kịp cùng nhà người từ biệt ; nhưng ta đã có viết lại mấy chữ, thời thì nhà người hãy đành lòng chờ đợi ít lâu, rồi ta sẽ định liệu.

Con đười ươi cái gạt nước mắt, trở vào hai đứa con để ra hiệu cho Tô Vũ biết. Tô Vũ nói :

- Hai đứa con ấy nhờ nhà người hãy trông nom hộ cho, sau này sẽ có ngày đoàn tụ.

Nói xong, liền giục thuyền đi mau. Con đười ươi cái đứng ngẩn ở trên bờ biển một lúc, đến khi thuyền Tô Vũ đi đã xa rồi, mới gạt nước mắt lặn hai con về động.

Lại nói chuyện Chiêu Quân đầu nhờ có áo tiên y, vua Phiên không đồng ý được, nhưng từ khi vào cung đến giờ, mặt ủ mày chau, mình gầy sức yếu, trong lòng buồn bã, không biết lấy gì làm vui, lại nhớ đến cây tỷ bà là bạn tri kỷ với mình, mới đem ra gảy, nỉ non thánh thót, nên một bài đàn :

"Nhân duyên sao khéo hững hờ, hững hờ giấc mộng. Nghĩ đến nguồn cơn, ngao ngán lắm thay ! Xui, thêm bận lòng đây, trời còn để có hôm nay ; trăm nghìn nỗi đắng cay, lòng những ngày tháng ngày ! Ấy ai nói chỉ non thề, vai kẻ gởi tựa tài sắc làm chi, cho tạo hóa ghen. Vì hai chữ hòa Phiên thương đời phan, nhớ đời phan, bao giờ quên : một cuộc bình đao, đầu bóng gầy nên ! Biết bao kẻ lắm than, về gì một mảnh hồng nhan. Ôi, hạt lệ chưa chan, đêm khuya canh tàn".

Chiêu Quân gảy xong, lại đặt cây tỷ bà xuống, ngồi mà thở dài, là chắt hai hàng nước mắt, bỗng nghe vua Phiên đến, vội vàng đứng dậy, ra nghênh tiếp. Vua Phiên vừa cười vừa nói :

- Mỹ nhân ơi ! Trẫm đã theo lời mỹ nhân mà tha Tô Vũ về nước rồi đó, hôm nay mỹ nhân phải cho trẫm thành thân.

Chiêu Quân nói :

- Điều đó, hôm nay thiếp hãy xin khất, bởi vì thiếp đã tâu trước với đại vương là để cho thiếp ra làm lễ thiếu hương ở phủ kiểu đã, rồi mới có thể thành thân được.

Vua Phiến nghĩ thầm : Trong 15 năm nay, trẫm còn đợi được, huống chi còn có mấy ngày, ầu là truyền cho lễ bỏ chọn ngày tốt để giục nàng ra thiếu hương. Nàng đã thiếu hương rồi thì hân không từ chối được nữa. Vua Phiến liền ngoảnh lại bảo Chiêu Quân :

- Mỹ nhân thật là một người kiên gan bền chí ! trẫm cũng không muốn ép mỹ nhân làm chi, thôi thì mỹ nhân hãy uống rượu cùng trẫm.

Nói xong truyền nội thị bày rượu, Chiêu Quân lại đổ cho vua Phiến một bữa thật say. Vua Phiến rượu say rồi lại trở về chính cung để yên nghĩ.

Chiêu Quân ngồi ở trong cung, lẩm nhẩm nói một mình rằng :

- Nay phủ kiểu đã làm xong, lễ bỏ chọn được ngày làm lễ, ấy chính là lúc ta giữ trọn danh tiết đó, ta còn tức gì đến tính mệnh nữa. Thánh thượng ơi ! Ta ở bên Phiến này tưởng nhờ đến thánh thượng, nhưng thánh thượng ở bên Hán, vị tể đã tưởng nhờ đến ta. Người ta thường nói rằng : "Đàn bà hay chung tình, đàn ông hay bạc tình" cũng là phải lắm ! Ta ở bên Phiến này đã 15 năm mà vua Hán chẳng có một lời nào thăm hỏi chi cả, sao khéo bạc tình quá như vậy !

Chiêu Quân lại ứa hai hàng nước mắt mà khóc. Khóc chán lại nói :

- Ngự độ sang đây đã 15 năm, không hay vào cung, vậy cũng ít khi được trò chuyện, ầu là ta cho đòi vào để từ biệt mấy câu.

Nói xong, truyền nội thị đòi Vương Long. Vương Long vào, Chiêu Quân nói :

- Ngự độ ơi ! Vì đâu mà khiến cho ngự độ phải ly biệt quê hương sang đất Phiến này, ấy là một điều tội của ta đó. Ngự độ đi hộ tống ta sang đây, trải gió dầm mưa, trải bao khó nhọc, ta không biết lấy chi để mà đền được cái công lao ấy.

Vương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, đó là cái bổn phận của kẻ hạ thần, xin lệnh bà chớ nghĩ chi điều ấy !

Chiêu Quân nói :

- Ta có mấy bức thư, muốn gửi về bên Hán, nay ta giao trước cho ngự độ, để sau này ngự độ mang về.

Vương Long nói :

- Xin lệnh bà cứ giao cho kẻ hạ thần.

Chiêu Quân nói :

- Ta đã viết sẵn 3 bức thư rồi đây, nhưng chưa niêm phong, ngự độ nên mở ra mà xem thì tự khắc biết rõ.

Vương Long dùng dây đỏ lấy 3 bức thư. Mở bức thư nhất ra xem, thấy có một bài thơ gửi cho vua Hán :

Hẹn ngọc thể vàng cò nhớ không ?

Tin sương luống những ngẩn ngơ mong.

Một tờ thư nhàu, hai hàng lệ :

Mười sáu năm trời, nửa chữ đông.

Cối ai, mây lông trên đỉnh núi ;

Nguồn ân, nước chảy giữa dòng sông.

Lông trình cò giữ cho tròn vẹn,

Phảng phất hồn về chốn Hán cung.

Vương Long lại mở đồn bức thư hai ra xem, thấy có một bài thơ gửi cho Lâm Hậu :

Nam bắc tuy xa, bụng vẫn gần,

Chị em khuya sớm một lòng thân.

Lượng trên trông xuống thương nghìn nỗi,

Nghĩa cũ xem ra nặng mấy phần.

Tắc dạ quyết theo gương liệt nữ,

Trăm năm để thẹn mặt gian thần.

Bao giờ lại đến ngày sum họp ?

Trong lúc mơ màng một giấc xuân !

Vương Long lại mở đồn bức thư ba ra xem, thấy có một bài thơ gửi thăm cha mẹ :

Trời cao đất rộng, đức cù lao.

Báo đáp chưa hề được chút nào !

Mơ tưởng nhà vàng nền phú quý,

Xét xa máu đỏ cuộc bình đao,

Thần hồn hai chữ tình ngao ngán,

Sương tuyết năm canh bụng khát khao.

*Xuân cõi huyển giá gần cõi thọ,
Còn ra hay đã giặc chiếm bao.*

Vương Long xem trong ba bài thơ ấy đều là những lời tuyệt mệnh, cũng có ý thương thầm, nhưng không dám nói rõ ra, mới đem niêm phong lại, rồi tâu với Chiêu Quân rằng :

- Muốn tâu lệnh bà, kẻ hạ thần xem trong mấy bài thơ này câu nào cũng có ý kháng khái, dầu cáo buộc hiển phi thực nữ thừa xưa, cũng không được cái bút lực như vậy !

Nói xong, cáo từ lui ra. Chiêu Quân nói :

- Ngự độ hãy thư thả, ta còn có một điều rất khẩn yếu, muốn dặn ngự độ đây.

Vương Long nói :

- Dạ dám bẩm lệnh bà, xin lệnh bà cứ dạy cho kẻ hạ thần được biết.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ LIX

*Suốt năm canh oán gợn vua Hàn,
Trên phù kiều khăn vắt thủy thần.*

Chiêu Quân nói :

- Ngự độ ơi ! Ta cũng không còn mấy ngày ở trần đời nữa. Khi ta chết rồi thì chắc ngự độ được về bên Hàn, ngự độ nên chiêu hồn ta cùng về thì ta đâu ở dưới suối vàng, cũng được hả lòng. Điều đó, ngự độ phải nhớ cho mới được.

Nói xong, lại khóc òa lên. Vương Long đang kiểm lời khuyên giải, bỗng thấy nổi thẹn vào báo với Chiêu Quân rằng :

- Muốn tâu lệnh bà, lễ bộ đã chọn được ngày tốt để mời lệnh bà ra làm lễ chiêu hương.

Vương Long vội vàng cáo từ lui ra. Chiêu Quân lại dặn theo một câu rằng :

- Ngươi đừng phải nhớ cho mới được nhé !

Vương Long vâng lời, Chiêu Quân thấy lễ bộ chọn đến ngày hôm sau thì làm lễ thiếu hương, có ý buồn rầu, nhưng cũng gượng cười mà bảo nội thi rằng :

- Các người cứ sắp sửa sẵn đồ sáng mai ta ra làm lễ.

Nội thi lui ra, Chiêu Quân vào trong phòng ngói, khóc một mình rằng :

- Ta chỉ còn cốt sống một đêm hôm nay nữa mà thôi, sáng mai ra đến Phú Kiều, ấy là nơi kết quả của ta đó ! Vua Phiên ơi ! Nhà người chỉ mơ tưởng được cùng ta thành thân, nhưng cái mơ tưởng ấy chẳng qua là một giấc mộng ! Nào có phải ta bạc tình với nhà người đâu, ngặt vì đó là một điều có quan hệ đến danh tiết, không khi nào ta dám bỏ đi được.

Chiêu Quân đang nghĩ xa nghĩ gần, bỗng nghe tiếng trống điểm canh một, liền thở dài ngâm một bài thơ :

Rõ mấy trông tỏ bóng Hằng nga,
Phong cảnh vì đâu bỗng khác xa.
Chị Nguyệt ghen nhau chỉ lắm ta,
Soi gương luống ngời ngùng hoa

Ngâm xong, lại lầm nhảm nói một mình rằng :

- Ta cùng vua Hán nếu không có nhân duyên với nhau, cớ sao lại gặp nhau ở trong giấc mộng, đến khi xum họp chưa được một năm, mà đã nam bắc phân ly, khác nào như một đôi chim bay, bỗng phải hai nơi chia rẽ, thế thì hữu duyên cũng thành ra vô duyên ! Ngán thay ! Đường làm vua một nước mà không thể bênh vực được một người đàn bà, huống chi là khắp trong bán dân thiên hạ. Thôi, chẳng qua chỉ bày trò cho thêm một chuyện cười ! Thánh thượng ơi ! Ấy là nước Phiên đòi lấy Chiêu Quân thì thánh thượng có thể dứt tình mà kính dâng cho vua Phiên được ; giả sử nước Phiên đòi lấy giang sơn nhà Hán thì dễ có khi thánh thượng cũng chịu nhường hết hay sao ? Hèn mặt như vậy thì lại vua thế nào được, cai trị muốn dân thế nào được ! Thánh thượng ơi ! Thánh thượng đã chẳng nghĩ chỉ đến tình vợ chồng mà nhân tâm bỏ ta thì ta còn tưởng nhờ đến thánh thượng làm chi nữa !

Chiêu Quân đang than thở, nghe tiếng trống đã sang canh hai, lại ngâm một bài thơ :

Chẳng biết quân vương có sầu tình,
Làm chi đeo đẳng kiếp phù sinh.
Những toan xum họp cùng đầu bạc,
Nghĩ đến nhân duyên lại thẹn mình.

Ngâm xong, lại nghĩ đến nỗi : cha già mẹ yếu, hiềm hoi không có con trai, chỉ sinh được hai mụn con gái, những mong kén được rể hân đồ mai sau nương tựa. Ai ngờ tai bay vạ gió, khiến cho cha mẹ phải nhục nhã nhiều bề, đến khi giải tổ tình oan, được làm quốc trượng, vẫn tưởng hết cơn bỉ cực, đến tuần thái lai, biết đâu rằng thân con lại gặp phải cái va tấy trời này khiến cho cha mẹ lòng những thương nhớ mà sinh ra đau yếu. Cha mẹ ơi ! Thời thì cũng cầm bằng như một hạt mẫu rôi ! May còn con em đó thì khi nó đã khôn lớn lên, cha mẹ cũng chớ nên tham phú quý mà đưa con vào những nơi lửa cháy..., kiếp này hẳn không bao giờ cha mẹ lại được trông thấy mặt con nữa !

Chiều Quân nghĩ quanh nghĩ quẩn, nước mắt khóc óa lên, bỗng nghe tiếng trống đã sang canh ba, lại vuốt bụng, thở dài, ngâm một bài thơ :

Mười sáu năm trời trải mấy xuân ?
Mà hồng đã giảm một vài phần,
Vui gì thế sự mà mong nữa,
Tham sống làm chi để nhục thân.

Ngâm xong, lại nghĩ đến ngư độ Vương Long đã 16 năm nay phải khổ sở ở nước Phiên này, dặt khách quê người, đường kia nỗi nọ. Người vợ ở nhà, dầu ăn ái mới được 3 bữa, nhưng trong khi vắng mặt, hẳn cũng khóc bát nước mắt mà thôi ! Những nguồn cơn cay đắng ấy chẳng khác gì ta, thật là không biết ngò cùng ai cho được ! Hẳn nghĩ đến ta mà thương bao nhiêu thì ta cũng thương cho hẳn bấy nhiêu !

Chiều Quân đang nghĩ thầm, bỗng nghe tiếng trống đã sang canh tư, thì giờ thấm thoát, chẳng còn bao lâu, trong lòng bồn chồn, lại ngâm một bài thơ :

Sở phận lênh đênh chẳng gặp thời,
Lòng này ai dễ tả nên lời,
Cảnh báo sóng vô cơn chim nổi,
Gió tập mưa dầm chôn bể khơi.

Ngâm xong, càng nghĩ càng chua xót trong lòng, kêu lên một tiếng, chột ngất người đi, rồi ngã lăn xuống đất. Các cung nữ chục hầu ở ngoài phòng, bỗng nghe tiếng kêu, kéo nhau vào xúm lại xung quanh mà gọi :

- Lệnh bà lại tỉnh ! Lệnh bà lại tỉnh !

Bảy giờ đêm còn khuya lắm, xin lệnh bà hãy yên nghỉ để đi đường tỉnh thần.

Chiêu Quân tỉnh dậy, liền gật đầu bảo cung nữ rằng :

- Các con hãy lui ra để cho ta yên nghỉ.

Các cung nữ đều vâng lệnh lui ra. Chiêu Quân nghe tiếng trống đã sang canh năm, giật mình kinh sợ, liền đọc một bài văn đoạn trường rằng :

Tâm thần đau đớn nghìn vàng,
Sơ gương gương vô bề bóng lâm sao !
Chỉ vì một cuộc binh đao,
Trăm năm luống đổ má đào thốc oan,
Máu hồng giọt lệ chưa chan,
Kể làm sao xiết muôn vạn đắng cay !
Ngậm như nóng nổi nước này,
Cũng liều nhắm mắt nhắm ngày bước ra.
Một lời đã quyết với ta,
Sao không hết cuộc đổ má cầu nhau.
Nhớ nháng trong bấy nhiêu lâu,
Xuân xanh mưa lại để hầu được rư !

Ngậm xong, ngồi ngậm nghĩ hồi lâu, rồi bật cười, lại ngâm một bài thơ :

Nghĩ đến vua Phần lại nức cười,
Đêm ngày mong mãi được như lời.
Khắc nào đây rư " mở " trong bạc,
Hò hững thương ai mẹn hồ người.

Ngậm xong, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, nghe tiếng trống đã tàn canh rồi, trời gần sáng rồi, trong lòng đau đớn như dao cắt, bất đắc dĩ phải đứng dậy soi gương để trang điểm. Thương hại thay cho Chiêu Quân đã mấy năm nay chẳng buồn soi đến gương, bây giờ soi gương, trông thấy nhan sắc mình chưa suy kém phần nào cả, lại thở dài một tiếng mà than rằng :

Chiêu Quân ơi ! Đau đớn thay, cái nhan sắc của nhà người lại làm hư cho nhà người đó !

Nó xong lại ngâm một bài thơ :

Bóng nguyệt trong gương một mảnh tròn,
Nghĩ người hờ hững lại thêm buồn.
Ày ai thấu đến lòng tình bạch,
Chín suối hồn vô, tiếng vẫn còn.

Ngắm xong, đã thấy xa giá vua Phiên đến, Chiêu Quân vội vàng ra nghênh tiếp. Vua Phiên nói :

- Mỹ nhân ôi ! Mỹ nhân sắp sửa đi thiêu hương cùng trẫm.

Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu đại vương, thiếp sắp sửa đã lâu rồi.

Vua Phiên mừng lắm, truyền cho nội thị sắp kiệu đồ cùng Chiêu Quân đi thiêu hương. Chiêu Quân ngắm đấng nuốt cay, gương cười gương nói, cùng vua Phiên lên kiệu, đi ra cửa cung. Các quan văn võ đi hộ giá đông lắm. Bỗng Bạch Dương hà, trông ra mặt sóng chân mây, một trời một nước, Chiêu Quân ngoảnh lại hỏi nội thị rằng :

- Ở đây có cảnh nào đẹp không ?

Nội thị quì xuống nói :

- Dám bẩm lệnh bà, ở đây trên thì trời, dưới thì nước, thuyền bè đi lại chẳng có, cũng chẳng có đình chùa nào cả, mệnh mỏng bòn mặt, không biết đâu là bờ, bấy giờ mới làm nên một cái phũ kiêu, ấy là cảnh đẹp ở đây đó. Cái phũ kiêu ấy đã cao, lại nguy hiểm lắm, khó lòng mới trèo lên được, kẻ hạ thân thoát tướng lệnh bà phải cẩn thận, chớ nên lên đây mà thiêu hương.

HỎI THỨ LX

Nghe câu thơ, ve ngâm vượn hát,
Nhìn dòng sông ngọc đắm hương chìm.

Chiêu Quân nghe lời tâu, lại ứa nước mắt ra bảo nội thị rằng :

- Cáo con ôi ! Sao con chờ ngăn trở ta làm gì. Ta đã định đem đây thiêu hương, có lẽ nào lại không lên phủ kiêu được.

Nội thị dầu nín lặng, không dám tâu nữa. Chiêu Quân nói với vua Phiên rằng :

- Xin Đại vương trèo lên phủ kiêu để cho thiếp được theo hầu.

Vua Phiên gật đầu, truyền cho nội thị đem các đồ lễ vật lên trước. Nội thị vâng lệnh đem các đồ lễ vật trân thiết ở trên phủ kiêu. Vua Phiên cùng Chiêu Quân xuống kiêu, rồi cũng cùng bước lên. Vương Long đi theo sau. Lên đến trên phủ kiêu, nhìn quanh bốn mặt, thật là một chỗ rất nguy hiểm :

Vì ai gây dựng cho nên,
Dưới dòng nước chảy bên trên có cầu.
Trông ra trời thăm vực sâu,
Chân mây một sóng một mầu xanh xanh

Chiêu Quân đứng trên phủ kiêu, hồn vía phảng phất, tựa hồ ở lưng chừng trời. Bụng bảo dạ rằng : thánh thượng ôi ! Chẳng hay thánh thượng có thấu cho cái tâm lòng trinh tiết của Chiêu Quân ngày nay ở trên phủ kiêu này là nơi kết cớ đã chẳng ! Chiêu Quân càng nghĩ lại càng chua xót trong lòng.

Nội thị tâu với Chiêu Quân rằng :

- Dạ dám bẩm tâu bệ hạ, xin mời lệnh bệ hạ làm lễ thiêu hương.

Chiêu Quân gật đầu, rồi sẽ nhắc gót sen bước đến cạnh hương án đốt một nén hương, lẩm nhẩm khấn thủy thần rằng :

"Tín nữ tôi là Chiêu Quân, nguyên người Việt Châu, được tuyển vào cung vua Hán. Thừa bề di học, đã được nghe những điều đại nghĩa, không ngờ bị dục gian thần làm hại, gặp những sự tai vạ tày trời. Nay dầu dứa gien thân ấy đã giết được rồi, nhưng đoạn ác duyên hãy còn vương vữu thì khó lòng mà giữ cho trọn được chữ trinh.

"Vậy tôi phải đem thân đến trên phủ kiêu này, xin quý thần chứng giám. sau khi tôi đã chết rồi, cho được theo dòng nước chảy, đưa về bên Hán, để khỏi bỏ xác ở đất Phiên này. Cẩn cáo !"

Khàn. xong, quí xuống lay tâm lay. Vua Phiên nói :

- Mỹ nhân ôi ! Ở đây, cầu thì cao, gió thì lớn, khí lạnh gớm ghê. nay mỹ nhân đã thiêu hương rồi, nên mau mau về cung, kéo phi mã cái thì gió quí báu của hai ta ngày nay vậy.

Chiêu Quân nghe nói, khắc nào như kim đâm vào ruột, lại nghĩ thêm : Vua Phiến thật là một người si tình quá, ta bảo gì cũng theo, để cô mua chuộc lấy lòng ta, mong được cùng ta thành thân, không biết rằng tấm lòng sắt đá của ta, chẳng bao giờ quên vua Hán được. Chẳng qua nhà người chỉ mơ tưởng hảo, chịu tổn bao nhiêu tiền của lập nên cái phù kiêu này. Nhà người tưởng ta đồn đây thiếu hương là có ý muốn thành thân với nhà người, chứ nhà người có biết đâu rằng ta đồn đây thiếu hương là cốt để thủ tiết cùng vua Hán.

Chiêu Quân đứng ngăn người ra tựa vào lan can mà nhìn xuống mặt nước. Vua Phiến vừa cười vừa nói :

- Mỹ nhân ơi ! Ở đây còn có phong cảnh chi nữa mà mỹ nhân xem ngắm, ầu là mỹ nhân mau mau về cung để cùng trẫm vui vầy.

Chiêu Quân thấy vua Phiến giục giã lòng càng ngao ngán, nghĩ thêm nhà người càng giục giã ta bao nhiêu, ấy là cái kỳ hạn quyền sinh của ta tới nơi rồi đó ! Thôi thôi, ta còn đợi đến bao giờ !

Chiêu Quân đã toan gieo mình xuống nước, lại nghĩ một điều rằng : Ta đâu chưa cùng vua Phiến thành thân, nhưng vua Phiến xử với ta thật là ân tình quyền luyến trong bấy nhiêu lâu, chẳng lẽ nay ta dứt tình, mà lại không có một câu nào từ tạ hay sao ! Nghĩ vậy, liền đọc luôn 3 bài thơ để tạ vua Phiến.

I

Ngán nỗi vô duyên phận má đào,
Càng trao giá ngọc, phẩm càng cao.
Liệt nữ xưa nay trong danh tiết,
Một ngựa hai yên có lẽ nào ?

II

Nào phải bày trò nói dối nhau,
Sử xanh còn để sống về sau.
Tâm lòng ly biệt thêm ngao ngán
Ngoảnh lại Phiến bang mấy đoạn sầu.

III

Trong bấy nhiêu lâu những khổ tâm,
Trông vừng trắng bạc lại thương thêm,
Ngọc linh hà để hơi trần bợn,
Phụ tâm lòng ai mười sáu năm.

Chiêu Quân đọc xong 3 bài thơ ấy, trong lòng cay đắng, đôi cánh hăm sâu, đó chính là :

*Nước trong mây bạc một màu,
Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ !
Ruột lăm bời rồi vô tơ,
Rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao !*

Bảy giờ chỉ có Vương Long biết ý. Vương Long nghĩ thầm : Chiêu Quân tới đây, không phải chủ ý để thiếu hương, chính là chủ ý để tìm phương tuyệt mệnh, tức thay cho vua Phiên không hiếu, cứ cố tình ép uống, mong mỗi vợ sự thành thân. Nếu ta nói với vua Phiên thì vua Phiên quyết không để cho tự tử, chẳng hóa ra ta lại làm uống mất cái danh tiết của lệnh bà Chiêu Quân làm rú ! Ấu là ta đành chịu khước tay như người đứng bờ mà nhìn thuyền đắm. Lệnh bà Chiêu Quân ơi ! Khi lệnh bà đi hòa Phiên các quan văn võ trong triều thiếu chỉ người, mà lệnh bà chẳng chọn ai, lại chọn đồn kẻ hạ thân. Đã đành rằng bốn phận kẻ hạ thân không dám từ chối, nhưng thương hại thay cho Vương Long này cũng phải giam hãm ở đất Phiên trong 16 năm nay. Lệnh bà Chiêu Quân hãy còn thì còn có ngày được về nước, nay lệnh bà qua đời rồi, chẳng những không được về mà thôi, ta chỉ e rằng lưu lạc ở đất Phiên này, khó lòng mà giữ cho toàn được tính mệnh.

Chiêu Quân đang đứng ở trên phù kiều, bỗng thấy có một cơn giông nổi lên, sóng cao ngất trời, nội thị hai bên vội vàng cầm quạt che cho Chiêu Quân. Vua Phiên lại nói :

- Mỹ nhân ơi ! Trên phù kiều này gió to lắm, không thể đứng yên được, ầu là mỹ nhân cùng trăm mau mau trở về.

Chiêu Quân nghe nói bấy giờ biết là không thể sức đòi được nữa, liền cau mày nghiêng rằng, ngoảnh lại báo cáo nội thị rằng :

- Các con, đốt năm hương đưa đây cho bà.

Nội thị vâng lệnh, đem hương đưa cho Chiêu Quân. Chiêu Quân cầm lấy năm hương, rồi truyền cho các nội thị lui xa ra. Khi bảy giờ Chiêu Quân trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng lại sợ vua Phiên sinh nghi, không dám khước ra tông, bao nhiêu nước mắt nuốt cả vào trong cổ họng, rồi lăm nhăm khuôn rằng :

- Vua Hán bạc hạnh kia ơi ! Bà Lâm Hậu nhân nghĩa kia ơi ! Cha già mẹ yếu của ta ơi ! Từ đây trở đi, mỗi một là ngày cùng ta ly biệt chẳng hay ở bên Hán có thiếu được cái nồng nực này cho chàng ?

Khán vọng, lòn quay mình trở ra, nhấc xuống sông Bạch Dương.

HỎI THỨ LXI

*Khóc Chiêu Quân, thương nỗi vua Phiên,
Tặng Vương Long trở về bên Hán.*

Chiêu Quân giữ cho trọn hai chữ trinh tiết, đứng ở trên phủ kiêu, giả cách thiếu hương, truyền các nội thị lui xa ra, nhân khi bắt ngờ, liền gieo mình nhảy xuống nước, sóng vỗ dập dờn, rồi chìm đi mất. Vua Phiên trông thấy, nét mặt xám ngắt, khóc óa lên một tiếng, ngã lún xuống đất. Các nội thị vội vàng xúm nhau đỡ dậy. Hồi lâu mới dần dần tỉnh lại, vịn tay vào phủ kiêu, nức nở khóc rằng :

Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân đánh lừa trăm. Ngày nay mỹ nhân chết đi đã đánh, nhưng thương thay cho trăm tổn hại bao nhiêu tiền tài, thiệt thời bao nhiêu tướng sĩ, chẳng qua cũng chỉ vì mỹ nhân, 3 cung 6 viên, bao nhiêu kẻ oán trăm là người bạc tình, chẳng qua cũng vì mỹ nhân ; nước Phiên phải đem bao nhiêu những đồ châu báu tiến cống bên Hán, chẳng qua cũng vì mỹ nhân. Mao Diên Thọ là một người trung thần của trăm mà trăm phải gạt nước mắt gột đi, chẳng qua cũng vì một sự báo thù cho mỹ nhân ; Tô Vũ đã được tha vớ bên Hán, lại tặng cho vàng bạc rất nhiều, chẳng qua cũng vì theo lời của mỹ nhân đó. Vì mỹ nhân muốn thiếu hương mà trăm phải lập phủ kiêu, ởng trình 16 năm trời, hại bao nhiêu là của kho. Mỹ nhân muốn sao, trăm cũng chiều lòng, trăm chỉ cố mua chuộc lấy cái tình thân yếu của mỹ nhân, ai ngờ mỹ nhân đánh lừa trăm trong mười mấy năm nay, đến bây giờ ngọc đắm hương chìm thì sự đau lòng khổ sao cho xiết !

Nói xong, lại khóc óa lên. Các quan văn võ đều khom lời khuyên giải :

Muốn tâu bệ hạ, xin bệ hạ chờ quá nghĩ, chẳng qua là bệ hạ cũng lệnh bà Chiêu Quân không phải nhân duyên với nhau, thôi thì bỏ hạ nên giữ gìn lấy thân thể.

Vua Phiên gạt nước mắt truyền cho quân sĩ ai vớt được Chiêu Quân thì có trọng thưởng. Quân sĩ đều bảo nhau rằng :

Dưới sông không có một chiếc thuyền bè nào cả, biết làm thế nào mà vớt cho được ?

Lâu Thụ tâu với vua Phiên xin dẫn hết các cây trên núi xuống để đóng bè cho quân sĩ. Vua Phiên nghe lời, tức thì quân sĩ dẫn cây ghép được bảy, tám mươi chiếc bè, thuận dòng sông xuống theo để đi vớt Chiêu Quân. Quân sĩ tìm khắp mọi nơi, chẳng thấy xác Chiêu Quân đâu cả, trở về tâu với vua Phiên. Vua Phiên không biết làm thế nào, chỉ bụng mặt khóc.

Vương Long thấy Chiêu Quân gieo mình xuống sông, chẳng còn hồn vía nào cả, lại thấy quân sĩ không vớt được, càng thêm buồn rầu, mới đứng tựa ở trên phủ kiêu, nhìn xuống mặt nước mà khóc rằng :

- Lệnh bà Chiêu Quân ơi ! Nay lệnh bà thác ở sông Bạch Dương Hà này, nào thánh thượng và hoàng hậu ở bên Hán có biết đâu đến, cha mẹ ở nhà cũng chẳng được rõ tin : thương thay 16 năm trời giam hãm ở đất Phiên mà nay lại không tìm thấy xác. Nhưng ta chắc rằng linh hồn lệnh bà có khi đã về tới quê hương rồi !

Nói xong, lại vật mình lăn khóc. Vua Phiên thấy vậy, cũng khuyên giải Vương Long rằng :

- Quan Trạng ơi ! Người đã chết rồi thì không thể sống lại được, chẳng qua vì trăm đầy phúc báo, vậy nên không được cùng mỹ nhân thành thân, ngày nay ngọc đắm hương chìm, cũng là cái số phận của mỹ nhân đó.

Vương Long nói :

- Bộ hạ vì lệnh bà Chiêu Quân mà hao binh tổn tướng, tháng đợi năm chờ, đeo đuổi trong bấy nhiêu lâu, ai ngờ lệnh bà vẫn cố giữ một cái tính tình liệt như vậy, khiến cho bộ hạ luống những uống công khó nhọc.

Trong mấy câu ấy, Vương Long có ý mỉa mai vua Phiên, vua Phiên không phải là không hiểu, nhưng nói ra không tiện, mới truyền thu quân trở về. Về triều, vua Phiên truyền lễ bộ thỉnh các vị tăng lập đàn làm chay trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, để cầu cho linh hồn Chiêu Quân được siêu sinh tịnh thổ. Vua Phiên tắm gội chay sạch, rồi cùng các quan văn võ thân hành ra chùa để làm lễ tế Chiêu Quân. Dân nước Phiên già trẻ lớn bé, kéo nhau đi xem đông lắm.

Vương Long từ khi Chiêu Quân tạ thế rồi, vẫn định vào nói với vua Phiên xin về bên Hán, chỉ vì vua Phiên còn đang làm chay cho Chiêu Quân, vậy nên Vương Long phải chờ lại hai tháng, để cho việc cúng vái

được ổn thỏa cả, rồi mời vào cáo tử vua Phiên.

Vua Phiên nói :

- Quan Trạng ơi ! Quan Trạng vì Chiêu Quân mà phải ở lại đây trong 16 năm trời, nay Chiêu Quân đã quá vãng đi rồi, trăm xin có một chút lễ mọn đồ tiễn tòng quan Trạng về nước.

Nói xong, truyền nội thị đem 500 lạng bạc, 20 đỉnh vàng và 8 cây gấm hoa để tặng cho Vương Long. Vua Phiên lại bảo Vương Long rằng :

- Quan Trạng trở về tâu lại với vua Hán rằng trăm xin mỗi năm một lần tiễn cống thiên triều, từ nay hai nước giảng hoà mãi mãi.

Vương Long nhận các đồ lễ vật, lạy tạ vua Phiên. Vua Phiên truyền cho các quan văn võ đi tiễn và cho 1.000 quân Phiên đi hộ tống. Vương Long ra khỏi cửa thành, từ biệt các quan văn võ, rồi thẳng đường về bên Hán. Vương Long ngồi trên mình ngựa, nghĩ đến vua Phiên, vừa buồn cười, vừa thương hại thay cho hán là một đứa si tình quá, vì một người đàn bà mà đem ngày mơ tưởng, làm khổ sở bao nhiêu kẻ sinh linh. Công trình lập nên cái phủ kiểu mã thành ra vô dụng, chỉ là một chỗ thương hoa tiếc ngọc mà thôi. Phiên vương ơi ! Nhà người đâu chằm được Chiêu Quân vào trong tay mà chưa hề được hưởng cuộc vui, chẳng qua chỉ nhìn cho thích mắt, còn cái bụng đói kia chúng qui vẫn phải thêm thuồng. Xét cho kỹ thì cái vạ này thật chỉ tại thằng Mao Diên Thọ, nó chẳng nghĩ chi đến điều trung nghĩa, đem lòng thù oán, gây việc binh đao ; Lý Lăng vì Mao tặc mà bỏ thân ; Bạch Hoa Nữ và Lý Hổ vì Mao tặc mà tử trận, Tô Vũ phải giam hãm ở đất Phiên cũng vì Mao tặc, Vương Long này phải xa cách quê hương trong 16 năm trời, cũng vì Mao tặc đó mà thôi. Mao tặc ơi ! Đây là một công thần của vua Phiên mà làm sao lại bị vua Phiên chém thớt mới biết lập tâm hại người, ai ngờ lại hóa ra hại mình, nghìn đời cũng không nữa được cái tiếng nho nhuốc ấy.

Vương Long vừa nghĩ vừa đi, bỗng đâu đã tới cửa sông Bạch Dương Hà, Vương Long trông thấy, lại ứa hai hàng nước mắt, lẩm nhẩm nói một mình rằng :

- Lệnh bà Chiêu Quân thác xuống sông này, bây giờ đã gần được ba tháng, ta còn nhớ khi lệnh bà hãy còn, có dặn ta rằng lúc nào trở về bên Hán thì chiếu lấy linh hồn lệnh bà, âu là tộn đây ta tỏ lệnh bà một tuần gọi là chút nghĩa vua tôi.

Nói xong, tức khắc xuống ngựa, truyền quân sĩ bày hương án để làm lễ tỏ Chiêu Quân.

HỒI THỨ LXII

Vương Long khóc tề Bạch Dương Hà,
Chiêu Quân hồn về Phù Dung Lĩnh.

Vương Long đi đến Bạch Dương hà, truyền quân sĩ bày hương án ở trên phù kiều, rồi sụp lạy tằm lạy, quì xuống khóc rằng :

Trăm lạy linh hồn lệnh bà, kẻ hạ thần là Vương Long ngày nay trở về bên Hán, nhân tộn qua đây, xin cầu nguyện cho linh hồn lệnh bà được lên tiên giới, nhớ lời ước cũ, sống khôn chết thiêng, theo dòng sông mà trôi về nước nhà.

Vương Long khóc xong, bỗng thấy có một trận gió, mây kéo mù mịt, sóng nổi đập dồn, đó là cái lòng thành kính của Vương Long đã cảm động, mà linh hồn Chiêu Quân hiển hiện cho biết. Vương Long lại rót một chén rượu quì xuống mà khóc rằng :

Kẻ hạ thần còn nhớ năm trước được hầu hạ lệnh bà, trong khi đi đường, lệnh bà thường hay bắt kẻ hạ thần họa thơ. Nay kẻ hạ thần tới đây tề lệnh bà mấy tuần rượu, kẻ hạ thần xin đọc mấy bài thơ để thay văn tế.

Nói xong, tay rót tuần rượu thứ nhất, miệng đọc bài thơ :

Việt Châu đất cũ cảnh thiên nhiên,
Trong cõi trần gian lẫn gót tiên.
Vàng đá khôn lay lòng sắt liệt,
Tóc tơ còn vương chữ nhân duyên,
Bốn phương bát ngát mây Tần lĩnh,
Muôn dặm xa xôi tiếng đồ quyền,
Ngọn cỏ là cây cơn gió thổi,
Trăm năm giấc mộng chôn hoàng tuyến.

Ngâm xong, cầm chén rượu rót xuống đất, rồi vừa lạy vừa khóc : lại rót dần tuần rượu thứ hai, cũng đọc một bài thơ :

Sắc tài hai chữ hỏi ai ơi,
Đa sắc gian vàng được mấy người,
Đạo Tỳ Nỳ còn bầu tiếng xấu,
Tây Vương những đó trở cười.

Tu mi cần quốc mi hơn kếm,
Thương hải tang điền sự đổi dời,
Cay đắng trải bao sương tuyết nhĩ,
Cho hay muốn việc, chẳng qua trời.

Ngâm xong, lại cầm chén rượu rót xuống đất, sup lay mấy lay, rồi nước nở khóc mãi. Quân sĩ hai bên nghe tiếng những câu khăn vải như vậy, cũng đều ứa nước mắt khóc cả.

Vương Long lại rót đèn tuấn rượu thứ ba, lẩm nhẩm khăn rằng :

Trăm lay linh hồn lệnh bà, xin lệnh bà chứng giám cho tấm lòng thành kính của kẻ hạ thần. Khăn xong lại ngâm một bài thơ :

Kể sao cho xiết tấm lòng thương,
Théo gót phong trần tới Bắc phương,
Tránh chữ hiểm nghi nỏ cốt nhục,
Giữ niềm trinh tiết rõ can trường.
Xác vơ rầu rĩ tình Phiên chủ,
Tin nhận bằng khuôn nghĩa Hán vương.
Danh ấy nghìn đời còn để lại,
Giáo rêu lung bạch nước mùi hương.

Ngâm xong, lại cầm chén rượu rót xuống đất, vừa lay vừa khóc rằng :

Trăm lay linh hồn lệnh bà, kẻ hạ thần ngày nay kính dâng ba tuần rượu, chẳng hay linh hồn lệnh bà có chứng giám cho hay không ? Khi sang tới đây, kẻ hạ thần được hầu hạ lệnh bà, ngày nay một mình trở về, đã không được trông thấy lệnh bà nữa. Lệnh bà ở nước Phiên trong mười mấy năm trời mà vẫn giữ được tấm lòng sắt đá, nay hồn về chín suối, không làm thiện thiện thì tất cũng làm thủy sơn vậy.

Khăn xong, sai người đốt vàng rồi gạt nước mắt lên ngựa đi. Đi đến Hắc Thủy hà, Vương Long lại sai người đốt vàng lẩm nhẩm khăn rằng :

Trăm lay linh hồn lệnh bà, xin lệnh bà theo kẻ hạ thần cùng về bên Hán.

Khăn xong, lại giục ngựa đi mau. Đi đến Nhan môn quan, Lý Quảng ra nghênh tiếp. Vương Long truyền cho quân Phiên đóng cả ở ngoài cửa quan, rồi xuống ngựa vào yết kiến Lý Quảng.

Lý Quảng nói :

Quan Trạng vì việc nước mà phải vất vả trong mười mấy năm

trời, thật là một người "Trung quân ái quốc", chẳng hay lệnh bà Chiêu Quân ngày nay sự tình ra làm sao ?

Vương Long nghe nói, ứa hai hàng nước mắt ra, liền đem sự tình Chiêu Quân vì vua Hán thủ tiết mà đâm đầu xuống sông, thuật lại cho Lý Quảng nghe. Lý Quảng ái ngại khen thắm.

Vương Long nói :

- Lý Lăng giữ một lòng trung, không chịu đầu hàng mà tự tử, vua Phiên có lập miếu thờ ; lão thần là Tô Vũ, cũng đã tha cho về rồi. Cứ như ý tôi nghĩ thì vua Phiên cũng là một ông vua hiền, tiếc rằng triều thần vẫn vô nước Phiên, không được mấy người tử tở.

Lý Quảng truyền mở tiệc ăn mừng. Trong khi dự tiệc, Vương Long thuật chuyện những ngôn ngữ phong tục của nước Phiên. Tiệc xong, Lý Quảng đưa Vương Long vào thư viện yên nghỉ. Sáng hôm sau, Vương Long cáo từ Lý Quảng rồi thẳng đường trở về Hán kinh. Lý Quảng phái 300 quân đi hộ tống. Đến Phú Dung lĩnh, trời mưa to lắm, quân sĩ đều ướt tạt cả, không thể đi được. Vương Long truyền đóng quân lại. Tối hôm ấy, Vương Long ngồi ở dưới bóng đèn, trong lòng mong mỏi nhớ nhà, lại buồn vì nỗi trời mưa ngăn trở, trần trọc mãi không ngủ yên được. Bỗng nghe tiếng trống đã sang canh ba, trong mình mỗi một, liền tựa vào bên án, đang mơ mơ màng màng, thấy ở ngoài màn gió thổi hắt hiu, mây kéo mù mịt, có một người đàn bà bước vào. Ngờ là ai ? Chẳng hóa ra Chiêu Quân.

Chiêu Quân nói :

- Ngự đệ ơi ! Ngự đệ chờ cho là chuyện chiêm bao. Nay ta đến đây nói lại cho ngự đệ biết : Sở là Ngọc Hoàng thương đề thương ta là một người trung hiếu tiết nghĩa kiêm toàn, vậy nên đem xác ta về bên Hán để hiển linh cho vua Hán được trông thấy mặt ta một lần nữa. Ngự đệ có lòng tử tở mà tở ta mấy tuần rưỡi, ta lấy làm cảm ơn lắm, ta cầu nguyện cho ngự đệ về triều, được thăng quan tiến chức mà hưởng thụ phúc nước lộc trời.

Nói xong, Chiêu Quân quay gót bước ra. Vương Long đang dò thò dò ngó, thấy Chiêu Quân bước ra, vội vâng chạy theo nắm lại. Chiêu Quân quát to lên một tiếng mà mắng rằng : "Vô lễ" Vương Long giật mình, ngã lăn xuống đất.

HỒI THỨ LXIII

*Chiêu Quân hiển linh trách vua Hán,
Vương Long tâu việc đi hòa Phiên.*

Vương Long nghe tiếng Chiêu Quân quát mắng, giật mình ngã lăn xuống đất, tỉnh dậy thành ra một giấc chiêm bao, sợ muốt mồ hôi ra, lẩm nhẩm nói một mình rằng :

Quái lạ ! Rõ ràng lệnh bà Chiêu Quân vừa mới tới đây để hiển linh cho ta biết ! Trong khi mơ màng, ta không kịp giữ lễ vua tôi, bị lệnh bà quở trách, ta sực thức dậy, mấy lời phân bảo, hãy còn nhớ được rành rành. Lệnh bà có nói rằng : "Rồi sẽ đem thi thố đưa về bên Hán" chẳng hay điều ấy có ứng nghiệm chăng, ta về tới Hán kinh, bây giờ sẽ biết.

Sáng hôm sau trời quang mây tạnh, Vương Long cắt quần thẳng tới Hán kinh. Một hôm vua Hán ra ngự triều, ngồi tựa long án, đang mơ mơ màng màng bỗng có một người đứng ở trên mây quát mắng : "Hôn quân !". Vua Hán nghe tiếng quen - quen, vội vàng bước xuống sân rồng, ngẩng đầu trông lên. Ngỡ là ai ? Chẳng hóa ra Chiêu Quân. Vua Hán giật mình kinh sợ, nghĩ thầm : Chiêu Quân ở bên nước Phiên đã 16 năm nay, làm sao bây giờ lại cười mắng về được như vậy ?

Chiêu Quân trở vào mặt vua Hán mà mắng rằng :

Bộ hạ thật là một người quên ơn phụ nghĩa ! Thiếp vì giáng sơn nhà Hán mà phải lìa bỏ cha mẹ để đi hòa Phiên. Khi thiếp bước chân ra đi, bộ hạ có dặn thiếp rằng thỏ nào cũng đều bình khiển tướng đi đánh Phiên để cứu lấy thiếp, khiến cho thiếp cứ chờ đợi ở Nhạn môn quan mãi mà chẳng thấy chi cả. Nay thiếp giữ một lòng trinh tiết với bộ hạ, không chịu nhục thân, phải đâm đầu xuống sông mà chết. Bộ hạ cho Chiêu Quân là một người đàn bà, chẳng đáng nghĩ chi đến cái ân nghĩa ấy thì thôi, nhưng bộ hạ làm cho bao nhiêu người vì nước bỏ thân, như Lý Lăng thủ tiết mà chết ở đất Phiên ; Bạch Hoa Nữ vì chồng mà bị mũi tên chết ; Lý Hồ báo thù cho vợ mà chết tại trận bên ; Bành Ân cũng ra trận mà chết ; sau khi chết rồi, chẳng thấy bộ hạ gia phong cho ai cả. Lão tướng là Lý Quảng trải bao khó nhọc, hết lòng để giữ cửa Nhạn môn quan ; Tô Vũ đem thân đi hòa Phiên, khổ sở trong bấy nhiêu lâu, không

có thiệp thì bao giờ về được, ngự độ Vương Long cũng phải lìa bỏ quốc hương, sang tới nước Phiên, trong 16 năm, cay đắng trăm đường nghìn nỗi, mà vẫn không oán hận một câu nào. Đó là những bậc trung quân ái quốc, bộ hạ chẳng biết trọng thưởng cho người ta, vậy thì làm vua một nước, cảm quyền thưởng phạt để làm chi ?

Nói xong, lại cau mày nghiên rằng có ý tức giận. Vua Hán nghe nói, nước mắt khóc rằng :

- Hiến phi ơi ! Hiến phi trách trăm, không câu nào sai cả, trăm cảm chịu cái tội quên ơn phụ nghĩa, xin hiến phi rộng lượng mà thứ tình cho. Nay hiến phi đã cười mấy vô nước, đâu là mau mau xuống đây xum họp cùng trăm, trọn cái nhân duyên còn dở đang chờ trước.

Chiêu Quân cười nhạt mà bảo rằng :

- Bây giờ âm dương cách biệt, thiệp xuống thế nào được. Bộ hạ cô nghĩ đến tình cô thì xin bộ hạ vì thiệp mà cảm tạ bà Lâm Hậu là ân nhân của thiệp ; cha già mẹ yếu của thiệp cũng xin bộ hạ đem lòng thương mà trông nom đến. Còn những nông nỗi nguồn cơn cay đắng của thiệp thì không biết đâu mà kể cho xiết, tự khắc cô người sầu lại với bộ hạ. Thôi, bộ hạ ở lại, thiệp về.

Vua Hán thấy Chiêu Quân không ở lại, liền khóc òa lên. Chiêu Quân nói :

- Bộ hạ ơi ! Bộ hạ đừng khóc nữa, cái nhân duyên thiệp cùng bộ hạ chưa được trọn vẹn, thôi thì thiệp có con em đó là Trại Chiêu Quân, xin để kết duyên cùng bộ hạ. Bộ hạ nên nhớ lời !

Nói xong, bỗng có cơn gió thoảng qua, Chiêu Quân lại lừ lừ lên thẳng trên không, rồi biến đi mất. Vua Hán ngẩn đầu trông theo, không thấy bóng Chiêu Quân nữa, liền kêu to lên một tiếng, giật mình ngã xuống. Nói thì hai bên, vội vàng xúm lại đỡ đỡ vua Hán. Vua Hán tỉnh dậy, lấy làm quái lạ, không tiện nói cho các quan văn võ biết, cứ ngăn người ra, ngồi ở trên sập vàng mà nghĩ ngợi.

Bỗng có hoàng môn quan vào tâu rằng :

- Muốn lâu bộ hạ, có quan trạng nguyên là Vương Long khi trước họ tổng lệnh bà Chiêu Quân đi hòa Phiên, nay đã trở về, xin vào bộ kien.

Vua Hán truyền cho vào. Vương Long vào lạy ở trước sân rồng. Vua Hán nói :

- Quan Trạng đi hòa Phiên, có sao trong 16 năm, bây giờ mới về. Tây cung nương nương ngày nay sự tình ra làm sao ?

Vương Long nghe nói, ứa hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng.
Vua Hán nói :

- Sao quan Trọng chưa nói đã khóc ? Chẳng hay duyên cớ làm sao, quan Trọng nên kể rõ cho trẫm được biết.

Vương Long nói :

- Muốn tâu bệ hạ, kể từ khi lệnh bà Chiêu Quân mới bước chân ra đi qua ngọn núi Phù Dung Lĩnh gặp cơn mãnh hổ, may nhờ có sơn thần cứu cho, mới được thoát nạn. Khi ra tới Nhạn môn quan, có đồng quân lại để chờ bệ hạ ; sau lại viết bức thư buộc vào cánh chim nhạn gửi về, chẳng biết bệ hạ có tiếp được hay không ?

Vua Hán nghe đồn câu ấy thẹn đỏ mặt lên mà phán rằng :

- Trẫm cam chịu cái tội thất tín với Chiêu Quân. Ngày ấy chim nhạn có đưa thư cho trẫm thật : Một bức của Chiêu Quân và một bức của quan Trọng gửi về nhà. Trẫm đã toan phúc thư lại, nhưng chỉ sợ thêm một nỗi buồn rầu cho Chiêu Quân mà thôi, vậy nên trẫm còn lưu cả lại đó.

Vương Long nói :

- Bệ hạ không phúc thư đã đành, chỉ thương hại thay cho lệnh bà Chiêu Quân ở Nhạn môn quan, đêm ngày mong mỏi, thật là khóc hết nước mắt. Lại bị quân Phiên giục giã lên đường, lệnh bà Chiêu Quân bắt đầu đi phải gạt nước mắt mà ra đi, vừa đi vừa nức nở khóc, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu trông lại. Khi đi đến Phiên Kinh, lệnh bà Chiêu Quân lại bắt vua Phiên phải đem quốc bảo và các đồ vàng bạc sang tiễn công bệ hạ, rồi mới chịu xuống ngựa vào thành, chẳng hay bệ hạ có nhận được hay không ?

Vua Hán nói :

- Trẫm đã nhận được cả rồi, nhưng chẳng hay sau khi Chiêu Quân đã vào thành thì sự tình ra làm sao ?

Vương Long nói :

- Khi lệnh bà Chiêu Quân đã tới Phiên cung, đêm thứ nhất có đòi kẻ hạ thân vào hầu rượu vua Phiên, kẻ hạ thân đem thuốc mê bỏ vào chén rượu, vua Phiên uống phải, đổ máu tươi ra, không cùng lệnh bà Chiêu Quân thành thân được ; ngày hôm sau lệnh bà Chiêu Quân dùng kế bắt vua Phiên phải chém thẳng Mao Diên Thọ. Đến đêm hôm sau, vua Phiên chỉ làm lơ cùng lệnh bà Chiêu Quân thành thân, nhưng lệnh bà

Chiêu Quân nhờ có cái áo tiên y của bà Cửu Cô thần nữ cho, mặc ở trong mình, vua Phiên động đần thì mười đầu ngón tay như kim đâm vào, máu tươi ràn rụa, khiến cho vua Phiên không dám tới gần. Sau lệnh bà Chiêu Quân lại đánh lừa vua Phiên rằng phải lập một cái phủ kiểu ở trên sông Bạch Dương Hà đổ rạ làm lễ thiếu hương thì mới thành thân được. Vua Phiên cũng chiều lòng, chịu bao công tốn của trong 15 năm ròng, để lập cho được phủ kiểu ; đến ngày ra thiếu hương, không ngờ lệnh bà Chiêu Quân một lòng thủ tiết, gieo mình xuống sông mà chết. Trước khi sắp ra thiếu hương, lệnh bà Chiêu Quân có viết ba bức thư giao cho kẻ hạ thần, để khi nào kẻ hạ thần về triều thì dâng nộp bộ hạ.

Nói xong, liền đem ba bức thư dâng lên vua Hán. Vua Hán nói :

- Quan Trọng đi ! Vừa mới rồi trẫm ngồi ở đây, bỗng thấy có một việc rất lạ lùng.

Vương Long nói :

- Muốn tâu bộ hạ, chẳng hay việc chi, xin bộ hạ cho kẻ hạ thần được biết.

TIMSACH.COM.VN

HỎI THỨ LXIV

*Thuận đông đưa xác về Hán địa,
Lập đàn làm chay cho Chiêu Quân.*

Vua Hán thuật cho Vương Long biết việc Chiêu Quân hiến lĩnh đứng ở trên mây trách mắng thất ước, rồi lại báo Vương Long rằng :

- Trẫm vẫn tưởng Chiêu Quân tu luyện thành tiên, vậy mới cười mây vờ với trẫm được, nào có ngờ đâu là Chiêu Quân vì trẫm quyền sinh mà lĩnh hồn về đó.

Nói xong, bưng mặt khóc òa lên. Các quan văn võ đều chảy nước mắt khóc cả.

Vương Long nói :

- Muốn tàu bộ hạ, xin bộ hạ chờ buồn rầu. Lệnh bà Chiêu Quân lúc sống thống minh chính trực như vậy thì lúc chết tất cũng là một bậc thần linh.

Vua Hán gạt nước mắt gạt đầu, rồi nói :

- Quan Trạng nói phải lắm ! Nay quan Trạng mới về, đi đường khó nhọc, trăm hãy cho phép về nghỉ nhà mấy bữa, rồi sau trăm sẽ gia phong cho.

Vương Long lay tạ, vừa toan bước ra, bỗng thấy có quan trấn thủ ở Đông Hoa môn quí xuống tàu rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, ở đông sông về phía dưới hoàng thành, có một cái xác trôi, không biết dân ông hay là dân bà, mà thấy nhiều giồng chim tha các thứ hoa phủ kín trên mặt, hương bay ngào ngạt ; lại có một đạo hào quang chiếu sáng rực rỡ, thật là sự lạ lùng.

Vua Hán nghe lời tàu, lấy làm kinh ngạc, hỏi Vương Long rằng :

- Quan Trạng ở bên Phiên, khi Chiêu Quân chết rồi, đã thấy an táng chưa ?

Vương Long nói :

- Khi lệnh bà Chiêu Quân gieo mình xuống sông, gió dập sóng vùi, mặt nước mông mênh, trông như bể rộng. Vua Phiên có sai quân sĩ xuống vớt mà không tìm thấy xác, Vua Phiên thương xót, mới lập đàn ra đồ cúng tế. Và khi lệnh bà Chiêu Quân hãy còn, cô nói với kẻ hạ thần rằng : "Sống làm người bên Hán, chết tất không chịu làm ma đất Phiên". Nay có sự lạ lùng như vậy, hoặc giả thì thể linh bà Chiêu Quân trôi về đó chăng ?

Vua Hán liền ngự ra bờ sông, sai quân sĩ xuống vớt. Quân sĩ kéo nhau xuống, xua đuổi các giồng chim đi, trông rõ một cái xác đàn bà đẹp, khác nào như đức Phật Quan Âm hiện hình. Đến khi摸 vào thì ai nấy đều giật tay ra mà kêu rầm lên, các đầu ngón tay, máu chảy rân rụa. Quân sĩ sợ lắm, tâu với vua Hán. Vua Hán cũng lấy làm lạ, quay lại hỏi Vương Long.

Vương Long nói :

- Nếu phải là thi thể lệnh bà Chiêu Quân thì trong mình có mặc cái áo tên y của bà Cửu Cô thần nữ cho, không ai động đến được. Cũng vì

cái lỗ ấy mà lệnh bà Chiêu Quân ở bên Phiên, trong 16 năm trời, vua Phiên không dám đến gần, xin bệ hạ làm lễ khấu khăn đi thì may mới có thể vớt lên được.

Vua Hán nghe lời, đứng ở bên bờ sông mà khăn. Khăn xong, có một ngọn gió, mùi hương thoảng qua, đàn chim bay cả, không trông thấy ánh hào quang nữa thì ra bà Cửu Cô thần nữ đã thu lấy áo tiên y rồi. Vua Hán lại sai quân sĩ xuống, bấy giờ mới vớt lên được. Vua Hán dẫn gần trước mặt, trông thấy rõ ràng là Chiêu Quân, nhan sắc vẫn còn như cũ, liền ôm lấy khóc mà nói rằng :

- Hiền phi ơi ! Thương hại cho hiền phi ngày nay đã qua đời rồi mà hãy còn một lòng trông vô đất Hán, không chịu bỏ thân ở đất Phiên. Cũng là thay cho trăm, khi bấy giờ sao nhẫn tâm bỏ hiền phi như vậy, lại nhiều lần thất tín cùng hiền phi, bây giờ trăm còn mặt mũi nào mà nhìn hiền phi nữa.

Nói xong, lại nước nả khóc, nước mắt thấm ướt cả long bào. Vương Long đứng bên cạnh, cũng chảy nước mắt ra khóc. Các quan văn võ thấy vua Hán phiền não quá, đều xúm lại khuyên giải. Vua Hán truyền nội thị đem thi thể Chiêu Quân về Tây cung. Lâm Hậu nghe tin, cũng đem các phi tần đến Tây cung, trông thấy vua Hán đang rủ rùi mà khóc. Lâm Hậu liền bước vào trong phòng nhìn nét mặt Chiêu Quân vẫn như người còn sống, chưa kịp hỏi sự tình đầu đuôi ra làm sao, đã ôm lấy Chiêu Quân mà khóc rằng :

- Hiền muội ơi ! Hiền muội vì việc nước đi hóa Phiên trong 16 năm nay, không ngày nào ta không nghĩ đến hiền muội, ai ngờ ngày nay chỉ được trông cái thi thể mà thôi.

Nói xong lại khóc, đến nỗi khăn cả tiếng, các quan văn võ trông thấy vua Hán và Lâm Hậu cùng nhau khóc mãi, đều xúm lại khuyên giải. Lâm Hậu hỏi sự tình làm sao mà đem được thi thể về nước. Vua Hán kể hết đầu đuôi lại cho Lâm Hậu nghe.

Lâm Hậu khen rằng :

- Hiền muội đầu bỏ thân ở bên Phiên, nhưng tâm lòng vẫn còn nhớ đất cũ, kể trong bọn nữ lưu thì hiền muội thật là một người giữ được trọn vẹn.

Nói xong, Lâm Hậu vào tắm rửa cho Chiêu Quân, thay đồ mặc bên Hán, khám liệm tử tế, quản ở trong cung, đủ 100 ngày, rồi mới làm lễ an táng.

Vua Hán lại truyền cho lễ bộ phải mời 100 vị sư vào Tây cung, để lập đàn làm chay, đêm ngày tụng kinh lễ Phật, cầu nguyện cho linh hồn Chiêu Quân được siêu sinh tịnh thổ. Ngày nào vua Hán cũng ngự ở Tây cung để làm lễ cho Chiêu Quân. Khi đã đủ được 100 ngày rồi, đem linh cữu Chiêu Quân ra an táng tại Phù Dung Lĩnh. Vua Hán và Lâm Hậu, đều mặc đồ tang phục, các quan văn võ cùng các phi tần trong 3 cung 6 viện cũng đều đi tang cả. Lúc cất đám, tiếng khóc vang trời. Đám đi đến đâu, muôn dân đều bày hương án để bái vọng.

Lại nói chuyện vợ chồng Vương Trung từ khi Chiêu Quân đi hóa Phồn, trong lòng xiết bao chua xót, chỉ vì việc nước mà nuốt cay nuốt đắng, không dám nói ra. Vua Hán đâu có lòng chiều cõ, nhưng các quan trong triều không ai là thân thích cả, vậy nên nghĩ cũng chẳng được vui lòng, mới cáo từ quan chức, sửa một khu vườn ở phía ngoài hoàng thành để làm nơi dưỡng lão. Lạiholm vô một nỗiholm hỏi không có con trai, chỉ được hai mụn con gái : một người là Chiêu Quân đã đi hóa Phồn thì cũng tự hồ như người khuất bóng rồi, còn một người nữa cũng đặt tên là Trại Chiêu Quân, hiện còn ít tuổi, chưa kết duyên với ai cả.

Một hôm, Vương Trung đứng chối ở ngoài cửa, nghe thấy dân gian xì xào bảo nhau rằng :

- Hôm nay thánh thượng thân hành đưa đám lệnh bà Chiêu Quân ra an táng tại Phù Dung Lĩnh, ầu là chúng ta mau mau rủ nhau đi xem.

Vương Trung giật mình nói :

- Quái lạ ! Hay là con ta chết ở bên Phồn, đã đưa thi thể về đây chăng ? Nếu vậy thánh thượng tất cũng báo tin cho vợ chồng ta biết, có sao không thấy chỉ cả, chẳng hóa ra vô tình lắm ru !

Nói xong, liền vào kể chuyện với vợ là Điều Thị, Điều Thị ứa nước mắt khóc, rồi nói :

- Ta cũng không nên oán thánh thượng, đồ thường thánh thượng sợ báo tin cho ta biết thì vợ chồng ta tuổi già sức yếu, lại thêm một nỗi đoạn trường, ầu là ta cùng nhau tới Phù Dung Lĩnh xem sự thế ra làm sao.

Nói xong, vợ chồng Vương Trung cùng Trại Chiêu Quân đem nhau tới Phù Dung Lĩnh. Vua Hán và Lâm Hậu đưa đám đến Phù Dung Lĩnh, an táng Chiêu Quân rồi, đem các quan văn võ vào làm lễ yết tổ. Tề xong, vua Hán ngoảnh ra trông thấy gia quyến Vương Trung kéo đến, giật mình kinh sợ.

HỎI THỨ LXV

*Hán đề trông thấy Trại Chiêu Quân
Vương Long gia phong Đế diệu sứ*

Vua Hán trông thấy vợ chồng Vương Trung dẫn, có ý kính sợ, vì mình làm lễ an táng Chiêu Quân mà lại không báo tin trước cho biết. Vợ chồng Vương Trung lấy chào vua Hán và Lâm Hậu.

Vua Hán nói :

- Quốc trưởng ơi ! Trẫm không báo tin cho quốc trưởng biết, là vì quốc trưởng tuổi già sức yếu, trẫm sợ nghe được tin buồn, lại thêm phiền não. Trẫm định đợi khi nào an táng xong, rồi sẽ nói chuyện lại với quốc trưởng.

Vợ chồng Vương Trung lấy tạ, rồi bước tới trước mộ để khóc Chiêu Quân. Khóc rằng :

- Chiêu Quân con ơi ! Kể từ khi con mới 18 tuổi đầu, bởi một giấc mộng mà con nhất tâm kết duyên với thánh thượng, ai ngờ cái số phận con lại sinh ra nhiều nỗi đắng cay, khổ cho cha mẹ. Nay con vì nước bỏ thân, chỉ đem được cái thi thể về đó, khiến cho thân già này càng nghĩ càng thêm đau ruột, biết trông cậy vào ai bây giờ !

Lâm Hậu sai cung nữ ra khuyên giải Vương Trung. Vua Hán trông thấy có một người con gái xinh đẹp (tức là Trại Chiêu Quân) tựa hồ Chiêu Quân phục sinh, khép nép bước ra, sụp lạy trước mộ Chiêu Quân mà khóc rằng :

- Hiến tỷ ơi ! Em đây là Trại Chiêu Quân sinh sau đẻ muộn, chưa được nom một hiến tỷ, ai ngờ ngày nay đã thành ra âm dương cách biệt, nhau. Hiến tỷ hồn xuống suối vàng, em hãy oán thơ đại, hai cha mẹ thì một tuổi một già, em biết trông cậy vào ai được !

Trại Chiêu Quân bấy giờ hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, ướt đầm mặt phấn, trông tựa hồ như bông hoa nở, lại điểm thêm mấy giọt mưa xuân. Trại Chiêu Quân vừa khóc vừa lạy, khiến cho ai nấy cũng phải động lòng.

Lâm Hậu thấy Trại Chiêu Quân hình dung yếu điệu, nói năng dịu dàng, lắm nhảm mà khen rằng :

- Trại Chiêu Quân thật là một bậc giai nhân con nhà thi lễ, khéo thay tốt đời, hai chị em cùng trong một nhà !

Vua Hán ngăn người ra mà nhìn Trại Chiêu Quân, nghĩ thầm : khi Chiêu Quân hiển linh, đứng ở trên mây, có hứa với trăm rằng : nếu trăm còn nghĩ đến tình cũ thì Trại Chiêu Quân đó nên để tục hôn. Câu nói ấy dễ thường có ứng nghiệm, ầu là để khi trăm về triều, rồi sẽ định liệu.

Vua Hán đứng dậy cầm lấy tay Vương Trung dắt đi xung quanh lăng để cho biết là việc sửa sang phần mộ của Chiêu Quân rất được long trọng. Vương Trung trông thấy phần mộ trang hoàng rực rỡ, ở phía trước mặt có một cái nhà bia cao ngất, xung quanh trồng đủ các thứ cây như tùng, bách, đào, lý, mai, hạnh. v.v. Hai bên lại có voi đá, ngựa đá, các ông phỗng đá, cùng các cung nga thái tử đứng hầu, toàn bằng đá cả. Vương Trung có ý bàng lòng lắm.

Vua Hán lại bảo Vương Trung rằng :

- Quốc trưởng ôi ! Xin quốc trưởng cứ yên lòng, Chiêu Quân đâu quá cố rồi, nhưng cái ân tình ấy không bao giờ dứt dứt được, thế nào trăm cũng xin hốt lòng phụng dưỡng quốc trưởng rất tử tế.

Vương Trung nói :

- Muốn tâu bệ hạ, lão thân nay được đời ơn bệ hạ như vậy, thật lấy làm quá xá.

Vua Hán cũng Lâm Hậu truyền sắp xa giá để về cung. Vương Trung cũng cáo từ xin về. Vua Hán bảo Vương Trung rằng :

- Quốc trưởng muốn về thì trăm cũng không dám cưỡng, nhưng Chiêu Quân có một bức thư gửi về cho quốc trưởng, hôm nào thư thả quốc trưởng về triều, trăm sẽ giao lại.

Vương Trung lấy tạ, rồi đem gia quyến trở về. Vua Hán về đến Chánh cung, nói với Lâm Hậu rằng :

- Mới rồi, trăm trông thấy em gái Chiêu Quân ra lễ ở trước mộ chị, nhan sắc chẳng kém chi Chiêu Quân xưa, thật khiến cho trăm phải có lòng yêu mến.

Lâm Hậu vừa cười vừa nói :

- Bộ hạ thật là có con mắt tinh đời. Thiếp không phải người ghen tuông đâu, nhưng thiết tưởng trong 3 cung 6 viện nào thiếu chi người, sao bộ hạ lại còn đa mang làm chi nữa ! Vả quốc trưởng có hai người con

gái : Người con gái lớn đã vì bộ hạ mà phải bỏ thân ở đất Phiên, nay còn người thứ hai, bộ hạ lại muốn lấy nốt, thế thì thiếp e rằng vị tể quốc trượng đã băng lòng. Xin bộ hạ hãy nghĩ cho kỹ, chớ nên mơ tưởng hão.

Vua Hán cười hả hả mà phán rằng :

- Hoàng hậu nói phải lắm, nhưng trăm đây không phải là người ham mê nữ sắc đâu, chỉ vì trăm thương nhớ Chiêu Quân bấy lâu nay, ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc, sinh ra bao nhiêu những nỗi phiền não. Bấy giờ gặp mặt em gái Chiêu Quân, khác nào như lại được trông thấy Chiêu Quân, vậy muốn đem duyên mới để nối lấy tình xưa, chẳng hay hoàng hậu nghĩ thế nào ?

Lâm Hậu nói :

- Bộ hạ ôi ! Như vậy thì bộ hạ không xét rõ, Quốc trượng không có con trai, chỉ trông cậy về hai mụn con gái, vị tể đã tham phú quý mà để cho con lại vào chốn hoàng cung. Một con phải đi hòa Phiên, cũng đã như đao cắt ruột rồi, bởi vì việc nước, phải chịu can rắng, lìa bỏ một giọt máu rơi ; bấy giờ hai vợ chồng già, cáo quan về nghỉ, dưới gối chỉ có một mụn con gái để mong được nương nhờ mai sau, nhân tình ái chẳng như thế, cớ sao lại ép uống người ta làm chi !

Vua Hán nói :

- Hoàng hậu nói viên vông quá ! Cứ như cái nhân duyên trăm cùng Chiêu Quân thì bao giờ dứt tình cho được ! Việc đi hòa Phiên đó, chẳng qua là một sự bất đắc dĩ mà thôi, nay hoàng hậu lại còn nhắc đến làm chi khiến trăm đau lòng !

Lâm Hậu vừa cười vừa nói :

- Khéo thay bộ hạ cứ hay nói những câu từ bí làm chi thế ! Quân Phiên đòi Chiêu Quân thì bộ hạ cho Chiêu Quân ; giả sử quân Phiên đòi cả Chánh cung thì có khi bộ hạ cũng cho nốt mà thôi.

Vua Hán nói :

- Hoàng hậu nghĩ lắm ! Chánh cung là vợ chồng kết phát với nhau, coi như Tây cung thế nào được. Nếu quân Phiên đòi Chánh cung thì đánh mất hết giang sơn, chứ đời nào trăm lại chịu hèn mặt quá đến thế.

Lâm Hậu vừa cười vừa nói :

- Thiếp nói đùa đó thôi, bộ hạ lại nghĩ đến làm chi ? Thiếp

nghe nói Tô Vũ đi hòa Phiên trong 16 năm nay chịu bao nhiêu những nỗi khổ sở, nay mới được về nước, thế thật là một người lao trung thần.

Vua Hán nói :

- Thương hại thay cho Tô Vũ ngày nay về triều, đầu bạc phơ phơ, từng nói phều phào, ai trông thấy cũng không nhớ được là Tô Vũ nữa.

Lâm Hậu nói :

- Những bậc trung thần như thế, sao bộ hạ không đặc cách mà gia phong cho người ta, để thưởng tâm lòng kiên nhẫn. Thiếp được nghe một bài thơ của Tô Vũ đủ biết cái cảnh khổ sở của Tô Vũ, kể sao cho cùng !

Vua Hán nói :

- Hoàng hậu có nhớ được thì đọc lại cho trẫm nghe.

Lâm Hậu gạt đầu, rồi đọc :

Từ khi cách biệt chốn hoàng cung,

Mười sáu năm trời giữ một lòng,

Nai ngọc phai vàng đánh chịu thiệt,

Nằm sương gói tuyết quần bào công,

Áo xiêm đầu rách tình không đổi,

Nón nước dù xa bụng vẫn mong,

Gió thổi phát phơ hai mái tóc,

Trời nam bể Bắc phận tôi trung.

Đọc xong, lại nói với vua Hán rằng :

- Bộ hạ chỉ xem một bài thơ ấy thì đủ biết cái lòng trung thành của Tô Vũ thấu đến tận trời.

Vua Hán nói :

- Khi Tô Vũ về triều, trẫm đã ban yến và gia phong cho, lại cho thêm 1.000 lạng vàng, 100 tấm lụa và một cái đai ngọc. Trẫm đối với kẻ công thần như thế, tưởng cũng không đến nỗi bạc đãi nào !

Lâm Hậu vừa cười vừa nói :

- Bộ hạ nói rằng bộ hạ đãi kẻ công thần không bạc, thế thì còn một người công thần trong bấy lâu nay cũng đi với Chiêu Quân. Chẳng hay bộ hạ có nghĩ đến hay không ?

Vua Hán nghe nói, liền giật mình sức nghĩ đến người công thần ấy.

HỒI THỨ LXVI

*Lưu Văn Long được về vĩnh qui,
Trại Chiêu Quân vào làm hoàng hậu.*

Vua Hán thấy Lâm Hậu nhắc đến một người công thần đi hóa Phiên chưa được gia phong, liền giật mình nói rằng :

- Hoàng hậu ơi ! Không phải trăm quân đâu, nhân vì còn lập đàn làm chay cho Chiêu Quân hơn ba tháng trời. Trăm vẫn định khi nào an táng Chiêu Quân xong, sẽ đặc cách gia phong cho, để đền cái công khó nhọc trong mười mấy năm ấy.

Sáng hôm sau, vua Hán ra ngự triều mời Vương Long vào bộ kiến. Vương Long vào lạy ở trước sân rồng. Vua Hán nói :

- Quan Trạng hộ tống Chiêu Quân nương nương đi hóa Phiên, mười sáu năm trời, trải bao khó nhọc, đến nay mới được về triều, cái lòng trung thành ấy cũng chẳng kém chi Tô Vũ, trăm thật lấy làm kính phục, thế mới biết Chiêu Quân thừa xửa, con mắt cũng tinh đời thật. Nay trăm gia phong cho quan Trạng và cho một cái ấn vàng, một thanh gươm vàng, được quyền "tấn trăm hậu tâu". Vợ là Tiêu Thị cũng ban cho mũ áo mệnh phụ để hai vợ chồng cùng về vĩnh qui bãi tổ, nghỉ ngơi trong nửa năm rồi sau sẽ ra sung chức.

Vương Long lạy tạ lui ra. Vua Hán đứng dậy tiễn ra đến ngoài cửa Ngũ Phượng Lâu. Vương Long vừa đi vừa nghĩ thầm : Lưu Văn Long này là một người thư sinh, thi đỗ trạng nguyên, lại gặp lệnh bà Chiêu Quân quả mồn, nhận cho làm anh em, đổi họ là họ Vương. Nay lại được về vàng như thế này là nhờ ai, thế thì ta nên tới thăm quốc trượng mới phải.

Nghĩ vậy, liền đem lễ vật tới nhà Vương Trung. Vương Long vào sụp lạy vợ chồng Vương Trung, rồi nói :

- Nghĩa nam là Vương Long, xin lạy chào nghĩa phụ và nghĩa mẫu.

Vợ chồng Vương Trung với vàng đồ đầy, mời Vương Long ngồi. Vương Trung nói :

- Vì tợn nữ là Chiêu Quân, phụng mệnh đi hóa Phiên, mà đổ lụy đến quan Trạng cũng phải vất vả, vợ chồng lão thật không được đành lòng.

Vương Long nói :

Đa dám bầm nghĩa phụ, sao nghĩa phụ lại dạy lẫn như vậy ! Phận thân tử phải lo toan việc nước. Việc đi hòa Phiên, chẳng qua chỉ đi xa vất vả mà thôi, chứ đâu phải bỏ thân nhảy vào đồng lửa, cũng không khi nào dám từ chối.

Vương Trung khen rằng :

- Quan Trọng nghĩ như thế, thật là một bậc trung thần. Nay lão xin hỏi quan Trọng mấy lời : từ khi quan Trọng phụng mệnh cùng tận nữ đi hòa Phiên, sự tình đầu đuôi ra làm sao, xin quan Trọng nói cho lão nghe.

Vương Long nói :

- Nghĩa phụ đã hỏi đến thì chúng tôi xin thưa.

Vương Trung nói :

- Xin quan Trọng cứ nói, lão đây đã lắng tai sẵn.

Vương Long ứa hai hàng nước mắt mà kể hết sự tình đầu đuôi cho vợ chồng Vương Trung nghe, lại nói đến ba bức thư của Chiêu Quân gửi về : một bức thăm vua Hán, một bức thăm Lâm Hậu và một bức thăm quốc trưởng, hiện đã nộp vua Hán cả rồi. Vương Long lại hỏi Vương Trung rằng :

- Vậy thì nghĩa phụ chưa tiếp được bức thư ấy sao ? Khi nào thánh thượng giao cho, nghĩa phụ cứ xem trong thư, tự khắc biết rõ.

Vương Trung nghe nói, ruột đau như cắt, bỗng khóc òa lên. Điều Thị cũng khóc. Vương Long lại xin phép chào Trại Chiêu Quân. Vương Trung sai thị nữ vào gọi. Trại Chiêu Quân rón rén ở nhà trong bước ra. Vương Long trông thấy dáng điệu chẳng khác Chiêu Quân một chút nào cả, liền giật mình đứng dậy cúi chào. Vợ chồng Vương Trung mở tiệc thết đãi Vương Long. Tiệc xong, Vương Long cáo từ, rồi về vinh quí bãi tổ.

Vua Hán từ khi trông thấy Trại Chiêu Quân, tư tưởng thành bệnh, thương nghị cùng Lâm Hậu, rồi truyền nội thị với Vương Trung vào bộ kien. Vương Trung vào, sụp lạy trước sân rồng. Vua Hán sai bắc ghế mời ngồi.

Vương Trung nói :

- Muốn tâu bệ hạ, chẳng hay có việc chi mà bệ hạ cho đòi kẻ lão thần này ?

Vua Hán truyền nội thị đem bức thư của Chiêu Quân đưa cho Vương Trung xem. Vương Trung trông thấy bức thư, lại nhớ đến Chiêu Quân, trong lòng ngậm ngùi căm đắng, nhưng ngồi trước mặt vua Hán,

vậy nên không dám khóc ra tiếng, chỉ cầm lấy bức thư mà đổ vào trong tay áo, rồi cáo từ xin về.

Vua Hán vừa cười vừa nói :

- Quốc trưởng ôi ! Quốc trưởng hãy thư thả để trăm còn muốn nói với quốc trưởng một đôi lời.

Vương Trung nói :

- Muốn tâu bộ hạ, chẳng hay có việc chi, bộ hạ cứ phân báo cho kẻ hạ thần được biết.

HỎI THỨ LXVII

Vương Trung nghĩ tình thương Chiêu Quân.
Cửu Cồ hòa phép dạy võ nghệ.

Vua Hán bảo Vương Trung rằng :

- Cái ân tình trăm công Chiêu Quân nương nung thật là một mối rất mật thiết ! Chiêu Quân nương nung vì việc nước mà bỏ thân ở nơi Phiên quốc, ngày nay trăm với quốc trưởng đến đây, không phải có việc chi đâu, sở là trăm định gia phong cho quốc trưởng được hưởng lộc nước, còn Chiêu Quân đã một lòng tận trung với nước, chẳng những tiếng thơm ấy lưu truyền sử sách, mà trăm còn gia phong cho hai chữ "Trinh liệt" được vào phối hưởng ở nhà Thái miếu, lại lập một cái bia để ghi tạc tấm lòng trinh tiết của Chiêu Quân. Phàm các quan văn võ trong triều, ai đi qua đây cũng phải xuống ngựa. Quốc trưởng ôi ! Trăm muốn tuyển lệnh viên là Trại Chiêu Quân vào cung, khiến cho cái giấy thân ái mỗi ngày một thêm bền chặt. Quốc trưởng có thuận cho thì trăm sẽ chọn ngày lành tháng tốt, đón lệnh viên vào cung. Quốc trưởng ôi ! Chiêu Quân thác oan ở nước Phiên như vậy thì thế nào trăm cũng phải báo thù, ầu là trăm luyện tập quân mã, rồi tất có một phen sang đánh Phiên quốc để cho tróa linh hồn Chiêu Quân.

Vương Trung vâng lời rồi lĩnh đồ ban thưởng, lay tạ lui về. Về đến nhà, Diêu Thị hỏi Vương Trung rằng :

- Hôm nay thánh thượng với phu quân có việc chi mà ban thưởng nhiều thế ?

Vương Trung nói :

- Chỉ vì thánh thượng nghĩ tấm lòng trinh liệt của Chiêu Quân, nên thương đến vợ chồng ta mà ban thưởng cho. Vả thánh thượng lại muốn tuyển lấy Trại Chiêu Quân vào cung để nối cái ân tình cũ, hôm nay đổi ta vào là cốt nói về việc cầu thân đó.

Diêu Thị nghe lời, chau mày nghiêng răng mà rằng :

- Nực cười thay cho thánh thượng ! Trong 3 cung 6 viện thiếu chi người mà thánh thượng cứ tham lam để làm hại riêng một nhà ta như vậy ! Tôi thiết tưởng Chiêu Quân thừa xưa thông minh tài giỏi biết là đường nào, vì thánh thượng tuyển vào trong cung, mà thành ra lắm sự khổ sở, tôi nghĩ đến bao nhiêu lại càng đau lòng bấy nhiêu ! Huống chi ngày nay còn con em đó, tham chi những sự phú quý ở chốn hoàng cung, thời thì để gả cho một người thượng dân nào, sau này vợ chồng ta còn được cô chõ trông cậy, không đến nỗi như Chiêu Quân thừa trước, phải uống phải một đời xuân xanh.

Vương Trung nghe lời, sấm nột mặt xuống mà bảo rằng :

- Phu nhân ơi ! Phu nhân nghĩ lắm ! Đạo thần tử phải giữ phận trung vua yêu nước, Chiêu Quân đầu chót tại nước Phồn, nhưng nay đã được phò hường ở nhà Thái miếu, để sống thắm về mai hậu. Thời thì người ta ở đời, cũng có số cả, can chi vợ chồng ta cứ phải vì con gái mà lo nghĩ hoài ! Vả thánh thượng đã phán bảo như vậy, ai dám trái mệnh.

Diêu Thị khóc òa lên rằng :

- Phu quân ơi ! Ngày trước thiếp có mang Trại Chiêu Quân mười mấy tháng trời, vẫn tưởng là một cái thai quái dị, ai ngờ đến lúc sinh ra thì thấy nhan sắc lại có phần hơn Chiêu Quân, chỉ vì hôm ra thăm mộ Chiêu Quân, nên thánh thượng trông thấy mà lưu ý đến. Nào phải là thiếp không muốn cho con được tốt duyên đẹp phận, ngặt vì vợ chồng ta tuổi già sức yếu, thân thuộc chẳng có ai, chỉ trông cậy vào một mụn con gái ấy, nếu ngày nay ly biệt thì đứt tình làm sao cho đành.

Vợ chồng Vương Trung còn đang phân nản với nhau thì Trại Chiêu Quân đứng đây, nói :

- Dạ dám bẩm hai thân, xin hai thân chớ lo nghĩ. Chỉ con chết ở nước Phiên, cái thù ấy còn chưa báo được, Hàn triều lại không có tay nào tài giỏi, để đem quân sang đánh Phiên. Con không dám nói khoác, chứ đầu nước Phiên có phép yêu thuật mặc lòng, chỉ một mình con có thể phá tan, con có vì chỉ con mà báo được cái thù ấy thì con mới thỏa lòng. Nay thánh thượng định tuyển con vào cung, ấy chính là một dịp để khiến cho con được nên cái chí ấy.

Vợ chồng Vương Trung nghe lời, đều cười mà bảo rằng :

- Con hãy còn trẻ người non da, biết đâu sự chinh chiến mà dám nói can. Kìa những bậc tài giỏi như Lý Lăng, Lý Hổ, biết bao nhiêu người mà đều phải bỏ thân ở nơi chiến trường cả, cho chỉ Lý Quảng là một tay lão tướng, sức khỏe địch nổi muôn người, mà cũng chịu đóng cửa quan lại, không dám ra giao chiến. Bởi vậy thánh thượng bắt buộc dĩ mới phải cho chỉ con đi hòa Phiên, nay con hồ phận nữ nhi, sức vóc trời con gả không nổi, mà dám bàn đến những chiến lược binh cơ, bằng ấy độn tai người ngoài, chẳng bỏ lại thêm một trò cười cho thiên hạ.

Trại Chiêu Quân nói :

- Dạ dám bẩm hai thân, xin hai thân chớ coi con là hôn mê, con không nói hết nguyên cớ thì hai thân không được biết rõ đầu đuôi.

Vương Trung nói :

- Ừ, vậy thì nguyên cớ thế nào? Con nói cho cha nghe.

Trại Chiêu Quân nói :

- Sở là có một hôm đêm thanh gió mát, con ngồi trong phòng, trông ra ngoài cửa sổ, thấy bóng trắng vắng vạc, sáng như ban ngày, con mới lững thững một mình bước ra vườn hoa. Khi bấy giờ đã sang canh hai, bỗng thấy hương bay ngào ngạt, có một người tiên nữ cười mây xuống, tay cầm cái quạt lông, tự xưng là Cửu Cô thần nữ, gọi đến tên con. Con biết là không phải người thường, liền quỳ xuống đất để nghe lời huấn dụ. Bà tiên nữ bảo con rằng : "Ta cũng nhà người có tên duyên thày trở với nhau, nhân chỉ người chết ở nước Phiên, không có ai báo thù, trong triều lại ít người tài giỏi đánh nổi quân Phiên, vậy thì cái trách nhiệm ấy ở nhà người đó. Ta đến đây là cốt để dạy cho nhà người học tập các khoa võ nghệ, nhà người nên nhớ mà nhớ lấy chớ quên". Bà tiên nữ nói xong, liền vỗ tay lên trên không, bỗng thấy có các đồ binh khí rơi xuống, người liền cầm lấy, rồi truyền cho con đủ hết mọi phép: Hồ phong, hoàn vũ, đảo hải, giao sơn. Người lại cho con pháp bản, dặn con cứ theo đó mà dùng thì có thể phá tan được Phiên quốc. Sau hết người cô bảo con một câu rằng : "Kiếp

trước con làm hoàng hậu thì kiếp này thế nào con cũng lại tuyền vào hoàng cung, đó là cái số phận tiền định, không thể nào trái được."

Vợ chồng Vương Trung nghe nói, đều lắc đầu là trời cho là một chuyện lạ lùng.

HỒI THỨ LXVIII

*Lâm hoàng hậu bị bệnh tạ thế.
Trại Chiêu Quân được tuyền vào cung.*

Vợ chồng Vương Trung nghe thấy Trại Chiêu Quân nói vậy, đều giật mình kinh sợ, nói :

- Con ơi ! Con đã không có anh em trai, mà chỉ con lại tạ thế rồi, nếu con đi đánh Phiên, lỡ có điều chi thì cha mẹ trông cậy vào ai cho được.

Trại Chiêu Quân nói :

- Dạ dám bẩm hai thân, xin hai thân cứ yên lòng, con không được tuyền vào cung thì thôi, nếu thánh thượng đã tuyền con vào cung thì cái số của chị con, thế nào con cũng báo được.

Vương Trung nói :

- Thôi, để chờ có thánh chỉ, bây giờ sẽ thương nghị.

Lâm Hậu từ khi Chiêu Quân tạ thế rồi, đêm ngày thương nhớ, thành ra bệnh mủm mủm tâm thần, tựa hồ người điên, chẳng ăn uống một tý gì cả, chỉ nói luôn có một câu rằng : "Em ơi ! Em đi đâu thế !...". Thánh thượng mỗi ngày một hao mòn. Vua Hán thấy vậy, có ý lo sợ, truyền đòi các quan thầy thuốc ở tòa Thái y viện đến thăm bệnh, thầy nào cũng chịu cả, không thể chữa được, lâu dần mỗi ngày một nặng. Vua Hán thân hành trông nom thuốc thang cho Lâm Hậu, nhưng cứ đổ vào thì lại phun ra, không ích được tý gì. Thương hại thay cho Lâm Hậu, chỉ vì thương nhớ

Chiêu Quân mà thành bệnh, đến canh ba đêm hôm ấy thì tạ thế. Vua Hán hạt châu là chắt, mấy lần chết ngất đi rồi lại hồi tỉnh, nước mắt khóc rưng rức:

- Cục lòng trăm lăm, hoàng hậu ơi!... Vua Hán khóc khản cả cổ, nói không ra tiếng nữa. Sáng hôm sau, tin buồn ấy truyền đi khắp mọi nơi, các quan văn võ đều mặc đồ tang phục. Vua Hán truyền Lễ bộ chọn ngày để đưa linh cữu Lâm Hậu ra an táng dưới chân núi Bạch Vân. An táng xong, vua Hán trở về cung, phần thì thương nhớ Lâm Hậu, phần thì thương nhớ Chiêu Quân, khóc mãi thành bệnh, lâu ngày không ra ngự triều được. Các quan văn võ thấy vua Hán long thể không được mạnh, đều vào cung để vấn an.

Vua Hán nói:

Chiêu Quân tạ thế chưa được một năm, nay hoàng hậu lại tạ thế khiến cho trăm cay đắng trong lòng, bởi phiến não quá thành ra tật bệnh.

Các quan văn võ đều tâu rằng:

Muốn tâu bề hạ, nếu nay trong cung thiếu người nội trợ, sao bề hạ không ban chiếu để tuyển lấy mỹ nhân.

Vua Hán lắc đầu, nói:

- Mỹ nhân trong nước đâu nhiều thật, nhưng khó lòng mà tìm được như hai người ấy.

Vua Hán vừa nói dứt lời thì Trương Nguyên Bá quí xuống tâu rằng:

- Muốn tâu bề hạ, em gái lệnh bà Chiêu Quân là Trại Chiêu Quân, khi trước ra thăm mộ, bề hạ đã có trông thấy, sau bề hạ lại đòi quốc tượng đến để nói về việc kết thân. Kế hạ thần thiết tưởng Trại Chiêu Quân năm nay đã 18 tuổi thì có thể phong làm Chánh cung được, xin bề hạ định liệu.

Vua Hán nghe lời tâu, chứng bệnh trong mình mười phần đã nhẹ đi hơn quá nửa, liền vui vẻ mà phán rằng:

- Trong khi tật bệnh mới hoảng, thành ra quên mất Trại Chiêu Quân, bây giờ nhà người nên phụng mệnh trăm tôi nói với quốc tượng rằng: "Nay hoàng hậu tạ thế, chưa tuyển được người thay, thành thượng nghĩ đến nghĩa cũ tình xưa, muốn cho Trại Chiêu Quân vào làm hoàng hậu", nhà người giúp được nên việc thì trăm sẽ trọng thưởng.

Trương Nguyên Bá phụng mệnh đem các đồ lễ vật đến nhà

Vương Trung, Vương Trung ra nghênh tiếp. Trương Nguyên Bá tuyên đọc thánh chỉ. Vương Trung lấy tạ, rồi thu các đồ lễ vật cất đi, truyền mở tiệc để thiết đãi Trương Nguyên Bá. Diêu Thị thấy cô thánh chỉ, liền vào báo Trại Chiêu Quân. Trại Chiêu Quân lấy tạ vợ chồng Vương Trung, rồi bước lên kiệu, các cung nữ theo sau. Vợ chồng Vương Trung cùng Trương Nguyên Bá đều đi hộ tống. Trại Chiêu Quân tiến vào thành, Trương Nguyên Bá vào trước để tâu vua Hán. Vua Hán mừng lắm, thưởng cho Trương Nguyên Bá 50 bình rượu và 100 tấm lụa, lại truyền mở tiệc khánh hạ, treo đèn kết hoa ở các cửa cung. Vua Hán thân hành ra trước cửa Ngũ Phượng Lâu đón Trại Chiêu Quân. Trại Chiêu Quân xuống kiệu, Vua Hán cầm tay dắt vào ngồi ở trong điện, các quan văn võ đều kéo nhau vào lấy mừng. Vợ chồng Vương Trung cũng vào yết kiến vua Hán. Vua Hán đều ban yến tất cả. Tiệc xong, vua Hán truyền bãi triều trở vào cung.

Trại Chiêu Quân sụp lấy chúc câu "Vạn sự", rồi tâu với vua Hán rằng :

Muốn tâu bệ hạ, thiếp đội ơn bệ hạ, được tuyển vào cung, nhưng thiết nghĩ tuổi còn thơ dại, có điều chi làm tội, xin bệ hạ đại xá cho.

Vua Hán nghe tiếng nói dịu dàng êm ái, lại càng mê mẩn tâm thần, giờ hai tay đỡ Trại Chiêu Quân dậy mà bảo rằng :

- Trẫm tha lễ cho hoàng hậu, mời hoàng hậu ngồi.

Trại Chiêu Quân lấy tạ, rón rén, ngồi xuống ghế. Bấy giờ mặt trời đã lặn, trong cung đèn thấp, sáng như ban ngày. Vua Hán ngồi ở dưới bóng đèn mà ngắm Trại Chiêu Quân, càng nhìn càng đẹp, vì với Chiêu Quân lại có phần sắc sảo hơn. Vua Hán đang ngồi ngắm Trại Chiêu Quân thì bỗng thấy nội thị quí xuống để tâu.

HỒI THỨ LXIX

*Tề Chiêu Quân ở núi Phù Dung,
Cử đại binh sang đánh Phiên Quốc.*

Nội thị quí xuống tâu với vua Hán rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, hi yền đã bài trí đủ rồi, xin mời bệ hạ và lệnh bà ngự tiệc.

Vua Hán gạt đầu, cùng Trại Chiêu Quân kể vai mà ngồi. Cung nữ đứng hầu rượu ở xung quanh. Cung đàn tiếng địch, nghe rõ ràng bên tai, hải vị sơn hào, bày la liệt trước mặt, trông tựa hồ như một tiệc yến ở trên thiên cung. Vua Hán cầm tay Trại Chiêu Quân, lại nhìn kỹ một lần nữa, trông khác nào như Chiêu Quân phục sinh. Rõ thật là

Huệ lan xum họp một nhà,
Đào nguyên lạc lối đầu mà đồn đây !
Giả đánh trong nguyệt trên mây.
Chẳng duyên chưa đổ vào tay ai cầm.

Vua Hán nhìn Trại Chiêu Quân, trong lòng vui vẻ, thành ra uống rượu hơi say. Tiệc xong, vua Hán dắt Trại Chiêu Quân bước vào trong phòng. Sáng hôm sau, vua Hán ra ngự triều, nhân có việc lập Trại Chiêu Quân làm hoàng hậu, mới gia ân thăng chức cho tất cả các quan văn võ, lại cấp thêm tiền kito để sửa sang dinh quốc tượng và truy tặng cho Lý Lăng, Lý Hồ, Bạch Hoa Nữ, Bành Ân đều được vào phối hưởng ở miếu công thần. Lý quang trấn thủ ở Nhan môn quan đã lâu năm, có công khó nhọc, cũng phong cho làm thái tử thiếu phó. Vợ Lý Lăng là Thiệt Hoa Nữ, phong làm nhị phẩm phu nhân. Con Lý Lăng là Lý Năng, phong làm ngự tiền đô chỉ huy sứ. Các quan văn võ lấy tạ lui ra.

Vua Hán vào cung, Trại Chiêu Quân ra nghênh tiếp. Vua Hán lại với Diêu Thị vào cung, ân yền rất là vui vẻ. Từ bây giờ vua Hán cùng Trại Chiêu Quân ngày đêm quyến luyến, thắm thoát đã được nửa năm. Nhân gặp tết thanh minh, Trại Chiêu Quân tâu vua Hán rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, chỉ tôi là Chiêu Quân cũng bệ hạ kết duyên, chẳng may xâu sổ thoát phận dĩ mất. Nay tôi lại được vào cung là nhờ cái phúc thừa của chị tôi đó, mà từ khi vào cung đến giờ, chưa ra thăm phần mộ lần nào, nay nhân tết thanh minh, xin bệ hạ cho phép tôi được theo cha mẹ ra thăm lăng chị tôi để gọi là chút tình chị em.

Vua Hán nghe lời tâu, ứa nước mắt xuống mà phán rằng :

Hoàng hậu nói phải lắm ! Chiêu Quân nương nương vì trẫm mà bỏ thân, đời nào trẫm lại quên được, để sáng mai trẫm cùng hoàng hậu ra thăm lăng Chiêu Quân và cho voi quốc tượng cũng đi một số.

Trại Chiêu Quân lấy tạ. Vua Hán truyền nội thị sửa soạn đồ lễ vật và báo trước cho vợ chồng Vương Trung biết. Sáng hôm sau, vợ

chống Vương Trung vào triều, rồi theo xa giá vua Hán cùng ra Phủ Dung Lĩnh. Các quân ngự lâm, cơ nào đôi ấy, đi hộ vệ đông lắm. Khi đến Phủ Dung Lĩnh, vua Hán thân hành đem các quan văn võ vào làm lễ yết tế Chiêu Quân.

Trại Chiêu Quân rót một chén rượu, rồi quì xuống đất, nước mắt khóc rằng :

- Hiền tỷ ơi ! Hiền tỷ chẳng may mà xấu số thiệt phận đi mất, hai cha mẹ tuổi già sức yếu, biết trông cậy vào ai bây giờ. Em sinh sau đẻ muộn, chưa được biết mặt hiền tỷ, chẳng qua chỉ mỗi năm một lần ra đây để giải tấm lòng kính mến mà thôi.

Nói xong, vừa lay vừa khóc. Các người xung quanh ai cũng phải rỏ nước mắt xuống. Vua Hán cảm lòng không được, liền bước lại gần, lấy áo long bào lau nước mắt cho Trại Chiêu Quân, ân cần khuyên giải, rồi truyền sắp xa giá về cung. Các quan văn võ cùng vợ chồng Vương Trung đến cáo từ lui ra.

Vua Hán truyền bày tiệc đồ cúng Trại Chiêu Quân uống rượu vui.

Trong khi uống rượu, vua Hán vừa cười vừa nói :

- Hoàng hậu ơi ! Trẫm xem thân thể hoàng hậu nhỏ nhắn yếu đuối như thể này mà làm sao trong khi lên xe xuống xe, coi bộ nhanh nhẹn lắm không phải dùng đến người nâng đỡ ?

Trại Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu bệ hạ, thiếp hổ phận nữ nhĩ, nhưng chẳng những khi lên xe xuống xe như thế mà thôi, dầu thiếp cưỡi ngựa cũng không đến nổi chậm chạp, sở là ngày bé thiếp có được một bà tiên nữ dạy cho biết đủ các khoa võ nghệ, binh cơ trận pháp đều thông thuộc cả. Thiếp vẫn định thử nào cũng phải có một phen sang đánh Phiên.

Vua Hán nói :

- Hoàng hậu ơi ! Vua Phiên ngay nay đã quì thuận thiên triều rồi, không dám quấy nhiễu bờ cõi, can chi mà ta lại sinh sự sang đánh, chẳng hóa ra "Sư xuất vô danh" lẫn ru !

Trại Chiêu Quân nói :

- Bệ hạ lại bảo là "Sư xuất vô danh", vậy thì nước Phiên lấy lễ gì mà làm hai chí tôi đến nỗi phải uống một đời người, cái thù ấy chưa báo xong thì thiếp không bao giờ được hả dạ ! Không phải thiếp dám nói khoác, chứ tha hồ cho quân Phiên thiên binh vạn mã, thiếp cũng quyết

đánh cho chẳng còn một mống nào. Bệ hạ ơi ! Từ khi thiếp chưa được tể vào cung, cũng vẫn đã căm tức về mối thù ấy, chỉ đêm ngày mong mỏi làm sao cho sang đánh được quân Phiên, trước là để rửa thẹn cho nước nhà, sau là để báo thù cho chị, người ta thường nói rằng : "Kẻ thù chưa báo được xong, một nảo mà lại đứng trong cõi trần" Ấu là cớ gì mai bệ hạ cho thiếp được cử binh sang đánh Phiên quốc.

Vua Hán nghe lời, lão đầu khuyên giải mà rằng :

- Hoàng hậu ơi ! Hoàng hậu chớ nóng nảy. Trẫm thiết tưởng trong bao nhiêu là những bậc anh hùng tài giỏi, ngày thường mũ cao áo dài, ơn vua lộc nước, mà nói đến sự ra trận, cũng có ý ngại ngùng ; huống chi hoàng hậu là một người đàn bà, mà nay ra trận thì treo đeo vượt suối, giải gió dầm mưa, cái nông nổi cay đắng ấy trẫm dốt tình làm sao cho được. Và bây giờ gây việc binh đao thì lại khiến cho nhân dân phải lâm than khổ sở, trẫm thật không đành lòng. Nước ta ngày nay lương thực cũng chưa được sung túc, nếu hoàng hậu quyết chỉ báo thù cho chị, hãy đợi khi nào tén kho dự đặt bấy giờ trẫm sẽ luyện tập quân mã để cho hoàng hậu đi đánh Phiên. Không phải là trẫm nhất gan đầu, nhưng người ta thường nói : "Có thực thời mới gọi là tuấn kiệt, có kiến cơ mới gọi là oai nhân" xin hoàng hậu nghĩ cho kỹ.

Trại Chiêu Quân nghe nói, nghĩ thầm : Thấm : ương như nhược quá như vậy thì bị thiên hạ chế nhạo được, thảo nào mà cứ bị nước Phiên quấy nhiễu hoài ! Trại Chiêu Quân nghĩ vậy, lại qui xuống tâu với vua Hán :

HỒI THỨ LXX

*Hán đế không muốn việc chiến tranh,
Phiên vương lại đòi đồ quốc bảo.*

Trại Chiêu Quân thấy vua Hán không muốn đánh Phiên, lại qui xuống tâu rằng :

Muốn tiêu diệt bộ hạ, bộ hạ dạy rằng phải đợi cho khi nào tiền kho dự trữ đồ luyện lập quân mã, nhưng ngày nay đi đánh Phiên, không cần phải dùng nhiều quân mã, chỉ một mình Thiệp này đủ đánh cho nước Phiên phải tàn hại.

Vua Hán vừa cười vừa nói :

- Hoàng hậu ôi ! Hoàng hậu hãy đem việc đánh Phiên gác ra một bên, khi nào nước Phiên có sang quấy nhiễu nước ta, bấy giờ sẽ hay ; bằng không thì cũng nên dùng thứ cho nước Phiên, hoàng hậu hãy cùng trăm vua võ trong mấy năm, đừng nghĩ ngợi đến việc ấy làm chi vội.

Nói xong, truyền cung nữ rót rượu mời Trại Chiêu Quân. Trại Chiêu Quân cũng đứng dậy rót rượu tạ lại vua Hán. Vua Hán truyền các cung nữ hát múa dân dã để thêm cuộc vui, mãi đến canh khuya mới tan tiệc.

Lại nói chuyện quan thừa tướng nước Phiên là Vô Luật, nhân thấy vua Phiên say đắm Chiêu Quân mà không nghĩ đến kẻ công thần, giết Mao Diên Thọ là thầy học của hắn, bởi vậy hắn vẫn có lòng căm tức, chỉ muốn mượn chuyện để báo thù ; sau thấy Chiêu Quân đắm đuối xuống Bạch Dương Hà, mới nghĩ thầm : Vua Phiên đã bạc đãi với kẻ công thần như thế, ầu là ta tìm cách làm cho phải khổ sở, liền vào tâu vua Phiên rằng :

- Muốn tiêu diệt bộ hạ, nước ta là một nước có danh tiếng ở phương bắc này đã chín đời nay, chỉ vì Mao Diên Thọ đang bức tranh Chiêu Quân mà đến nỗi hao binh tổn tướng, lại phải đem quốc bảo tiền cống thiên triều nữa. Giả sử Chiêu Quân còn sống để làm bạn với bộ hạ, thì cũng bỏ được những sự thiệt hại ấy, ai ngờ Chiêu Quân đánh lừa bộ hạ trong mười mấy năm, lập một cái phũ kiêu, hết bao nhiêu là tiền của, để làm chỗ tự tư mà giữ danh tiết với vua Hán, thành ra một cả người lẫn của, càng nghĩ bao nhiêu, lại càng thêm căm tức bấy nhiêu. Kẻ hạ thần thiệt tướng chết thì thôi, chứ không thể nào nhìn được, xin bộ hạ mau mau điều binh khiển tướng sang đánh Hán, đòi lại quốc bảo để rửa cái thẹn ấy.

Vua Phiên không biết là kẻ Vô Luật liền gật đầu mà phán rằng :

- Nhà ngươi nói phải đó !

Vua Phiên lại truyền hỏi các quan văn võ rằng :

- Các quan văn võ có ai là người dám vì trăm dân đánh Hán để đòi lấy quốc bảo không ?

Thổ Kim Hồn quỳ xuống tâu rằng :

Muốn tàu bộ hạ, xin bộ hạ cứ giao cho kẻ hạ thần 10 vạn hùng binh và 100 mảnh tướng, kẻ hạ thần quyết đánh cho bên Hán phải tan hại, đòi lấy quốc bảo và bắt phải tiến cống nước ta mãi mãi, nếu không được như vậy thì kẻ hạ thần không dám trông thấy bộ hạ nữa.

Vua Phiên mừng lắm, truyền ban yến cho Thổ Kim Hồn để định sai đi đánh Hán. Lâu Thụ qui xuống tàu rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, kẻ hạ thần thiết nghĩ nước ta xưa nay vốn vẫn tồn công thiên triều. Mao Diên Tho vì cái thù riêng mà trốn sang nước ta, xui giục bộ hạ gây cuộc chinh chiến, thiên triều đã phải đem Chiêu Quân dâng nộp nước ta để mong sự hòa hiếu. Nhưng chẳng may Chiêu Quân là một người có tính kiên trinh, không chịu thất tiết, đánh lừa bộ hạ trong 16 năm rồi đâm đầu xuống sông mà chết thì điều ấy tưởng cũng không can dự chi đến thiên triều. Vả nước ta mấy năm nay chinh chiến luôn mãi, hao binh tổn tướng, tướng cũng đã nhiều, sau lập cái phủ kiều, tiền của trong nước cũng vì đó thành ra thiếu thốn, vậy thì còn đem sự thù oán mà gây cuộc binh đao làm chi nữa, xin bộ hạ soi xét.

Vua Phiên chưa kịp trả lời thì Thổ Kim Hồn thét to lên rằng :

- Lâu thừa tướng sao lại nhất gan như vậy, làm cho tổn mất cái chí khí hăng hái của nước mình. Kẻ hạ thần thiết tưởng nước ta phải đem quốc bảo tồn công thiên triều là vì chiều lòng lệnh bà Chiêu Quân. Nay lệnh bà Chiêu Quân đã tạ thế rồi, mà không đem binh sang đòi lấy quốc bảo, há chẳng để cho nước khác dám chớ thánh thượng ta là như nhược hay sao. Bộ hạ không sai kẻ hạ thần thì thôi chứ đã sai đi thì kẻ hạ thần quyết đánh cho kỳ được.

Vô Luật đứng bên cổng tàu với vua Phiên rằng :

- Thổ tướng quân nói phải đó, xin bộ hạ chớ ngại.

Vua Phiên không nghe lời Lâu Thụ, liền phong cho Thổ Kim Hồn làm Chính nam đại nguyên soái để đem quân đi đánh. Thổ Kim Hồn chỉnh đốn quân mã, rồi thẳng đường kéo sang đánh Hán. Đi đến Hắc Thủy Hà, Thổ Kim Hồn truyền đóng quân hạ trại. Bấy giờ đã sang trông canh ba, Thổ Kim Hồn ngồi một mình ở trong trướng, thắp hai ngọn đèn, mở binh thư ra đọc. Thổ Kim Hồn đọc xong, có ý mệt mỏi, vừa tựa vào bên án, giờ thức giờ ngủ, bỗng thấy một cơn gió, thoảng qua ngoài trướng, có hai người bước vào, một người đàn ông và một người đàn bà. Người đàn ông đầu đội mũ trụ, mình mặc áo giáp, lưng đeo một thanh bảo kiếm, trông rõ là Lý Lăng. Người đàn bà mặt hoa mày liễu, ăn mặc đồ cung trang, trông rõ là Chiêu Quân.

Chiều Quân trừng mắt nghiêng rặng chỉ vào mặt Thổ Kim Hồn mà mắng rằng :

- Đứa thất phu kia, sao mày hay sinh sự ! Ngày xưa mày đem thơ sang đồ thiên triều, vua thiên triều đã rộng ơn mà tha tội chết cho mày. Mày lại còn cố ý xúi giục vua Phiên, gây việc binh đao, khiến bao nhiêu những bậc anh hùng thượng tướng bên Hán phải bỏ thân ở nơi chiến trường. Còn các đồ quốc bảo đem tiến cống thiên triều, đó là cái lễ thường xưa nay vẫn thờ, sao nay mày dám sinh sự đồ tấn hại muôn dân. Ta chỉ e rằng tội ác các người đã bày ra như vậy, thế nào thiên triều cũng có người tài giỏi đánh cho các người không còn một móng nào trở về.

Nói xong, liền ngoảnh lại bảo Lý Lăng rằng :

- Lý tướng quân ơi ! Nó là một kẻ thù của ta đó, nay đã gặp nó ở đây, tướng quân nên đem mã chém đôi nó ra.

Lý Lăng vâng lệnh, rút thanh bảo kiếm thót to lớn rằng :

- Phiên tặc ! Mày trông vào lưỡi gươm này !

Thổ Kim Hồn kinh sợ, kêu lên một tiếng "Ồi chao chao !" rồi ngã lăn xuống đất.

TIMSACH.COM.VN

HỒI THỨ LXXI

Thổ Kim Hồn thẳng đường sang Hán,

Lý nguyên soái dễ bênh đánh Phiên.

Thổ Kim Hồn bị Lý Lăng chém một nhát, ngã lăn xuống đất, kêu lên một tiếng rồi giật mình tỉnh dậy, thành ra một giấc chiêm bao. Bấy giờ nghe tiếng trống đã sang canh tư, Thổ Kim Hồn nghĩ thầm : Quái lạ ! Giấc mộng này dễ có khi là điềm gở ! Thổ Kim Hồn đã toan lui quân trở về, ngặt vì phụng mệnh triều đình, không dám tự tiện ; muốn tâu quân đi đánh thì lại e bất lợi cho mình, hai bề cùng khó cả. Nghĩ quanh nghĩ quẩn, lại thở dài mà nói rằng :

- Người ta sông chết chẳng qua tại số, mệnh trời có bằng có gì ?

Nói xong, lại vào màn đi nghỉ. Sáng hôm sau, Thổ Kim Hồn truyền cất quân kéo thẳng đến Nhạn môn quan. Thổ Kim Hồn nói các tướng rằng :

- Đây đã tới Nhạn môn quan rồi, nào các tướng ai là người dám đem quân ra đánh trước ?

Ngô Loan đứng dậy xin đi. Thổ Kim Hồn nói :

- Đường quân đến 5.000 quân đi trước để tiền vào đánh cửa quan, nhưng phải cẩn thận lắm mới được.

Ngô Loan vâng mệnh, cưỡi ngựa cầm đao, đến cửa Nhạn môn quan mà bảo rằng :

- Ta phụng mệnh vua Phiên đem quân tới đây để đòi lấy quốc bảo và bắt vua Hán phải mỗi năm một lần tiến cống, nhược bằng nghịch mệnh, ta quyết đánh cho tan tành.

Quân Hán vào báo với Lý Quảng. Lý Quảng nghe báo, giật mình kinh sợ, nói :

- Nay Phiên tập lại đến quấy rối bờ cõi, thật là nguy cấp cho nước ta.

Nói xong, liền truyền cho quân sĩ phải cố giữ thủ, không được ra đánh. Ngô Loan khiêu chiến suốt trong một ngày, chẳng thấy ai ra cản, bắt buộc phải thu binh trở về. Lý Quảng vội vàng viết một đạo sớ để sai người về Hán kinh cáo cấp với vua Hán. Vua Hán đang ngồi ở trong cung, nội thị đem tờ cáo cấp vào. Vua Hán xem tờ cáo cấp, tái mặt đi mà phán rằng :

- Phiên tập khinh nước ta không có người tài giỏi, lại dám đem binh xâm phạm cửa quan, thật là một sự rất vô lý !

Trại Chiêu Quân nói :

- Phiên tập đã vô lễ, ta thật được một dịp báo thù, xin bệ hạ cứ cho thiệp đem quân đi đánh.

Vua Hán nói :

Hoàng hậu hãy thư thả, để bẩm ra ngự triều, thương nghị với các quan văn võ rồi sẽ định liệu.

Nói xong, liền đứng dậy ra ngự triều. Các quan văn võ vào lạy trước

sân rồng. Vua Hán sai đem tờ cáo cấp tuyên đọc cho các quan nghe rồi hỏi rằng :

- Nào, bây giờ các quan trong triều có ai dám vì trăm đem quân đi đánh ? Khi đã thảng thẹn, trăm sẽ trọng thưởng.

Vua Hán hỏi ba bốn câu, các quan đều im lặng cả, không ai dám vâng mệnh. Vua Hán giận lắm mắng rằng :

- Ngày thường biết bao nhiêu là ơn vua lộc nước, đến lúc có sự nguy cấp, chỉ đứng khoanh tay nhìn, vậy thì trăm còn trông cậy về nỗi gì.

Vua Hán đang nói cơn tức giận thì ở hàng quan bên hữu, bỗng thấy có hai viên đại tướng, một người tên là Trần Hi, một người tên là Quách Vũ cúi xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bề hạ, xin bề hạ chờ phiên lòng. Chúng tôi đều hèn mạt, cũng xin đem quân ra đánh.

Vua Hán mừng lắm, thưởng cho mỗi người ba cốc rượu, rồi phong làm tào bực tả hữu đại tướng quân. Trần Hi và Quách Vũ chỉnh đốn quân mã đi đánh Phiên. Đi đến Phú Dung Lĩnh, Trần Hi đem 5 vạn quân kéo về phía Đông, Quách Vũ đem 5 vạn quân kéo về phía Tây, rồi hẹn nhau cùng tụ tập ở Nhậm môn quan. Khi đã đến Nhậm môn quan, hai người vào yết kiến Lý Quảng.

Lý Quảng nói :

- Quân Phiên đến khiêu chiến, ngày nào tôi cũng cho quân sĩ đóng chặt cửa quan, không được ra đối địch, chỉ một mực chờ đợi cứu binh. Nay hai tướng quân đã tới đây, chắc có thể thành công được. Sáng mai tôi đem quân ra đánh trước, giả cách thua chạy, dụ cho quân giặc đến gần, hai tướng quân mai phục hai bên, rồi đổ ra mà đánh thì thế nào quân ta cũng thành công.

Trần Hi và Quách Vũ nói :

- Lão tướng quân lập kế ấy rất là thần diệu, sáng mai chúng tôi xin vâng lệnh.

Lý Quảng mừng lắm, truyền mở tiệc để tiếp đãi Trần Hi và Quách Vũ. Thổ Kim Hồn từ khi thu binh trở về, trong lòng phiên nào, bỗng thấy có một toán quân Hán mở cửa quan ra, đi đầu là viên lão tướng Lý Quảng, kéo thẳng đến dinh Phiên. Quân Phiên vào báo với Thổ Kim Hồn, Thổ Kim Hồn thấy Lý Quảng lâu nay vẫn không dám ra đánh, bây giờ tự nhiên lại đem binh ra, có ý nghi hoặc, chắc là bên Hán đã có cứu binh đến rồi, liền sai Cáp Hổ đem 3.000 quân ra đánh. Cáp Hổ vâng

lệnh, cưỡi ngựa ra trận, cùng Lý Quảng đánh nhau hơn 50 hiệp chưa phân thắng bại. Lý Quảng quay ngựa giả vờ chạy, Cáp Hổ không biết là kẻ lừa, giục ngựa đuổi theo. Đuổi được hơn 10 dặm bỗng thấy phía tả có quân Trần Hi, phía hữu có quân Quách Vũ, hai bên đánh ập lại, vây kín Cáp Hổ. Cáp Hổ thế cô, không thể địch nổi, bị Lý Quảng chém ngay một nhát.

HỒI THỨ LXXII

*Báo thù xưa, lão tướng ra oai,
Xin quân cứu, Nhị Vương xuất trận*

Cáp Hổ bị Lý Quảng chém một nhát, ở trên mình ngựa ngã lăn xuống đất, Quân Hàn thừa kẻ đuổi trận đi, quân Phiên người chết như rạ. Thổ Kim Hồn đang ngồi trong dinh, bỗng thấy bại binh về báo rằng :

- Dạ bẩm bẩm nguyên soái, Cáp Hổ tướng quân ra trận, đánh nhau với Lý Quảng, Lý Quảng giả vờ thua chạy, rồi dùng kẻ phục binh vây kín bốn mặt. Cáp tướng quân đã chết tại trận tiền, vậy chúng tôi phải về đây bẩm bạch.

Thổ Kim Hồn nghe báo nói giận, liền hỏi các tướng rằng :

- Nào, các tướng có ai dám ra báo thù cho Cáp Hổ không ?

Thổ Kim Hồn nói chưa dứt lời, bỗng thấy một viên đại tướng đứng dậy, nói :

- Dạ bẩm bẩm nguyên soái, tiểu tướng xin vâng mệnh...

Thổ Kim Hồn ngẩng trông xem ai, hóa ra Tôn Văn, liền sai Tôn Văn đem 3.000 quân đi đánh. Tôn Văn cưỡi ngựa đến dưới cửa quan khiêu chiến. Lý Quảng sai Quách Vũ ra trận. Quách Vũ cưỡi ngựa ra, cùng Tôn Văn đánh nhau hơn 30 hiệp, chưa phân thắng bại.

Quách Vũ thốt lên một tiếng thật to, rồi múa đao xông vào, khi thế háng nái lăm. Tôn Văn hoa mắt lên, không trông thấy gì nữa. Quách Vũ

chém ngay một nhát, trúng đỉnh đầu Tôn Văn, rồi giục ngựa đánh tràn sang. Quân Phiên thua chạy toan loạn. Quách Vũ thu binh về trại. Lý Quảng truyền mở tiệc để khao thưởng quân sĩ.

Quân Phiên về báo với Thổ Kim Hồn rằng :

- Đa đảm bẩm nguyên soái, Tôn tướng quân ra trận, bị Hán tướng là Quách Vũ chém chết.

Thổ Kim Hồn nghe báo, giật mình kinh sợ, liền họp các tướng lại, thương nghị rằng :

- Nay Hán triều có nhiều tay tài giỏi giết luôn được hai viên đại tướng nước ta, tổn hại mất mấy nghìn quân sĩ, vậy thì nên thế nào ?

Ngô Loan nói :

- Đa đảm bẩm nguyên soái, chỉ vì ta cất quân phải ngày bất lợi, dồn nỗi tổn tướng hao binh, xin nguyên soái hãy thu quân trở về, chọn hôm nào tốt ngày rồi sẽ ra đánh. Lúc bấy giờ thiên vận tuần hoàn, chắc rằng Hán thua mà ta được.

Thổ Kim Hồn nói :

- Sao tướng quân lại nói như vậy ? Trong việc đánh giặc, được thua là tại nhân sự, chứ không dự gì đến thiên thời. Sáng mai ta phải thân hành đem quân ra, quyết chiến một trận, các tướng nên đồng tâm hiệp lực để giúp ta cho được thành công, chớ có ngã lòng.

Sáng hôm sau, Thổ Kim Hồn cùng các tướng đem quân đến cửa quan khiêu chiến. Lý Quảng đứng trên mặt thành trông thấy, tức khắc cũng Trần Hi và Quách Vũ ra trận.

Thổ Kim Hồn thấy Lý Quảng ra trận, ngạc nhiên lại báo các tướng rằng :

- Nào, các tướng có ai là người dám đối địch với Lý Quảng không ?

Thạch Khánh Chân nói :

- Tiểu tướng xin vâng mệnh.

Nói xong, liền giục ngựa thét to lên rằng :

- Ta đem quân ra đây là cốt để đánh báo thù cho Cáo tướng quân và Tôn tướng quân đó.

Lý Quảng nói :

- Khoan đã ! Nhà ngươi hãy nói họ tên cho ta nghe.

Thạch Khánh Chân nói :

- Ta đây là đồ thông bên Phiên, tên gọi Thạch Khánh Chân, còn nhà ngươi có phải là lão tướng quân Lý Quảng đó không ?

Lý Quảng nói :

- Phải đó ! Chính ta đây là Lý Quảng đó !

Nói xong, nghĩ thầm : Thạch Khánh Chân là kẻ thù của ta, khi trước hắn bắn chết con đầu ta đó, ngày nay gặp đây, chính là một dịp khiến cho ta được trả thù. Nghĩ vậy, liền hăm hăm nổi giận, cầm đao giục ngựa ra đánh. Hai người đánh nhau hơn 100 hiệp, không phân thắng bại. Lý Quảng nghĩ ngay một kế giả thua chạy, Thạch Khánh Chân không biết là giả vội vàng phóng ngựa đuổi theo. Lý Quảng thấy Thạch Khánh Chân đuổi gần đến nơi, cầm sẵn cung tên, quay ngựa lại bắn ngay một phát. Thạch Khánh Chân vô ý không tránh kịp, bị mũi tên xuyên qua cổ họng, từ trên mình ngựa ngã lăn xuống đất mà chết. Lý Quảng vội vàng chạy lại chém lấy thủ cấp.

Con Thạch Khánh Chân là Thạch Long và Thạch Hồ thấy cha tử trận, không kịp đợi lệnh nguyên soái, liền cưỡi ngựa ra trận thót to lên rằng :

- Lý Quảng ! Ta cùng nhà ngươi là thù không đội trời chung, ta quyết lấy đầu nhà ngươi để đem về tể phụ thân ta đó.

Trần Hí và Quách Vũ ở trên mặt thành, trông thấy Thạch Long, Thạch Hồ đuổi theo Lý Quảng, liền giục ngựa ra đánh. Trần Hí đánh nhau với Thạch Long, Quách Vũ đánh nhau với Thạch Hồ. Giao chiến hơn 50 hiệp Thạch Long và Thạch Hồ đều bị Trần Hí và Quách Vũ đâm chết. Quân Hán thừa thắng đuổi trận sang, giết được quân Phiên rất nhiều.

Thổ Kim Hồn thấy khí thế quân Hán mạnh lắm, vội vàng thu quân kéo lui hơn 30 dặm rồi mới hạ trại, điểm các tướng sĩ, thiếu mất ba cha con Thạch Khánh Chân và hơn một vạn quân mã. Thổ Kim Hồn biết là thế không địch nổi, sai người về cáo cấp với vua Phiên.

Vua Phiên nghe báo, hỏi các quan văn võ rằng :

- Nào, các quan văn võ, có ai dám phụng mệnh đi đánh không ?

Vua Phiên nói chưa dứt lời, bỗng thấy ngự đệ là Nhị Vương qui xuống tâu rằng :

- Muôn tâu bệ hạ, kẻ hạ thần xin phụng mệnh.

Vua Phiên mừng lắm, cho Nhị Vương đem 10 vạn quân đi đánh Hán. Vô Luật qui xuống tâu rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, bộ hạ sai Nhị Vương đi đánh Hán, thật là rất phải, nhưng kẻ hạ thần thiết tưởng nếu được một người bày mưu lập kế để giúp đỡ cho Nhị Vương thì mới có thể toàn thắng được.

Vua Phiên ngầm nghĩ hồi lâu, rồi hỏi Vệ Luật rằng :

- Vậy thì nhà ngươi xem ai là người có thể giúp đỡ Nhị Vương được, trăm cho phép nhà ngươi cử tàu.

Vệ Luật nói :

- Ngày trước phá vỡ Nhạn môn quan, bắt được Chiêu Quân đem về, là nhờ công ai, bộ hạ đã quên rồi hay sao ?

Vua Phiên sực nghĩ đến người ấy, mừng rỡ vô cùng.

HỒI THỨ LXXIII

*Phiên tăng dùng yêu thuật ra trận,
Hoàng hậu khuyên vua Hán thân chinh.*

Vua Phiên nhân Vệ Luật nhắc đến việc trước, sực nhớ Phiên tăng, liền sai Nhị Vương tới chùa Phục Long để cầu Phiên tăng giúp đỡ. Được một lúc, Nhị Vương trở về tàu rằng :

- Muốn tàu bộ hạ, thánh tăng đã nhận lời, bảo kẻ hạ thần cứ cắt quân đi trước, người sẽ theo sau.

Vua Phiên nghe nói mừng lắm, bảo Nhị Vương rằng :

- "Cứu binh như cứu hỏa" ắt là nguy độ phải cắt quân ngay từ hôm nay mới được.

Nhị Vương lấy tạ, đem 10 vạn quân đi đánh Hán. Nhị Vương đi đến đại dinh Thố Kim Hồn, Thố Kim Hồn ra nghênh tiếp Nhị vương vào, chưa kịp ngồi, bỗng thấy ở trên không có một vị hòa thượng bước xuống. Ngờ là ai ? Chẳng hóa ra Phiên tăng. Nhị Vương mời vào, rồi đem các tướng ra yết kiến.

Phiên tăng nói :

- Bản tăng cùng thành thượng và Nhị Vương có tiền duyên với nhau, vậy bản tăng phải đến đây để giúp đỡ. Chuyện này cắt quân đi không lấy được giang sơn nhà Hán thì quyết không chịu trở về.

Nhị Vương truyền mở tiệc để thết đãi. Trong khi ăn tiệc, Nhị Vương thương nghị về việc ra trận ngày hôm sau. Phiên tăng nói :

Khi thế quân Hán đang hăng hái như vậy, không thể địch nổi, tất phải lập kế thì mới có thể phá vỡ được, âu là nay hãy sai quân Phiên đưa một bức chiếu thư cho bên Hán, rồi sáng mai ta lại đem đại đội quân mã đến gần Nhan môn quan mà hạ trại. Khi ấy chỉ sai một vài viên chiến tướng đi đánh, dụ giặc ra trận, bản tăng sẽ dùng phép khiến cho quân ta được thành công.

Nhị Vương nói :

- Dạ dám bẩm sư phụ, chúng tôi trồng cây vào pháp lực của Người đó

Lý Quảng thấy Trần Hi, Quách Vũ thắng luôn mấy trận, đuổi được quân Phiên ra ngoài 30 dặm, trong lòng mừng lắm, ngày hôm sau lại sai Trần Hi, Quách Vũ đem quân đến đánh, bên Phiên cử một mục có thủ không ra đối địch, Lý Quảng thấy vậy, vẫn có ý buồn bực.

Một hôm, Lý Quảng đang ngồi ở trong soái phủ, bỗng thấy quân Phiên đưa chiến thư đến, nói có Nhị Vương đem quân ra trận. Lý Quảng biết là định Phiên đã được cứu binh đến giúp, liền gọi Trần Hi, Quách Vũ mà bảo rằng :

- Nay quân Phiên đã có cứu binh, các tướng nên phải giữ gìn cho cẩn thận mới được.

Sáng hôm sau, quân Hán vào báo với Lý Quảng rằng :

- Dạ dám bẩm nguyên soái, nay lại có quân Phiên đến khiêu chiến, vậy chúng tôi phải về đây bẩm bạch

Lý Quảng nghe báo, tức khắc mặc áo giáp lên ngựa, cùng Trần Hi, Quách Vũ đem quân ra trận. Lý Quảng trông thấy Nhị Vương hình thù cổ quái, liền thét to lên rằng :

Phiên tộc ! Bầy đã đến nộp mình đó à ?

Nhị Vương chẳng nói gì cả, chỉ cầm cờ lệnh phất một cái, bỗng thấy Ngô Loan ở phía tả ra đối địch với Quách Vũ ; Dương Bá ở phía hữu ra đối địch với Trần Hi. Còn Nhị Vương thì đứng giữa để đối địch với Lý

Quảng. Hai bên đánh nhau hơn 100 hiệp, không phân thắng bại. Phiên tăng lăm nhăm đạo cầu thần chú, rồi giơ tay thờ vào trong bọc lấy một mảnh sắt ra, tung cao lên trên không, bỗng hóa ra trăm nghìn, vạn mảnh sắt ở trên cao rơi xuống. Trần Hi tối tăm cả mặt mũi lại bị mảnh sắt đánh vào đầu, vỡ óc ra mà chết. Quách Vũ hoảng hốt ngã ngựa, cũng bị Ngổ Loan chém một nhát chết ngay. Quân Hán vỡ đầu, chảy máu, gãy tay, gãy chân, kêu khóc như ri, chạy tán loạn cả. Lý Quảng thấy sức không địch nổi, quay ngựa bỏ chạy.

Nhị Vương giục ngựa đuổi theo. Đuổi bắn đến sau lưng Lý Quảng, Nhị Vương cầm giáo đâm mạnh một cái. Không ngờ Lý Quảng phóng ngựa nhảy vọt một cái thật cao, chạy thoát được, còn mũi giáo của Nhị Vương thì đâm ngay vào gốc cây, cắm chặt vào đó. Khi Nhị Vương rút được mũi giáo ra thì Lý Quảng đã trốn vào trong thành, đóng chặt cửa lại rồi. Nhị Vương thắng trận thu binh về trại, truyền mở tiệc để thất đãi Phiên tăng và khao thưởng quân sĩ.

Hôm sau, Nhị Vương lại đem quân đến vây kín cửa. Nhận môn quan, rồi sai người truyền bảo Lý Quảng rằng :

Ta hạn cho nhà ngươi, chỉ trong 10 bữa phải đem quốc bảo nộp lại nước Phiên, nhưc bằng nghịch mệnh, ta sẽ đánh cho tan tành.

Quân Hán vào báo với Lý Quảng. Lý Quảng thấy qua trận vừa rồi, hại mất hai viên đại tướng và quân Hán chết nhiều lắm, đang có ý phiên nảo, lại nghe thấy tin báo, càng thêm buồn rầu, vội vàng viết một đạo sớ sai người về cáo cấp với vua Hán. Vua Hán đang cùng Trại Chiêu Quân uống rượu thưởng hoa, bỗng thấy nội thị cầm đạo sớ vào dâng nộp vua Hán. Vua Hán mở xem, thấy nói Trần Hi và Quách Vũ đều tử trận cả, lại chết mất mấy vạn quân mã, cửa Nhận môn quan hiện đang bị vây, sự thế rất nguy cấp, liền giật mình kinh sợ, ngã người ngã xuống.

Trại Chiêu Quân ngồi ở bên cạnh, ôm lấy vua Hán mà gọi :

Bệ hạ ơi ! Bệ hạ chớ kinh sợ, giặc đến thì đánh, chớ có hề chi ! Thiếp không dám nói khoa, thiếp đem một toán quân sang tới nước Phiên, chỉ trong mấy tháng có thể bắt sống được vua Phiên và đánh cho nước Phiên phải tan nát. Thiếp đang muốn báo thù mà ai ngờ quân Phiên nay lại dám khinh thường nước ta như thế. Nếu thiếp không giết hết được Phiên tặc thì còn giữ ngôi chánh cung hoàng hậu làm chi nữa, chẳng thà cắt tóc đi tu cho rồi.

Vua Hán nói :

Quân Phiên hăng hái lắm, khó lòng địch nổi, bao nhiêu những

bác anh hùng tài giỏi đều phải bỏ thân ở nơi chiến trường, hoàng hậu là một người nữ nhi, trăm nỗ nào để cho phải xông pha tên đạn.

Trại Chiêu Quân nghiêm nét mặt mà rằng :

- Bệ hạ nghĩ lắm ! Thiệp thiết tướng vua Cao Tổ hoàng đế ta thuở xưa đánh đông dẹp bắc, mở mang ra cơ nghiệp nhà Hán, có phải do đâu, Còn như Hạng Vũ cũng là một người tài giỏi, chỉ vì say đắm nàng Ngu Cơ, chẳng nghĩ gì đến giang sơn, sau bị thua một trận ở sông Ô, phải tự vẫn mà chết. Nay bệ hạ làm vua một nước, chỉ say đắm tình riêng, chẳng nghĩ gì đến việc lớn thì thiệp thật không được vui lòng.

Vua Hán nghe bấy nhiêu lời, cau mày lại mà phân rằng :

Hoàng hậu ơi ! Sở là hoàng hậu không biết rõ những sự nguy hiểm, như nguy độ nước Phiên là Nhị Vương ngày nay, trận pháp binh thư, hần đấu tinh thông cả. Thổ Kim Hồn, Ngô Loan và Dương Bá cũng là những tay võ nghệ hơn người. Và có một vị Phiên tăng phép yếu rất là ghê gớm. Nếu hoàng hậu ra trận thì trăm cũng e cho hoàng hậu lắm.

Trại Chiêu Quân mỉm cười mà đáp rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, đầu nước Phiên có những viên võ tướng 3 đầu 6 tay hay là có những vị yêu tăng hộ phong hoán vũ được, thiệp cũng chẳng ngại lòng. Xin bệ hạ cứ quyết một niềm đi thân chinh, đem quân đến đánh giết vậy cho Nhị Vương nhận món quan, thiệp chắc rằng quân Phiên gấp tay thiệp tất phải kinh hồn mất vía.

HỒI THỨ LXXIV

Thiết Hoa nữ lĩnh ấn tiên phong.

Thổ Kim Hồn thất cơ từ trận.

Vua Hán thấy Trại Chiêu Quân cố ý muốn cho mình cất quân đi đánh Phiên, không lẽ lại từ chối mãi, mới mỉm cười mà bảo Trại Chiêu Quân rằng :

- Trẫm không ngờ hoàng hậu lại tinh thông võ nghệ được như thế, đó cũng là một điều hạnh phúc cho nhà Hán. Hoàng hậu là người đàn bà mà gánh vác được những công việc to tát cho nước, thế thì các quan văn võ trong triều, hễ thẹn biết đường nào. Trẫm đây cũng xin tôn hoàng hậu làm quân sư, nhưng chẳng hay hoàng hậu định đến hôm nào thì cất quân đi đánh ?

Trại Chiêu Quân nói :

- Nay quân giặc đang vây cửa Nhạn môn quan, sự thế nguy cấp, xin đến sáng mai thì bỏ hạ cho cất quân ngay.

Vua Hán mừng lắm, truyền binh bộ chính đến quân mã đồ sáng mai ngự giá thân chinh. Quan chỉ huy sứ là Lý Năng nghe tin vua Hán sắp đi thân chinh về nói với mẫu thân là Thiết Hoa phu nhân, Thiết Hoa phu nhân bảo Lý Năng rằng :

- Lý Năng con ơi ! Tổ phụ ta tuổi già sức yếu, nay trần thủ ở Nhạn môn quan, lại bị quân giặc vây hãm thì chồng cụ sao nói, ầu là mẹ con ta vào tàu với thánh thượng, xin đi tiên phong sang đất Phiên. Một là giúp việc cho nước nhà, hai là cứu nạn cho tổ phụ, ba là ta đánh cho quân Phiên phải tan tành để báo thù cho cha con thuở trước.

Lý Năng nói :

- Thân mẫu dạy chỉ phải, vậy thì để mặc con ra sức đánh Phiên, thân mẫu cứ ở nhà mà đợi tin thắng trận.

Thiết Hoa phu nhân mừng rằng :

- Sao con dám nói khinh thường ! Binh cơ tướng lược, không phải trò đùa, ầu là mẹ phải cùng đi với con thì mới nên việc được.

Lý Năng nói :

- Thân mẫu đã định cùng đi với con, vậy thì để con vào tàu ngay, không nên trễ chậm.

Thiết Hoa phu nhân gạt đầu rồi lấy bút viết một đạo sắc, xin đi tiên phong đưa cho Lý Năng mang vào tàu vua Hán. Vua Hán đang cùng Trại Chiêu Quân uống rượu, bàn đến việc sáng mai cất quân, chưa biết lấy ai làm tiên phong nếu không được người nào trí dũng song toàn thì đương sao nổi cái trọng trách ấy.

Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân đang lo toan nghĩ ngợi, bỗng thấy nội giám cầm bản tàu dâng lên. Vua Hán xem xong, cười mà phân rằng :

- Đã có nữ nguyên soái thì tất có nữ tiên phong !

Trại Chiêu Quân nói :

- Chẳng hay bản tâu của ai ?

Vua Hán nói :

- Bản tâu của vợ Lý Lăng là Thiết Hoa phu nhân, xin cùng với con là Lý Năng đi làm tiền phong để đánh báo thù cho chồng.

Trại Chiêu Quân nói :

- Nếu vậy thì hay lắm ! xin bệ hạ cứ cho mẹ con hân đi tiền phong.

Vua Hán nghe lời, liền phê chuẩn cho mẹ con Lý Năng đi tiền phong. Nội giám phụng mệnh ra báo Lý Năng, Lý Năng vội vàng về nói với Thiết Hoa phu nhân. Hai mẹ con sửa soạn hành trang để sáng mai đi đánh Phiên. Sáng hôm sau, vua Hán giao triều chính cho Trương Văn Hạc, rồi cùng Trại Chiêu Quân lên ngôi ở tiền tướng đài, phong cho mẹ con Lý Năng chức tiền phong, đem một vạn quân đi trước. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân cũng đem mười vạn quân thẳng đường kéo sang đánh Phiên. Các quan văn võ trong triều đi tiễn tòng đông lắm.

Mẹ con Lý Năng đi đến Nhận môn quan vào yết kiến Lý Quảng, Lý Quảng nói :

Mẹ con nhà người tôi đây có việc gì ?

Thiết Hoa phu nhân nói :

- Nay quân Phiên lại sang vây hãm cửa Nhận môn quan, thánh thượng cũng hoàng hậu cất quân đi thân chinh, vậy mẹ con tôi xin lĩnh chức tiền phong, một là để giải vây cho bá phụ ; hai là để báo thù cho chồng con trước.

Lý Quảng cau lông mày lại mà bảo rằng :

- Các người chưa rõ, nay ngự độ nước Phiên là Nhị Vương lĩnh chức nguyên soái, dụng binh như thần, lại thêm có một vị yêu tăng, pháp thuật cao cường, các viên tướng giỏi như Trần Hi, Quách Vũ cũng đều phải chết tại trận tiền, huống chi là các người. Ta đây cũng không dám ra đánh, chỉ đóng chặt cửa lại, để giữ thế thủ mà thôi.

Thiết Hoa phu nhân nói :

- Dạ dám bẩm bá phụ, nay hoàng hậu cầm quyền nguyên soái sang đánh nước Phiên là một người thần thông quảng đại, pháp lực phi thường, dầu Nhị Vương cũng không địch nổi, mà yêu tăng cũng chẳng làm gì được, xin bá phụ cứ vững lòng, bất tất phải lo ngại.

Lý Quảng nghe nói mừng lắm truyền sửa soạn làm nơi hành cung để đón thánh thượng và hoàng hậu. Một hôm quân sĩ vào báo với Lý Quảng rằng :

Dạ dám bẩm nguyên soái, có Phiên tướng là Thổ Kim Hồn đến chiêu chiến.

Mẹ con Lý Năng xin đem quân ra đánh. Lý Quảng nói :

- Khoan đã ! Ta phải chờ thánh thượng đem đại binh tới đây rồi sẽ ra đánh, các ngươi chờ nhen nóng nảy mà có tội.

Thiếu Hoa phụ nhân nói :

- Dạ dám bẩm bà phụ, Thổ Kim Hồn năm xưa đã đem thư sang đồ thiên triều ta, chỉ vì thánh thượng ta nhân từ không nỡ giết hán, tha cho hán về nước, ai ngờ hán lại đem lòng bội bạc, gây việc binh đao, làm cho hai nước phải tan rã. Xin bà phụ cứ cho chúng con ra trận, nếu không giết được thằng giặc ấy thì còn mặt mũi nào trông thấy bà phụ nữa.

Nói xong, liền đứng dậy xin đi. Lý Quảng biết là không thể ngăn được, chỉ khuyên dặn một câu rằng :

- Trong khi ra trận, các con phải cẩn thận lắm mới được.

Mẹ con Lý Năng đem quân ra ngoài cửa dinh, Thiếu Hoa phụ nhân ghé vào bên tai Lý Năng bảo thầm một kẻ. Lý Năng vâng lời mẹ dặn, cầm giáo lên ngựa đem quân thẳng tới trận tiền, quát to lên rằng :

- Phiên tướng có phải là Thổ Kim Hồn đó không ?

Thổ Kim Hồn nói :

- Đã biết tên ta, sao không xuống ngựa mà đầu hàng đi, còn đợi đến bao giờ nữa. Hán tướng họ tên chi đó, nói mau nào !

Lý Năng nói :

- Ta đây là tổng binh nhà Đại Hán, nay lĩnh ấn tiên phong đi đánh Phiên, tên gọi Lý Năng. Cha ta là Lý Lăng chết ở nước Phiên, nay nhà ngươi lại còn đem quân sang vây hãm tổ phụ ta là Lý nguyên soái. Ta đã ra tới đây, quyết không để cho nhà ngươi được toàn tính mệnh.

Nói xong, liền cầm giáo xông đến đánh Thổ Kim Hồn. Hai người đánh nhau trong 50 hiệp, chưa phân thắng bại, bỗng nghe thấy trong thành nổi hiệu thu quân, Lý Năng vội vàng quay ngựa trở về, vừa đi vừa ngoảnh lại bảo Thổ Kim Hồn rằng :

- Hôm nay hãy đình chiến, ngày mai sẽ giao binh.

Thổ Kim Hồn không nghe, cứ giục ngựa đuổi theo. Lý Năng thấy Thổ Kim Hồn cố ý đuổi theo, không dám tiến vào cửa quan, liền rẽ ngang chạy qua một khu rừng rậm. Thổ Kim Hồn mừng thầm, chắc hẳn thế nào cũng bắt được Lý Năng, liền phóng ngựa đuổi theo, bỗng nghe đánh "sấm" một tiếng, chưa hiểu là chuyện gì.

HỒI THỨ LXXV

*Phiên tướng hết phép hiện nguyên hình,
Nhị Vương thua trận bị bắt sống.*

Thiết Hoa phu nhân dùng một cỗ đào sơn một cái hồ, rồi giả cách nổi hiệu thu quân để cho Lý Năng dụ Thổ Kim Hồn vào qua một khu rừng rậm. Thổ Kim Hồn đang ham đuổi Lý Năng bỗng thấy cả người lẫn ngựa, ngã lăn xuống hồ. Quân mai phục ở bốn mặt đổ ra, bắt sống được Thổ Kim Hồn. Thiết Hoa phu nhân và Lý Năng thu quân về trại, đổ báo tin thắng trận. Lý Quảng truyền giam Thổ Kim Hồn một chỗ, rồi mở tiệc ăn mừng.

Sáng hôm sau, đại binh của vua Hán kéo đến, Lý Quảng đem các tướng ra nghênh tiếp. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân vào ngồi trong hành cung, Lý Quảng đem các công việc từ trước đến nay tâu lại một lượt. Vua Hán gật đầu nói :

- Tướng quân cố sức giữ cửa quan này, thật là có công to lắm, khi nào về triều, trăm sẽ trọng thưởng.

Lý Quảng tâu tạ. Thiết Hoa phu nhân và Lý Năng lại tâu về việc bắt được Thổ Kim Hồn. Trại Chiêu Quân khen rằng :

- Thế mới thật là đóng đối tượng môn ! Mới ra trận lần thứ nhất mà đã bắt ngay được Phiên tướng, đủ làm cho quân Phiên phải khiếp sợ, đáng khen là công đầu.

Thiệt Hoa phu nhân và Lý Năng lấy tạ. Vua Hán truyền khai đao chém Thố Kim Hồn. Quân Phiên vào báo với Nhị Vương rằng :

- Dạ dám bẩm nguyên soái, Thố tướng quân thật cơ bị bắt, vậy chúng tôi phải về đây cấp báo.

Nhị Vương nghe báo, giắt mình kinh sợ, lại thấy thảm tử vào báo rằng :

- Vua Hán ngự giá thân chinh đón Nhận môn quan, hiện đã khai đao chém Thố tướng quân rồi.

Nhị Vương nổi giận, liền sai Ngô Loan, Dương Bá đem một vạn quân ra trận. Ngô Loan, Dương Bá phụng mệnh dẫn trước cửa quan, thốt to lên rằng

- Chúng ta đem quân tới đây để báo thù cho Thố tướng quân, các ngươi nên mau mau nộp mình đi.

Quân Hán báo với Lý Quảng. Lý Quảng vội vàng vào tâu vua Hán. Vua Hán truyền hỏi các tướng, Lý Năng tâu xin ra đánh.

Trại Chiêu Quân nói :

- Khoan đã ! Để ta đi trước, xem trận thế ra làm sao.

Nói xong liền đứng dậy tâu vua Hán, rồi mặc nhung phục lên ngựa đem quân ra trận. Vua Hán cũng đem các tướng lên một thành đứng trông. Trại Chiêu Quân ngồi trên mình ngựa, quát mắng Phiên tướng, sang sảng tông vàng. Ngô Loan và Dương Bá trông thấy, ngỡ là Chiêu Quân sống lại nghĩ thầm : Chúng ta bắt được người này đem về dâng chúa công thì chắc hẳn có công to lắm.

Ngô Loan quát to lên rằng :

- Nam tướng nước nhà người đã bị quân ta bắt hết rồi, nay nữ tướng họ tên chi đó, nói cho ta biết.

Trại Chiêu Quân nói :

- Phiên tặc ! Mày hỏi tên ta đó để ta nói cho mà nghe : Ta đây là Chính cung hoàng hậu nhà Đại Hán, tên Trại Chiêu Quân. Phiên tặc họ tên là chi, cũng nên nói rõ.

Ngô Loan nói :

- Ta đây là đại tướng nước Phiên tên gọi Ngô Loan. Nhà người hổ phan nữ nhi, sức vóc phỏng được bao nhiêu mà dám cùng ta đối địch.

chẳng bỏ lại uổng một đời người. Au là nhà người đầu hàng đi rồi cùng với chúa công ta kết duyên, chẳng sung sướng hơn ở bên Hán hay sao ?

Trại Chiêu Quân then đỏ mặt lên, liền quát mắng rằng :

- Phiên tặc ! Bay chớ nói càn !

Nói xong, xông ngựa ra đánh. Đánh nhau 40 hiệp, Trại Chiêu Quân khí thở căng hăng hái lắm. Ngô Loan không địch nổi, Dương Bà thấy vậy, liền giục ngựa lại đánh giúp. Trại Chiêu Quân vẫn nghiêm nhiên, không sợ hãi một chút nào, sau thấy đánh mãi không phân thắng bại, mới lăm lăm nhắm đóc một câu thần chú, bỗng có Lục Đinh thần tướng ở trên không kéo xuống, đuổi đánh quân Phiên. Ngô Loan và Dương Bà vội vàng quay ngựa bỏ chạy, Trại Chiêu Quân phóng ngựa đuổi theo. Ngô Loan tránh không kịp, bị Trại Chiêu Quân chém một nhát từ trên mình ngựa ngã lăn xuống đất mà chết. Dương Bà trông thấy, khiếp đảm kinh hồn, cũng bị Trại Chiêu Quân chém rơi đầu xuống đất. Trại Chiêu Quân thừa thắng đuổi đánh quân Phiên. Quân Phiên thua chạy tán loạn, người chết như rạ.

Trại Chiêu Quân loan thu binh về trại, bỗng nghe bỗng có người thốt to lên rằng :

- Con mu kia, chớ có khoe tài, hãy cùng ta đối địch.

Trại Chiêu Quân ngẩng đầu lên trông thấy một vị hòa thượng ở trong đám quân Phiên bước ra, chân đi chuyển đất, không dùng ngựa cưỡi. Trại Chiêu Quân nói :

- Hòa thượng đã là người xuất gia, tu hành niệm Phật, sao lại còn tới cõi trần này mà phạm vào sát giới, chẳng hóa ra trái đạo trời làm ru ?

Phiên tăng nói :

- Nhà người tự nhiên vô cơ, dám làm tổn hại mất hai viên đại tướng của nước ta, bản tăng này chỉ cốt đến để báo thù.

Trại Chiêu Quân ngồi trên mình ngựa, cười nhạt mà đáp rằng :

- Phiên tặc ! Mày làm tổn hại bao nhiêu đại tướng thiên tử rồi thì để có khi người ta không biết báo thù hay sao ?

Phiên tăng cầm cái roi như ý chỉ lên trời, vung mạnh một cái, đá ra ba trượng, rồi xông lại đánh Trại Chiêu Quân. Trại Chiêu Quân vội vàng giơ đao lên đỡ, thấy không thể địch nổi, đã có ý sợ, bất ngờ hốt ra, liền hóa phép phi đao để đánh Phiên tăng. Phiên tăng giơ tay chỉ một

cái, phi đao của Trại Chiêu Quân rời thẳng xuống đất, không đánh được nữa. Trại Chiêu Quân lại hóa phép sai Lục Đinh thần tướng ra đánh.

Phiên tăng cầm cái roi như ý xua đuổi một hồi, tan sạch tất cả, rồi cười khanh khách mà nói rằng :

- Làm gì những cái tài vật ấy mà dám khoe khoang ! Ấu là ta dùng pháp bảo để bắt nhà ngươi mới được.

Nói xong, liền tho vào người lấy cái thiết bản ra, hóa phép đánh Trại Chiêu Quân. Trại Chiêu Quân nhác trông thấy pháp bảo, tự biết là sức mình không địch nổi, liền quay ngựa bỏ chạy. Phiên tăng ráo bước đuổi theo, lại có phần đi nhanh hơn ngựa. Vua Hàn đứng trên mặt thành, trông thấy Trại Chiêu Quân bị Phiên tăng đuổi theo, chẳng còn hồn vía nào cả, vội vàng sai Lý Quảng đem ba vạn quân ra tiếp ứng.

Trại Chiêu Quân đang bị Phiên tăng đuổi gấp, bỗng thấy bà Cửu Cô thần nữ, tay cầm cái phát trần, đứng ở trước mặt gọi mà bảo rằng :

- Đồ đệ chớ sợ hãi, đã có ta đến cứu đây.

Trại Chiêu Quân vội vàng xuống ngựa chạy đến đứng nép ở sau lưng. Phiên tăng đuổi đến nơi. Cửu Cô thần nữ quát to lên rằng :

- Khoan đã ! Nhà ngươi có phép gì dám đối địch cùng ta chăng ?

Phiên Tăng lại cầm cái thiết bản hóa phép đánh Cửu Cô thần nữ. Cửu Cô thần nữ cầm cái phát trần sẽ thấy một cái thì cái thiết bản biến đi đâu mất. Phiên tăng thấy Cửu Cô thần nữ thu mất pháp bảo của mình, hăm hăm nổi giận, lại hóa phép dùng hỏa long để đánh Cửu Cô thần nữ. Cửu Cô thần nữ lại dùng cái thủy tinh cầu thu mất hỏa long. Phiên tăng thấy vậy toan bỏ chạy. Cửu Cô thần nữ cầm một cuộn giấy hóa phép bắt lại. Phiên tăng hiện nguyên hình, thành ra một con ốc xoắn. Cửu Cô thần nữ thu được con ốc xoắn rồi ngoảnh lại bảo Trại Chiêu Quân rằng :

- Đồ đệ ơi ! Đồ đệ nên đem quân sang thẳng đánh Phiên mà đánh trận này nữa thì tất toàn thắng.

Nói xong, liền cuội con ốc xoắn lên trên không. Trại Chiêu Quân lấy tạ, rồi lên ngựa về trại. Trại Chiêu Quân đang đi thì có một toán quân ở đầu kéo đến.

HỒI THỨ LXXVI

*Phiên Vương khóc lóc xin tha tội.
Chiêu Quân hiển linh để đền ơn.*

Trại Chiêu Quân gặp toàn quân Lý Quảng dồn tập ứng, hai bên mừng rỡ, rồi cùng nhau thu quân về thành Vua Hán hỏi Trại Chiêu Quân rằng :

- Hôm nay hoàng hậu ra trận, khó nhọc biết là đường nào ! Mọi rồi trăm thầy yêu tăng đuổi theo hoàng hậu, trăm đã có ý lo sợ, chúng hay bây giờ yêu tăng sự thế ra làm sao ?

Trại Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu bộ hạ, may nhờ Cửu Cô thần nữ hóa phép bắt được nó rồi. Nó hiện nguyên hình, thành ra một con cóc oan.

Vua Hán mừng lắm, truyền mở tiệc ăn mừng. Trại Chiêu Quân nói :

- Muốn tâu bộ hạ, xin bộ hạ hãy thư thả, để chờ cho thiếp sang đến dinh Phiên, bắt được Nhị Vương đem về, sẽ ăn mừng một tiệc.

Vua Hán nói :

- Hôm nay hoàng hậu này yên nghỉ rồi sáng mai sẽ cất quân đi đánh.

- Trại Chiêu Quân nói !

- Nếu đồ đến mai thì sợ hẳn biết bỏ trốn về nước thì quân ta lại thêm một phen khó nhọc.

Nói xong, bốn sai Lý Quảng đem một vạn quân đánh tả dinh quân Phiên ; Lý Năng đem một vạn quân đánh hữu dinh quân Phiên ; còn mình thì đem năm vạn quân ra thẳng đường giữa để tiếp ứng.

Tân binh nước Phiên chạy về báo Nhị Vương rằng :

- Thảm cấp, thảm cấp ! Chỉ nguy, chỉ nguy ! Ngô Loan, Dương Bá hai tướng đều chết tại trận bên, còn thánh tăng cũng chẳng biết chạy trốn đường nào mất. Chỉ có một viên nữ tướng ở bên thiên triều mà khí thế mạnh lắm, không thể địch nổi, xin nguyên soái định liệu.

Nhị Vương nghe báo, giật mình kinh sợ, nghiêng hai hàm răng mà nói rằng :

- Nữ tặc ! Mày làm hại mấy viên đại tướng của ta, sáng mai ta quyết đánh báo thù mới được.

Nói xong, truyền cho quân sĩ sửa soạn sẵn đồ đấu tranh nằm hôm sau thì ra trận. Nhị Vương nói chưa dứt lời, bỗng nghe sấm nổ ầm ầm, quân Phiên hoảng hốt bỏ chạy tán loạn. Nhị Vương chẳng còn hồn vía nào cả, liều lên ngựa đi trốn. Trồn sang tả dinh thì gặp quân Lý Quảng ; trồn sang hữu dinh thì gặp quân Lý Năng. Nhị Vương bất đắc dĩ phải thẳng đường lui về phía sau.

Trại Chiêu Quân trông thấy, liều phóng ngựa đuổi theo, dùng phép bảo hóa phép bắt Nhị Vương. Nhị Vương đang chạy, bỗng thấy ở trên cao có một cái giây rơi xuống trời chịt mình lại, không cựa được nữa.

Trại Chiêu Quân truyền cho quân sĩ giải Nhị Vương về trại, rồi lại đem quân đi đuổi quân Phiên. Quân Phiên chết không biết bao nhiêu mà kể, lương thực thuốc đạn đều bị tàn phá mất cả. Trại Chiêu Quân thắng trận, thu binh trở về. Vua Hán ra tận cửa thành đón vào, truyền mở tiệc khao thưởng quân sĩ. Tiệc xong vua Hán truyền đem Nhị Vương ra chém.

Sáng hôm sau, vua Hán giao cho Lý Quảng giữ Nhạn môn quan, rồi đem quân thẳng đường tiến sang Phiên thành. Thiệt Hoa phu nhân và Lý Năng lĩnh dẫn tiền phong đi trước, còn vua Hán cùng Trại Chiêu Quân cử đại binh theo sau. Sáng đến Phiên thành, Trại Chiêu Quân truyền cho quân sĩ bủa vây bốn mặt. Vua Phiên hoảng hốt kinh sợ, bấy giờ mới biết vì thắng Mao Diên Thọ gây ra tai vạ tấy trời liền nghiền rằng gọi Vệ Luật mà mắng rằng :

- Nhà ngươi là một đứa nghịch tặc, tiền cho trăm một vì hung tính : lại xui trăm cắt quân sang đời quốc bảo, khiến trăm phải tốn hao bao nhiêu quân mã, thành ra nguy hiểm đường này vậy thì đồ nhà ngươi làm gì !

Nói xong, truyền võ sĩ đem Vệ Luật ra chém, Vua Phiên lại hỏi Lâu Thụ rằng :

- Trăm không nghe lời nhà ngươi để dẫn nỗi hao binh tổn tướng, nay đã xảy ra cơ sự đường này thì nhà ngươi tính làm thế nào ?

- Muốn tâu bộ hạ, bây giờ chỉ có một cách dâng-biểu xin đầu hàng và thỉnh nguyện mỗi năm một lần tiến cống, họa may vua Hán là người khoan nhân đại độ, có cho hòa mà lui binh đi chăng !

Vua Phiên bất đắc dĩ phải nghe lời Lâu Thụ, viết cho một tờ biểu xin hòa, sai người đem dâng vua Hán. Vua Hán đã toan cho hòa. Trại Chiêu Quân nhất định không nghe, truyền quân sĩ tiến đánh. Quân sĩ vâng mệnh, cõ sức đánh, chưa đầy nửa ngày mà các cửa thành đều phá vỡ

được. Quân Hán kéo vào, bắt trời vua Phiên. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân ngự tại Ngăn An điện. Quân sĩ giải vua Phiên vào qui ở dưới sân.

Vua Phiên van lạy kêu rằng :

- Trẫm lạy thánh thượng, nghìn lạy thánh thượng, không phải là kẻ hạ thần dám cả gan gây việc chinh chiến, sở là vì Mao Diện Thọ và Vệ Luật ở bên thiên triều trốn sang đây, đem lòng thù oán, xui giục kẻ hạ thần, nay hai đứa ấy đã bị chém cả rồi, xin thánh thượng mở lòng nhân đức mà khoan thứ cho kẻ hạ thần được toàn tính mệnh.

Trại Chiêu Quân chỉ vào mặt vua Phiên mà mắng rằng :

- Chẳng lẽ tộc này phần phúc, tha thễ nào được ?

Nói xong, truyền võ sĩ đem vua Phiên ra Bạch Dương hà đổ mổ thịt làm lễ tế Chiêu Quân. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân ngự ra sông Bạch Dương hà, trèo lên phủ kiêu, rồi truyền nội thị bày hương án sắp sửa làm lễ. Quân sĩ giải vua Phiên đến qui bên phủ kiêu để đợi giờ hành hình. Vua Hán nghỉ đền Chiêu Quân, trong lòng chua xót, hai hàng nước mắt, chảy xuống ròng ròng.

Trại Chiêu Quân qui trước hương án, vừa khóc vừa khăn rằng :

- Hiếu tử ôi ! nay em đã bắt được kẻ thù đem đến đây để mổ thịt làm lễ tế hiền tử.

Khăn xong, vừa loan sạp lạy thì bỗng nghe ở trên không có tiếng gọi.

- Hiền muội ôi !

Trại Chiêu Quân vừa mừng vừa sợ, vội vàng ngẩng đầu lên trông.

HỒI THỨ LXXVII

*Nhận biểu hàng, tha tội Phiên chúa,
Xem văn bia vào tế Lý Lăng.*

Trại Chiêu Quân đầu chưa được biết mặt Chiêu Quân lần nào, nhưng ngẩng lên, thấy trên đám mây có một vị tiên nữ, đoán chắc là Chiêu Quân hiện hình đó.

Chiêu Quân nói :

- Hiền muội ơi ! Nay nhờ có hiền muội đem quân sang đánh Phiên, đã bắt được kẻ thù, chỉ đây cũng được hả dạ. Cứ như vua Hán thì thật chẳng làm nên được trò trống gì, nghĩ đến cái người bạc tình ấy mà lại thêm nực cười.

Trại Chiêu Quân nghe nói, khóc óa lớn mà rằng :

- Hiền tỷ ơi ! Hiền tỷ mau mau xuống đây với em !

Vua Hán trông thấy Chiêu Quân, cũng nức nở khóc mà rằng :

- Hiền phi ơi ! Hiền phi hãy xuống đây cho trẫm được than thở một vài lời !

Chiêu Quân đứng ở trên mây, xua tay mà báo rằng :

- Tôi cũng bệ hạ, nhân duyên đã đoạn tuyệt rồi, không thể lại xuống cõi trần được nữa.

Vua Phiên quì ở bên phù kiêu, cũng ngẩng mặt lên mà kêu khóc rằng :

- Trẫm lấy lệnh bà, nghìn lấy lệnh bà, xin lệnh bà trông lại mà sinh phúc cho kẻ hạ thần. Kẻ hạ thần cũng lệnh bà từ trước chỉ sau, thật không có một điều nào đáng tội cả. Kẻ hạ thần theo lời lệnh bà, làm nên một phù kiêu, tốn kém kẻ hàng mấy vạn, cho đến khi lệnh bà thù ghét mà chết, kẻ hạ thần cũng không dám oán giận chút nào. Xin lệnh bà rộng thương mà khoan thứ cho kẻ hạ thần.

Nói xong, lại khóc óa lớn. Chiêu Quân trông thấy vua Phiên bị trời, đợi đến giờ hành hình, thấy có dấu bắt nắn, bèn báo vua Hán và Trại Chiêu Quân rằng :

- Cứ xét cái tội vua Phiên thì đáng chém thật, nhưng nghĩ lại trong khi ta ở nước Phiên 16 năm trời hẳn đòi đãi với ta, rất có lễ phép. Nay hẳn đã biết hối lỗi thì thiết tưởng ta cũng nên khoan thứ cho.

Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân vâng lời. Chiêu Quân nói xong, lại cười mây lên trên không, rồi biến đi mất. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân truyền cỡi trời cho vua Phiên. Vua Phiên cúi đầu tạ, xin từ nay mỗi năm một lần sên công, không bao giờ dám xâm phạm bờ cõi nữa.

Vua Hán nói :

- Trẫm nể lời lệnh bà Chiêu Quân mà khoan thứ cho nhà ngươi lần này, nếu còn hai lòng thì quyết không toàn được tính mệnh.

Vua Phiên dạ, rồi đem cả các quan văn võ bên Phiên vào lạy. Lạy xong, truyền mở tiệc để tiếp đãi vua Hán và Trại Chiêu Quân, vua Phiên cùng hoàng hậu nước Phiên đứng bên hầu rượu. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân đang ngự tiệc thì thấy Thiết Hoa phu nhân đem con là Lý Năng vào lạy, vừa lạy vừa khóc. Vua Hán truyền hỏi có việc gì cho nói.

Thiết Hoa phu nhân nói :

- Muốn tâu bệ hạ, chồng tôi là Lý Lăng chết ở nước Phiên này, không biết hải cốt chôn ở nơi nào, xin bệ hạ truyền cho vua Phiên chỉ dẫn phần mộ, để mẹ con tôi được vào thăm viếng, và xin đem hải cốt về bên Hán, khiến cho linh hồn chồng tôi khỏi phải bơ vơ ở chốn đất khách quê người.

Vua Hán nghe nói, ứa nước mắt ra mà phán rằng :

- Lý Lăng vì việc nước mà chết ở đất Phiên, ngày nay trẫm đem quân sang tới đây là cốt để báo cái thù ấy, dầu nhà ngươi không nói, trẫm cũng không thể nào quên được. Thôi, nhà ngươi chờ phiên lòng, rồi trẫm sẽ định liệu.

Thiết Hoa phu nhân và Lý Năng lạy tạ lui ra, Vua Hán truyền hỏi vua Phiên rằng :

- Quan Lý tướng quân phần mộ chôn ở nơi nào, nhà ngươi phải tâu cho trẫm biết.

Vua Phiên quí xuống tâu với vua Hán rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, phần mộ Lý tướng quân ngày nay chôn ở ngoài xứ Tây Giao, cách đây 30 dặm. Kể hạ thần đã có lập miếu thờ, mỗi năm xuân thu hai kỳ lễ lễ, nhưng kể hạ thần còn một chút tính riêng, xin bệ hạ cho phép kể hạ thần được nói.

Vua Hán nói :

- Trẫm cho phép nhà ngươi cứ tâu cho thực.

Vua Phiên tâu với vua Hán rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, khi Lý tướng quân đã bị bắt rồi, kể hạ thần yếu như một người anh hùng tài giỏi, muốn dụ tướng quân đầu hàng, nhưng tướng quân không chịu. Sau kể hạ thần có đem tện muối là Kim Hoa công chúa gả cho tướng quân làm phò mã, chẳng ngờ tướng quân một lòng sắt đá, nhất định không nghe. Tện muối thấy việc không thành, tui phận mà tự tử, rồi tướng quân cũng đập đầu vào thềm đá mà chết. Khi đã chết rồi, kể hạ thần nghĩ thương hai người ấy, một người vì trung

mà chết, một người vì nghĩa mà chết, vậy mới đem hộp tang vào một chỗ, hiện có lập hai cái bia kỷ niệm. Nếu ngày nay đưa hai cốt Lý tướng quân về bốn Hân thì tộn muội tất cũng sẽ ngậm ngùi dưới suối vàng. Xin bệ hạ xét tình mà nghĩ lại cho.

Vua Hán nghe nói bật cười, rồi phân rằng :

- Cứ như vậy thì trăm cũng không biết xử ra thế nào. Một đảng thì cốt tìm lấy hai cốt chồng để đưa về quê hương, một đảng thì muốn xin giữ lại để cho yên cái linh hồn em gái, vừa tình vừa lý, thật là khó xử cho được song toàn.

Nói xong, liền ngoảnh lại hỏi Trại Chiêu Quân rằng :

- Hoàng hậu định xử ra sao ?

Trại Chiêu Quân nói :

- Cứ như ý tôi nghĩ thì hai cốt đã an táng rồi, không nên động đến. Vả Lý tướng quân sống là một người trung trực, chết tất cũng là một vị thần linh, vua Phiên thờ phụng đã lâu thì người nước Phiên tất cũng có lòng kính trọng. Ngày nay chỉ nên chiếu lấy linh hồn Lý tướng quân, rước về bốn Hân, rồi bệ hạ gia phong cho, để đến đáp lòng trung thành của tướng quân.

Vua Hán gật đầu khen phải, truyền nội thì sắp sửa sẵn để đến sáng ngày mai thì ngự giá ra Tây Giao thăm mộ Lý Lăng. Sáng hôm sau, vua Hán và Trại Chiêu Quân lên kiệu ngự ra Tây Giao. Thiết Hoa phu nhân và Lý Năng theo sau. Vua Phiên cũng đem các quan văn võ đi hộ giá. Đi được 30 dặm, trông thấy một tòa miếu võ rất nguy nga rực rỡ. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân xuống kiệu vào thăm mộ Lý Lăng.

Hai bên đường có hai đạo văn bia : một bên đề là mộ "Hán đại tướng quân trung thần Lý Lăng" ; một bên đề là mộ "Phiên trinh nữ Kim Hoa công chúa". Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân cũng nủ lòng thương tới bước vào làm lễ, châm ba nén hương để tế Lý Lăng.

Thiết Hoa phu nhân quì ở trước mộ Lý Lăng mà khóc rằng :

- Phu quân ơi ! Phu quân vì việc nước mà chết, bỏ lại đứa con nhỏ, nay nó đã khôn lớn, sang đánh báo thù cho phu quân. Thiếp vẫn định đem hai cốt phu quân về quê hương, nhưng vua Phiên đã vì phu quân mà lập miếu thờ, ầu là thiếp xin chiếu lấy linh hồn phu quân rước về bốn Hân.

Lý Năng cũng quì xuống mà khóc rằng :

- Thân phụ ới ! Khi thân phụ hãy còn, con đã không được phụng dưỡng để giữ cho tròn đạo hiếu, nay thân phụ vì việc nước mà chết, con sang đây là cốt để báo thù cho thân phụ.

Hai mẹ con cùng vật mình lăn khóc. Vua Hán trông thấy phán rằng :

- Thôi, các người chớ phiền lòng hãy nghe lời trẫm phán đây.

Thiệt Hoa phu nhân và Lý Năng gạt nước mắt đón quì trước mặt vua Hán để nghe lời thánh chỉ.

HỒI THỨ LXXVIII

Được thắng trận, về tể Chiêu Quân,

Mở tiệc vui gia phong tướng sĩ

Thiệt Hoa phu nhân và Lý Năng đón quì trước mặt vua Hán nghe lời thánh chỉ. Vua Hán phán rằng :

- Lý Lăng tận trung mà chết, đổ danh tiếng ở nước ngoài, nay gia phong là Nhất đẳng trung dũng bá.

Thiệt Hoa phu nhân và Lý Năng lay tạ lui ra. Vua Hán lại phán bảo vua Phiên rằng :

- Em gái nhà người đã giữ được toàn tiết mà chết, xét tình nghi cũng đáng thương, nay phong cho là trinh liệt tển cô.

Vua Phiên lay tạ lui ra. Vua Hán lại truyền làm một bức biểu hoảnh độ ba chữ "Trung trinh miếu" treo ở miếu Lý Lăng, rồi giao cho vua Phiên 3.000 lạng bạc để làm tiền tu bổ. Mẹ con Lý Năng cũng vua Phiên đều lay tạ. Vua Hán lại cùng Trại Chiêu Quân trở về Phiên thành. Sáng hôm sau, vua Hán thu quân về nước, vua Phiên đem các đồ châu ngọc vàng bạc hàng mấy trăm xe, và một đạo hàng thư độ dâng vua Hán.

Vua Hán thu nhận, rồi bảo vua Phiên rằng :

- Từ đây trở đi, nhà ngươi phải yئن phận làm tôi, chớ đem lòng phản trắc.

Vua Phiên đem các quan văn võ đi tiễn tống. Đi ra ngoài Phiên thành được 10 dặm, vua Hán truyền cho vua Phiên trở lại, rồi kéo đại binh thẳng đường về Nhạn môn quan. Quân sĩ vào báo với Lý Quảng. Lý Quảng vội vàng mở cửa thành ra nghênh tiếp. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân kéo đại binh vào thành, Lý Quảng truyền mở tiệc khao thưởng quân sĩ.

Trong ngự tiệc, Trại Chiêu Quân tâu với vua Hán rằng :

- Muốn tâu bề hạ, nhân dân trong mấy năm nay loạn lạc khổ sở, xin bề hạ rộng ơn mà chu cấp cho mới được. Còn các hàng quân sĩ, vì việc nước mà liều chết ở sông, nay đã được thành công, xin bề hạ nghĩ mà ban thưởng cho.

Vua Hán nói :

- Hoàng hậu nói phải đó.

Nói xong, liền đem các đồ tiền công của nước Phiên chia ra : Một phần giao cho Lý Quảng để chu cấp cho những dân nghèo khổ ở đây ; còn hai phần ba thì đem về triều để ban thưởng cho tướng sĩ có công. Vua Hán cùng Trại Chiêu Quân đóng ở Nhạn môn quan trong ba ngày, rồi kéo đại binh về Hán kinh.

Một hôm đi đến một ngọn núi cao, cây cối um tùm, vua Hán truyền hỏi các quân sĩ rằng :

- Đây là chỗ nào ? Các người tâu cho trẫm biết.

Quân sĩ quí xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bề hạ, đây đã tới Phụ Dung Lĩnh.

Vua Hán nghe nói, liền ưa hai hàng nước mắt, ngoảnh lại bảo Trại Chiêu Quân rằng :

- Hoàng hậu ôi ! Đây đã tới lũng Chiêu Quân, ầu là trẫm cùng hoàng hậu vào nề một tuần, đồ gọi là giải bày chút tình kính mến.

Trại Chiêu Quân nói :

- Thiếp xin vâng mệnh.

Vua Hán truyền đóng quân lại, rồi sai nội thị bày các lễ vật trước lũng Chiêu Quân. Vua Hán rót rượu, Trại Chiêu Quân châm hương. Vua Hán vừa khóc vừa khấn rằng :

- Linn hôn hiến phi " Ơi ! Ngày nay đại binh của trăm võ qua đây, vào lễ hiến phi một tuần, xin hiến phi chứng giám cho.

Vua Hán khóc đỏ cả hai mắt lớn. Trại Chiêu Quân càng nghĩ càng đau đớn trong lòng, khác nào như đao cắt ruột, cũng vừa khóc vừa lay. Tế xong, vua Hán truyền cải quần áo về hoàng thành. Các quan văn võ đều ra cửa thành để nghênh tiếp. Vua Hán và Trại Chiêu Quân vào thành, truyền mở tiệc khao thưởng quân sĩ. Tế xong, vua Hán và Trại Chiêu Quân vào cung, các cung nga thái nữ kéo nhau ra lay mừng. Vua Hán lại truyền bày tiệc rượu để tạ công khó nhọc của Trại Chiêu Quân.

Trại Chiêu Quân nói :

- Chẳng qua việc là việc nhà, có đâu thiệp lại dám kể công khó nhọc.

Vua Hán rót một chén rượu, cầm đưa cho Trại Chiêu Quân mà bảo rằng :

- Nhờ cái hổ uy của hoàng hậu mà cứu được bao nhiêu kẻ lầm than, trăm xin dâng hoàng hậu một chén rượu.

Trại Chiêu quân đứng dậy, hai tay đỡ lấy chén rượu, rồi tâu với vua Hán rằng :

- Việc đó chẳng qua cũng là nhờ cái hồng phúc của bộ hạ, chứ thiệp có tài cần gì !

Nói xong, uống cạn chén rượu, lại rót một chén khác để tạ vua Hán. Sáng hôm sau, vua Hán ra ngự triều, truyền vời quốc trưởng là Vương Trung vào bộ kiến. Vương Trung vào. Vua Hán mời ngồi, rồi nói với Vương Trung rằng :

- Quốc trưởng Ơi ! Cơ nghiệp Hán triều từ nguy mà sang yên, là nhờ có hai tay lệnh viên đó.

- Nói xong, gia phong cho Vương Trung và sai làm biển khắc bốn chữ "Công thần phủ đệ" để treo ở cửa dinh quốc trưởng, hạ lệnh cho các quan văn võ trong triều, ai đi qua cổng phải xuống ngựa.

Vương Trung tạ, tâu rằng :

- Muốn tâu bộ hạ, cả nhà lão thần này được đời ơn bộ hạ nhiều lắm, không biết lấy gì mà báo đáp, chỉ xin cầu nguyện cho bộ hạ, chóng sinh được hoàng nam, khiến lão thần này được dịp trông thấy thì lấy làm hân hạnh lắm !

Vua Hán lại cầm bút viết một đạo chỉ để gia phong cho các công thần, sai quan đem ra tuyên đọc.

HỎI THỨ LXXIX

*Đuôi uot gửi con về bên Hán,
Tô Vũ vào triều xin gia phong.*

Vua Hán sai quan tuyên đọc đạo thánh chỉ để gia phong cho các công thần. Các quan văn võ đều quì ở dưới sân rồng, nghe thánh chỉ :

1. Quan Văn Hoa điện đại học sĩ là Trương Văn Học có công coi giữ việc nước, được thăng 3 cấp, lại thưởng cho 1.000 lạng vàng, một chiếc măng bảo và một vòng ngọc đai.

2. Quan Vũ Anh điện đại học sĩ là Tô Vũ, có lòng trung thành, không chịu hàng Phiên được thăng ba cấp, lại thưởng cho 1000 lạng vàng. Vợ là Chu thị được phong làm nhất phẩm phu nhân.

3. Quan Tam Biện thông chế là Vương Long có công hộ tống Chiêu Quân nương nương đi hòa Phiên, được phong làm Văn Uyên các đại học sĩ. Vợ là Tiêu thị được phong làm nhất phẩm phu nhân và thưởng cho một vạn kim tiền.

4. Quan trấn thủ ở Nhan môn quan là Lý Quảng có công coi giữ cửa quan, một lòng trung thành, được gia phong làm Uy Vũ Hầu, lại thưởng cho 1.000 lạng vàng. Vợ là Trính thị đã quá cố rồi cũng được truy tặng hàm nhất phẩm phu nhân.

5. Quan đô đốc đã quá cố là Lý Lăng trước đại binh hởi ở bên Phiên đã gia phong rồi. Con vợ và con lính ăn tên phong đi đánh Phiên, có công, cũng được gia phong. Vợ là Thiết Hoa phu nhân phong làm nhị phẩm phu nhân, con là Lý Năng phong làm Trung Dinh tổng binh, thưởng một trăm lạng vàng, ba vạn lạng bạc.

6. Các quan văn võ trong triều, đều được thăng một cấp, còn các quân sĩ có công đi đánh giặc, đều được thưởng và cho phép được nghỉ ngơi trong ba tháng.

7. Quan Ngự Dinh tổng binh đã quá cố rồi là Lý Hổ, được gia phong làm Trung Nghĩa Bá. Vợ là Bạch Hoa nữ được phong làm Trung Nghĩa phu nhân. Hai vợ chồng đều được phôi hương ở công thần miếu.

8. Quan Ngự Dinh tiền bộ đại tướng quân đã quá cố rồi là Trần Hi, được gia phong làm Dũng Liệt Bá.

9. Quan Ngự Dinh hậu bộ đại tướng quân đã quá cổ rồi là Quách Vũ, được gia phong làm Vũ Định Bá.

10. Các viên đại tướng tử trận, đều sai quan dân tận nhà để tổ một tuần và cho con được tập ấm.

11. Các hàng quân sĩ tử trận, đều sai quan Binh bộ chu cấp từng nhà.

Tuyên đọc xong, các quan văn võ đều lay tạ cả, chỉ có Lý Quảng hiện đang trấn thủ ở Nhan môn quan và Vương Long hiện đang thống chế ngoài tam biệt là vắng mặt. Vua Hán lại truyền mở tiệc để cùng các quan trong triều uống rượu vui. Chính thật là :

*Mừng nay muốn đậm một nhà,
Thong dong truyền mở tiệc hoa vui vậy !*

Tiệc xong, các quan văn võ đều cáo từ lui ra. Vua Hán đứng dậy vào cung. Thời giờ thắm thoát, sau mấy năm trời, một hôm vua Hán đang ngồi nói chuyện với Trại Chiêu Quân trong cung, bỗng thấy nội thị vào tâu tin mừng rằng :

Quốc trưởng lấy thêm người vợ lẽ là Như phu nhân, đêm qua đã sinh được một cậu con trai, kẻ hạ thần xin tâu bầy để thánh thượng và hoàng hậu biết.

Vua Hán nghe nói mừng lắm, phán rằng :

- Thế mới thật là "Lão bạng sinh cháu" (1)

Trại Chiêu Quân chấp tay lên trán mà khấn rằng :

- Thiếp có lòng cảm tạ hoàng thiên phù hộ cho đồng đôi họ Vương được hưng vượng.

Vua Hán ban cho một vòng vàng, một khánh vàng và một trăm tấm lụa, lại đặt tên là Thiên tử. Hoàng hậu được ban một mũ bằng hạt châu và các đồ quả phẩm, nội thị đưa đến dinh quốc trưởng.

Vợ chồng Vương Trung được các đồ ban, với vàng bầy hương án để bài tạ. Từ đó vợ chồng Vương Trung yêu nhau đưa con ấy lắm, nặng nịu như hạt châu ở trên tay. Sở là vợ chồng Vương Trung vốn người trung hậu, trời cho một cậu con trai, để trăm năm tuổi già có người nương tựa.

Lại nói chuyện Tô Vũ cũng vợ là Chu thị đều được gia phong, nghị cũng vinh hiển, nhưng buồn về một nỗi hai vợ chồng tuổi già sức yếu.

¹ Trai già sinh ngọc

con cái không có, nên chẳng được vui lòng. Tô Vũ từ khi về Hán, cũng quên mất nhân duyên hồi còn ở nước Phiên, không nhắc gì đến nữa. Chu thị vẫn khuyên Tô Vũ lấy thêm vợ lẽ. Tô Vũ nhất định không nghe, bảo Chu thị rằng :

- Ta không muốn lấy vợ lẽ, một là vì ta tuổi già sức yếu, chẳng còn sống được bao lâu, đa mang làm chi cho khổ người khác, hai là vì vợ chồng ta ăn ở với nhau hơn 60 năm trời, vẫn một lòng yêu mến, bằng nay vườn lại thêm hoa thì chẳng khéo lại chia lòng riêng tây vậy. Và bây giờ lấy thêm vợ lẽ, cũng chắc đâu là đã có con, tội gì mà mua lấy phiên nào !

Chu thị thấy Tô Vũ nói như vậy, nên không bàn đến chuyện lấy vợ lẽ nữa. Một hôm nhân ngày 13 tháng 8 là ngày sinh nhật Chu thị, Tô Vũ sai người nhà bày tiệc tại vườn hoa để hai vợ chồng cùng ngồi uống rượu vui. Đêm hôm ấy sáng trăng vắng vặc như ban ngày, hai vợ chồng Tô Vũ đang ngồi uống rượu, bỗng nghe đánh "sấm" một tiếng, thấy thoáng có bóng hai người ở trên không sa vào trong vườn hoa. Vợ chồng Tô Vũ hoảng hốt kêu ầm lên, người nhà thấp đèn đốt đuốc ra soi thì thấy một đứa con trai và một đứa con gái, cõn trần trụi trọc, mỗi đứa chỉ một mảnh vỏ cây đóng khô mà thôi.

Người nhà thấy vậy, quát to lên rằng :

- Hai đứa bày ở đâu mà đêm khuya dám vào vườn này, không phải yêu quái thì là trộm cướp, sự thế làm sao, phải nói cho rõ, kẻo quan lớn trị tội !

Hai đứa chẳng nói gì cả, liền cầm thư đưa cho người nhà Tô Vũ. Người nhà Tô Vũ kẻ vào đèn xem thì thấy ngoài phong bì có đề chữ : "Kính trình phụ thân Tô đại nhân" vội vàng đem vào đưa cho Tô Vũ. Tô Vũ giật mình kinh sợ, liền mở thư ra xem.

"Kính trình Tô đại nhân,

Nay thiếp là Đuôi Ươì ở bên nước Phiên, từ khi đuổi theo thuyết ngài, cùng với ngài từ biệt, thăm thoát đã mấy năm qua. Bây giờ thiếp đã tu thành chính quả, được lên cõi tiên. Còn hai đứa con này, thiếp đã vì ngài mà nuôi nấng nên người. Nhân ngài hiếm hoi không có con trai, vậy thiếp phải đưa về đây, để giữ lấy dòng dõi Tô gia.

"Thiếp nay xa nơi trần tục, không kịp cùng ngài từ biệt, nếu ngài còn nghĩ đến tình cũ, mà cầu với vua Hán gia phong cho thiếp thì thiếp được đội ơn lắm lắm".

Tô Vũ xem xong, biết là Đuôi Ươì đưa con về trả mình, trong lòng

cảm tạ vô cùng, liền đem sự tình đầu đuôi nói chuyện với Chu thị. Chu thị đang buồn về nỗi không con, nay lại được hai đứa con riêng của Tô Vũ đưa về đây, mừng rỡ khôn xiết, liền truyền cho người nhà đem hai đứa con vào để xem mặt. Chu thị thấy hai đứa trẻ trắng, sai đem tắm gội sạch sẽ rồi cho quần áo mặc.

Tô Vũ trông thấy hai con đã ra dáng người, không lông lá như khi còn ở trong động, mới đặt tên cho con trai là Tô Kim, con gái là Tô Ngọc. Về sau Tô Kim và Tô Ngọc đều chỉ thích võ nghệ mà không thích văn chương. Tô Kim làm đến chức Thông Chế, còn Tô Ngọc thì gả cho Lý Năng.

Một hôm, vua Hán ra ngự triều, bỗng thấy quan Vũ Anh điện đại học sĩ là Tô Vũ qui trước sân rồng để tâu việc.

TIMSACH.COM.VN

HỘI THỨ LXXX

*Mộng thấy rồng vượn, ứng điềm lạ,
Sinh được thái tử, mở tiệc vui.*

Vua Hán ra ngự triều, Tô Vũ qui xuống lầu rằng :

Muốn tâu bệ hạ, khi hạ thần ở bên Phiên, vua Phiên bắt hạ thần đi chăn dê trong khe núi. Bấy giờ trời mưa tuyết to lắm, may có con Đười Uơi cái ở trong động Phi Lai cứu kẻ hạ thần đem về nuôi sống, hạ thần cảm cái ơn ấy mới cùng hắn kết tóc xe tơ trong 15 năm, sinh được hai đứa con. Nay hắn đã tu thành chính quả, được lên cõi tiên. Có đưa hai đứa con về đây trả kẻ hạ thần. Xin bệ hạ xét tình mà gia phong cho hắn cùng được dự vào ấn điện.

Vua Hán nói :

Nếu vậy thì chuyện cũng lạ thật ! Nay hắn đã tu luyện thành tiên, trăm công gia phong cho làm Thượng phẩm Tiên cô.

Tô Vũ lay tạ lui ra. Trại Chiêu Quân một hôm đang đêm nằm ở trong cung, mơ mở mắt, bỗng thấy tự nhiên cắt mình lơ lửng trong đám mây ngũ sắc, lại có con rồng vàng như răng giờ móng, xông đến cạnh người Trại Chiêu Quân. Trại Chiêu Quân chẳng còn hồn vía nào, từ trên không ngã lộn xuống, kêu to lên một tiếng rồi sức thức dậy. Vua Hán giật mình, liền hỏi :

- Hoàng hậu ơi ! Hoàng hậu thấy gì mà sợ thế ?

Trại Chiêu Quân đem chuyện trong mộng tâu với vua Hán. Vua Hán mừng rỡ phán rằng :

- Đó là điềm sắp sửa sinh hoàng nam vậy !

Sáng hôm sau, truyền đòi quan Tư Thiên giám vào để đoán mộng. Quan Tư Thiên giám quì xuống tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, cứ như cái mộng ấy thì chắc là tin mừng bệ hạ sẽ sinh được hoàng nam.

Vua Hán nói :

- Nhà ngươi đoán rõ từng điều cho trẫm nghe.

Quan Tư Thiên giám tâu rằng :

- Muốn tâu bệ hạ, hoàng hậu thấy mình đứng ở trên mây, nghĩa là cao thêm một bậc nữa, ứng vào triệu được làm quốc mẫu ; lại thấy có con rồng vàng, tức là triệu sinh được hoàng thái tử, nối ngôi Hán nghiệp, nhất thống thiên hạ.

Vua Hán nói :

- Nếu quả như lời thì trẫm sẽ cho nhà ngươi được thăng quan tước.

Quan Tư Thiên giám lay tạ lui ra. Vua Hán bãi triều vào cung. Trại Chiêu Quân ra nghênh tiếp. Vua Hán truyền mở tiệc. Trong khi ăn tiệc, vua Hán nói với Trại Chiêu Quân rằng :

- Hoàng hậu ơi ! Giấc mộng đêm qua, trẫm đã bảo quan Tư Thiên giám đoán xem thì cũng nói y như lời trẫm, chắc là sinh được hoàng nam.

Trại Chiêu Quân mừng lắm, nói :

- Muốn tâu bệ hạ, thiếp thiết tưởng bà chánh cung Lâm Hậu trước xưa, cùng các phi tần ở trong 3 cung 6 viện, chưa có ai sinh hoàng nam, nay nhờ giấc mộng mà bỗng được tin mừng nên thiếp lại nhớ năm xưa bệ hạ cũng nhờ giấc mộng mà kết duyên với Chiêu Quân. Hai chị em thiếp thủy chung nhờ một giấc mộng lại nhờ tay bệ hạ mà được chu toàn.

Vua Hán nói :

- Hoàng hậu nói phải lắm ! Trẫm cùng Chiêu Quân và hoàng hậu thật là nhờ một giấc mộng mà nên mỗi lương duyên.

Trại Chiêu Quân vui cười, rót rượu hầu vua Hán. Tiệc xong, vào màn nằm nghỉ. Chẳng bao lâu Trại Chiêu Quân có thai đủ 12 tháng, sinh được hoàng nam. Các quan văn võ đều vào triều lấy mừng. Vua Hán truyền thăng chức cho các quan và phát của kho ra chu cấp cho những dân nghèo khổ. Hoàng thái tử trông mạo khôi ngô, mặt vuông tai lớn, thật đáng là một vị thiên tử. Đến khi đã trưởng thành, vua Hán lại với Vương Long vào làm thái tử thái phó dạy hoàng thái tử.

Vương Long sinh hạ được hai người con trai lại thấy hoàng thái tử thông minh tài giỏi, cũng có ý mừng thầm. Sau vua Hán băng hà, hoàng thái tử nối ngôi lên làm vua bấy giờ Vương Long đã già, bèn để hai con ở lại làm quan trong triều, còn mình xin từ chức về hưu trí. Hoàng thái tử đã lên làm vua, tôn Trại Chiêu Quân lên làm Quốc Thái. Trại Chiêu Quân thọ được 90 tuổi. Lý Quảng sau cũng về hưu, thọ được 100 tuổi.

TIMSACH.COM.VN